

Посмертя. Книга друга. Посмертний рівень

Сергій Більцан

Розділ перший

Мене розбудило безперервне дзенькання від Системи, значить я все ще живий, і судячи з того, що не відчуваю ні болю, а ні інших будь-яких фізичних незручностей, як мінімум при здоровому глузді. Але тут в голову закралася підступна думка: а раптом нічого поганого не відчуваю через наркоз, або ще гірше – паралізований! Та ну на! Спершу, терміново перевірити свій стан і переконатися, що все нормально, потім вже почитаю, чим там, Система порадує.

Відкриваю очі, переді мною рожева стеля з наклеєними зірочками з фольги. Якого біса вона рожева, як мінімум повинна бути синя, ну а якщо вже зовсім по-правильному, то чорна. Ну та фіг з ним, зараз я хочу побачити свою праву руку. Ніби відчуваю, ворущу пальцями, підіймаю вгору на рівень очей. Бачу! Рідненька, ціла і неушкоджена, яке щастя!.. Тепер другу – теж, слава небесам, все в порядку. Далі ноги. Але як тільки захотів поворухнути правою ногою, перед обличчям відразу замиготіли червоні спалахи від Системи:

(СИСТЕМА) Критичні пошкодження правої кінцівки. Через зовнішній вплив, частина стегнової кістки, повністю роздроблена. При даному пошкодженні, внутрішня регенерація неможлива. Потрібне втручання ззовні. Також у вашій правій кінцівці присутні два сторонні предмети. Щоб уникнути абсцесу, їх слід видалити найближчим часом. Рівень життя 465/500.

Коротше, мені потрібне термінове хірургічне втручання, бо я можу залишитися одноногим, і який тоді з мене стрілець – стрибунчик. А я ж недавно тільки висловив Самай', що в наш час може трапитися будь-що. І ось воно "будь-що" — на каркав. До речі, про недавнє... скільки я проспав ну або перебував у непритомності з тієї пам'ятної ночі? Глянув на внутрішньосистемний календар і офігів! Сьогодні, ранок п'ятниці! Я цілих три дні лежу невідомо де, з роздробленою ногою на межі гангрени і ніхто нічого не робить. Невже всіх вбили, я один залишився? А де ж Баффі, неville поліцейські і її застрелили? Треба терміново з нею зв'язатися.

"Баффі! Алло! Ти жива, відгукнися?"

"Привіт! Ти прокинувся? Дуже добре! Не думай поки вставати або повертатися, я вже на підході. Скоро буду".

Добре, коли добре. Раз жива-здорова, то щось і з моєю бідною ногою замутить, бо шкода буде, якщо відріжуть. Як я без неї рідної. Хоча, може у системних вже є якісь пристосування для заміни пошкоджених кінцівок. Буду ввечері відстібати і кидати нею в П'яточку, якщо знову сяде ср — — ти зі своїм горщиком прямо перед моїм носом. Або

якщо не захоче спати, то пригрожу, що вночі прискаче і надає їй копняків по нахабній, худій дупі... Стоп! Я ж повинен був у вівторок зранку бути в опікунській раді для оформлення опікунства, інакше малу заберуть. А сьогодні вже п'ятниця! О - йо-йой! Де ж Баффі?

Я перевернувся в ліжку, не знаючи, що робити, і куди бігти, а головне — на чому! І тут в нозі знову як стрельне! Я ледь знову не втратив свідомість. Лежав і важко приходив до тями, ні, з такою фігнею не набігаєшся. Треба терміново зв'язатися з Анею, вона точно щось знає, ну або швидше за всіх зможе дізнатися. Але в цей час почувся скрип відчинених дверей і голоси, один з яких належав моїй сусідці, а інший чоловічий, незнайомий.

— Привіт, привіт! — в полі зору з'явилося обличчя Баффі, трохи схудле і з синцями під очима. — Як себе почуваєш, нога не болить?

— Тільки якщо ворухнути, тому і лежу як труп, боюся навіть подушку поправити. — поскаржився я. — Ти, до речі, про моїх нічого не чула... що, де? І взагалі, де я перебуваю?

— У Саті вдома, ти був у такому жахливому стані, що якби ми відвезли тебе в якесь інше місце, все могло б закінчитися дуже сумно для тебе. А ще, якби не Айболіт із "Світлик" — найталановитіший хірург, яких я коли-небудь зустрічала, це він витягав із твого тіла всі кулі, а я тільки допомагала...

— Дозволь самому представитися, Айболіт 35. Тридцять п'ять це за кількістю прожитих років на Землі, де успішно помер в авіакатастрофі. — до мене нахилився досить молодий для свого віку чорнявий чоловік з усміхненими очима. — Хочу зауважити, ви напрочуд живучий молодий чоловік. Отримати добрий десяток куль, половину з яких у життєво важливі органи і при цьому вижити, хоч і з нашою допомогою — це, треба вміти.

— Баффі, ти що, до мене ветеринара привела? Ну я так-то не в претензії, аби тільки допоміг, головне, Айболіт, коли будеш ногу зашивати, стібки роби дрібні, щоб шрам не дуже... Я, звичайно, знаю, що шрами прикрашають чоловіків, але якимось не дуже претендую на ту "красу".

Чоловік голосно і заливисто засміявся, нікого не соромлячись, ніби у себе вдома перебував.

— Взагалі-то я хірург за фахом і покликанням, закінчив Гарвардський медичний університет з відзнакою, маю за плечима дванадцять років безперервної практики і кілька сотень, проведених особисто мною, операцій з успішним результатом. А ось з ім'ям не пощастило. Імена всіх знаменитих лікарів виявилися зайняті і навіть в цифровому еквіваленті дубльовані до пари тисяч. Тільки Айболіт підійшов, хоч якимось збігшись з числом прожитих мною років.

— Ну прямо як у мене, теж від прізвиська не в захваті. Вибач, звичайно, за ветеринара, і дякую за все інше, тільки ось що з моєю ногою буде далі? Система підказала, що кістка вщент розбита. — тут я згадав, що ще не перевіряв ліву ногу, і вирішив поворухнути нею, а там, на щастя, все виявилось в порядку, тому продовжив.

— Будеш титанові спиці вставляти чи відріжеш? До речі, нічого, що я на ти?

— Та заради Бога, після того, що ти зробив для наших дівчат, хоч горщиком назви, тільки в піч не став. А за ногу не переживай, зараз витягнемо кулі і будемо зрошувати кістку — процес довгий і енерговитратний, але сподіваюся Баффі мені допоможе, і до вечора ми впораємося. Потім день піде на повне відновлення кісткової тканини при відкритій рані і, якщо все нормально пройде, післязавтра зашиваємо і регенеруєш собі на здоров'я.

— Тобто ходити мені три дні не можна?

— Ні в якому разі, особливо сьогодні і завтра. Після того як зашиємо ногу, тільки тоді вже зможеш потроху вставати й пересуватись.

— Баффі, мені терміново треба дізнатися, що з П'ятчкою і Самай'ю?

— Вибач, стрілку, але я ще й сама вдома не була, нічого сказати, що там і як, не можу. Я зараз зв'яжусь з Анею, вона все дізнається і повідомить. А зараз тобі треба буде знову заснути, і коли прокинешся, то, можливо, твої дівчата вже будуть біля тебе.

— Тільки не забудь, це дуже важливо!

— Важливо, хлопче, щоб ти знову бігав і стрибав як раніше, і навіть краще. Решту ти виправиш і поліпшиш. — промовив голос Айболіта, проводжаючи мене в нірвану.

Наступного разу я прокинувся вже в суботу ввечері. Якщо так і далі піде, то я зовсім розучуся ходити, і доведеться все починати заново. У кімнаті знову нікого не було, але оскільки мене поклали вже більш-менш на подушку, трохи піднявши в положення напівлежачи, я зміг оглянути себе і навколишнє оточення.

Ну що сказати, я як я, лежу оголений до пояса, прикритий легким простиралом, підіймати яке, щоб подивитися, що там і як, не наважуюся, хоч останнім часом надивився всякого. На тілі видно чотири свіжі шрами: на плечі, грудях, животі і один практично під серцем. Там у поліції що, зовсім дебілі служать, невже в їхньому багатому арсеналі немає інших методів заспокоїти зловмисників, тільки на ураження? До того ж я на сто відсотків упевнений, що як мінімум половина з тих, хто стріляв, прекрасно знали мене в обличчя, і все ж... гаразд, не будемо про сумне, краще оглянути навколишнє оточення.

А тут було на що подивитися. Крім рожевої стелі з зірочками, всі стіни були обмальовані персонажами з японського хентаю. Малюнки різні: як цілком нейтральні типу Пікачу, так і зовсім вже збочені спарювання юних дівчат з великими очима і цицьками з усілякими чудовиськами з купою слизових щупальців. Що творилося в стурбованій голові Саті, коли вона розмальовувала стіни такою ганьбою, я відмовлявся розуміти. Адже до неї ж, може і нечасто, але приходять якісь гості, подруги, он вчора навіть цілий гарвардський доктор побував, їй що по... що вони подумують про господиню такої оригінальної квартири. А якщо до всієї цієї, хентай-порнографії додати той безлад, який панував у хаті, то власницю цих апартаментів можна назвати двома словами – повністю відморожена. Добре, що я з нею жодного разу не перетинався, невідомо, що в ту голову спаде зробити, поки я нерухомий і голий лежу в її ліжку, і так незрозуміло, хто мене роздягав. До речі, поки лежу, треба подивитися, що там система

надіслала.

(СИСТЕМА) Ви виконали соціальне завдання, доручене містом, при цьому знешкодивши злочинне угруповання під керівництвом кримінального авторитета, який перебуває в розшуку, на прізвисько Одноокий.

Ваша Системна винагорода: 1 золотий 50 срібла (нагорода потроюється у зв'язку з досягненням)

Ваша винагорода за бій: Одяг. Верх. "Сорочка вітру" 50 рівня. Клас - стрілок. Легендарна, масштабована. Незнищенна. Сет "Вітру".

Ваша винагорода за бій: Навик — "Вороток", рівень — 1-й. Пасивний, при застосуванні з 5 % — ною ймовірністю повертає заподіяну шкоду як фізичну, так і ментальну, особі, що застосувала дані дії. Легендарний. Масштабований. Час перезаряджання - необмежений.

Ну що сказати. Щодо грошей - курям на сміх. А ось решта... це просто бомба - ядерна, сто мегатонна! У підсумку я зібрав три речі з сету, і тепер у мене в будь-якому випадку буде додаткова оцінка, тепер залишилося тільки, п'ятдесятій рівень апнути. Ну за цим справа не стане, землю буду гризти, але максимум через тиждень, я одягну сет "Вітру". Плюс легендарне вміння, схоже на знамениту "від дзеркалку", правда поки з п'ятивідсотковим шансом спрацювати, але зате без відкатів, треба тільки активувати, і ходи собі спокійно, майже. А поки в системі, треба глянути на свої параметри та на повний список умінь і навичок:

Клас: Стрілок - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 40

АТАКА - 37,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 90 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ - 31

ЗАХИСТ - 30 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 10

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 480/500

Швидкість - 20,4% (+30 зброя)

Дальність - 52,4% (+14 зброя)

Влучність - 5,4%

Вільних доступних балів: 0

ВМІННЯ - "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 4 секунди), міфічний, масштабований, час перезаряджання - 22 години.

НАВИК - ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезаряджання - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) - Камінь вогню 4-го рівня (активний). Камінь повітря 2-го рівня (активний)

НАВИК - "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і

"інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

: Навик — "Вороток", рівень — 1-й. Пасивний, при застосуванні з 5 % — ною ймовірністю повертає заподіяну шкоду як фізичну, так і ментальну, особі, що застосувала дані дії. Легендарний. Масштабований. Час перезарядження - необмежений.

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 1-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 10 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 10 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 100 секунд.

Ай добре! Треба тільки влучність підтягнути, та інтелект, про всяк випадок. Ну нічого, було б здоров'я... і судячи з піднятих балів життя, я йду на поправку, що не може не радувати.

Добре, що добре, але ось тільки гризе всередині неприємний черв'ячок, чому біля мене немає ні Самай', ні малечі, чи може дівчина, побачивши таке лайно на стінах, не хоче дівчат сюди приводити. Ні, треба зв'язатися з Анею. Сказано – зроблено.

"Анька, привіт! А вгадай, у що я зараз одягнений?"

"Хм, хтось, здається, йде на поправку. Я знаю, у що ти одягнений, вірніше не одягнений, тому що сама допомагала тебе роздягати, всього закривавленого і практично напівмертвого".

"Завдяки твоїм доблесним поліцейським".

"Там не все так однозначно, я не повинна тобі цього говорити, тому що ця інформація підлягає нерозголошенню, але позаяк ти постраждав і ледь не загинув, то думаю, маєш право знати, що в тій патрульній групі п'ятеро були не з нашого відомства, перед патрулюванням вони прийшли до чергового і пред'явили папір, де говорилося, що їхня група приєднується до основної в, якості підкріплення за вказівкою муніципальної ради".

"Охрініти, які пристрасті по мені, бідолашному! Але їх хоч спіймали?"

"Поки що ні, встигли втекти, бо наші після їхньої стрілянини по тобі, злякалися і, почавши щось підозрювати, попросили підмогу, але поки ті під'їхали... Ми відразу ж звернулися до муніципальної ради за поясненнями, але там категорично заперечують, що видавали подібне розпорядження".

"Ясно, що нічого не ясно. Слухай, хотів тебе запитати, ти часом не забігала до мене додому, мовляв, що там і як, адже я повинен був у вівторок з'явитися в наглядову раду для оформлення опікунства, але, як бачиш, знову виявився "зайнятий". Сподіваюся, опікуни зрозуміли моє становище і не забрали малу?"

"Знаєш, ти поки відпочивай, а завтра, коли тебе док зашиє і ти зможеш ходити, я приїду і ми поговоримо про це".

"Аня, по-моєму ти ухиляєшся від відповіді, її що – забрали? Якого біса... я знищую банду, яка гвалтувала і вбивала дівчат, місцевих і системних, і займалася ще невідомо чим, за це мене мало не вбили якісь не до поліцейські за вказівкою міської ради, а

паскудна мадам Суддя відбирає у мене П'яточку, тому що я не з'явився, бачите-но, в її кляту наглядову, мати її — раду. Блін, от чому я не можу встати, де та Баффі!.."

"Стрілку, милий, коханий! Будь ласка, не намагайся вставати, почекай до завтра. Я прийду, і ми все вирішимо. Тобі потрібно перетерпіти всього одну ніч. Якщо я хоч трохи тобі дорога, нічого сьогодні не роби, ми все вирішимо і все виправимо, тільки трохи почекай!"

"Гаразд, гаразд, все одно не можу встати, вони мене чимось напхали або обкололи. Але дивись, Анька, з тобою чи без, але, якщо я зможу завтра встати, я переверну це місто, і ніхто мене не зупинить!"

"Я обов'язково прийду. Я з тобою".

Мені жах як кортіло підскочити з ліжка і кинутися в ніч на пошуки малої, перелопативши при цьому всі дитячі притулки, що знаходяться в місті, але Баффі з лікарем або передбачали мої можливі дії й підстрахувалися, ввівши в мене якусь хрінь, після якої вільно рухати я міг тільки головою, або у них за протоколом знерухомлення "важких" пацієнтів — обов'язкове. Ну й добре, не буду поки даремно метушитися і псувати собі нерви, одну добу якимось перетерплю, та й П'яточка вже не та, що була на початку, думаю зуміє якийсь час постояти за себе. Ну а там і я підтягнуся, та й Самай', сподіваюся, буде її щодня відвідувати. Поки перебував у роздумах, почувся шурхіт ключа у дверному замку, потім подвійне клацання і двері тихенько відчинилися. Дивлюся в кімнату помаленьку, практично навшпиньки заходить Саті, з яскравим макіяжем на своєму не дуже привабливому обличчі, і до того ж повністю закутана в довгий полотняний плащ з відкинутим капюшоном. Вона, напевно, думала, що я сплю, тому, побачивши моє обличчя з відкритими очима, звернене на її особу, від несподіванки завмерла і дещо знітилася, не знаючи, що робити і про що говорити.

— Привіт, Саті! Як життя, як ти? — почав я першим, щоб розрядити ситуацію.

— Все нормально, тільки ночувати доводиться у Чібі, а вона страшна акуратистка, на відміну від мене, ось і гриземся практично кожен день через різні дрібниці. А ти, дивлюся, зовсім прийшов до тями, практично здоровий, чому не встаєш? — вона відразу ж повністю розслабилася і підійшла до мого ліжка. Точніше, до свого.

— Та ось лікар заборонив до завтрашнього дня рухатися, так що доведеться нічку перетерпіти.

— Ну, я б могла тобі допомогти заповнити час до ранку. Ти навіть не помітиш, як настане ранок, а цю ніч будеш згадувати як найяскравішу в своєму житті. — вона зробила ще кілька кроків, наблизившись практично впритул, при цьому облизнувши своїм довгим язиком губи, густо вкриті яскраво-червоною помадою.

— Е-е Саті, ти що задумала? У мене на нозі відкрита рана, мені протипоказані фізичні навантаження, до того ж лікар сказав, що я перебуваю в процесі регенерації та епітелізації і всі внутрішні ресурси спрямовані на ці процеси. — занепокоївся я, не знаючи, як позбутися цієї збожеволілої сексуальної маніячки, тому імпровізуючи на ходу, вигадував всілякі відмовки.

— Не турбуйся ні про які навантаження, я все зроблю сама. А те, що ми

перенаправимо трохи твоїх ресурсів в інше місце, теж не страшно, ти хлопець молодий і он який здоровий, думаю їх і на мене цілком вистачить. — при цьому вона розгорнула свій безглуздий плащ і скинула його на землю, опинившись переді мною в червоній еротичній білизні, в таких же панчохах і червоних туфлях на високих підборах.

Як я вже раніше згадував, фігура у неї, на відміну від обличчя, була досить стрункою і привабливою, особливо в такому вбранні. Так що мій організм, прикритий лише легким простирадлом, відреагував відразу, що не сховалося від її хижого погляду.

— О, виявляється, ми думаємо про одне й те саме! — солодким голоском промурмотіла вона і, граціозно вигнувшись, потягнулася до простирадла.

— Е-е-ей Саті! Ти глуха чи що? Я ж сказав, що важко поранений, мене не можна перевертати і нічого там не чіпай, нехай стоїть, де стояло! — закричав я, намагаючись підняти мляву руку, щоб відігнати ненаситне чудовисько якомога далі від себе.

А вона, абсолютно не звертаючи уваги на мої мляві махання, ковзаючи рукою по животу, повільно наближалася до краю простирадла і ніщо, здавалося б, не могло її зупинити.

— Віта! Мене звати Василь! Допомога потрібна?

Здавалося, навіть листя що гоїдалося за вікном завмерло від несподіванки, як і рука Саті, яка майже повністю занурилася під тканину.

— Здоров, Васю! Ти, як завжди, вчасно! Знайомся, це Саті, вона поправляє мені простирадло і взагалі доглядає за мною, тому що ми друзі. — радісно вигукнув я, вперше зрадівши появі колишнього копа. — Саті, а це мій приятель Вася. Він правда трохи дивний, але, втім, як і всі тут присутні. І це... може одягнешся, бо якщо вже він прийшов, то надовго, великий любитель поговорити.

— Гаразд, стрілку, будемо вважати, що цього разу ти відмазався. Але на майбутнє можеш не тішити себе надією, що вдасться так легко мене позбутися. Ти мій, хто б що собі не думав. — і вона несподівано впилася в мої губи пристрасним поцілунком, і я з жахом відчув, як в мене вповзає її довжелезний язик.

Ну що тут сказати, дівка за манерою поведінки з протилежною статтю, ну прямо вилита я, теж люблю так робити. Як то кажуть: "Який піп, така і парафія". Але ось тільки їй би фізіономію трохи підправити, або навіть не "трохи", а конкретно "відредагувати", тоді ще куди б не йшло. А так... трохи, лячно. Але слава небесам, є Вася — рятівник, і тому моя "жадана", обцілувавши мене, підняла з підлоги свій плащ, закутавшись у нього і на прощання чмокнувши повітря в моєму напрямку, гордо задерши голову, неспішно вийшла з кімнати.

Вася, супроводивши Саті виряченими очима, теж, напевно, вражений її зовнішніми даними, після того, як двері за дівчиною зачинилися, миттєво забувши про все, кинувся до мене і, сівши прямо на підлогу біля ліжка, затараторив про допомогу.

— Василю, ти давай не части, а краще скажи мені, де П'яточка з Самай', може чогось чув про них? — запитав я у блаженного, просто для того, щоб хоч щось сказати.

Але той раптом відповз від ліжка, упершись об стіну і зігнувшись в три погібелі, голосно заплакав, дивлячись на мене винуватими очима. І що ти з ним будеш робити,

встати й виставити за двері не можу, ледве руками рухаю, слів він не чує через те, що безперервно виє, а мене вже починає голова від нього боліти. Внаслідок чого довелося лежати і добрих пів години слухати його виття, поки в один момент той не заснув, так і скрутившись на підлозі, час від часу схлипуючи. Дивлячись на нього, мене самого потягнуло в сон, і я довго не роздумуючи закрив очі і практично тяж відразу ж заснув. А потім пізно ввечері прийшла Баффі та влила в мене напівсонного якусь поживну рідину, перевірила рану, щось там почаклувала і задоволено кивнувши погладила мене по голові. Спробувала розбудити Василя, щоб тяж погодувати, але той ніяк не хотів прокидатися, тому, трохи посіпавши його за плече і не дочекавшись ніякої реакції, дала йому спокій. Ну а я знову відрубався, хоча якщо чесно, то мене вже почало дратувати мій напівсонний стан, ні-і, більше ніяких серйозних поранень, хіба що тільки у ворогів.

Прокинувся я, ще вдосвіта, від того, що у мене шалено свербіла права нога. Хвала небесам, руки вже працювали як треба, тому злегка підвівшись, щоб, чого доброго, не потягнути поранену кінцівку, стягнув з ноги простирadlo, оголивши досить-таки неприємний розріз і почав обережно чухати місце навколо рани. У мене навіть щелепу звело від задоволення — чухав би й чухав. Моє чухання перервав скрип старого дивана, розташованого в іншому кінці кімнати, де з-під ковдри виринула напівсонна з розпатланим волоссям постать Баффі в нічному халатику, який, на моє велике задоволення, від незграбного руху повністю розкрився, оголивши приголомшливо офігенні груди. Дівчина, спросоння не зрозумівши, в якому вигляді постала перед моїми безсоромними очима, посміхнулася і дружньо помахала рукою. Ну а я, перебуваючи в напівлежачому положенні, помахав у відповідь, а потім стиснувши руку в кулак, відстовбурчив великий палець на знак схвалення, хтиво посміхнувшись у відповідь. Вона, почавши щось підозрювати, опустила очі і раптово скрикнувши знову зарилася під ковдру, де почала незграбно зав'язувати віроломний халатик.

— Та не переживай, у тебе там все гаразд! – спробував я заспокоїти почервонілу дівчину.

— Я бачу! – з сарказмом відгукнулася вона.

Настала моя черга опустити очі, і тут же, одним ривком накинути на себе простирadlo.

— Будемо вважати – в розрахунку! – зауважив я, знову вкладаючись на подушку.

— Як нога? – поцікавилася вона, переступаючи через Василя, який спав біля мене, немов вірний пес.

— Страшенно свербить, якщо не дуже зайнята і палаєш величезним бажанням, почухай, будь ласка, навколо ранки, інакше я зійду з розуму, і ти опинишся в компанії двох Василів. – заскиглив я, благально дивлячись на дівчину.

— Взагалі-то так робити не рекомендується, але знаючи по собі, як це буває, так вже й бути, почухаю, але тільки не довго, скоро повинен Айболіт підійти, щоб залатати тобі рану. – змилостивилася Баффі і почала обережно чухати мою ногу, практично з точністю вгадуючи ті місця, де свербіло найбільше, доводячи мене практично до

екстазу.

— Ні Баффі, я тебе нікому не віддам, моя будеш навіки, і, якщо хтось тільки спробує на тебе зазіхнути, не зносити йому голови! — стогнав я, заплющивши від задоволення очі і погладжуючи дівчину по спині.

— То може одружишся зі мною. — зауважила вона.

— Ні, одружуватися, напевно, не буду, бо якщо судити з того пійла, яким ти мене напоїла з вечора, життя моє буде недовгим і зовсім не радісним.

— Це був протейновий коктейль з комплексом вітамінів і додаванням деяких лікарських препаратів для допоміжної регенерації. — засміялася вона і прилягла поруч, тісно притиснувшись і поклавши руку мені на груди. — І якщо чесно, то ти правий, як господаря — я не дуже, ні готувати не вмію, прибирати теж не люблю, а вже нечупара, гірша за Саті. До речі, чи це не її сліди у тебе на обличчі, я якось з вечора була втомлена, навіть не звернула уваги.

— А кого ж іще. Вона рідна. Вчора з'явилася в плащі до підлоги, під яким виявилася тільки в одній спідній білизні, і давай мене немічного примушувати до злягання.

— Очманіти! І що? Домоглася свого? — Баффі навіть підвелася наді мною, так їй стало цікаво, чим справа закінчилася.

— Ні, Вася врятував. Як завжди з'явився, коли його ніхто не чекав, і зруйнував всі її підступні плани.

— З глузду з'їхати, у тебе ні дня без пригод. До речі, про пригоди... після нашого останнього данжу, ми стали власниками певної кількості золотих монет і купи шмоту, що випав з бандюганів, які я вдало заховала від копів. Вчора Чібі продала останню річ, і ми розділили всі гроші навпіл...

— Справедливо, і на скільки ми стали багатшими?

— Загалом, на кожного вийшло по тисячі чотириста золотих...

— Охрініти! Що ж це за бандити нам попалися такі мудруваті? Звідки у них стільки?

— Насправді готівкових монет у них виявилось не так вже й багато, просто кожен був одягнений як мінімум у три легендарні шмотки. Ось з їх продажу і вийшла така значна сума. І ось ще що... — не договоривши, вона раптом підхопилася і побігла в бік свого дивана, і щось там намацавши, миттєво сховала за спину і знову повернулася до мене. — Ми тут з дівчатами порадилися, і вирішили в подяку за те, що ти всіх нас врятував, піднести тобі ось, його...

І вона простягнула мені новенький, ніби щойно з конвеєра, Глок-17, про який я мріяв, ще перебуваючи на Землі. Тремтячою від хвилювання рукою, обережно, ніби боячись упустити або ще якось пошкодити зброю, взяв з рук дівчини і тут же з'явилося повідомлення від Системи:

(СИСТЕМА) "Glock-17" — Зброя, одноручна. Клас - стрілок. Легендарна. Масштабована. Незнищенна. Додаткове посилення (1) — наздоганяє ціль в радіусі трьох метрів. (Тобто куля, підлітаючи до цілі, і, якщо та встигає відхилитися або відскочити вбік, теж зверне і полетить за нею на відстань до трьох метрів по колу — просто бомба). **Додаткове посилення (2) - Кожна десята куля, що потрапила в**

тулуб або кінцівку, починає самотійно, розриваючи внутрішні органи, просуватися до головного мозку, щоб розірватися там.(Ну таке... для початку звичайно добре і потрібне вміння, але моя кінцева мета потрапляти куди мені треба, з однієї кулі).

Основні оцінки:

+ 15 очок до Спритності.

+ 12 очок до Захисту.

+ 17 очок до Атаки.

+ 11 очок до Атаки.

+ 19 очок до Атаки.

А ось три оцінки до атаки – це просто шикарний приріст. Але в усьому цьому є один величезний мінус — фактично я можу використовувати тільки один пістолет. Ні, я, звичайно, спробую постріляти одночасно з двох рук, але десь чув або прочитав у загальному чаті, що нічого з цього не вийде, поки на якомусь рівні не відкрию навик: "стрільба з двох рук". Гаразд, потім щось вирішимо, поки що нехай полежить у рюкзаку, бо навик на Кольті: "кожна друга куля – системна", я нізащо не проміняю.

— Ну дівчата, вшанували так вшанували! Навіть не знаю, як буду віддячувати за такий підгін. Та ні, знаю, я кожному з вас розцілую по кілька разів і навіть Саті, хай їй грець. До речі, а як там Мон?.. Я бачив, що з нею зробив Різаний...

— Ну що ж, я з нетерпінням чекатиму, коли ти мені віддячиш, а ось з Мон... там не все так райдужно, як хотілося б, навіть після розмови з психологом, якого прислали "Світлі".

— Треба буде провідати бідолаху.

— Після того, що сталося, вона взагалі не виносить чоловіків на дух, втім, і з іншими теж не дуже. Замкнулася в собі і ні з ким не бажає спілкуватися.

— Слухай, а чого це світлі так метушаться навколо нас, і кращого хірурга прислали, і психолога в цій дірі відшукали — ви їм що, заплатили?

— Все знову-таки завдяки тобі. Айболіт розповідав, як ти в якомусь данжі, не кинув їх сокланів, хоча міг, а самовіддано захищав до самого кінця і навіть коли якесь чудовисько викрало їхню дівчину, ти, перебуваючи за два метри від порятунку, все одно повернувся за нею. Втім, як і в нашому випадку. Ти міг і не вступати в смертельне протистояння з противником що переважав за чисельністю, вони тебе і так прийняли за свого, я чула. Міг просто постояти осторонь, і нічого з тобою б не сталося, і не лежав би в цьому ліжку при смерті, стікаючи кров'ю.

— У тому-то й справа, Баффі, що не міг! Мертвий лев краще за живу собаку!

— Ось тому й не ділили цей пістолет, а подарували його тобі, і це найменше, що ми могли для тебе зробити. А я ще й особисто хотіла б тебе якось...

— А можеш ще раз розкрити свій халатик?

— Стрілку! Як тобі не соромно!

— Дуже соромно, але всього лише один раз, ну, будь ласка!

— Гаразд, але тільки цього разу...

— Доброго ранку! Це я, Василь! Допомога потрібна?

Я ледь не застрелив паршивця, благо Баффі вчасно встигла вихопити з моїх рук зброю і відбігти до свого дивана. А Вася хоч би хни, трясє радісно мою руку та посміхається на всі свої тридцять два, ще й дівчині встигає помахати на знак привітання. Ну і що ти з ним, з гадом і кайфоломом, будеш робити, адже так широко тішитися, що наша дружна компанія потроху, після тижневої перерви, починає збиратися знову. Хоча, як тільки зможу ходити, особисто здам його в дурку, тому що своїми несподіваними появами й суперечливими вчинками починає доводити мене до сказу. А ще є П'яточка... двох неадекватів, мені ніяк не потягнути. Швидше б вже з'явилася Аня, та розповіла, що там з моїми, за, справи такі не хороші трапилися.

Але спершу підтягнувся ескулап, і пославшись на брак часу, ретельно вимивши руки, кинувся латати мою ногу, перед цим здивовано цокнувши язиком, дивуючись моїй стрімкій регенерації. Хоча, як мені здається, в цьому велика частка заслуги Баффі з її гидким пійлом і вечірніми маніпуляціями біля моєї кінцівки. Але хоч би що там було, настала остання фаза моїх болісних лежань на огидному ліжку, зараз док залатає мою багатостраждальну частину тіла, і можливо вже через пару годин я зможу помаленьку докульгати до рідних пенатів і по душах поговорити з Самай' про все, що сталося під час моєї відсутності, а заодно вирішити, що робити далі.

Всю процедуру мого лікування мало не зіпсував невгамовний Василь. Побачивши що, Айболіт розіклав біля моєї жахливої рани всілякі ріжучі та колючі предмети і своїм відсутнім розумом сприйнявши все, що відбувається, як спробу замаху на мою дорогоцінну особу, він накинувся на лікаря з кулаками, відганяючи того від ліжка якнайдалі. Довелося на горланити на нього і самого відігнати в кут, звідки той з переривчастими завиваннями витягав голову, наче переляканий гусак, намагаючись розглянути, чи багато шкоди завдає мені, проклятий лікарюга.

— Цікаві у тебе друзі Еех, і життя у тебе прямо калейдоскоп пригод, та таких, що, якби не численні свідчення, в житті, не повіриш. — похитав головою Айболіт, здійснюючи свої, одному йому відомі маніпуляції.

Ну може ще й Баффі, яка асистувала йому, подаючи потрібні інструменти.

— Якщо ти про Василя, то там нічого цікавого, звичайний божевільний, так-то він не агресивний, просто не сприймає агресії, навіть з благородною метою. А що до решти, то там теж нічого захопливого – просто відстрілюю інфікованих і привабливого в їх мерзенних пиках зовсім нічого не бачу, а ще цей запах, що від них тхне – взагалі жах. І до всього цього неподобства, вони ще й кусаються, падли такі. Так що це не калейдоскоп пригод, а мій важкий хрест, який треба нести на свою Голгофу, і інтересу у мене до цих справ практично ніякого, хіба що з необхідними робочими питаннями.

— Ну-ну, — знову похитав головою Айболіт, закінчуючи зашивати рану, і збивши товкачиком у маленькій ступці купу білосніжної піни, щедро обмазав нею заштопане місце. — Через пару хвилин, рана почне розсмоктуватися, але це тимчасовий ефект, повне загоєння можу прогнозувати, беручи до уваги твою прискорену регенерацію та зілля Баффі, тільки до завтрашнього ранку. Але, нормально ходити зможеш тільки коли

м'язи й сухожилля стануть на свої місця, хоча вставати можеш вже години через дві.

— А шрами?..

— За тиждень-другий і сліду не залишиться.

— Ну що можу сказати, велике - величезне спасибі, з мене належить.

— Все вже оплачено порятунком наших дівчат. Тобі спасибі, стрілку! Це найменше, чим ми могли тобі віддячити.

— До речі, а як там Олівія і її... е-е, ноги?

— Пришили, вже може вставати, правда ходить поки не дуже, але це скоро пройде, буде бігати як очманіла. І як тобі не було страшно знову спускатися за ними, особисто я б не наважився.

— А як інакше: "Очі бояться, а руки роблять" — дещо пафосно відповів я, але тільки для того, щоб не розвивати цю тему далі, бо спускався я туди зовсім не за ногами, їх я прихопив так — до купи, але всім знати про це і не потрібно.

— Ну що ж, я зробив все, що від мене залежало, і навіть більше, а зараз змушений відкланятися, справи, справи... Бажаю якнайшвидшого одужання, і чекаємо на подальші неймовірні історії з твоїх нудних і рутинних буднів. А тобі, Баффі, окреме спасибі за асистування.

— І поцілуй за мене Олівію, в губи! — крикнув я навздогін.

Той на мить завмер біля самих дверей, потім посміхнувся і, повернувшись до мене, жартома пригрозив пальцем. А то, не один ти вмієш підбурювати. Як тільки двері за лікарем зачинилися, Василь кинувся з кута до них і відразу зачинив на ключ, після чого ще й кілька разів смикнув, щоб переконатися, що вони надійно зачинені і моторошний ескулап не зможе просто так увійти. Потім радісно посміхнувся мені, підняв великий палець вгору і промовив:

— Мене звати Василь! Можу допомогти!

Баффі розреготалася, при цьому випадково впираючись у мою прооперовану ногу. Я закричав від болю і кинув у неї подушкою. Вона від несподіванки схопила її і машинально кинула в мене. А Василь, подумавши, що це ми так дуріємо, вирішив взяти безпосередню участь у забаві, і схопивши купу подушок з дивана, на якому ночувала Баффі, почав по черзі кидати ними то в мене, то в дівчину. Щоб уникнути можливих пошкоджень моєї кінцівки від дурних кидків, я взяв і вистрілив з Магнума в стелю. Баффі скрикнула, закрила вуха і присіла, а Василь від переляку, як рибка, пірнув під диван, злякано визираючи звідти й перебуваючи в повному непорозумінні, з чого це раптом почалася стрілянина.

Я хотів було відкласти зброю вбік, відновивши тишу і порядок, але раптовий потужний удар у вхідні двері змусив передумати і націлити її в той бік. Другого удару досить солідні дверцята не витримали і, видавши гучний тріск та дзенькнувши залізяками збитого замка, широко розчинившись, гулко вдарилися об стіну, постояли секунду і впали на підлогу, знову гучно гупнувши так, що Баффі скрикнула і знову присіла. Крізь клуби диму в кімнату увірвалася капітан Анна зі своїм кургузим револьвером, жваво рухаючи ним вправо-вліво, вицілюючи можливого супротивника.

Все б нічого, і рішучий пильний погляд, і суворо стиснуті пухкі губки, ну прямо ідеальний образ непримиренного борця зі злочинністю, якби не коротенька літня сукня і легкі босоніжки на високих підборах.

— Якщо я буду запрошувати тебе в гості, то треба запам'ятати й передати іншим, щоб двері залишали свідомо відкритими, так би мовити — для уникнення. — зауважив я, відкашлюючись і марно розганяючи налітаючий пил руками.

— Мені здалося... та ні, я чула напевно, як хтось у цій кімнаті вистрілив. Тому і почала діяти, так би мовити, згідно з інструкцією...

— От Саті зрадіє, коли побачить, у що ми перетворили її хату. Хоча, дивлячись, яка вона педантка і чистюля, то може навіть нічого і не помітить. — додав я, легенько обтрушуючись і дивлячись на грізну красуню, що стояла переді мною.

— Дивлячись на зброю у твоїй руці й дірку в стелі, логічно припустити, що стріляв ти. Можна поцікавитися з якого приводу?

— Нудно стало.

— А що це у тебе на обличчі, дозволь поцікавитися? — її личко раптом знову стало суворим і безжальним, напевно, помітила помаду, залишену напередодні безрозсудною Саті.

— Пил, напевно, як і скрізь після твоєї урочистої появи, але так я без дзеркала не бачу. А що там? Сподіваюся, док із "Світлик" не якийсь шахрай і самозванець і нічого зайвого туди не пришив.

— Я просто відмовляюся розуміти, як можна, перебуваючи при смерті, знову опинитися зі слідами помади на обличчі. Ти що, зі смертю примудрився поцілуватися?

— Анька, у мене на сьогоднішній випадок є повноцінне алібі, я був без свідомості, і що там творили з моєю безпорадною тушкою, абсолютно не в курсі, може навіть і гвалтували, що тепер доведеш. До речі, маєш гарний вигляд, наші ніжки лідирують серед загального розмаїття.

— А тобі б тільки на чужі ноги витріщатися. — грізно пирхнула дівчина у відповідь, але по її личку було видно, що комплімент зайшов. — Баффі, що там Айболіт прогнозує, і хто це його облобизав так, я маю на увазі не дока, а цього баламута.

— Досить образливі ваші слова, Анна — "капітанівна", я тут, бачите, захоплююся вами, а ви у відповідь мене нижче плінтуса. Сексизмом відгонить. — висловився на свій захист, при цьому намагаючись дотягнутися до її ніжки.

— Через дві години може вставати, але ходити поки що буде важко, стегнову кістку довелося нарощувати практично заново. А щодо помади... так це Саті, напевно, заходила додому... — Баффі стояла перед мініатюрною капітаншею, як школярка, що накоїла лиха, та як на духу все розповіла і всіх здала.

— Ну звичайно ж, як я могла забути про цю стурбовану німфоманку! Сподіваюся, у тебе з нею нічого не було? Чи було? — вона знову підозріло поглянула в мій бік.

— Ні, ні, нічого такого, мене Вася врятував! — замахав я руками.

— Вася?..

Я тільки вказав пальцем під сусідній диван, з-під якого витріщалися два величезні

очиська її колишнього колеги, вкрай очманілі від злетівших дверей.

— А чому він туди забрався? — здивовано запитала дівчина, злегка пригнувшись і тим ще більше оголюючи свої красиві стегна.

— Він злякався тебе, я і сам думав до нього пірнути, та ось немічний став, якого кожен може образити. — з сумними нотками в голосі вимовив, дивлячись на неї телячими очима.

— Бідненький мій, і як тільки ти примудряєшся виживати в цьому жорстокому і непередбачуваному світі, де кожен так і норовить, тебе слабкого і беззахисного, образити та штовхнути по болючіше. Тільки одні вертихвістки та шльондри до тебе прихильні, та лише намагаються залишити свої відбитки на твоїй нахабній фізіономії. — Примовляючи це, Аня присіла біля мене і, діставши з сумочки хустинку, почала витирати сліди помади з моєї "нахабної фізіономії".

Я подумав, що вона прямо скаже: нахабна пика або морда, але, мабуть, вирішила поберегти мої почуття і завуальовувала своє обурення в більш прийнятне словосполучення. Хоча якщо подивитися з боку, як вона дбайливо витирає мою "фізіономію", то абсолютно очевидно, що "мадемуазель" теж благоволить до моєї особи. І що? Після цього її так само називати шльондрою?.. Але вголос я такого не сказав, бо бачив, як вилетіли багатокілограмові залізні двері, вибиті двома ударами. Хоча і дурневі ясно, що вона ляпнула так із ревнощів, але при цьому мимоволі образивши Баффі, яка теж небайдужа до мене і почувши з вуст своєї подруги такі неприємні слова, навіть почервоніла, мабуть, взявши до серця, але проковтнувши образи, щоб не погіршувати ситуацію. Швидше за все "королева" Анна з висоти своєї краси та статусності може іноді "пройтись" по подружках з нижчим соціальним статусом, навіть сама того не помічаючи. Нічого, і її ми можемо "приземлити".

— Тебе послухати, так у нас непогрішна тільки капітан Анна, всі інші, так — мимо проходили. Баффі теж треба було залишити мене на полі помирати, тому що подбавши про мене, вона автоматично переходить в розряд про...

-Все мовчи, і нічого більше не кажи! — раптом стрепенулася дівчина. — Я просто не так висловилася! Вибач мені, Баффі, якщо ти прийняла мої слова на свій рахунок, я не тебе мала на увазі. Відтоді, як я зустріла цього пустомелю, іноді сама не знаю, що творю, і навіть можу випадково ляпнути щось недоречне. Через нього я навіть отримала догану від мадам Судді, чого досі навіть важко було уявити. Якщо так і далі піде, то мене спочатку понизять у званні, а потім взагалі виженуть з поліції...

— І ми нарешті зможемо нормально сходити на побачення! - вигукнув я і ніби випадково поклав руку на кругленьке коліно.

— Так, а я не зрозуміла... у вас що, стосунки? — здивовано подивилася на нашу парочку, вмиль забувши про будь-які образи, дівчина. — Аня, я прощаю тобі все сказане про вертихвісток і прошмандовок, але хочу знати всі подробиці?

— Ну там всякого вже було...

— У сенсі всякого?!

— Наприклад, він цілував мене прямо в моєму кабінеті в присутності мадам Судді.

— Офігенно! І як вона відреагувала?

— Так! Стоп, стоп, дівчата, встигнете ще попліткувати про мою скромну персону! — перервав я вербальний потік, що почався. — Ти мені краще скажи, куди П'яточку сховали, і чому Самая' не прийшла жодного разу мене провідати?

— І що ти з цією Самай' так носишся, невже у тебе з нею щось було?

— Ань, може, досить вже, а?.. Вона допомогла мені, коли я гостро потребував допомоги, і коли сама опинилася на вулиці з маленькою донькою, я, не роздумуючи, прихистив їх у себе, і вони залишатимуться в моєму домі, поки самі не вирішать піти! А раз прийняв, то і якусь відповідальність повинен нести за обох, як мінімум знати, де вони і що у них все в порядку, а якщо потрапили в якісь неприємності, то допомогти в міру своїх сил, хоча б з почуття громадянського обов'язку. Ось так. І це — не обговорюється. — Я так рознервувався, що навіть прибрав руку з коліна, хоча про стосунки збрехав, не червоніючи.

А які у нас з капітаном стосунки, так — загравання, за великим рахунком. Хоча вона якраз нафантазувала собі щось більше, і сама ж у це повірила. Взагалі-то я зовсім не проти закрутити з нею повноцінний роман, і навіть десь у далекому майбутньому зовсім не проти побачити її в якості своєї законної дружини. Красива і розумна, а ще турботлива — чим не дружина! Але такі ж почуття у мене і до Самай', так що поки не розберуся сам у собі, краще цю тему не зачіпати. Тим більше і Баффі як бойова подруга і дівчина мені дуже навіть імпонує. Коротше, тільки час розставити все на свої місця, ну або я втечу від усіх, прихопивши в продуктивній сумці білобрисе жабеня.

— Добре, будь по твоєму, але ми ще повернемося до цієї розмови. А ось що стосується твоєї малечі, то новини не дуже хороші, я б навіть сказала — зовсім нехороші.

— Поясни?

— У вівторок, оскільки ти не з'явився в опікунську раду ні вранці, ні в обід, та й взагалі зник і перестав виходити на зв'язок, до будинку, де ти проживаєш, з'явилися представники опікунської ради і вилучили дівчинку для оформлення в сирітський притулок. Я знала, що в цей день ти повинен владнати свої справи з опікою і хотіла особисто проконтролювати весь процес, але мені несподівано з самого ранку поставили завдання очолити команду по зачистці східного кварталу від залишків банди Одноокого, і повністю довести справу до логічного завершення для передачі її до суду. А перед цим мадам Суддя ще й посадову догану мені вліпила, мовляв, після тісного спілкування з тобою я перестала належним чином виконувати свої функціональні обов'язки, і що цей рейд, якісно доведений до позитивного фіналу, мій шанс виправити своє похитнуте становище.

— Коротко кажучи, стара grimза вирішила таким чином прибрати тебе, щоб не змішала всі плани. Та що ж їй від нас з малою потрібно, що вчепилася акі пітбуль. Ні, пора нанести розлюченій тітоньці візит на місце роботи й прояснити ситуацію. Ну і що далі?

— Три дні я возилася з проклятими бандитами, основну частину яких ти так

героїчно перестріляв, хоча досі ніяк не можу збагнути, як це тобі вдалося?

— Багато в чому завдяки ось цій вертихвістці. — вказав я на Баффі, але не вдаючись у подробиці.

Цього разу неприємна назва мала зворотний ефект, хоч дівчина і знову почервоніла, але в цей момент вже від задоволення. Як то кажуть: "Навіть "привіт" можна сказати так, щоб образити людину. Навіть "сволота" можна вимовити так, що він розтане від задоволення".

— Хоча чому я дивуюся, сама ж була свідком прориву на плантаціях і того, що ти там витворяєш.

— Анечко моя ненаглядна, ти не відволікайся, а давай розповідай далі.

— Загалом, поки ловили, поки допитували, проводили опитування свідків, пошуки жертв, слідчі експерименти, протоколювання – минуло три дні. На четвертий день справу передали до суду, і я нарешті змогла взятися за пошуки дівчинки, і цього разу мадам навіть не згадувала про мене, не те щоб заважати в чомусь.

— А те, що мене обстріляли в данжі, знала?

— Відразу після того, що сталося, я повідомила Аню по відеочату про те, що сталося. Через пів години вона примчала з групою підтримки, та ще й допомагала перетягувати тебе до Саті додому. – втрутилася Баффі.

— Коли я побачила тебе всього закривавленого, думала, що це кінець, на тобі живого місця не залишалося. Досі ніхто не розуміє, як тобі вдалося вижити.

— І знову-таки всьому виною ця прошмандовка Баффі. Ось всюди вона повинна влізти! За що ж ти так зі мною, якого чорта зцілювала, інших справ що, не було? У чому я перед тобою винен?

— Ну все, скільки можна мене підколювати? Зрозуміла я, зрозуміла, що наговорила дурниць, я вже вибачилася. Тепер що, до кінця днів будеш мені це згадувати?

— Поки ти з висоти свого звання і службового становища, не зрозумієш, що ми, дрібні люди, всякі там: стрілки, цілителі, заклинателі — теж люди і вміємо відчувати, і теж маємо гідність.

— Ти коли-небудь зведеш мене з розуму, стрілку!

— Не тебе першу! Он один з ваших вже ховається під дивним з зозулею в голові, після наших спільних пригод.

— Зовсім не смішно. Але давай слухай далі. Загалом в опікунській раді я дізналася, що якусь неповнолітню П'яточку оформили в дитячий притулок № 2, куди відразу ж і попрямувала. Там підтвердили, що третього дня до них дійсно надійшла дівчинка з таким ім'ям, німа з початковою стадією дистрофії, хоча на момент прийняття досить доглянута і добре одягнена. Попросила привести її, щоб поспілкуватися і переконатися, що дитина перебуває в прийнятних умовах. Але господиня притулку заявила, що на цю мить не може показати дівчинку через те, що вона зникла, про що та відразу ж заявила в опікунську раду.

— Вона що, втекла? — підхопився я, так різко, що в носі знову щось стрельнуло, але зціпивши зуби та не дозволивши крику болю вирватися назовні, знову впав на подушку.

— Обшукали всю будівлю притулку плюс господарські приміщення, але ніде не змогли її знайти. Я побувала і в тебе вдома, і навіть лазила на ту занедбану будівлю з павуками. Її ніде немає.

— Вона ховається, не хоче показуватися на очі. Мені терміново треба додому, і якщо що, то знову пройтися по руїнах, де вона жила. Баффі, як скоро я можу встати?

— Ще хоча б годину, піна сама скоро відпаде, це означатиме, що ти можеш вставати на ноги, але ходити довго ти не зможеш, процес відновлення триватиме тиждень, не менше.

— У мене є особистий двоколісний візок, якщо треба, підвезу куди скажеш. — нагадала Аня.

— Чому вона втекла з притулку? Її ображали?

— Господиня так прямо і не відповіла, але судячи з усього — так. Тому що наступні два дні дівчинка провела в лазареті, якого ступеня тяжкості побої вона отримала, мені теж повноцінної відповіді не дали, але, якщо треба, я зможу отримати від них точні і вичерпні відомості.

— Треба, Аня, треба. Інакше питатиму я, і це нікому не сподобається. А куди поділася Самай', чому про неї нічого не чую, ти щось приховуєш від мене.

— Нічого не приховую і не збираюся. Просто все має свій час. А що до Самай', то це друга погана новина. Її заарештували.

— А ось зараз не зрозумів?..

— Якийсь крамар Сугур Лапау, законний чоловік, як я розумію, звинуватив її в крадіжці значної суми грошей із сейфа. Написав заяву на власну дружину в департамент поліції, паралельно подавши скаргу в муніципальну раду, а також ініціюючи процес розлучення, де виявив бажання стати особистим опікуном для дочки Самі, з огляду на те, що її мати останнім часом вела аморальний спосіб життя, втікши з дому і співмешкаючи з молодим коханцем, тобто з тобою.

— Так Сам що, у в'язниці?

— Поки в камері попереднього ув'язнення. Але завтра має відбутися суд, а там з огляду на повний перелік доказів, свідчень і показань свідків, довгого засідання не передбачається. Розгляд буде коротким, а вирок однозначним. І потім її відразу із залу суду переведуть на постійне місце відбування покарання, до міської в'язниці.

— Все один до одного. Ні, завтра точно треба йти й душити за горло пані суддю.

— Ти що, теж хочеш до в'язниці? — занепокоїлася Аня.

— Не бійся, у мене, здається, вимальовується план.

— Ти краще нічого не плануй. Самай' ти ніяк не витягнеш з в'язниці, там все за законом, не підкопаєшся. Хіба що спробуєш викрасти, чого я б тобі не радила. Там купа високорівневих пасток і захисний периметр із семи рівнів, та охорона 150+, а начальник в'язниці і його заступники — взагалі двохсоті, як би це двозначно не звучало.

— Рідна, ну ти мене зовсім за дурня тримаєш, думаючи, що я зібрався штурмувати міську в'язницю. До речі, а тих підставних копів, що в мене стріляли, знайшли.

— Це виявилися переодягнені люди з банди Одноокого, ми їх зловили, і вони у всьому зізналися.

— У чому зізналися?

— У тому, що Одноокий завжди тримав їхню групу в статусі поліцейських, поблизу, так би мовити — в резерві, на випадок непередбачених обставин. І вірчі грамоти від муніципалітету з міською печаткою, теж він діставав, але з ким із ради їхній ватажок контактував, негідникам невідомо. А щоб допитати радників, мого статусу поки не вистачає, цим будуть займатися інші люди.

— Якщо, звичайно, справу не спустять на гальмах.

— Повір, не спустять. За тебе заступилися практично всі глави топкланів, та й решту теж. А більшість радників рве і мече провести серед них службове розслідування і в найкоротші терміни відшукати "щура" і покарати за всією суворістю закону. А це — смертна кара. І тобі б по-хорошому відсидітися та перечекати, поки не знайдуть і не покарають винних, які напевно захочуть з тобою поквитатися, але ж поки ти не знайдеш своїх дівчат, ти ж не заспокоїшся.

— Думаєш, якби ти зникла або опинилася за ґратами, то я сидів би склавши руки?

— Хотілося б вірити, що перевернув весь світ у пошуках мене.

— Перевернув, і ще б гарненько струснув. Ну гаразд, піна начебто відійшла, гайда збиратися. Спочатку їдемо до мене, якщо малої там немає, валимо на занедбаний завод чи фабрику, не знаю, що там раніше було.

— Багатоцільова фабрика, де виробляли практично всі предмети домашнього та державного вжитку, від квіткових горщиків до меблів та одягу.

— А чого ж закинули таке хороше виробництво?

— Не знаю, напевно, через епідемію. Знаю тільки, що в той час практично все виробництво перенесли в гори, що примикають до частини південної стіни. — Аня знизала плечима, встаючи з ліжка.

— А, так ось звідки беруться зброя і боєприпаси, ну і звичайно всілякий військовий і цивільний ширвжиток.

— Ну так, а ще дещо каравани купців з інших міст привозять, а ще частину товарів доставляють на бронепоезді.

— На чому!

— Ти не помилився, на величезному бронепоезді, обшитому сталевими плитами, заговорений рунами й магічними заклинаннями. З великою кількістю збройових веж і кулеметних "гнізд". Він курсує по безлічі міст, а у нас зупиняється на залізничному вокзалі, що знаходиться в кінці східної частини плантацій. — пояснила дівчина.

— Я б сказала, що там не просто вокзал, а ціла фортеця зі стінами нітрохи не меншими за наші, та ще й з усіма зручностями для тимчасового проживання. — додала Баффі.

— Офігенно, що у вас є всього різного, про що я й чудом не чув, - промовив я, насправді вражений новою інформацією.

— Так, так, стрілку, цей світ складається не тільки із зомбі та війни. Він набагато

більш багатогранний і неозорий, – урочисто підсумувала Аня.

— Так, я не зрозумів, а де мої труси? — вигукнув я, теж зібравшись було встати, але вчасно згадавши, що повністю оголений.

— М-да, хто про що, а голий про лазню. — похитала головою капітанша.

— Там все було настільки зіпсоване, що довелося викинути, залишилося тільки взуття. – пояснила Баффі.

— Нормально, тягни сюди. Вася! А нумо знімай штани! – крикнув я під диван.

— Так, залиш бідного Василя в спокої. Я тут при нагоді прикупила тобі майку і твої улюблені бриджі. Це подарунок. – зупинила мене Аня від спроби пограбування ближнього свого шляхом позбавлення верхнього одягу, і дістала з віртуального рюкзака червону футболку і світло-коричневі бриджі.

І тут же вискочило повідомлення від системи:

"Північний ураган" — Одяг. Верх. Клас — стрілець. 40-й рівень. Фіолетовий. 300 одиниць міцності. Сет "Півночі". Додаткові оцінки:

+29 балів до Атаки.

+23 балів до Атаки.

+25 балів до Захисту.

"Північний ураган" — Одяг. Низ. Клас — стрілець. 40-й рівень. Епічна. 400 одиниць міцності. Сет "Півночі". Додаткові оцінки:

+ 37 балів до Атаки.

+ 33 балів до Атаки.

+ 31 балів до Захисту.

+ 38 балів до захисту.

+ 32 балів до захисту.

— Велике-велике спасибі! Анька, ти — найкраща! А чому оцінки тільки в атаку і захист? — поцікавився я.

— Особливості сету, майже в кожному лише по два основних параметри, рідко в яких є три. Шкода, що не змогла знайти сет однакової категорії, ось тільки таке було. До речі, ти помітив, що на штанах вискочила п'ята додаткова оцінка? Уяви, скільки деяким коштує золота і нервів, щоб домогтися додаткової оцінки, а тут все сталося з першого разу!

— А все чому?..

— Знаю, знаю, тому що ти красунчик, везунчик и взагалі, хлопець хоч куди.

— Взагалі-то я хотів сказати, що якщо вже такий красуні не щаститиме, то решті й зовсім ловити нічого, але так як озвучила ти, теж непогано.

— Виходить, що я сама себе позбавила компліменту, так?

— Гей, а трусів все одно немає!

— Ну, не подумала я про них! Припини істерити і одягайся так, без них. По дорозі заїдемо і купимо.

Довелося одягатися без нижньої білизни, а ось взувала мене в мої улюблені кеди, Баффі, бо скільки я не намагався зігнутися, щоб взутися і зашнуруватися самотійно,

щоразу падав на ліжку, кривлячись від болю. Вставав теж за допомогою дівчат, як і робив свої перші кроки після тижневого лежання. Довелося з півгодини походити по кімнаті, щоб більш-менш мати можливість самотійно пересуватися, хоч і страшенно кульгаючи. Коли я вже міг хоч якось ворухити ногами, не кривляючись і не ойкаючи, дівчата дали добро на мій вихід у світ. Баффі вирішила залишитися, бо треба було комусь дочекатися майстрів, яких викликали для ремонту вибитої двері. Я на прощання вдячно обійняв її і поцілував у щоку, під пронизливим поглядом суворої Аньки, яка з великими труднощами і міцно стиснувши зуби дозволила мені зробити цей акт вдячності. І не давши більше ні секунди часу, ніж належало з її точки зору, схопила мене під руку, і ми повільно поплелися до виходу. Але тільки дошкутильгали до порога, як з кімнати долинуло:

— Це я, Василь! Допомога потрібна!

— Твою матір, за розмовами про Васю зовсім забули. — вигукнув я. — Гей, підпільнику, давай вилазь, з нами поїдеш, а то повернеться Саті і влаштує тобі: "Допомога потрібна?", а вона, це тобі не лікарня для душевнохворих, з її рук так просто не вирвешся.

— А ти звідки знаєш про її вибрики? — смикнула мене за руку капітанша.

— Так, вчора ледве вирвався і то за допомогою он того, "піддиванника". Але ти тільки не думай нападати на дівку, її й так природа обділила, може тому така ласа до чоловічої статі. Кожному ж хочеться стосунків. Васю, ти вилазиш чи ні? Довго тебе ще чекати чи ти там яйця відіклав, тепер висиджуєш?

— Я Василь! Допомога потрібна!

Виявилося, що останню фразу бідолаха вимовляє не питаючи, а сам потребуючи допомоги, бо дійсно втрапив у халепу. Справа в тому, що продірявлений диван настовбурчувався знизу купою пружин, які від часу та навантажень повискакували наскрізь. Під нього він ще якось примудрився заскочити, а вже там, крутячись та повзаючи, намертво зчепився своїм одягом із закрученим дротом, і тепер навіть зрушити з місця не міг. Але на цьому його біди не закінчились. Справа в тому, що проклятий диван був зроблений з якогось страшенно важкого матеріалу, і підняти його ніхто в цій кімнаті не міг. Я через рани і так ледве ходив, а у дівчат виявився недостатньо прокачаний параметр – Сила. Ну Баффі зрозуміло – навіщо цілителю надмірно прокачувати цю опцію, хіба що для того, щоб можна було завантажити в себе по максимуму всілякі зілля та еліксири, або щоб витягнути пораненого з поля бою. А ось про Аню я й не подумав би, що Сила у неї на досить посередньому рівні. Як же тоді вона змогла такі здоровенні двері вибити з пари ударів? Все виявилося гранично просто. За класом дівчина була магом двох стихій – повітря і вогню, Сила їй була потрібна остільки-оскільки, як і Баффі, головним її пріоритетом виявилася – Атака, і підпараметр відповідно до цього класу, – Потужність. І двері, як виявилося, Аня вибила навиком повітря "Повітряний таран", основою якого і були останні два параметри. Отака-то хімія.

Ми стовпилися втрьох біля нещасливого дивана, не знаючи, що робити, а Василь,

бачачи, що допомоги ніякої і не передбачається, почав помаленьку завивати і з кожною хвилиною все сильніше і сильніше.

— Треба чекати майстрів, вони точно піднімуть це непорозуміння, я маю на увазі диван. — сказав я. — Тільки ось коли вони з'являться, адже сьогодні як-не-як, законний вихідний, люди могли й загуляти. А нам чекати теж не з руки. Мала напевно голодна і втомлена, зараз заб'ється в якусь нору, ніколи не дочекаємось. Мені б не хотілося, щоб вона ночувала на вулиці. Доведеться Баффі тобі потерпіти його ще деякий час, а там, як тільки звільниться, зв'яжешся з нами, під'їдемо, заберемо пружиноподібного.

Але мерзенний Вася, почувши, що я все-таки збираюся йти без нього, влаштував такий галас, що його, напевно, було чути навіть на вулиці.

— Якщо він не заспокоїться, зараз хтось із сусідів точно викличе поліцейський наряд. — вимовила Аня.

— Так це ж добре, допоможуть диван підняти. — зрадів я.

— А заодно потім напишуть рапорт, описавши всю ситуацію і навколишнє оточення в найдрібніших подробицях, який потім опиниться на столі у мадам Судді, і я отримаю другу догану.

— Заперечуючи, пропонуй! Залишити це виюче чудовисько Баффі, теж не варіант.

— Я б могла напоїти його снодійним або, в крайньому випадку, вколоти. — запропонувала цілителька.

— А що? Як варіант! — підтримав я цю ідею.

— Ну а якщо сьогодні ніхто не прийде через вихідний, так і просидить до завтрашнього дня. Я можу розпиляти диван навпіл, є така навичка, але треба, щоб Василь не ворухився, інакше втратить кінцівку.

— А може, покличемо когось із друзів, — жалібно промовила Баффі, чи то переживаючи за диван, чи то за блаженного.

— Поганий тон кликати друзів у недільний день, тягати стопудову меблі. І де тільки Саті його надібала, — пробурмотів я, тому що так у мене ніяких друзів і немає, он, хіба що Вася, та й того придавило диваном, кого кликати. — Рубай, Аню цю хрін до чортової матері, потім відшкодую Саті його вартість. Баффі, будь ласка, допоможи мені лягти на підлогу, буду заговорювати цього невгамовного.

Тільки я за допомогою дівчини розпластався на підлозі, тільки почав заспокоювати волаючого бідолаху, як поруч щось завищало, немов увімкнувся деревообробний верстат. Частина дивана впала, позбавлена опори, як і шафа з одягом, що стояла навпроти, склавшись ніби картковий будиночок, перед цим виплюнувши купу порізаного одягу.

Після таких варварських дій, нам нарешті вдалося перевернути половину розпиляного дивана набік, і повозившись деякий час, звільнити знеможеного чудилу з чіпких кінцівок скручених пружин. Той, зі сльозами радості на очах, не встаючи з колін, кинувся обіймати мою поранену ногу, як часто любить це робити П'яточка. Що ж вони всі причепилися до моєї стражденної кінцівки — як люди, так і кулі?

Якось обтрусивши пил з його одягу й привівши до більш-менш прийняттого

вигляду, ми попрямували до виходу, як знову завмерли на місці, побачивши на порозі застиглу в німому потрясінні господиню квартири, що приголомшено дивилася на вчинений нами погром.

— А що це ви зробили з моїм будинком? – не своїм голосом пролепетала Саті.

— Та ти не переживай, тут тільки підмести та пил протерти — і все стане як раніше. – заговорив я, намагаючись підбадьорити розгублену дівчину.

— Добрий день! Я Василь! Допомога потрібна? — вставив і Вася свої п'ять копійок.

— Яка допомога... та тут все заново перебудовувати треба. — заскиглила та, безпорадно впавши на ліжко.

Загалом добрих пів години ми ще заспокоювали нещасну Саті, при цьому мені довелося урочисто заприсягтися та запевнити її, що оплачу весь ремонт і покупку нових меблів замість зіпсованих. Аня, яка брала участь у погромі, також приєдналася до цієї обіцянки, заявивши, що поділимо суму навпіл. Тільки от якщо подумати, то моя провина — це лише дірка в стелі, все інше — її рука, як і Василя, який досі значиться в поліції, поки перебуває на лікарняному, але що поробиш? Як чоловікові, мені зовсім не личить розмінюватись на дрібниці і ділити печенюшки, тому оплачу якимось сам, зате потім Аньку розкручу на могорич, адже вона мені за звання так і не проставилася. Після наших обіцянок, Саті стала потроху приходити до тями, та так швидко, що як тільки Аня з Баффі почали щось обговорювати, не звертаючи на нас уваги, тут же притиснулася до мене і прошепотіла, що пробачить мені частину боргу за ремонт, якщо я пообіцяю випробувати разом з нею новий куплений диван на міцність. Щоб хоч якимось відчепитися, мені довелося прикинутися, ніби ступив на пошкоджену ногу і театральнo скорчившись від болю, почати стогнати. Аня миттєво підлетіла до мене і, підхопивши під руку, голосно попрощавшись з усіма, потягнула на вихід. Я теж з жалюгідним виглядом помахав дівчатам рукою, шкутильгаючи за своєю капітаншею, при цьому встигнувши кивнути Василю, щоб рухався за нами. На сходовому майданчику ми зіткнулися з трьома міцними чоловіками з місцевих у робочому спецодязі, це, мабуть, була викликана нами ремонтна бригада. Ну все, ночувати сьогодні Саті з вставленими дверима, тим більше від майстрів не тхнуло алкоголем, значить впораються швидко і якісно.

Спустившись вниз, ми повільно рушили в бік запряженого двоколісного візка. З нами поруч радісно крокував задоволений Василь, піднявши голову вгору і чомусь щасливо посміхаючись хмарам, що пропливали в небі. Посміхався, поки не зачепився носком черевика за виступаючий камінь на бруківці і не полетів головою вниз у бік бордюру, при цьому добре обдерши коліна. Аня, голосно вилаявшись, стукаючи підборами по камінню, кинулася піднімати недотепу, який щось похмуро почав вичитувати дорожньому покриттю. От же ж, одна П'яточка пропала, з'явилася інша. Я, стоячи посеред дороги, поглянув на хмари і теж чомусь посміхнувся.

Коли дійшли до екіпажу, мені в голову закралася запізнiла думка:

— Слухай, Ань, а як ми втрюх поїдемо у двомісному тарантасі? Я з відомої причини не можу посадити тебе собі на коліна, і не дозволю сідати Василю. У твого агрегату

випадково багажного відділення немає?

— Ні, тільки навісне кріплення зі сталевих прутів для поклажі. Але ти не переживай, насправді там з легкістю помістяться троє людей, може тільки трохи потіснившись. Якраз зручний шанс для такого ловеласа як ти, без зайвих виправдань притиснутися до симпатичної дівчини. — з властивою їй скрупульозністю пояснила мені Анна, ще й окресливши райдужні перспективи.

— Звучить приємно!

— Твоє обличчя зараз стало схожим на пику задоволеного кота, що об'ївся дармової сметани. Невже я дійсно так тобі подобаюся, що попри важкі поранення і неприємності в особистому житті, перебуваючи поруч, викликаю таку неприховану хіть і розбещеність.

— Ну ти, мати, і висловилася! Прямо не мужик, а розпусний кнур зі спермотоксикозом. Так, ти мені дуже подобаєшся, і якщо я свої почуття не можу висловити словами, то це не через брак словникового запасу, а просто тому, що таких слів в природі не існує, і мої емоції виражають не хіть, а обожнювання і жадання до коханої дівчини, з якою випала рідкісна можливість побути поруч, відчуваючи тепло її тіла і свіжий запах волосся, що переливається на сонці.

— Як добре, що я одягла сьогодні цю сукню. У формі ти мені ніколи таких слів не говориш. — чомусь прошепотіла дівчина і погладила рукою по неголеній щоці.

— Ще б заарештувала за домагання до посадової особи під час виконання службових обов'язків, так, для звітності. — відповів у властивій собі манері, при цьому милуючись її незвичайною красою, синіми й глибокими, як гірські озера, очима, ідеальними лініями обличчя і чуттєвими, привабливими губами.

— Ну а хто ж буде допомагати мені виконувати план, як не кохана людина.

— А я справді коханий?

— Най-най!

— А ти посмажиш мені котлеток?

— І навіть приготую біфштекс!

— Та ну на...

— А будеш матюкатися, до чаю отримаєш тільки суху скоринку хліба.

— А ти що, ще й пекти вмієш?

— Готувати — це моє хобі. А чим ще займатися самотній дівчині у вільний час.

— Алілуя!

Так пережартовуючись, але при цьому дізнаючись всілякі подробиці один про одного, ми-таки розмістилися у двомісному двоколісному візку, хоч і неабияк потіснившись. Зате я знаходився в такій безпосередній близькості від дівчини, що далі вже нікуди. Моя рука притискала її до себе за тоненьку дівочу талію, і я дійсно насолоджувався свіжим запахом волосся що променистими струменями розвівалося на вітру. Ех, ще б малу швидше відшукати та витягнути з в'язниці 'Самай' і можна жити. Як буду розбиратися у відносинах, перебуваючи між двома дівчатами, як між двома вогнями, поки не розумів і сам. Мене непереборно тягнуло і до однієї, і до іншої, але я

ніяк не міг зробити вибір. А може – не хотів.

Коли під'їхали до будинку тітоньки Поллі, на ратуші пробило тричі. Василь, як спритний кіт, відразу вискочив з брички й побіг стукати у входні двері, і плювати, що я ледве спустився з підніжки, кривляючись, ніби ковтнув кислого борщу, та й то за допомогою дівчини. Але чого я чекав від душевнохворого. Через хвилину нам відкрила сама господиня будинку, і, побачивши мене з Васею, кинулася цілувати і обіймати, як рідних, при цьому ридаючи, ніби на похоронах. Василь, який прийняв її обійми як само собою зрозуміле, відразу ж шмигнув у відкриті двері тітчиної квартири, навіть не спитавши дозволу. Я ж, стійко перенісши її міцні обійми, разом з Анею, був запрошений в будинок на чаювання. Зайшовши у вітальню, в якій практично нічого не змінилося з минулого разу, за винятком фотопортрета з нашими зображеннями, що висів на найпомітнішому місці, ми відразу попрямували до столу, всі, крім Ані. Дівчина деякий час стояла біля портрета, уважно вдивляючись у зображення, потім щось хмикнувши про себе, приєдналася до нас, що вже сіли за стіл. Василь, який, як тільки увійшов, відразу зайняв своє місце і вже давно висьорбав першу чашку з добрим десятком свіжоспечених кексів, зараз заливався другою, ніби не їв і не пив цілий тиждень. Тітонька ж чемно і не поспішаючи розлила чай по наших чашках і підсовуючи по кексику розповіла, що сталося після мого зникнення.

Правда, нічого нового для себе я там не почув. Як і передбачалося, П'яточка влаштувала небувалий галас, кричачи так, що збіглися всі сусіди, думаючи, що відбувається як мінімум вторгнення інфікованих. Її ридання ще довго долинали з закритої карети опікунської служби що поволі віддалялася від дому, який став для неї рідним. Самай', дещо розпатлану і з порваним рукавом, в наручниках, оскільки чинила запеклий опір, не бажаючи віддавати дівчаток, вивели слідом аж четверо копів. Наступний галас влаштувала вихована і врівноважена Самі, яку забирав якийсь неприємний тип, віком далеко за сорок, з жінкою, схожою на нього, як дві краплі води. Вона ридала не гірше за П'яточку, чіпляючись за все, що потрапляло під руку, і в якийсь момент вирвалася і кинулася в обійми тітоньки, кричачи, що залишиться з нею, поки не повернуть маму. Серце тітоньки розривалося від болю, вона, не замислюючись, залишила б дівчинку у себе і навіть оформила опікунство, але чоловік заявив, що є батьком і має повне право забрати малу від безпутної матері, і що у тієї є численна родина, яка прекрасно подбає про неї, так що ніяких опікунів їй і задарма не треба.

— Ось такі ось справи творилися, молодий чоловіче, під час вашої відсутності. Відтоді ні від Самай', ні від дівчаток, ніяких новин не надходило. Та й ви кудись запропалилися, втім, як і Баффі, яка тільки позавчора з'явилася додому, вся схудла і небагатослівна. Я ж в якийсь момент залишилася зовсім одна, в якомусь інформаційному колапсі, та ще й сусіди почали скося поглядати та пліткувати, ніби я прихистила у себе викрадачів і розбещувачів малолітніх дітей.

— Передайте вашим балакучим сусідам, що в нашому законодавстві наклеп, тобто поширення свідомо неправдивих відомостей, що ганьбить честь і гідність іншої особи або підриває її репутацію, переслідується за статтею Кримінального кодексу міста. За

наклеп передбачені різні види покарань, включаючи штрафи, обов'язкові роботи, а в деяких випадках і позбавлення волі. – раптом суворим голосом заявила дівчина. – Ваші постояльці виконували завдання міста з виявлення та знищення великого кримінального угруповання, що складалося як з місцевих, так і системних, і яке займалося різноманітною злочинною діяльністю, в тому числі розбещенням і вбивствами молодих дівчат. В результаті чого ваш постоялець, будучи важко пораненим, одноосібно ліквідував ватажка банди і після закінчення повного розслідування цієї справи буде представлений до найвищої нагороди міста. А те, що забрали дівчаток і заарештували матір однієї з них, це підступи таємних покровителів, які забралися у вищі ешелони влади і таким чином бажають помститися нашому герою.

— Невже все це правда? — вигукнула тітонька.

— Деякі відомості вже висвітлили у вчорашньому випуску "Вечірнього вісника", якщо хтось сумнівається в правдивості моїх слів, то там все чорним по білому описано і навіть є численні свідчення та інтерв'ю міських радників і голови поліційного департаменту.

— Я повинна негайно придбати кілька примірників цього видання, щоб заткнути ними нахабні пики Сніфферів і Брамсів. Васильку, будь ласкавий, збігай до крамнички містера Антошка і купи три номери вчорашнього "Вечірнього вісника".

Вася, миттєво витерши рот серветкою, підхопився зі свого насидженого місця і, прийнявши від тітоньки срібну монету, вибіг з кімнати. Я, дивлячись йому вслід з відкритим ротом, забув навіть, як мене звати.

— І він що, точно виконає ваше доручення і принесе три штуки "Вечірнього вісника"? — здивовано подивився я на господиню будинку.

— Звичайно. Він дуже старанний і скрупульозний у плані здачі. Приносить все до копійки. Пам'ятаю, якось послала його за продуктами, адже мої ноги вже не ті, що в молодості, починають підводити, особливо в дощові дні. Так він прийшов весь такий засмучений, мало не плаче, виявилось, десь загубив одну мідну монету, я ледве його заспокоїла, мовляв, нічого страшного, головне здоров'я, а монет ми якось та десь роздобудемо. І що ви собі думаєте, наступного дня приходить весь задоволений та квітучий і вручає мені ту нещасну монету. Ось такий він у нас, Василечик, кришталевої чесності людина і до того ж відповідальний, купить все, що треба, та ще й вибере найсвіжіше.

Ну Васька, ну скотина! Виявляється, він піклується про тітоньку як справжній скаут, а мені тільки шкодить. Ну нічого, якщо знову з'явиться вдома, почне бігати по магазинах, я вже знайду йому чим зайнятися, а не тільки повзати під чужими диванами. Швидко допивши чай, я побіг до своєї квартири в надії, що малючка якимось чином вже там і дрімає на ліжку, роззявивши слинявий рот і виблискуючи на всю хату білизною єдиного переднього зуба. Та на мене чекало повне розчарування. Скільки я не заглядав у різні закутки і скільки не кликав, так її ніде і не знайшов. Після вирішив обшукати весь будинок, і навіть попросив Аню залізти на горище і подивитися, може вона залізла в якусь скриню і там застрягла, але знову нічого. Про всяк випадок

пройшовся навколо будинку, голосно кличучи її на ім'я. І все даремно, тільки розлютив своїми криками сусідських собак. Обійшовши будинок навколо, натрапив на дівчину, що чекала на мене на вулиці, похитав головою і пошкандибав до тітки Поллі повідомити, щоб вона не турбувалася і що до вечора я буду вдома.

— Тільки не пропадайте більше, молодий чоловіче, досить з вас цих бандитів і монстрів. Ви й так вже зробили для міста більше, ніж всі його мешканці разом узяті, пора вже осісти й завести сім'ю, он у мене яка квартира хороша для сімейних, де ви проживаєте, а можна в коридорі добудувати ще одну кімнату, коли дітлахи підуть. Я б і квартплату вам зменшила. До речі, раджу придивитися до вашої знайомої Ані, дуже розумна дівчина і думаю, що буде хорошою дружиною. Та й красуня, не гірша за Самай'. Я розумію, що у вас з цією жінкою якісь свої справи, але вона заміжня, і це не справа руйнувати чужу сім'ю. А Анечка молода, розумниця, красуня, та ще й на високій посаді. Ось вона б точно поставила на місце цих зарозумілих Сніфферів і Брамсів.

— Я подумаю, люба тітонько, над вашими словами. І не турбуйтеся про сусідів. Я думаю, ми зуміємо приструнити їх і повернути вам душевний спокій. А зараз я повинен йти, справи. Сподіваюся, до вечора впораюся.

— Обов'язково повертайтеся, разом з дівчинкою. Про Васю не турбуйтеся, я за ним догляну.

Ось немає в цьому світі більше за кого турбуватися, як тільки про здоров'я пройдисвіта Васі. Вже хто-хто, а цей сам вміє прекрасно про себе подбати. На відміну від П'яточки, яка з невідомої причини зникла з притулку і чомусь не прийшла додому, хоча прекрасно вміла орієнтуватися в місті. А може і приходила, але не знайшовши там мене, пішла шукати по всіх відомих їй місцях. Загалом нічого хорошого, але буду сподіватися на краще.

Знову сівши в двоколку, але вже більш-менш розслабившись, так як був відсутній Василь, то і місця виявилось вдосталь, ми деякий час сиділи мовчки, потім мені набридло затяжне мовчання, і я заговорив:

— А класно ти заговорила тітоньку своєю аргументованою промовою про криміногенну ситуацію в місті, і про злих бандитів і доброго героя, якому нібито повинні вручити ключі від міста. Вона аж рот відкрила. До речі, кажучи про героя, кого ти мала на увазі?

Дівчина поглянула на мене як на ідіота і кинула:

— Одноокого!

— Але ж він ватажок злих бандитів, як він може бути одночасно ще й героєм?

— Працював під прикриттям.

— Ага, і зрозумівши, що насправді ватажок жахливої банди, яка творить мерзенні справи, це він сам, одноосібно знищив всю свою зграю і прийняв рішення застрелитися самому, щоб остаточно покінчити з цим неподобством. Геніально. Треба було саме таку версію втюхати тітоньці, вона б потім з тиждень сушили голову разом зі Сніфферами й Брамсами, що за хрін коїться в місті.

— Ти не хочеш розголосу?

— Я ненавиджу розголос! І так багато хто вже впізнає мене в обличчя, скоро почнуть з автографами приставати, а мені популярність ні до чого, я люблю спокій і тишу. Хотів би слави, пішов би співати.

— Я зрозуміла тебе. Добре, буду намагатися не поширювати серед сторонніх обивателів про твої справи. Але тільки мені здається, що це марний задум.

— Ти так думаєш?

— Упевнена! Скільки ти не намагайся, скільки не шифруйся, у тебе ніяк не виходить все зробити тихо і непомітно. Таке вже твоє єство. Обов'язково повинен вигадати таке, що нормальній людині і в голову не прийде, та ще й на очах у сотні свідків і при цьому вийти сухим з води. Напевно, все-таки легенда не бреше, і ми нарешті дочекалися приходу Великого Стрілка.

— Ось тільки, давай не починай!

— Слухаюся, Стрілку! Ай! Не щипайся, я ж керую транспортним засобом, через тебе можу стати причиною ДТП.

— Ось і керуй та стеж за дорогою, а не базікай пустої.

— Обов'язково, адже знаю, кого везу, і мені зовсім не хочеться, щоб моя перша "тачка" полетіла по небу з подальшим приземленням у міський фонтан.

— Все! Добалакалась. Н-но, зальотні! — з цими словами я схопив частину повода і сильно хльоснув ним замріяну конячку що неквапом тупцяла собі дорогою..

Та, як ужалена, рвонула прямо з місця, та так жваво, що нас притиснуло до спинки сидіння, як у справжній машині з перегонів. Відразу набравши пристойну швидкість, конячка як скажена помчала по напівпорожній вулиці, не зменшуючи темпу, змушуючи нас міцно триматися хто за що, щоб не вилетіти з тарантаса, коли той високо підскакував на вибоїнах і виїмках. Аня, скрикнувши, почала лаяти і мене, і дурну кобилу триповерховими матюками, намагаючись утримати збожеволілу конячку, а я, про всяк випадок міцно тримаючись однією рукою за кріплення, іншою почав широко розмахувати в повітрі, при цьому свистячи й викрикуючи щось схоже на "є-хау-у". Тільки до кінця вулиці дівчині, доклавши чимало зусиль, вдалося зупинити скажену кобилу, після чого почала лаяти мене на всю околицю, називаючи не Великим Стрілком, а Великим гі— — — ком. Я подивився хвилинку на розлючену дівчину, а потім схопивши за плечі притиснув до себе, примовляючи:

— Ну вибач дурневі, сам не зрозумів, що накоїв. Мені б зараз думати, як малу розшукати та різні версії перебирати в голові, де вона може знаходитися, а я замість цього різні дурниці затіваю. Ти права, у мене не виходить по-тихому і по-людськи, такий я є... не від світу цього.

— Гаразд, прощаю, що з тобою поробиш, тим більше, що ти мене так міцно стиснув у своїх обіймах, що іншого виходу не знаходжу. Не пробачу — зляжу з переламаними ребрами.

— Ой-ой, можна подумати, а з чого мордашка тоді така задоволена, ніби облизала морду кота, який наївся сметани. — підколов я дівчину.

Вона чмокнула мене в ніс і відсторонившись знову взялася за віжки.

Добрий час ми лазили по закинутих приміщеннях колишньої міської фабрики, повних сміття та залишків незрозумілих механізмів, до всього ще й добряче обгорілих після недавньої пожежі, яку я ж і влаштував. Кричали, галасували, кликали на ім'я, та тільки гучне відлуння було нам відповіддю. Загалом, нічого не домігшись і нікого не знайшовши, ми, неабияк вимазавшись у сажі, сіли в тарантас і почали міркувати, куди ще дівчинка могла піти.

— Є варіант, що її могли зловити мої патрульні, і не домігшись від малечі будь-яких відомостей з огляду на те, що вона не може говорити, відвезли її в якийсь інший сиротинець. — припустила Аня.

— То давай обійдімо їх усіх, час дозволяє.

— Так, але з огляду на те, що сьогодні вихідний і офіційні особи відсутні, то нам ніхто не скаже, кого і коли прийняли, і чи знаходиться він або вона, на цей момент в цій установі, а не десь ще. А без цього, шукати нам дівчинку не перешукати, ти навіть не уявляєш, скільки там дітей; навіть дорослий загубиться, не те що трирічна дитина, яких там кілька сотень.

— То що ж нам робити?

— По-хорошому, треба заїхати в департамент і перевірити всю звітність за патрульними рапортами за сьогоднішній і вчорашній дні. Це недовго, зате якщо в них знайдуться хоч якісь відомості про знайдену трирічну дівчинку, будемо точно знати, де починати шукати.

Так і зробили. За пів години під'їхали до вже знайомої мені будівлі департаменту юстиції, де Аня, швидко зіскочивши з воза, голосно стукаючи тоненькими підборами і притримуючи поділ коротенької сукні від поривів вітру, швиденько попрямувала до входу всередину будівлі. Вона запрошувала і мене з собою, та я відмовився, пославшись на біль у нозі, який дійсно мав місце, за півдня ходіння туди-сюди, навіть незважаючи на те, що більшу частину проїхав на двоколісному візку, все одно рана почала нещадно нити. Але я відмовився не тільки через біль у кінцівці, а й через недавню перестрілку, в якій мене мало не вбили. Так, там виявилися підставні копи, які вже спіймані й покарані, але ось відтоді довіра до правоохоронних органів у мене помітно похитнулася. Аня, звичайно, не в рахунок, але ось до решти копів з'явилося стійке упередження, і нічого я з цим вдіяти не міг. Раптом хтось із них чисто випадково або жартома потягнеться до зброї, а я ж можу не стриматися і пальнути в нього. А зараз це було б зовсім не доречно.

Тому краще посиджу на свіжому повітрі, подихаю, ану ж побачу, як діловито пробігає повз П'яточка, з роззявленим ротом озираючись по сторонах у пошуках мене, любого. Але крім шановних громадян міста, що прогулювалися міськими вулицями в компанії своїх різновікових діточок, серед яких я марно намагався побачити свою малечу, нікого більше не було.

Аня з'явилася тільки через пів години, коли у мене разом з ногою почав нити відсиджений зад. Спритно заскочивши в візок, вона пригнічено похитала головою,

даючи знати, що нічого хорошого повідомити не може.

— Абсолютно нічого: жодного спійманого безпритульного, жодних знайдених загублених діточок, та й взагалі про дітей ні слова, ні за сьогоднішній день, ні за вчорашній, тільки парочка бійок, сімейні розбірки та одна крадіжка зі зломом.

— Може, її хтось викрав і тримає під замком, або шахраї зловили й потягли у своє лігво, щоб потім змушувати жебракувати для них.

— Якби викрали, то вже б давно висунули хоч якісь вимоги, а ось щодо шахраїв це цілком прийнятна ідея, таке дуже навіть могло статися. Я завтра попрошу знайомих хлопців пройтися по подібних притонах і розпитати з пристрасстю у тамтешніх ватажків про маленьких трирічних дівчаток. А сама, якщо не завалять іншими справами, проїдуся по решті трьох притулках і перевірю, хто до них потрапив за останній тиждень.

— Слухай, а якщо її викрали на зло мені, і тримають просто так, не заради викупу, а щоб роздратувати мене!

— Ну тоді рано чи пізно вони все одно проявлять себе, який сенс довго тримати тебе в невіданні, якщо так і не знайшовши дівчинку ні через місяць, ні через три, ти змиришся з втратою й будеш далі займатися тим, чим займався, думаючи, що можливо дитина, наприклад, якимось чином потрапила в каналізацію і зникла там безслідно. Вибач, що зачепила за болюче...

— Нічого, правильно мислиш, а може дійсно!..

— Давай каналізацію залишимо наостанок, якщо вона потрапила туди пару днів тому і її не зустрів ніхто з тамтешнього персоналу, то шансів на те, що маленька дівчинка залишилася жива, практично немає. Ти сам бачив тамтешніх щурів. І навіть незважаючи на те, що ви у своєму рейді досить прорідили їх кількість, популяція цих тварюк все ще на досить високому рівні.

— Ну а що нам робити прямо зараз? Я не можу сидіти склавши руки, давай хоча б з'їзимо ще раз в той притулок, де вона була востаннє, та поспитаємо у дітей, може хтось щось згадає?

— Ти, напевно, не знайомий з неписаними правилами місцевої шпани та дитбудинків. Навіть якщо вони хоч щось знають, то нізащо нічого не розкажуть, хоч ти їх ріж. Коли нам треба щось дізнатися від конкретної дитини і ми впевнені, що вона знає те, що нам потрібно. То ізолюємо її від інших і з дитиною працює психолог по крапельці "видоюючи" потрібну інформацію. Ну не будеш же ти їх катувати. Але якщо хочеш і тобі стане легше, то давай з'їзимо.

Сиротинський притулок №2 знаходився за високим цегляним парканом, оббитим колючим дротом, і великими залізними воротами, з маленькою хвірткою з турнікетом, за яким стежив величезний чоловік пенсійного віку з обрізом під боком. Він похмуро оглянув поліційне посвідчення дівчини і, кинувши на мене підозрілий погляд, пішов сповістити когось із персоналу. Хвилин через десять, мужик повернувся в супроводі огрядної дамочки, яка представилася як головна вихователька, і яка теж прискіпливо оглянула посвідчення, потім хмикнувши запитала, а що нам, власне, знадобилося від їх

притулку у вихідний день за відсутності господині, і решти керівництва. Аня розповіла прискіпливій виховательці, що в їхньому закладі зникла дитина, в пошуках якої зацікавлені високопоставлені особи, і якщо доведеться, то вона приїде сюди і з господинею, і з добрим десятком копів, які перевернуть тут все догори дном, після чого одній дбайливій співробітниці доведеться шукати інше місце роботи. Тільки після цього вона дозволила нам увійти, хоча з зовнішнього вигляду було ясно, що дамочка нам зовсім не рада.

Зовні будівля притулку нагадувала тюремну установу, як і всередині. Важкі двостулкові двері з величезними навісними замками, з додатковою залізною перегородкою, і так скрізь. А на вікнах взагалі подвійна решітка, з зовнішнього боку вікна і з внутрішнього, з вузькими отворами, через які навіть П'яточка навряд чи пролізе, хоча, як я переконався останнім часом, для малої не існувало нічого неможливого. Ми йшли по похмурому широкому коридору з заґратованими вікнами з одного боку і з деякою кількістю високих і міцних дверей з іншого. Скрізь на виходах до сходової клітки або переходу в інший коридор стояли міцні ґратчасті загородження з невеликим столом, за яким знаходився черговий, чоловік, або жінка передпенсійного віку і досить міцної статури. Загалом, у них тут все серйозно, так просто втекти, здавалося малоймовірним. Куди ж тоді примудрилася пропасти трирічна дівчинка?

Через хвилину нас привели до дверей, за якими зараз проводила вільний час група дітей, в якій деякий час провела і П'ятачка. Жінка, не стукаючи, з наскоку рвонула двері на себе і чітко карбуючи крок увійшла всередину, ну і ми за нею, звісно.

Всередині, приміщення різко відрізнялося від похмурих коридорів і зовнішнього вигляду настільки, що я навіть здивувався. Вибілені у світлі кольори стіни й стеля з яскравим світлом газових ламп, з намальованими на них різноманітними малюнками, що зображують дивовижних милих звірят і яскравих природних пейзажів. Під стіною йшов ряд низьких стелажів з безліччю дитячих іграшок, а посередині кімнати знаходилося з десятків невеличких столиків, за якими, по четверо осіб, знаходилися дітлахи віком від трьох до десяти, і тихо мирно займалися хто чим під наглядом, худорлявої, рудоволосої в великих потворних окулярах молодої жінки з міцно стиснутими тонкими губами. Я поцікавився у виховательки, чому така різниця у віці і як можна тримати малюків з дорослими дітьми, адже старші в будь-якому випадку будуть ображати малюків. Вона пояснила, що це група, так би мовити, попереднього набору, де діти, які щойно потрапили до притулку, проходять тижневу адаптацію з необхідним переліком медичних процедур, тільки після цього їх розподіляють по групах відповідно до віку. А за дисципліною в цій групі стежать аж двоє досвідчених вихователів з багаторічним стажем, на що я зауважив, що бачу тільки одного. Старша, трохи поміркувавши, відповіла, що друга жінка на сьогодні відпросилася, бо у неї захворіла дитина, і сама господиня дозволила їй не виходити на роботу, але для того й існує посада старшого вихователя, щоб в екстрених випадках заміщати таких співробітників, ось вона в міру сил і допомагає своїй колезі. Після чого представила нас рудій і дітям, які замість дружнього привітання почали хихикати, а від десятирічних

хлопчаків на адресу Ані посипалися непристойні жарти, які, втім, не дуже її й збентежили. Головна суворим голосом зробила їм зауваження, але хлопці лише опустили голови, продовжуючи хихикати. Потім жінка, пославшись на зайнятість, покинула нас, залишивши під опікою молодшої виховательки Цилі.

Аня, не звертаючи на неї уваги, почала задавати дітям навідні питання, але, як і попереджала, ніхто нічого не бачив і нічого не пам'ятає. І тут я раптом помітив у однієї малої знайому іграшку, сильно кульгаючи, я підійшов до її столика і, придивившись, зрозумів, що бачу ляльку, точнісінько схожу на Мимру, і навіть на подолі сукні впізнав темну пляму розміром з монету, яку П'яточка поставила, коли фарбувала своє волосся невідомою речовиною, копіюючи мене і ледь не вбивши тітоньку Поллі.

Дівчинка років восьми, зі світло-рудим довгим волоссям, великими яскраво-зеленими очима, білосніжною шкірою і чуттєвими червоними губами, побачивши, як я дивлюся на ляльку, що лежала біля неї, схопила її й, притиснувши до грудей, впевнено сказала:

— Це моя лялька, мені її подарували. — Голос грудний, оксамитовий, напевне мала, коли виросте, буде зводити чоловіків з розуму пачками.

Але особисто мене вона довела до сказу, я так і бачив за її самовдоволенням виглядом, як вона з єхидною посмішкою підіймає Мимру, що валяється на підлозі випавши з ослаблених від побоїв старшокласників, худеньких ручечок закривавленої П'яточки. Не стримавшись, схопив іграшку й одним рухом вирвав її з чіпких рук, до того ж ще й хльоснув лялькою по білосніжному личку. Дівчинка, ойкнувши, відразу ж схилилася над столом, і її плечі затремтіли від плачу. У ту ж хвилину з заднього столу до мене кинувся хлопчик-десятирічка, теж рудоволосий, можливо брат, й один з тих, хто більше за всіх жартував.

— А ну поверни ляльку, кульгавий! — закричав він, замахуючись кулаком.

Але не пробігши й двох метрів, з запалу невдало ступив на праву ногу так, що щиколотка неприродно вивернулася, і в тиші, що настала, пролунав виразний хрускіт та гучний крик болю з рота зарозумілого шкета. Перелом виявився не абияким, а відкритим, частина кістки прорвала шкіру над щиколоткою й вискочила двосантиметровим загостреним шматком, обдавши підлогу бризками крові. Пацан впав на землю, закричавши, як підрізаний, колишучи поламану ногу, і коли на хвилину затих, я, посміхнувшись, відповів йому:

— Від кульгавого чую.

І розмахуючи лялькою попрямував до виходу.

— Що Великий Стрілок замість подвигів, тепер відбирає іграшки у діточок! — задзявкала на мене очкаста вихователька, проносячись повз, до хлопчика, що катався по підлозі.

— Якщо дізнаюся, що вони били дитину, особисто згодую обох мертвякам, і тебе в тому числі чотириока.

У притулку ми провели ще з пів години, тому що на крики прибігла старша вихователька і, побачивши море крові плюс хлопчика, що валявся, відразу вибігла з

класу, щоб через п'ять хвилин повернутися з медсестрою і двома здорованями-охоронцями. Я приготувався до бійки, але тут втрутилася Аня і суворим голосом почала наводити порядок. Пояснила новоприбулим ситуацію, що сталася, яку змушена була підтвердити, очкаста зміюка, кидаючи на мене з-під лоба злісні погляди. Ляльку капітанша оголосила доказом, який вилучає на час розслідування, оскільки в записі прийняття дівчинки П'яточки вона значилася як та, що перебувала при ній. А в кінці ще й пригрозила, що знову з'явиться сюди для більш ретельного розслідування, та ще й прихопить із собою представників фінансової поліції для проведення аудиту щодо фінансової частини сирітського притулку №2. Після чого гордо піднявши підборіддя, попрямувала до виходу, навіть не попрощавшись, ну і я як пошкандибав за нею. Але перед тим, як вийти, кинув останній погляд на клас, де біля рудого що волав як не в собі, присіла його сестра чи хто вона там йому була, й, поклавши руку тому на чоло, дивилася мені вслід поглядом, сповненим ненависті. Дивись, зараза, всього вісім років, а вже вміє ненавидіти по-дорослому, виросте, напевно, мститися буде, ну що ж – я почекаю. А поки склавши два пальці у формі пістолета, похмуро дивлячись в очі рудоволосої бестії, "вистрілив" їй прямо в обличчя, ще й видувши дим з уявного ствола, потім міцно штовхнув плечима бугаїв-охоронців, так що тих аж розвернуло, поважно вивалився у двері. Коли виходив, в голові пролунав знайомий дзинь:

(СИСТЕМА) Навик "Вороток" підвищений до 2-го рівня.

НАВИК — "Вороток", рівень 2-й. Пасивний, при використанні з 10% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, назад тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час впливу — необмежений.

Я навіть зупинився, з якого такого переляку, цей дивний навик підвищився, ніби нічого не робив і ні з ким не бився. Одне, що ляльку у дівчинки відібрав та охоронців розштовхав. Де ж тут подвиг? Подумав, подумав, та так нічого і не придумавши, пішов далі.

— Тепер куди? — запитала дівчина, дивлячись на мене й при цьому притискаючись щокую до мого плеча.

— Сам не знаю, додому, напевно, куди ще.

— Хочеш поїдемо до мене, подивишся, як я живу.

— Я б із радістю, але раптом мала з'явиться і, не знайшовши мене вдома, знову кудись втече.

— Якщо взагалі прибігала. Мені здається, що господиня притулку, разом з персоналом щось приховують, треба буде все знову перевірити і всіх заново опитати. А заодно і цю руду сімейку. Я бачила їх раніше в групі і навіть на ляльку звернула увагу, але не думала, що вона належить твоїй П'яточці, інакше відразу б за них взялася.

— А хто тобі міг про неї сказати. Я в відключці, Баффі зайнята мною, Самая' в тюрмі. Зате рудий тепер в будь-якому випадку потрапить до лазарету, буде ізольований, так би мовити, від інших і вашому психологу буде зручно вести з ним бесіду. От би малу ще якось розкрутити на розмову, теж напевно дофіга знає.

— Та там всіх трьох треба брати в оборот...

— У сенсі — трьох? А хто третій?

— А ти що, зовсім не розгледів молодшу виховательку, чи ти тільки на її потворні окуляри звернув увагу. Вони ж всі троє на одне лице, малі напевно брат з сестрою, а ця або теж сестра, але старша і напевно від іншого батька або тітка. У матері не годиться, занадто молода.

— Ну, те, що руді, я звичайно помітив, але ось за обличчям вони мені не дуже схожі. У старшої губи тонкі, у молодшої пухкі.

— Так, поганий з тебе слідчий вийшов би. Звичайно, у дівчинки більш яскраво виражені риси обличчя, так буває, а ось по губах ти не правий, але це тому, що вихователька при чужих, весь час їх підтискає. Стопудово хоче приховати від чужих свою схожість з дітьми, щоб уникнути помітної схожості, так би мовити. Швидше за все, двоє молодших незаконно оформлені в притулок і напевно за хабар, одній тягнути трьох на мізерну казенну зарплату, напевно, важко, ось і придумала прилаштувати їх до дармової годівниці, де дітлахи будуть непогано одягнені й добре нагодовані, а головне все коштом міста. До речі, я думаю, окуляри вона теж носить для прикриття, он навіть ти тільки їх і побачив, добре придумала.

— Хм, як ти цікаво вибудовуєш версії, я аж заслухався.

— На жаль, без конкретних доказів, це всього лише версії, які залишатимуться такими, поки не доведу зворотного. Ну що, поїхали?

— А ти даси мені покерувати своїм тарантасом?

— По-перше, не тарантасом, а двоколісним візком, а по-друге, після сьогоднішньої витівки ти думаєш, я дозволю тобі взяти в руки віжки? Вибач, але я не самогубець.

— Ну, по-перше, пофіг як воно називається, хоч катафалк, а по-друге, так, ти не самогубець, ти — жаднюга!

— А ось за жадібність, ти відтепер тільки пасажиром і будеш їздити на цьому "катафалку"!

— Не дуже-то й хотілося, зараз як свисну, сама більше їздити не захочеш.

— А ось я когось зараз як свисну, відразу на обидві ноги кульгати стане. — зауважила дівчина, при цьому ще й примруживши очі.

— Ах ти ж козюлька, реготати над калікою надумала, ну тепер тримайся рідна, ти, здається, політати хотіла, ось зараз і злетиш!

— Ні! Стрілок! Не смій нічого робити, я вдруге таких перегонів не витримаю, ну невже тобі мене зовсім не шкода?

— Вибачайся за кульгавого!

— Вибач, кульгавий! Ой, вибач, вибач, я не так хотіла висловитися! Я хотіла сказати, що ти зовсім не кульгавий, а тільки трішки, і якщо на тебе не дивитися, то твоєї кульгавості анітрохи й не видно.

— Коротше, якщо за протоколом, то вибачилася, навіть причепитися нема до чого, а якщо за фактом — то ще тричі кульгавим обізвала. Недарма тобі капітана присвоїли. Цукерку хочеш?

— Не хочу! І взагалі, ти все брешеш, немає у тебе ніяких цукерок, а про всілякі вульгарності я навіть слухати не бажаю.

— Причому тут вульгарності, просто подумав, що якщо у мене вдома і залишилися якісь продукти, то все давно зіпсувалося. Тому подумав, що треба заїхати в продуктову крамницю, скупитися, а заодно і цукерок тобі б купив, щоб рот був зайнятий. Які ти любиш?

— Найсмачніші.

— Тобто найдорожчі?

— Не обов'язково, ходімо я покажу які. А шоколадку теж купиш?..

Розділ другий.

Прокинувся я ще до світанку, поглянув на внутрішній годинник – без п'яти на шосту. Нога начебто перестала боліти, хоча я і не поспішаю нею ворушити, бо на ній спочиває струнка Анчина ніжка, як і її гарна голівка на моєму плечі та ніжна ручка на грудях. Спить так спокійно і мирно, що навіть боюся інколи сильніше, ніж треба, видихнути їй, тим більше почухати поранену ногу, яка ні з того ні з сього почала неймовірно свербіти.

Вчора ввечері ми з дівчиною забігли в місцеву продуктову крамницю, де вона діловито вибирала продукти на цілих вісім срібняків, значну частину яких "з'їли" "не дуже дорогі" цукерки вагою два з половиною кіло. Ну та нічого, я тепер за місцевими мірками досить забезпечений молодий чоловік. Тільки за один недавній смертельний рейд я заробив тисячу чотириста монет золотом, плюс своїх залишалося понад двісті штук, звичайно, деяку частину доведеться відвалити Саті за зруйновану квартиру, але не думаю що вона що вона надасть зовсім вже непідйомний рахунок. А так-то можу тепер собі багато чого дозволити, може навіть кобуру для свого кольта нарешті прикуплю, щоб не тягати грізну зброю в кишенях або за поясом. Так що гроші за озвучену продавцем суму, я виклав відразу і навіть не взяв здачі. До речі, шоколадку я теж купив і навіть не одну, бо раптом подумав, як нібито завалюю додому, а там під дверима на мене чекає вся брудна та замурзана П'яточка, при цьому витріщаючись на мене голими яснами з єдиним переднім верхнім зубом. Ну а я, звісно, як зазвичай, відразу нагорлаю на неї, мовляв, раз вже втекла з притулку, то треба було чекати на мене вдома, а не шастати де попало, і як мінімум з'явитися до тітоньки Поллі, адже вона не чужа нам людина. А потім, коли вона, вже готова ось-ось розплакатися й дивлячись на мене з-під лоба, шморгаючи сопливим носом, я раптом витягну Мимру з шоколадкою в лялькових ручках і суворим голосом повідомлю, що ось, мовляв, лялька і то слухняніша, бо відразу ж прибігла до мене, за що й отримала смачну-пресмачну шоколадку. Ну, мала відразу почне тоненько завивати, ревниво поглядаючи на свою віроломну іграшку, яка кинула її на самоті, а сама побігла до мене за подарунком, і підтирати брудним кулачком звислі соплі, розмазуючи їх по всій мордасі. Я, звичайно, більше не буду доводити її до істерики і вручу ляльку разом з шоколадкою, повідомивши при цьому, що раз все-таки прийшла, то добра Мимра поділиться з нею своїм частуванням. Шоколад, звичайно ж, з'їсть за один раз, забувши навіть, що

повинна була з кимось ділитися, а потім буде весь вечір ходити за мною з об'їденою пикою і пхінкати, просячи ще.

Але, на жаль, приїхавши додому, я так нікого і не побачив, лише тітка Поллі, почувши звук відчинених входних дверей, вийшла в коридор поцікавитися, як йдуть пошуки наших дівчаток. Я засмучений тим, що додому крім мене так ніхто і не повернувся, відповів щось незрозуміле і побажавши їй доброї ночі покульгав до себе наверх. За мене віддуватися залишилася Аня, яка відразу ж взялася щось переконливо розповідати нашій господині.

Опинившись вдома, я виклав продукти і відразу втомлено плюхнувся на стілець, що стояв поруч. Через п'ять хвилин з'явилася Аня і, помивши в ванній руки, почала діловито клопотати по кухні. Від моєї допомоги відразу відмовилася, заявивши, що я зі своєю ногою тільки заважатиму та плутатись під ногами. Ну а я, більше не наполягаючи, пішов у свою кімнату, витягнув із шафи новенькі труси і пішов приймати ванну. Гарненько вимившись, я, як зазвичай, розімлівши від теплої води, почав дрімати, коли раптом до мого носа долетіли запаморочливі аромати, що линули з кухні. Нашвидкуруч витираючись, якимось виліз із ванни й, одягнувшись, пострибав на одній нозі в бік прямих ароматів.

Дівчина анітрохи не збрехала, заявивши трохи раніше, що готування — це її хобі. Вона з простих, здавалося б, продуктів приготувала таке, що я навіть не знав, за що спершу хапатися. Вже на що Самая' добре готувала, але Аня і її перевершила. Я наївся так, що ледве встав зі стільця, а ось пострибати у свою кімнату, як робив це, стрибаючи з ванни, вже не міг, тому, спираючись на стінку, наче старий дід, повільно пошкандибав до себе. Завалившись одягненим на ліжку, я, голосно охаючи, розстебнув гудзики штанів, щоб полегшити життя переповненому шлунку, і блаженно розкинув втомлені руки. Десь за пів години в спальню зайшла дівчина, яка встигла зняти незручні туфлі на високих підборах і надіти чийсь домашні капці. Вона з пів хвилини стояла біля дверей, роздивляючись навколишню спартанську обстановку, потім підійшла до ліжка і присіла біля мене.

— Тобі хтось казав, що ти жахливий ненажера? — запитала вона, легенько поплескавши мене по животу.

— Всі кажуть. А взагалі-то нема чого звинувачувати мене в обжерливості, якщо сама ж приготувала стільки смакоти, що відмовитися не спробувавши всього було вище моїх сил. О небеса, як же я наївся, ні, я сьогодні вже не зможу встати, і навіть від штанів позбутися не зможу! Підступна, що ти зі мною зробила, я став абсолютно немічним і беззахисним! Я знаю, ти спеціально, тепер можеш спокійно знущатися з мого немічного тіла, як сама того захочеш.

— Звичайно, а ти про що думав, коли напихався моїми стравами. Тепер ти весь мій, зараз я подумаю, з чого почати, і ми розпочнемо екзекуцію.

— Врятуйте! Хто-небудь, викличте поліцію!

— Тобі яку викликати, наряд, опергрупу чи спецзагін? Вибирай на будь-який смак.

— Ой тільки не треба про смак. До речі, а на кухні ще щось залишилося?

— Невже не наївся? Ну ти і їдок!

— Хто не працює, той їсть!

— А крім непомірного об'їдалова, божевільних діянь і чорного та вульгарного гумору, у тебе ще якісь чесноти присутні?

— Так, я безнадійний романтик. Вірю в щире кохання, вірю, що одного разу хтось полюбить мене, такого ось баламута й збитошника, і я буду знати, що десь є незачинені двері, за якими мене завжди будуть любити й чекати. Знаєш, як у віршах:

Чуєш, ти чекай мене, над усе чекай

Коли смуток огорне, жовтий дощ стіка

І в спекотну каламуть, в заметіль, у сніг

Коли інших вже не ждуть, вже й забувши їх.

І коли листів нема із далечини... інших вже не ждуть дарма — стомлені вони.
Повернуся, тільки жди

І не зич добра тим, хто каже далі йди і забудь... пора.

Хай повірять мати й син, що нема мене

Друзі втішаються отим "було й промине",

Сядуть в коло при вогні і ковтнуть вина.

На помин душі Та ні. Ти чекай одна.

Ти чеканням повернеш із смертельних лав "Поталанило, еге ж?" - скаже, хто не ждав.

Не дано збагнути їм в літо вогняне

Як чеканням ти своїм вберегла мене.

Як вцілів я? Вижив як?

Знаємо без слів. Просто ти чекала так, як ніхто не вмів.

— Хочеш, я залишуся сьогодні у тебе? — прошепотіла дівчина, схилившись наді мною, легенько торкаючись своїми губами моїх.

— Так. Мені важко, що тут стало так порожньо. Можеш зайняти дитячу.

— Я не хочу в дитячу, я ляжу тут. Тільки це не означає, що між нами обов'язково щось трапиться. Я теж романтик, і хочу, щоб мій перший раз стався в першу шлюбну ніч, можеш вважати мене старомодною, але це так.

— Так ти що, ще жодного разу?..

— Ще жодного разу... але ж доставити один одному задоволення можна різними способами. — вимовивши це, дівчина встала з ліжка, підійшла до вимикача і приглушивши світло до напівтемряви, одним рухом розстебнула сукню, яка повільно сповзла до низу, відкривши моєму погляду найпрекрасніше з видовищ.

Такого ідеального поєднання вигинів, форм і овалів я ще не зустрічав. Незважаючи на важку рану, я ледь не підстрибнув у ліжку, як дитина, від того, що ця найпрекрасніша з дівчат, хоча б сьогодні, але належатиме тільки мені і нікому іншому.

На ратуші пробило шість, Анька, ніяк не відреагувавши на гучні звуки, тільки сонно потерлася об моє плече, промурмотіла щось незрозуміле і при цьому посміхнулася. Так, а з чого це раптом їй стало так весело, може уві сні потішається над тим, як я

кульгаю. Ну якщо так, то я їй зараз задам, ось щоб таке влаштувати... і тут мій погляд зачепився за щось темно-синє, що валялося на підвіконні. Шматочок крейди, що завалився від П'яточкиного набору, напевно, єдиний вцілілий свідок жорстко обмальованої Баффі. Ну що ж, саме час закінчити його епопею в такому ж дусі, може і не в таких обсягах, але головне на подружці колишньої потерпілої.

Я обережно, щоб не розбудити сплячу красуню, потягнувся за ним і підчепивши двома пальцями обережно подув на крейду, здуваючи залишки пилу, потім легенько наслинивши почав вимальовувати дівчині сині вуса. Завершивши цей трудомісткий процес, залишками я домалював зрощені на переніссі брови та швидко струсив залишки крейди з рук на підлогу, таким чином позбувшись доказів. Потім легенько погладивши дівчину по плечу, тихо промовив:

— Гей, симпатюлька, час вставати, ти просила о шостій тебе розбудити, а вже пів на сьому.

— Блін! Я просила о шостій, щоб мати в запасі ще хоч пів години, щоб трохи побешкетувати з тобою, а так вже треба збиратися, сьогодні понеділок, розводка.

— Так треба було попередити, після твоїх слів я тепер вже і сам не радий, що не розбудив раніше. А може, ну її цю розводку, ти ж маєш право, зрештою, хоч раз запізнитися на службу.

— Запізнитися на свою першу розводку в якості, командира роти? Це було б верхом легковажності. Мене б не зрозуміли ні підлеглі, ні начальство.

— Точно, у мене зовсім вилетіло з голови, що ти вже на законних підставах носиш звання капітана, але це, напевно, тому що ти всім, крім мене, проставилася.

— Але ти ж не п'єш.

— Так, я людина, яка не п'є, але тут справа принципу.

— Гаразд, як тільки знайдемо дитину, я запрошую тебе до себе на вечерю. А зараз я в душ. Потім треба ще додому заскочити — переодягнутися.

— Дивись, ловлю на слові.

Дівчина показала мені язика і спритно вискочила в коридор, не закривши двері. Її закрив я, та ще й на ключ, і, присівши на ліжко, почав чекати подальшого розвитку подій, при цьому з насолодою розчісуючи затягнену рану.

Довго чекати не довелося, за пару хвилин грюкнули двері у ванну і почувся сердитий голос Ані, що стрімко наближався до моєї кімнати. Потім дверна ручка завихляла, але так і не зумівши відкрити, дівчина почала голосно барабанити, при цьому жорстко чихвостячи мою персону.

— Анумо відкривай негайно, Пікассо нещасний, ти що з моїм обличчям зробив?

— Здрастуйте! Це я, Василь! Допомога потрібна? — передражнюючи голос Васі, прокаркав я, підійшовши до дверного отвору.

— Тобі зараз самому допомога знадобиться, Ван Гог недороблений, і від хірургів теж.

— Хочеш сказати, що, як і Ван Гогу, вуха обірвеш?

— І не тільки вуха...

— Любов моя, ти не посмієш, це ж я, твій милий, коханий Еешик. Радість твоїх очей, бальзам твоєї душі, шербет твого серця!

— Швидше біль моєї голови і мучитель моїх нервів. Відкривай, там моя сукня.

Довелося відкривати, при цьому скорчившись і міцно заплющивши очі, чекаючи гарненької прочуханки.

— Ось так і стій, за свої витівки ти позбавлений споглядати мене в оголеному вигляді.

— Ні, тільки не це! Ну Ань, ну пробач мені безпутному, сам не знаю, як мені таке спало на думку.

— Тому що ти такий і є, і з цим нічого не поробиш. Знала, кого вибирала. — дівчина легенько плеснула мене по лобі, а потім міцно поцілувала в губи. — Сподіваюся, до старості подорослішаєш і станеш розсудливим.

— Ага, і перетворюся на всім незадоволеним буркотуном і скептиком.

— Не лякай мене так. Сподіваюся, не до такої міри — подорослішаєш. Гаразд, бувай, бувай, десь через годину зв'яжусь з тобою. Не смій пропадати.

Сказала і зникла, зачинивши за собою двері, і тільки поспішне цокання підборів, що віддалялося, долинуло зі сходової клітки. Я ж, знову розтягнувшись на ліжку, деякий час безглуздо витріщався в стелю, потім це мені набридло і я пішов у ванну, де, прийнявши контрастний душ, довго чистив зуби, дивлячись у дзеркало на своє відображення. Темна щетина на щоках і підборідді почала переростати в повноцінну бороду, тому вирішив ще й поголитися.

Вийшовши з ванни свіжим, поголеним і навіть внутрішньо посвіжілим почав доїдати залишки приготовленої їжі, яка, на щастя, поки не зіпсувалася. Наситившись, заскочив у подаровані Анею штани, взувся у свої незмінні кеди і в такому вигляді вийшов із квартири попрямувавши до чорного ходу, де відчинив двері, що виходили на заднє подвір'я. Вдихнувши на повні груди свіжого ранкового повітря, заходився обходити будинок по колу уважно вдивляючись у всілякі щілини й виїмки, марно намагаючись розгледіти в них скоцюрблене тільце моєї малючки. Обійшовши будинок по колу, але так нічого не виявивши я в серцях сплюнув й пішов до себе, остаточно впевнившись, що чекати її абсолютно безглуздо, якби могла, то давно вже прийшла б. Залишається тільки два варіанти: або дівчинку десь замкнули, і вона не може звідти вибратися, або, про що не дуже хочеться думати, побита злісними дітлахами, не маючи сил дістатися додому, забилася в найближчу щілину і як завжди, скрутившись у маленьку беззахисну грудочку, навіть без можливості в останній раз обійняти свою улюблену ляльку, навіки заснула. Як же хочеться вірити таки в перший варіант, і взагалі якого хріна це маленьке нещастя того злочасного дня причепилося саме до мене. От не знав би її, не було б зараз так важко на душі. Але гаразд, Аня, як тільки звільниться від своїх ментівських справ, полюбому ще раз навідається в той чортів притулок №2 і можливо щось таки та знайде. А я поки повинен побачитися із Самай' і хоч трохи втішити та заспокоїти бідну дівчину, яка вмить лишилася і сім'ї, і свободи.

Для того щоб виглядати пристойніше, вирішив одягти той костюм із сорочкою, в

якому ми ще всією дружною компанією фотографувалися на пам'ятному чаюванні у тітоньки Поллі. Довго вирішував: одягати жилет під піджак і краватку до купи чи йти без них. Одягнув, покрутився перед дзеркалом, вирішив, що так буде респектабельніше, зачинив двері у свої апартаменти й побіг на вихід.

Проходячи повз тітчину квартиру, трохи пригальмував крок, вслухаючись, чи не доноситься звідти якихось підозрілих звуків. Але все було тихо, або вона ще спала, або ні світ ні зоря подалася по якихось своїх справах. Та мене цікавила не стільки вона, скільки Василь, який залишився у господині на постій та так відтоді й не з'являвся. Не те щоб я за ним сумував, чи дуже сильно переживав про його добробут, блаженний раз у раз доводив, що чудово може подбати про себе й сам.

Просто мені доведеться відвідати такі місця, де його точно не пропустять і, у зв'язку з цим, Вася може влаштувати неабиякий кіпіш, якого я поки хотів би уникнути. На щастя, поки я виходив, акуратно зачиняючи за собою вхідні двері, за мною так ніхто й не вилетів із неодмінним: "Мене звуть Василь!", тому я з легкою душею пошкутильгав у бік наступної вулиці, на якій було простіше зловити візника. До слова, шкутильгав я вже не так важко, як учора, думаю, якщо так і далі піде, то до кінця тижня буду пурхати немов метелик.

Як я і передбачав, візника перехопив просто на підході, ледь встигнувши свиснути екіпажу, що пролітав повз. Спершу вирішив заїхати до дядечка Ау, тому як у майбутньому доведеться злегка зчепитися із можновладцями і зайві підсилення мені, думаю, будуть доречними.

— Всім привіт! Хто крайній? — крикнув я в тишу, як зазвичай, порожнього приміщення, зупинившись на порозі крамниці. — Що, нікого? Значить, я перший буду!

— Ти хоч раз у житті можеш зайти, як усі нормальні люди?

— А де люди-то, з кого приклад брати?

— Так, бачу, що ти хоч і причепурився, ставши схожим на нормальну людину, а розумом усе той же. Де малу загубив?

— Збитошна дуже стала, от на костюмчик і проміняв.

— Тьфу на тебе, ніколи нормальної відповіді не дочекаєшся, одні лиш дурниці з рота твого лукавого, пруть!

Господар крамниці перебував за прилавком і, спершись на нього, щось діловито записував у невелику записну книжку. Я підійшов до нього і, теж зі свого боку спершись об прилавок, радо махнув рукою, заразом намагаючись одним оком зазирнути в записи старого крамаря.

— Косоокість заробиш, до того ж я від когось чув, що днями цікавій Варварі на базарі дещо відірвали, — зауважив дядечко Ау, закривши свою книженцію й ховаючи її у внутрішню нагрудну кишеню.

— Це якій такій Варварі? — ошелешено витріщився я на нього. — Дядьку, ти якщо в чомусь такому замішаний, то мені нафіг це знати не треба. Не вистачало, щоб мене ще з тобою замели як співучасника. Тобі то що, не сьогодні, завтра помреш, а я не хочу все своє життя за ґратами провести, воно в мене і так не цукор. Коротше, я тебе не знаю,

ти мене не бачив.

Сказав і поспішив до виходу.

— От бовдур! Ану стій! Нікому я нічого не відривав, це приказка така, до речі, вами ж, системними, і завезена.

— Брешеш, мабуть, тому що ні про які такі приказки я чути не чув. Зізнайся краще, що хочеш хитрістю мене у свою, кодлу заманити та людей різати за якісь свої справи. Ну вже ні, я в такому, участі не беру, — зупинився я на порозі, повільно простягаючи руку до дверей.

— От навігадував. Як тобі таке в голову тільки могло прийти? Між іншим, я на цій вулиці вже років тридцять торгую, і ніхто ніколи навіть у дрібному шахрайстві мене не звинуватив.

— Звісно, всіх свідків потім у підворотні пікою у бік або ножиком по горлу...

— Говори, говори, базікати — не мішки тягати. Ти купувати прийшов, чи тільки голову морочити?

— Ну після всього почутого якось і стрьомно в тебе щось брати. Раптом воно ще з неостиглого тіла... хоча, якщо з п'ятдесяти відсотковою знижкою, то ще можна подумати.

— Тобі що, інфіковані, зовсім голову відбили? Мені тепер, заради тебе, пройдисвіта, собі на збиток торгувати, чи що, так дійсно доведеться розбоєм зайнятися, — обурився крамар.

— О, а я ж казав, що з тобою, шановний Ау, діло нечисте. Тепер сам зізнався, що грабунком промишляєш, це навіть по твоїх розцінках видно. Сорок — і по руках.

— Нормальні в мене розцінки, я вже казав, що найнижчі в місті, та, мабуть, коли ти стріляти вчився, то часто в голову собі влучав, тому й пам'ять дірява. Десять, і то тільки тому, щоб ти нарешті дав мені спокій.

— Твоїми кулями, до речі, вчився, які, як і твоя совість, — країв не бачать. Тридцять, і на цьому зупинимось, якщо менше, то це вже мені свої останні гроші, відкладені на їжу, доведеться тобі віддавати.

— Судячи з твоєї комплекції, яка скоро в ці двері не зможе входити, то на їжу ти відкладаєш стільки, що половину моєї ятки скупити можеш. П'ятнадцять — і йди вже.

— Як це йди, а може я зараз почую число двадцять. Ну, діду, народжуй!

— Ну скажу я тобі двадцять, а сам при цьому нишком ціну у стільки ж завищу, звідки тобі знати, яка вона насправді?

— Чудово, я твої останні слова на внутрішньосистемну камеру записав, зараз викладу їх у загальний чат, пів країни дізнається, як ти ведеш свої справи. Після цього до тебе навіть павуки та мухи заглядати перестануть.

— Ти диви як він, поганець, мене старого обробив. Добре, буде тобі двадцятивідсоткова знижка, за язик твій, що помело. Чого братимеш?

— А нічого. У мене грошей немає, просто захотілося з кимось побалакати. А тут якраз по дорозі твоя ятка трапилася. Добре, піду я, забалакався тут із тобою.

— Ні, негіднику ти такий, ти не підеш, ти зараз утікати будеш, та так швидко, як

ніколи в житті не бігав, та ще й не озираючись, — крамар, видно, серйозно розлютився, бо миттю вихопив свою рушницю і націлив у мій бік із таким обличчям, що здавалося, от-от пальне.

— Ей, дядьку, стій, не стріляй! Пожартував я, час би вже й звикнути, і не хапатися щоразу за свій міномет. Хіба я хоч раз ішов від тебе без покупки?

— Тому й хапаюся, що цього разу зовсім береги попугав. Ось думаю, дістанеться ж якійсь хорошій бабі такий от шельма, ох і натерпиться вона з тобою, сердешна.

— А от одружуся з твоєю Івлінкою, ще й тобі нерви на старості ох як попсую.

— На коліна перед нею паду, молитиму день і ніч, щоб у твій бік навіть не дивилася. Давай вже кажи, чого треба, напевно, сьогодні закриюся раніше, після тебе мені вже ніяка торгівля не мила.

— А чого казати, все як завжди, кулі, тисяча штук, руни, будь-які, шмот на стрілка.

— Є руна повітря, другого рівня, можеш свою на третю перепаяти...

— О, класно, давай! Раптом третя мені пилку підкине, взагалі чудово стане. Постріл, зверху блискавка, а збоку пилка косить усіх підряд. Давай, давай, і камінь спайки теж.

— Так, руна — двадцять золотих, камінь — десять і кулі — сорок срібних, разом...

— І це все, що в тебе є? Еге ж, не густо.

— Є легендарка, якраз на тебе, та тільки ти такими поки що не цікавишся, занадто дорого.

— Ну, може цього разу трохи багатший. Давай викладай.

— Та дивися на здоров'я, за огляд грошей не беру, — після цих слів він, як зазвичай, метнувся до своїх завалених стелажів, але цього разу довго не нишпорив, а майже одразу приніс мені невелику коробочку, з якої витягнув середньої товщини золотий ланцюжок, на кінці якого висіла куля, приблизно мого калібру, тільки, як і ланцюжок, теж вилита із чистого золота. Я обережно взяв цей шедевр у руку, милуючись переливом чистого металу:

(СИСТЕМА) Амулет "Ланцюг Вітру". 50-го рівня. Клас - стрілок. Легендарна, масштабована. Незнищенна. Сет "Вітру". Особливості амулета: При активації, на одну хвилину збільшує ваші параметри Швидкість і Спритність на 100 одиниць кожен. Активувати амулет можна три рази, надалі вимагає перезарядження.

Я подумки тричі підстрибнув. Четверта річ із сету "Вітру", та ще така приголомшлива, щоправда, невідомо скільки коштуватиме оте перезарядження, але навіть так, за три хвилини я можу ого-го, чого наробити. Без сумнівів, треба брати:

— І яка ціна цієї цяцьки?

— Ти точно хочеш її почути? Може, я просто віднесу її на місце, і ми відкладемо цю розмову до кращих часів.

— Ну раз спитав, то чого жменьжуватися.

— Ну скажімо, ні більше, ні менше, а шістсот золотих!

— Це якщо з урахуванням моєї двадцятивідсоткової знижки, то виходить чотириста

вісімдесят. Так?

Ау кілька секунд пожувавши губами та почухавши потилицю, неохоче відповів:

— Ну так, я від своїх слів не відмовляюся, — але я по очах бачив, що сильно занизив ціну, навіть нижче закупівельної. Мабуть, не розраховував кмітливий дід, що я візьмуся робити покупки такого рівня.

— Добре, кажи за скільки купував, сторгуємося, щоб тобі не в збиток, — змилостивився я, але це тому, що міг собі дозволити, інакше після мого відходу обірвав би собі дядечко Ау останнє волосся.

Виявилося, що взяв за п'ятсот п'ятдесят, це довелося б йому на мені втратити цілих сімдесят золотих, то-то він так лисину свою чухати почав. Зійшлися на тому, що я накидаю йому на закупівельну ціну ще десяток золотих, плюс решту товару беру без знижки, але надалі, двадцять відсотків на весь основний асортимент за мною залізно. І ще він поступається своїми принципами і мінімум одну руну ховає для мене особисто. Я тут же, змусивши його широко відкрити рота, відрахував п'ятсот дев'яносто золотих і сорок срібняків, після чого ми вдарили по руках і хоч раз нормально попрощавшись, я спокійно вийшов із його крамниці.

Руну відразу ж вставив у потрібну ячейку й активував, а амулет повісив на шию, сховавши під сорочку, щоб видно не було. Як я й припускав, третя руна повітря в описі показала, що я став володарем додаткового навику, при пострілі, в простонародді званому "циркуляркою", тобто божевільної пили, що обертається на немислимих обертах і на відстані одного метра шириною та в метрі від підлоги летить паралельно кулі, дорогою розпилюючи все підряд. Шкода, поки випробувати ні на чому. Також і з амулетом, страшенно хочеться випробувати в справі, та шкода втрачати заряд, не знаючи скільки коштуватиме новий. Хоча чому "не знаючи" он попереду видніється крамничка майстра, що спеціалізується на усілякій біжутерії, зайду й спитаю. Як сказав, так і зробив, тільки ось виходив уже злегка незадоволений. Щоб часто користуватися своїм диво-амулетом, треба було мати стабільний високий заробіток, інакше або дуже економити, або буду всього лише носити на шії гарну прикрасу. Господар крамниці запросив за один заряд цілих сто золотих. Це якщо я завалю якогось монстра за допомогою амулета і мені з нього випаде сотня золотих, то варто задуматися, а чи потрібно було мені його застосовувати. Ну та гаразд, раз купив нехай буде, хоч додаткову оцінку з сету дасть.

Заново свиснувши на проїжджого візника, злегка накульгуючи ногою, я забрався в його тарантас і поїхав у центр, до будівлі суду, де сьогодні мало відбутися засідання зі слухання справи Самай'. Хотілося поки просто бути в залі, щоб своєю присутністю хоч трохи підбадьорити дівчину, а заодно і на її чоловіка-скотину подивитися. Я розумію, зрадила, зганьбила, ну так розлучися, вижени втришия, але ж так навіщо? Обмовити і у в'язницю посадити, та ще й рідної дочки позбавити, за яку вона життя готова була віддати. Та навіть якщо і вкрала ті гроші, мужик ти чи не мужик, ще заробиш, нехай валить з миром.

З такими думками я під'їхав до місця призначення, практично до парадного, де

чергували двоє поліцейських. Тут мене чекав облом: ні, засідання суду, звісно ж, відбудеться вчасно, о дванадцятій дня, тільки з невідомої причини воно буде закритим, і якщо я не є ні родичем, ні не маю відповідної перепустки, то ловити мені тут нічого. Хотів було звернутися до Ані, але згадав, як вона вранці попередила, що сама зв'яжеться зі мною, та й, чесно кажучи, не хотілося їй про таке просити, адже потім заревнує до смерті. А прориватися силою — не варіант, тому як навряд чи вийде, а своїми діями можу тільки нашкодити дівчині, ще додатковий термін впаяють. Нічого, що-небудь інше придумаю.

Ну а поки значить піду провідаю мадам Суддю, якщо і вчиню там якийсь кіпіш, то підставлю тільки себе, а мені як солов'ю...

Кабінет мадам судді знаходився у самій ратуші, яка була практично поруч, тож знову ловити екіпаж не було потреби. Шкутильгати я, звісно, шкутильгав, але хоч болю вже такого, як раніше, не відчував.

Увійшовши до будівлі ратуші, я опинився серед великого скупчення людей, які юрмилися у вестибюлі. Довелося проштовхуватися, щоб дістатися до чергового і дізнатися місцеперебування вельмишановної тітоньки.

Як виявилось, саме зараз я до неї ніяк не зможу потрапити, оскільки мадам перебуває на позачерговому засіданні ради міста, яке триватиме не менше двох годин, та й потім не факт, тому що саме сьогодні у неї приймальні години й черга на прийом сягає понад двадцять осіб.

Ну що ж, похуліганимо.

Активувавши "Зупинку часу", я швиденько попрямував до широких сходів, що вели нагору, туди, де в цю хвилину засідали члени ради, і які були перекриті червоним канатом із гаком на кінці та шеренгою поліцейських. Щоб не втрачати дорогоцінні секунди, я хотів до купи увімкнути "стелс", але він не контактував з уже активованим умінням, тому довелося в темпі долучити амулет, хоч і затратно, але саме зараз, вкрай необхідно.

При зупиненому часі я не перестав кульгати, але ось у стократ підвищені параметри Спритності та Швидкості зробили з мене супер стрімку хромоножку. За чотири секунди я встиг проскочити повз поліційну охорону, забігти на другий поверх і пролетіти половину довжелезного коридору, у кінці якого знаходилися двері до зали засідання міської муніципальної ради, природно, теж під охороною четвірки поліцейських.

Зупинився я в одному з паралельних коридорів, що вів чорт знає куди, і дочекавшись закінчення навичок, обережно виглянув із-за рогу. Ну що, нічого нового, як було чотири копи, так і продовжують бути. Щоправда, ліворуч углядив рецепцію із симпатичною дівчиною-секретарем, тільки кому вона "секретарила", я так і не зрозумів — усьому засіданню чи в тій залі знаходився ще й чийсь кабінет, поки для мене являлося загадкою. Загадкою, яка розв'язалася доволі швидко, тому що ліворуч від рецепції розчинилися доволі значні двері з табличкою "Верховний суддя", і звідти стрімко вийшла моя давня знайома Аеліта, щоправда, цього разу в темному,

приталеному брючному костюмі й туфлях на шпильці. Красива чортівка, з розпущеним волоссям, мінімум макіяжу, просто блищала вродженою красою.

Але зустрітися з нею я не мав жодного бажання, тому закінчивши виглядати, притиснувся спиною до стінки, намагаючись злитися з нею в одне ціле. Ось тільки даремно ховався, бо вона як вийшла, так і не сповільнюючи кроку пронеслася повз моє укриття, навіть не повернувши голови. Цікаво, що їй знадобилося від мадам судді, хоча яка різниця, може "спартанці" судяться з іншим кланом, от і бігає, клопоче. Тільки як вона сюди потрапила, якщо з самого ранку на верхні поверхи нікого не пускають, від самого відкриття чекала чи вони з тітонькою суддівською на короткій нозі, і та власноруч провела дівчину до своїх казенних пенатів.

Гаразд, чого про неї думати, у мене своїх проблем по горло. Поправивши краватку та здувши з піджака не існуючі пилінки, спокійно вийшов зі свого тимчасового укриття та попрямував прямісінько до рецепції.

— Доброго дня, мила дівчино, не підкажете як би мені побачити мадам Суддю? — галантно поцікавився я, підходячи до стійки під підозрілими поглядами чергових поліцейських.

— Вибачте, але зараз мадам знаходиться на засіданні міської ради, яка триватиме не менше двох годин, ну а далі тільки згідно зі списком по черзі. До речі, а як ви на поверх потрапили, зараз же сюди нікого не пускають?

— А як сюди потрапила панянка, що тільки-но вийшла звідси?

— На хвилинку, ця, як ви висловилися, панянка, насправді заступниця голови одного з топкланів і за сумісництвом донька мадам Судді.

— Тобто, для неї правила не писані?

— Ні, чому ж, просто вона найближчий родич... — знітилася секретарка. — Просто в житті всяке може трапитися. А ви, власне, хто такий будете, і за яким правом ставите недоречні питання?

— Еге ж, я думав родинні зв'язки залишаються за стінами цього поважного закладу, а воно он як виявляється... завжди і скрізь одне й те саме — корупція, кумівство, хабарництво. А я, мила дівчино — народ, завдяки якому ці люб'язні громадяни радники ведуть свої засідання, дбаючи про моє благо, і через це хочу поставити зустрічне питання, а хто, ви, власне, така, а також ці гідні джентльмени, що так завзято охороняють від мене, роботодавця, моїх співробітників. Я пройду, хлопці?

— Чоловіче, якщо ти випив, то краще йди звідси по-доброму, інакше потім шкодуватимеш! — виступив мені назустріч один із копів.

— Я в будь-якому разі пройду, хочете ви того чи ні!

— Пропусти його! — раптом вказівним тоном промовив один із четвірки, найздоровіший, що стояв біля самих дверей.

— Старшино? Це ж пряме порушення статуту! Та нас же всіх по статті, з позбавленням спецпенсії та всіх належних привілеїв.

— Плювати, я краще буду вулиці на старості мести, ніж увійду в легенди як той, хто став на шляху Великого Стрілка.

— Ти що, теж випив, старшино? Сам чуєш що верзеш?..

— Виконувати, я сказав! — гаркнув він, і вся трійця витягнулася по стійці струнко, звільнивши мені місце для проходу.

Я спокійно пройшов до дверей, але перед тим, як увійти, зупинився біля старшини і сказав:

— Взагалі-то статут порушувати не добре, так і до анархії недалеко.

— Я був у складі загону поліції, які тікали від переважаючих сил заражених і мутантів, при прориві периметра в південному секторі, коли ти єдиний, не боячись смерті, став на захист міста. І я був у складі тієї групи, яка тиждень тому висунулася на терміновий нічний виклик, коли ти власноруч знищив давно розшукувану банду вбивць і гвалтівників, та замість подяки наші мало самі тебе не вбили...

— Ну там же були підставні.

— Яка різниця, хтось же з наших видав їм справжні поліцейські посвідчення і вірчі грамоти, і цей хтось досі тішиться життям, поки ти кульгаєш увесь наскрізь продірявлений. А ще я вперше в цьому році показав своєму синочку Великий Ярмарок, який уже й не сподівався більше побачити, і це теж завдяки тобі, тому що після твоєї появи нас припинили щоночі атакувати полчища зомбі, тому було прийнято рішення про його проведення. Так що прохोдь.

— Хочу тобі по секрету сказати, старшино, що насправді ніякого Великого Стрілка в природі не існує, — напівпошепки сказав я копу, хапаючись за дверну ручку.

— Ну-ну, — тільки й відповів він.

Увійшовши до зали засідань, я ніби перенісся в часи королів і монархів, із їхньою нездоровою тягою до розкоші. Тому що якщо взяти до уваги всі ці мармурові підлоги, ліпнину на карнизах і стелі з художнім розписом, непотрібні монументальні колони, що підтримують невідомо що, та величезні картини в золотій оправі, із зображенням різноманих персонажів у дорогому одязі та з гордовитою поставою, мені здалося, що десяток людей різної статури та віку, які сидять за масивним різьбленим столом із дорогого дерева, теж намагаються завалити приміщення всіляким дорожущим мотлохом, що кричить про статусність і дорожнечу.

Якщо бути точним, то їх було дев'ятеро, шестеро чоловіків і три жінки, і мадам Суддя саме височіла над усіма і щось зачитувала з аркуша, що лежав перед нею. Моя поява перервала її палку промову, і весь народ, який перебував у приміщенні, з подивом виричався в мій бік.

— Привіт трудівникам язика і сідничного нерва! Що працюєте чи дерибаните народне добро, ну гаразд, гаразд, не буду відволікати вас від важливих справ, мені б тільки з мадам Суддею пошепотітися.

— Ти як сюди потрапив, хлопче? Невже щось з охороною зробив? — гучним голосом запитав міцний статний чоловік із густою сивою шевелюрою та пронизливим орлиним поглядом, напевно, сам головний радник.

— Та ні, он як стояли, так і стоять, пильнують, так би мовити.

— Старшино! Негайно сюди! — загорлав якийсь мужик невисокого зросту, але

доволі презентабельної зовнішності, широкоплечий, червонопикий, нахабний. — Усіх під трибунал відправляю! Вони в мене все життя, що залишилося, вулиці мести будуть та трупи інфікованих під стінами підбирати, а не в почесній варті стіни підпирати!

— Облиште караульних у спокої, Гонзо, в тому, що цей безцеремонний молодик так легко потрапив до нас на засідання, мало їхньої вини. Я сама була свідком, як він за хвилину своїми улесливими промовами обробляв людину, після чого та почала йому цілком співпереживати, — втрутилася мадам Суддя.

— Ага, ще скажіть, що я шахрайським шляхом виманюю пенсії у стареньких. Ти куди дівчинку поділа, стара відьмо?

Радники всі як один зойкнули, почувши мої останні слова. А червонопикий знову підскочив і хотів уже знову загорлати, але я його випередив:

— А ви, шановний раднику, я так зрозумів, за сумісництвом є начальником департаменту юстиції. Якщо так, то хотів би поцікавитися, як ідуть справи з приводу фіктивних поліцейських зі справжніми поліційними посвідченнями?

— А тобі що до справ департаменту?

— Гонзо, це він... той самий... — не вдаючись у подробиці сповістила червонопикого мадам Суддя.

— Так це — Стрілок! Хм, доволі елегантний і симпатичний молодик, а мені казали про якогось волоцюгу у рваних штанах, — промуркотіла одна з присутніх, смуглолиця, доволі приваблива жінка, зовнішньо чимось схожа з Самай', тільки віком злегка за сорок.

— Те саме можу з усією впевненістю сказати й про вас... — злегка пригнувши голову, позначив ввічливий уклін.

— Мадам Жозефіна, молодий чоловіче, поза діяльністю радника, очолюю департамент медицини та зцілення.

— Єдиний департамент, до якого в мене практично немає жодних претензій, як і до вашої зовнішності, мадам, — знову кивнув я.

— Ні, ну який же він лапочка! — вигукнула жінка, весело засміявшись. — Але якщо все ж таки якісь питання і з'являться, то мій кабінет за першим поворотом і прямо, сповістіть секретарку, і я прийму вас позачергово.

— Та ти б просто зараз розсунула перед ним ноги, шльондра, — буркнув Гонзо, втупившись у стіл.

— Не тобі розповідати, як мені чинити, тупий солдафоне, — процідила та, не припиняючи мило усміхатися.

— А можна у вас взяти автограф, це для мого сина, — поки панове радники пересварювалися, до мене тихенько підкрався низенький, субтильний молодий чоловік із ріденьким рудим волоссям і метушливими очима, і почав пхати під руку фото з моїм же зображенням.

— Так, час припиняти цей балаган! — гучним голосом припинив усі розмови і бродіння серед присутніх сивогривий чоловік, якого я визначив як голову ради. — Тебе це також стосується, Карле, ти на засіданні ради чи на ярмарку, займи, будь ласка,

своє місце.

Рудий, не чекаючи поки я чиркну автограф для його сина, тут же шмигнув на своє місце.

— Це завжди відбувається, коли він де-небудь з'являється. Повністю порушується порядок речей, перетворюючись на хаос, — незворушно прокоментувала мадам Суддя, невизначено махнувши рукою.

— Слухай, бро, я розумію, ти здійснив кілька гучних діянь, наш системний брат тобою захоплюється, а місцеві так взагалі обожнюють, от і насолоджуйся життям і не лізь куди тебе не просять, — тихим, але чітким голосом раптово заговорив хлопець, який досі байдуже дивився на все, що відбувається, у яскраво-квітчастому костюмі та смішних лакованих штиблетах, але з дуже зловісним поглядом, аж мороз по шкірі. — Ти мимохідь потрапив на хвилю і досі якимось дивом тримаєшся на ній, але так буде не завжди, і одного дня ти можеш упасти, і твоє падіння буде довгим і болючим. Так що давай чеши звідси, повипендрюався перед панами радниками, і досить, можеш навіть записати сьогоднішній випадок у свій блокнотик у графу гучних діянь.

— Слухай, Снуппі, а що це за шмаття на тобі, на який клас система таке видає?

— Як ти мене назвав, засранець? — зашипів квітчастий.

— Так я думаю, що це переходить усі межі! — схопився зі свого місця головний радник і, обійшовши стіл, став між нами. — Менсоне, прийди до тями, ми ж представники закону і порядку в цьому місті, і не можемо дозволити собі переходити за рамки.

Напевно, небезпечним хлопцем був цей Менсон, якщо навіть сам головний радник зірвався зі свого місця як підстрелений, щоб не допустити якоїсь витівки з його боку. Ну що ж, іще один небезпечний ворог до мого списку ворогів. А той, неохоче послуховавши свого старшого товариша, кинувши в мій бік злісний погляд, не поспішаючи пішов на своє місце, а сівши, ще й ноги на стіл закинув.

Ну а старший радник, вважаючи, що ситуація стабілізувалася, по-дружньому закинувши мені руку на спину, почав вішати локшину на вуха:

— Синку, я розумію, що в тебе трапилася низка неприємностей, і ти з огляду на свою молодість бажаєш їх якнайшвидшого вирішення. Але зрозумій, що так справи не робляться, у нас не ти один, кому треба надати посильну допомогу. Ти бачив той натовп народу внизу? У всіх у них якісь свої біди та турботи, і багато хто з тих бідолах уже багато днів терпляче чекає своєї черги, щоб отримати те, що належить їм по праву і навіть більше, тому що ми співпереживаємо кожному громадянину нашого міста як своєму близькому родичеві. Ти вважаєш, що чимось вищий за тих людей, або твої турботи головніші за їхні біди? Якщо так, то ти глибоко помиляєшся, для нас – усі рівні. Тож якщо не важко, зроби ласку, подай заявку з описом твоєї ситуації письмово, і віддай черговому внизу, тоді тобі нададуть порядковий номер, і ми найближчим часом дотримуючись черги розглянемо твоє питання. А тепер будь ласкавий, дай нам можливість зайнятися своїми прямими обов'язками, тобто посильним розв'язанням проблем нашого міста, яких накопичилося вдосталь.

(СИСТЕМА) Увага, оскільки громадянин Еех на постійній основі вчиняє на благо міста різнопланові діяння, багато з яких прирівнюються до пункту - Великі, то Система зобов'язує міську муніципальну раду міста Тайфу надавати цьому громадянину всіляку посильну допомогу у розв'язанні його питань. Якщо члени ради не послухаються цих приписів або почнуть діяти проти інтересів озвученого громадянина, то на порушника чекатиме відповідне покарання.

Шах і мат. За мене заступилася сама Система. Радники знову застигли на своїх місцях із відкритими ротами. І тільки Менсон схопився зі свого місця, люто заволавши:

— Та що за хня така! — сказав, і несподівано зачепившись черевиком за невідомо що, незграбно розтягнувся на підлозі, при цьому добряче притулившись лобом об мармурове покриття.

— Ось і ти звалився зі своєї хвилі, Снуппі, як тобі падіння, напевно, болюче? — поцікавився я в того, хто впав, і не чекаючи відповіді, звернувся до решти радників. — Ну що ж, громадяни члени ради, сподіваюся, всі все почули та взяли до уваги. Так що коли я наступного разу прийду сюди, то хочу почути зовсім інші відповіді.

— Але ми діяли згідно із законом! Ти всупереч попередженням не побажав оформити опікунство над дівчинкою, як того вимагає закон, — істерично заголосила мадам Суддя, враз втративши свою незворушність і витримку. — А твоя гувернантка взагалі виявилася злодійкою, як ти накажеш виправдати її дії, тоді давай узагалі відчинимо всі тюремні ґрати і випустимо на вулиці міста злодіїв, убивць і ґвалтівників.

— Є закон, а є справедливість, я вже казав тобі про це, вельмишановна тітонько. Я все сказав.

Сказав, і випрямивши спину, неквапно пошкутильгав до виходу. Вийшовши у вестибюль, кивнув охоронцям, підморгнув секретарці, що розгублено дивилася на мене, та поплентався на вихід.

— Стрілку! Коли підеш у свій останній похід, згадай про мене! — крикнув мені навздогін старшина. Я призупинився, знущається чи що, так я можу й повернутися і незважаючи на кульгавість наваляти всім чотирьом, щоб не кортіло.

Але озирнувшись, побачив лише серйозні очі дорослого чоловіка з тривожним очікуванням, що дивилися на мене. Еге ж, ще один Вася вимальовується, або послідовник Ілія, але я про всяк випадок кивнув й поспішив на вихід, раптом зараз і решта, чудити почнуть. І тут дзень:

УМІННЯ - "Темпус станс" (Зупинка часу) (можливість зупинити час на 5 секунд), міфічна, масштабована, час перезаряджання - 21 година.

І одразу за ним:

Навик - "Вороток" - Підвищено. Рівень - 3-й. Пасивний, при застосуванні з 15% — ою ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, назад тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії - необмежений.

Ну по "Темпу" зрозуміло, після скількох там разів використання він автоматом дає

наступний рівень. Але ось яку шкоду повертає "Вороток", хоч убий, не розумію. Та за весь час, поки я тут перебуваю, ніхто на мене навіть не замахнувся, хіба що квітчастий Менсон схопився після повідомлення Системи, з таким виглядом ніби вбити мене хотів, але то були всього лише наміри... чи може навик сприймає їх за дію і реагує відповідно, звідси й незрозуміле зростання рівня. Тоді де ж повернення шкоди? Чи те, що клоун, який схопився, так раптово розтягнувся на підлозі, це не випадковість, це і є *обратка*, але тільки на ментальний посил.

Коротше, чого гадати, треба просто простежити за тенденцією і зібрати докупи всі моменти та вже з них робити висновки. Але поки думав, припекло в туалет, тому як міг, швиденько спустився сходами вниз і підійшовши до крайнього копа з оточення, поцікавився, де знаходиться те місце. Той здивовано обернувся на мене, ну а як же, спустився ж я звверху куди всім зась, постояв подивився, та й махнув рукою кудись убік. Я ввічливо подякував службовому і переступивши через червоний канат, пішов у тому напрямку.

Спорожнившись, задоволений вийшов у коридор і, глянувши в дзеркало, що висіло навпроти, почав поправляти випнуті деталі одягу, при цьому обдумуючи свої подальші дії. В іншому кінці коридору з'явився ще один чоловік, якому, як і мені, мабуть, теж припекло, він швидким кроком пройшов повз, лише на секунду затримавши на мені свій погляд, але за інерцією пройшовши ще трохи, раптом зупинився як укопаний, постояв, щось швидко дістав із нагрудної кишені і зробив різкий рух головою, ніби вливши щось собі в рот, а потім повільно повернувся в мій бік.

Невисокий, лисий товстун із відстовбурченими вухами й бородавкою на носі являв собою абсолютно неприємне видовище, так ще і якийсь мерзенний погляд водянистих очей робив його фізіономію зовсім відразливою. Цікаво, він одружений, хотілося б поглянути на ту жінку, яка зважилася вийти за такого "красеня". У голові спочатку промайнула думка: зате може людина хороша, але знову глянувши в його очі, зрозумів, що з таким я точно водитися б не став — із гниллю чоловічок. А той, безперервно дивлячись на мене, раптом запитав:

— То ти і є той самий, СТІЛОК?

— Ну, так-то по життю, я стрілок, але не знаю чи "той самий", який тобі потрібен.

— Ось ти мені гнида і потрібен! — сказав, і як врізав мені кулаком прямо в щелепу, я аж у стінку "влип", не будь її, сидів би зараз на п'ятій точці.

Я, звісно, бачив його замах і навіть міг зреагувати, але те, що ніяк не очікував від місцевого, та ще й такого миршавого товстунчика середнього віку, такої реакції та сили удару, змусило мене пропустити настільки потужний стусан, який, на щастя, не завдав особливої шкоди, навіть кров не пішла. А той, вдаривши й побачивши, що я все ще на ногах і навіть без наслідків, дещо здивовано глянув на свій кулак і замахнувся знову, примовляючи:

— Це тобі за мою дружину, а ось це...

Та домовити не встиг, я ж не хлопчик для биття. Прокрутившись у повітрі не гірше за Джекі Чана, але не заради зовнішнього ефекту, а через те, що коридорчик, у

якому ми знаходилися, був занадто вузьким, і для прямого удару ногою мені через високий зріст не вистачало місця, я з нальоту всадив йому в груди верхньою частиною стопи, від чого той "гикнув" і знепритомнів від нестерпного болю, а його тушку відкинуло на двері туалету, які не витримавши ваги та швидкості польоту тіла, з тріском обірваних петель разом із громадянином рухнули всередину, проїхавши за інерцією та слизькою плитковою підлогою пару метрів і врізавшись кантом об керамічну трубу пісуара, від чого та не витримавши зіткнення тріснула і на мужика вихлюпнулася вся рідина, що там знаходилася.

Щоправда, від цього він так і не опритомнів, тому я, намагаючись не вступити в брудну калюжу, підійшов до тіла і приклав два пальці до його товстої шиї, намагаючись намацати пульс. Намацав, ледве-ледве, але б'ється, значить живий. І тут мій погляд "зацепився" за якусь дрібничку, що трохи вилізла з його нагрудної кишені. Я обережно потягнувся до неї і схопивши двома пальцями, дістав назовні. То виявилася невелика пробірочка, закрита пробкою й з залишками якоїсь синьої рідини, мабуть, із неї він і випив перед тим, як вплутатися зі мною в бійку. Так що ж за гидоту він влив у себе, це алкоголь чи наркота? Напевно, все ж таки наркота або стероїди швидкої дії, адже тільки після прийняття цієї рідини мужик із місцевих наважився напасти на системного. Хоча якщо згадати його слова, то який це мужик – це ж той самий чоловік 'Самай', про якого вона згадувала в одній із наших розмов, ще й детально описавши його зовнішність, яка наживо виявилася набагато огиднішою. Залізні нерви в цієї жінки, раз могла, пересиливши себе, лягати під такого. Он навіть Саті в сто разів краща за цього пухирчастого, і то я не міг подолати своє неприйняття її зовнішністю.

Ну та гаразд, треба швиденько драпати звідси, а то ще за хуліганку почнуть тягати по курних кабінетах департаменту юстиції, хоч свідків бійки і не було, а до камер спостереження тут ще хвала небесам не додумалися, але як тому, кого застали на місці бійки, почнуть ставити непотрібні питання і марно витрачати мій час. Ну їх, краще піду я, а ось дивну пробірочку все ж таки прихоплю із собою, потім віддам Ані на експертизу.

Покинувши будівлю ратуші, яка принесла мені багато нових вражень та інформації для роздумів, я неквапом поплентався в бік центрального парку. Як же вчасно система підсобила, інакше я погано уявляю собі подальші дії. Мені здається, зарано я сунувся з'ясовувати стосунки з можновладцями, що стоять на самій верхівці ієрархії, і, якби не моє завждишнє везіння, я б зараз обзавівся купою неприємностей.

Хоча я й так упевнений на сто відсотків, що як тільки вирішаться мої проблеми і попередження від системи втратить свою актуальність, деякі радники обов'язково пригадають мені сьогоднішній день. Але то буде потім, а зараз вони в міру своїх сил зобов'язані мені допомагати, хоча гадаю, особливої заппадливості я від них навряд чи дочекаюся, значить, треба шановних радників трохи підштовхнути, і в цьому мені повинен допомогти мій старий знайомий, пошуками якого я і маю намір зараз зайнятися.

Для початку я вирішив пошукати його в центральному парку, а де ще в

повноцінний робочий день можуть скупчуватися різного роду нероби та пройдисвіти. І як у воду дивився, тому що біля однієї з лавок натрапив на групу людей, що складалася з доброї дюжини різновікових суб'єктів, які голосно обговорювали всілякі діяння Великого Стрілка і шукали в кожному слові легенди якийсь прихований зміст, а в кожному новому діянні таємний посил його вірним послідовникам. Не знаючи, як підступитися до цієї розбурханої групи фанатиків, я виокремив із натовпу невисоку миловидну дівчину з темним волоссям, стриженим під каре, у бежевому светрі на три розміри більшому за неї і в довгій спідниці, яка під час ходьби добряче підмітала опале листя. Я тихенько підійшов до неї ззаду й легенько посмикавши за рукав розтягнутого светра, зацікавлено запитав:

— Дівчино, а що тут відбувається, невже місто потрапило в біду?

Та ривком обернулася, ніби чекаючи нападу, але побачивши мене, раптом почервоніла, опустила очі й заходилася швиденько, пальцями, розпрямляти сплутане волосся, а заодно намагаючись надати своєму жакливному светру хоч якусь подобу нормальності. Привівши себе більш-менш до ладу, ще трохи посмикавши *убитий часом* светр, але так і не домігшись від нього хоч трішки пристойного вигляду, нарешті змирилася зі своїм *тухлимообразом* і піднявши на мене великі карі очі, заходилася віщати про велике:

— Хто вам таке сказав, покажіть мені цю людину, і я плюну їй в очі. Якщо ви приїжджий і щойно потрапили до нашого достославного міста, то зрадійте і вознесіть хвалу Великому Стрілку, який дав нам надію і потроху заганняє полчища п'їтьми у величезну вогненну прірву, де вони зникнуть навіки, і наш світ знову огорне мир і процвітання.

— Ух ти, дівчино, ви так складно говорите, прямо заслухатися можна. А може ми відійдемо вбік, і ви мені ще розкажете про Великого Стрілка? А я вас ще й чаєм пригощу.

— А можна з бутербродом? — з надією запитала та.

— Та на здоров'я! До речі, мене Еех звати, а вас?

— А мене Плотвичка.

— Хм, рибка значить, — посміхнувся я.

— Що?

— Ні, нічого, зараз покличу офіціанта, він усе принесе.

Свиснувши офіціанту, я одразу замовив два чаї та тарілку бутербродів із різним вмістом, а на десерт ще й парочку тістечок. За пару хвилин перед нами постав наше замовлення: повна таця бутерів і трохи менша із тістечками, і серед усього цього різноманіття ледь проглядали дві невеликі чашки з чаєм. Щедро розрахувавшись із хлопцем, я одразу взявся потроху відпивати гарячого напою, а дівчина, навіть не звертаючи на чашку уваги, заходилася наминати бутерброди. Напевно, добряче зголодніла на цих своїх збіговиськах, тому що за один присід половина бутерів зникла, наче й не було. Далі вже їла розмірено, але без перерв, а походу потроху почала відповідати на мої запитання:

— І давно ти тусуєшся з цими прихильниками?

— З тих самих пір як пророк Ілій звістив про прихід Великого Стрілка й повідав нам про його перше діяння.

— А років тобі скільки, якщо не секрет?

— Не секрет, звичайно, бо роки не мають значення для Стрілка, який ходить поза часом і простором, а значить і нам ні до чого. А так-то сімнадцять виповнилося, цього року школу закінчила.

— А чому далі не пішла вчитися, ніби розумна дівчина, складно висловлюєшся, могла піти на юриста й допомагати стрілкові захищати людей від зла, що твориться деякими тварюками в людській подобі, всередині міста.

— У мене хвора матір на двох роботах і дві маленькі сестрички, яких треба годувати й одягати. Так, у нас вищі навчальні заклади безкоштовні для тих, хто може й хоче вчитися, але якщо я продовжу навчання, мати зовсім загнеться, працюючи на нас трьох.

— А тусуючись серед цих диваків, ти їй сильно допоможеш? — в'їдливо запитав я.

— Ми не диваки, а істинно віруючі, і наш пророк пообіцяв, як тільки Великий Стрілок знищить проклятих тварюк, у місто прийде благоденство й процвітання.

— То ти казала, начебто потроху виганяє, і що, в місті стало легше жити? Зникли голодні, бо для них готують їжу безхатки, яким будують будинки безробітні?

— Не все одразу, але щонайменше його стараннями монстри не атакують нас щоночі, завдяки чому ми можемо спокійно вирощувати їжу на полях і не боятися за тварин на фермах. А ще цього року в нас пройшов Великий Ярмарок, чого не бувало вже багато років, і жоден монстр ні на небі, ні на землі не з'явився того дня, бо Великий Стрілок завжди на сторожі міста.

— Ну, а його ви теж запросили на таку грандіозну подію?

— Як ми його запросимо, він же непохитно стоїть і охороняє місто.

— Ну, на годину могли ж його покликати до себе, хоч чашку гарячого чаю випити, мабуть, мерз там на самоті, поки ви тут веселилися, у вас же тисячі системних, могли на ту годину стати замість нього?

— Але як же можна його замінити, він незамінний, тому й монстрів зумів дотиснути, чого досі не вдавалося навіть тисячі системних.

— Зрозуміло. Раз не міг, значить, не міг, ну хоча б здогадалися віднести йому чогось смачненького, що тут на ярмарку готувалося?

— Я не знаю, може, і відносив хто, а може, він зовсім нічого не їсть і не п'є.

— Це як так, а внаслідок чого тоді живе, ходить, дихає?

— За рахунок щирої віри в нього його вірних послідовників. Він харчується енергією наших емоцій, і я думаю, для Великого Стрільця цього цілком достатньо, щоб знищувати проклятих тварюк.

— Ну, а що буде, коли монстри повністю закінчатся?

— Він піде на спочинок у далекі невідомі далі, де буде ніжитися в блаженстві й достатку, прославлений вдячними нащадками. А ми, його вірні послідовники, понесемо

світом благу звістку про нього, щоб не кануло ім'я його велике в небуття, — цю полум'яну промову виголосив хлопець мого віку, який непомітно підійшов до нас, у білій хламиді з довгим нечесаним волоссям і ріденькою борідкою з вусами.

Висловився і швиденько цапнув бутерброд із таці, проковтнувши його майже цілком. Дивлюся, за ним підтягнулася й уся решта шобли й, дружньо посміхаючись, повністю змели все їстівне зі столу. Отакої, виходить не дуже-то шанує своїх послідовників Великий Стрілок, он як зголодніли. Ну і правильно робить: навколо жодного пенсіонера, всі від сімнадцяти до сорока, хоч і худі, але руки-ноги цілі, йдіть працюйте, а не язиками нісенітниця всякі перемелюйте. Я відкинувся на спинку стільця і, витягнувши свій кольт, заходився серветкою відтирати невидимі плямки. Люди, що мене оточували, витріщилися на зброю, широко розплющивши очі.

— Тебе як звати, бідовий? — поцікавився я у проповідника.

— Антоній!

— Дурниці верзеш, Антонію, ні на який спочинок твій Стрілок не піде і не буде ніжитися в блаженстві пузом догори. Він піде назустріч сонцю, туди, де твориться зло і панує несправедливість, а з ним рука об руку підуть його вірні друзі й товариші, ті, хто не даючи злу пройти, загинув у нерівному бою, але не відступив ні на крок, ті, хто і понині не заради злата, а заради честі стоять на варті миру, щодня ризикуючи своїми життями у протистоянні зі смертельним ворогом, а також ті, хто своєю щоденною тяжкою працею допомагали героям вистояти, тому що самі теж герої. І не знати їм ні сну, ні відпочинку у своєму вічному поході, поки в усіх світах твориться насильство і беззаконня і де панує зло та тьма.

Плотвичка, наче заворожена, слухаючи мою промову, раптом зблідла, схопилася з-за столу і, мало не впавши, відстрибнула назад.

— Це не правда! Звідки тобі знати таке? Ти все вигадав! І ти не Стрілок, Стрілок не носить дорогих костюмів і не розкидається сріблом.

— Та я цього й не стверджую. А взагалі, якби він сподівався на таких послідовників, не те що костюм не носив би, голим задом відбивався б від монстрів. І якщо по-хорошому, вам не язиками чесати треба та благу хрінь нести, а піти й щось корисне зробити для міста, — я теж встав з-за столу і тільки зараз побачив, що навколо нас скупчилося безліч народу, які уважно вслухалися в мої слова.

Ну от, знову почнуть пліткувати та перекручувати мої слова, а якщо тут ще й системні затесалися та знімали відео, це буде повний капець. Тому я вирішив швиденько втекти звідси, але по дорозі встиг схопити за хlamиду Антонія і жорстко розпитати:

— Так, де кажеш цей ваш Пророк Ілій зараз знаходиться? Тільки якщо почнеш мені чесати по вухах, ніби він у нірвані і на ментальному рівні спілкується з втіленням Великого Стрілком, твої яйця скажуть тобі "бувай".

— Він зараз на побаченні з дівчиною, — пролепетав одразу зблідлий хлопець. — Десь біля колеса огляду.

— Та годі тобі! І хто ж на цього чмошника повівся? Напевно, така ж прибацана!

Добре, можеш іти, а я піду гляну на закоханих. — промовивши це, легенько відштовхнув від себе проповідника і пошкутильгав у бік каруселей. Нога чомусь знову почала нити.

— Антонію! Чому він так казав, адже цей чоловік не може бути Стрілком?

— Як знати, Плотвичко, як знати...

До колеса дошкандибав швидко, і так само швидко вгледів пройдисвіта Ілія, у незмінних окулярах, але вже в білосніжній хламиді, підперезаний золотистим поясом, він, чинно заклавши руки за спину, щось весело розповідав своїй супутниці... малій Івілі. Ось тобі й прибацана супутниця очкастого чмошника. Вона йшла поруч, тримаючи в обох руках простенький букетик польових квітів, і час від часу підносила його до свого личка, блаженно насолоджуючись ароматом трав. А мені байки плела, мовляв, я люблю троянди, і тільки їхній аромат розкриє моє серце. Тьху! Але Ілій... той ще жучара, як тільки я зник з горизонту, одразу до дівчини побіг залицятися, старий пес.

Ну та й дідько з тобою, залицяйся на здоров'я, тільки зроби те, що мені потрібно. Я, трохи прискорившись, пішов стежкою, що пролягала паралельно парочки яка собі мило щебетала, щоб встигнути вийти на алею, що потопала в густих кронах дерев, куди мав повернути Ілій зі супутницею, щоб там дочекатися обох і зробити невеликий сюрприз своєю несподіваною появою. Так і сталося: поки вони підходили, я невимушено стояв, спершись об дерево, наполовину прихований тінистою кроною, і жував травинку. І як тільки до мого сховку залишилося не більше двох метрів, тут же безшумно відділився від стовбура і, вийшовши на алею, став посеред дороги, перегородивши прохід. Незважаючи на кульгавість, я зробив це так швидко і несподівано, що обоє здригнулися, а скрипаль ще й за дівчину сховався — ну кавалер, однак. До того ж через те, що я був одягнений у дорогий костюм та ще й при краватці, та ще й через напівтемряву, яку створювали густо засаджені дерева, ніхто з них мене не впізнав, тому що дівчина, яка виявилася набагато хоробрішою за свого супутника, невпевнено, але все ж запитала:

— Чоловіче, що вам від нас треба, у нас нічого немає.

— Зовсім нічого... — повторив за нею Ілій, втягнувши голову в плечі.

— Ну значить тебе, мала, заберу. Я якраз шукаю у свій гарем третю дружину, будеш молодшенькою, найулюбленішою. А ти, мужик, можеш іти, ти мені не потрібен, ти не красивий, фу.

Ілій повернувшись боком, стояв і дивився то на мене, то на дівчину, широко витріщивши очі, а ще потроху почав озиратися назад, розглядаючи мою пропозицію.

— Але як же так, у нас же закон, поліція... так не можна! — затараторила перелякана дівчина, почувши такі перспективи.

— Можна, не можна! Ви мене вже задовбали обидва, скільки можна тупити? Невже не впізнали?.. Ти тільки глянь на них, знову витріщаються! Мабуть, таки бути мені багатим-пребагатим. Ну добре, мала — можна списати на дівочу пам'ять, але ти ж старий ловелас, теж ніяк впізнати не можеш, чи тобі ще одну пару окулярів купити?

Скрипаль так і залишився стояти на місці, відкриваючи-закриваючи рот, а от дівчина, трохи осмілівши, зробила один несміливий крок у моєму напрямку і, вдивившись в обличчя, раптово ойкнула:

— Невже це ти? Але... ти так змінився, став такий весь...

— Ну хоч ти впізнала, а цьому я зараз вліплю ляпаса, — одразу згадає.

— Стрілку! Не треба його бити, він ні в чому не винен... я сама погодилася.

— Погодилася, то й погодилася, я хіба тебе в чомусь обмежував? Зустрічайся хоч з Ілієм, хоч з усіма його послідовниками. Але зараз справа не в тобі, ти поки що постій збоку, понюхай квіточки, а мені треба з твоїм кавалером терміново поговорити про дуже серйозні речі.

Після своїх слів я підійшов до застиглого, як бовван, пророка й, поклавши йому руку на спину, злегка потягнувши за собою, почав поступово доводити до його відома свої плани:

— Ну що, друже, ти славно облажався, тепер якщо я почну по-своєму інтерпретувати твої дії, чекай біди.

— Я, я, як... біди? Чому біди?

— Ну аякже! Поки я, знищивши купу ворогів, які гвалтували та вбивали наших дівчат, лежав у старому закинутому сараї весь прострелений та стікаючи кров'ю, без можливості ходити, ти, мій друг і вірний послідовник, замість того, щоб бути поруч і в міру своїх сил надавати всіляку допомогу — був де?..

— Д-де?

— Залицявся до моєї дівчини, з якою ми мали одружитися!

— Стрілку, ти влаштував для мене таке красиве побачення, так галантно залицявся, подарував розкішний букет, дивовижно співав, а після взяв і пропав. І хоч би раз навідався чи звісточку якусь прислав, що ти, як... та просто привітатися б забіг між справами, хоч на пару хвилин, елементарно трохи потеревенити про те про се, я більшого не чекала. Адже я передала дідові, що щодня чекатиму на тебе біля ратуші. — це Івілі нарешті повністю оговталася і, прямуючи за нами за два кроки позаду, почала тиснути мені на мізки.

— То що відповіси ти мені на це, мій друже Ілію? Може, варто після наступного мого діяння, вбивши в кривавому бою чергового мутанта, замість: "Ти не пройдеш!", сказати, що, мовляв у той час, як я винищую монстрів, одночасно з цим мені встромляє ножа в спину мій найкращий друг Ілій. Вимагаю його голову. Як ти гадаєш, багато знайдеться охочих допомогти Стрілку в його маленькому проханні?

— Не, не, не знаю... може, не треба?

— Так не чинять із дівчатами, до яких відчувають хоч якісь почуття. Якщо ти вирішив просто познуватися наді мною, вважаючи малоліткою, то цим ти тільки поранив мене, і дуже глибоко. Можливо, ти моя перша любов, а перша любов має бути яскравою, піднесеною, щоб назавжди залишилася в душі як щось світле і чисте. — не відстаючи, торохтіла під руку в'їдлива мала.

— Хоча в мене є для тебе і хороша новина! — продовжую я заговорювати

музиканта.

— До-до... добре, к-коли до-добре...

— От і я про те саме. Я тут подумав, а з чого б це мені підставляти мого другана через якусь бабу. Адже баба вона яка?

— Я-я-ка-ка...

— Правильно! Кобила не захоче — кінь не скочить. Позаяк Іві могла і не погодитися йти з тобою на побачення, але пішла, і твоєї провини тут практично немає. Наше діло маленьке, аби запропонувати, а от якщо баба за натурою вертихвістка, то навіщо мужика звинувачувати, тим більше друга, якщо не його, то іншого знайде. Правильно?

— П-п-п...

— На сто відсотків з тобою згоден. І ось що, у зв'язку з цим я придумав. Ну їх цих баб, усі біди від них, та й монстрів щось мало стало, уже й нема на кого полювати. А як же тоді великі діяння звершувати? І тут мене осяйнула геніальна думка: а чи не піти б мені по білому світу, та самому вишукувати проклятих тварюк. Я чув, що є такі, які одним поглядом спопеляють, а ще десь водиться людиноподібний інфікований, який силою думки людські мізки на кашу перетворює. От би з ними побитися. А із собою, щоб вести літопис моїх діянь, я візьму свого вірного друга Ілія. Як тобі таке — стати свідком, як я б'юся з монстром, що перетворює мізки на кашу?

— Ка-ка...

— От-от, звісно, в одному із боїв ми врешті-решт складемо свої голови. Але зате залишимося в історії як герої! Правильно?

— Ні-ні...

— Не, ні, а так! Завтра й виїдемо. Чого довго тягнути.

— За-за-завтра? — бідолаха мало не втратив свідомість, мені довелося його практично тягнути на собі, а це ще додаткове навантаження на ногу що й так до біса розболілася.

— Хоча я зрозуміла, в чому справа. Ти, напевно, зрозумів свою помилку і яку дівчину можеш втратити, тому одразу кинувся мене шукати, але дізнавшись, що я на побаченні з іншим, приревнував і почав лякати. Тепер через помсту ти хочеш щось зробити з бідним Ілієм, який, до речі, ні в чому не винен. Це я змусила його позалицятися до мене, щоб ти своєю дурною головою нарешті зрозумів, що не варто нехтувати тією, хто тебе щиро любить і цінує. — Івілі ніяк не замовкала, продовжуючи дзижчати над вухом як надокучлива муха.

— Але в мене є для тебе і третя, хороша новина, мій друже!

— Я-я-ка-ка...

— Ні, ця вже трохи краща. Тобі нікуди не треба буде їхати, я нічого нікому не розповідаю про твої косяки, але...

— Але?

— Ти зробиш для мене одну невеличку послугу. Треба завтра або післязавтра, ну це як у тебе вийде, бо можна і завтра, і післязавтра, але зібрати якомога більше народу на

площі біля ратуші та влаштувати гарненький такий протест із розбитими вікнами, нехорошими словами на адресу радників та їхніх підопічних, загалом таку собі маленьку революцію, але без кровопролиття. Якщо зможеш, прощу тобі всі твої гріхи і залишу назавжди в спокої.

— А-а причина?

— Переконаєш людей, що міські радники, побачивши, як чесний люд почав вихвалити Великого Стрілка, захоплюватися ним та за життя складати легенди, став заздрити простому і чесному хлопцеві та робити йому всілякі капості, рідних та близьких зводити зі світу та по тюрмах саджати, і, між іншим, не системних, а простих жителів нашого міста, яких Стрілок вважає за своїх. А коли я дам відмашку, скажеш, що радники зважили на вимоги місцевого люду і виконають усі його вимоги. Зрозуміло?

— Зрозуміло.

— Тоді йди, працюй! І щоб мені все по вищому розряду, інакше ти мене знаєш...

— Все зроблю як треба. Але... — він невпевнено махнув у бік дівчини.

— Це не треба. Забудь.

— Зрозумів. То я піду.

— Іди, іди, хто ж тебе тримає. Тільки пам'ятай... мізки на кашу.

Почувши останню фразу, пророк, задерши хламиду, щоб не плуталася під ногами, драпонував так, що тільки п'яти заблищали. Ну от і добре, тепер залишилося тільки трохи почекати та продовжити пошуки П'яточки.

— Я розумію, не маленька, що ти постійно зайнятий і в тебе така робота, коли можеш цілими ночами не бути вдома, та ще й ризикуєш своїм життям, але хіба за цілий місяць невже в тебе не знайшлося ні хвилиночки, щоб прийти до мене? І якби ти хоч раз нагадав про себе, мені б не довелося влаштовувати ці вистави з уявними побаченнями і доводити тебе до шаленої ревності. І якщо ти зараз попросиш вибачення, то я... ой, а де Ілій?

— Так ти кажеш, спеціально все це влаштувала для того, щоб я почав ревнувати. Ах ти ж мала зараза, ну тримайся, тепер тобі точно кінець!

— Мама! А що ти маєш намір робити? Може, не треба все так сприймати серйозно, і взагалі я ще маленька, застосовувати до мене фізичне насилля неприпустимо!

— Нічого, я зроблю те, що припустимо, зараз зірву кропиву і як відшмагаю тебе нею по одному місці!

— Ні, тільки не це! Давай по-іншому домовимося?

— Пропонуй!

Вона підійшла ближче, майже впритул і, підстрибнувши, опинилася в моїх руках, при цьому ще й обхопивши своїми ніжками мої стегна; виконавши цю гімнастичну вправу, одразу ж впилася в мої губи своїми. Так і застигли, насолоджуючись довгим поцілунком, до всього іншого, мої руки ще й притримували дівчину за досить приємне місце, щоб не сповзла вниз. Так то, Іві досі досить часто скиглюла про те, що, мовляв, вся така маленька, недосвічена, але поцілунок вийшов цілком дорослим і бездоганим, або вже з кимось тренувалася, або своїм темпераментом перекривала всі недоліки

першого разу.

Від раптового "дзинь" я ледь не випустив з рук збентежену дівчину, навіть такий "смачний" поцілунок довелося перервати, з неохотою відірвавшись від солодких дівочих вуст. Але "очманіла" Іві, глянувши помутнілими, як у наркоманки, очима, була абсолютно проти будь-яких перерв, рішуче схопила мою голову і знову притулилася в пристрасному поцілунку та так несамовито, що ми навіть зубами стукнулися, але я все ж встиг прочитати:

(СИСТЕМА) Навик - "Вороток" - Підвищено. Рівень - 4-й. Пасивний, при застосуванні з 20%-ою ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, назад тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії - необмежений.

Але по-новому осмислити, чому вкотре дивний навик знову ні з того ні з сього підвищився, я зміг тільки години через три, тому як добрих півтори, ми з дівчиною провели на загубленій серед глухої частини парку самотній лавочці, де очманіла від несамовитого бажання Іві з кожним разом усе запекліше накидалася на мене, надовго "залипаючи" в чуттєвих поцілунках. Треба сказати і мене вона завела до такої міри, що я, зовсім забувши про її вік, повністю віддався волі почуттів і перестав контролювати дію своїх рук, дозволяючи їм забиратися в такі "місця", що в інший час це призвело б до скандалу. В один момент я усвідомив себе, що припав до ще не дозрілих дівочих грудей, а її руки міцно притискають мою голову до свого напівоголеного тіла, а зі збуджених вуст все частіше починають зриватися гучні звуки жадання. Залишалось зовсім небагато до того моменту, коли ми перейдемо до повноцінного близькості, і робити це на напівзгнилій лавочці мені абсолютно не хотілося. Тому рішуче відсторонившись від ніжних принад я притиснув дівчину до себе і ласкаво зашепотів на рожеве вушко:

— Якщо ми зараз не зупинимось, то свій перший раз потім будемо згадувати як такий, що стався в лісі на дровах. Яюсь не дуже романтично.

Івілі важко дихаючи, ткнулася в моє плече, кілька хвилин приходила до тями, потім трохи прийшовши до тями, почала палко обсипати моє обличчя поцілунками, ще й примовляючи:

— Як же мені дивно добре з тобою, ти буквально зводиш мене з розуму. Звичайно, наш перший раз буде не тут, і станеться він дуже скоро, тому що я тепер ні за що не дозволю тобі знову зникнути, якщо треба буде, сама знайду, хоч з-під землі дістану. Ми тепер назавжди разом.

Ну коротше і далі в тому ж дусі. Після того як ми покинули насиджене місце, Ів буквально двома руками вчепившись в мене, ніби я тільки й думаю, як втекти, захотіла ще трохи погуляти по парку, щоб наговоритися досхочу, компенсуючи довгі тижні розлуки.

Потім вона раптом заявила, що я негайно повинен пройтись з нею під руку по її вулиці, тому що приблизно в цей час багато знайомих і сусідів повертаються додому після першого робочого дня, і вона повинна всім показати, який у неї гарний і

представницький хлопець, особливо в такому розкішному костюмі. Я відразу почав скаржитися на біль у нозі і що кульгаючи я буду виглядати не таким вже й представницьким.

— А що з ногою, я одразу помітила, що ти злегка накульгуєш, але не надала цьому особливого значення, тому що таке часто трапляється із системними після деяких не особливо приємних походів у данж?

— От і я потрапив у такий не особливо приємний, довелося навіть, кістку по новій зрощувати.

— Бідненький, чому ж ти одразу не сказав, тобі ж, напевно, дуже боляче. Але ми це виправимо, у мене якраз при собі є знеболювальне зілля саме для твого випадку, дивно, чому це твій цілитель одразу не порадив його тобі.

— Може, воно на наркоті, от і не порадив, щоб не підсів часом.

— Дурниці кажеш, навіщо системним наркота для знеболювання, якщо існує маса магічних засобів, і абсолютно без побічних ефектів, починаючи від алхімічного зілля до повноцінних заклинань, що повністю блокують больові імпульси. Напевно, його тобі не призначили, тому що вирішили, що ти будеш хоча б пару днів дотримуватися постільного режиму, а там біль сам собою мине.

— Знаєш, можливо ти й маєш рацію, добре, давай своє зілля, але дивись якщо після його вживання я раптом накинуся на тебе...

— Ну, для цього тобі воно точно не потрібне, ти й так такий пристрасний, що я прямо таю у твоїх руках, при цьому втрачаючи свідомість. — прошепотіла вона мені на вухо, а потім витягла невелику колбочку, яку я вже раніше бачив і вилучив в одного місцевого, але тільки тут плескалася помаранчева рідина. — Ось, випий, можеш тільки половину, думаю, має вистачити, хоча ти такий великий... напевно, таки пий усю, щоб уже напевно.

— А де ти їх береш?

— А ти що, ще ні разу ніякими зіллями не користувався? Ну ти даєш, як же так, та кожен системний забитий ними під зав'язку, тому що не раз і не два майже кожному рятували життя або допомагали добити сильного монстра. Будеш у діда, обов'язково прикупи різних та побільше, тому що хоч ти й Великий Стрілок, але вони тобі ніяк не завадять, а в деякі моменти ще й допоможуть. Якщо при грошах, бери дорогі і на скільки вистачить, а якщо бідуєш, хоча по тобі не скажеш, то купуй багато дрібних і теж трохи більше, вони багато місця не займають.

— Добре, добре, завтра ж цим займуся, дякую, що просвітила!

— Ні, ну це ж треба... я думала, він так завзято б'ється і практично невразливий, тому що графинами ковтає дорогуші зілля, а виявляється... — Іві, ніби доросла жінка з величезним життєвим досвідом за плечима, нерозуміюче похитала головою і додала. — Ти або справді Великий, або зовсім відбитий.

— Ну все, Ів, досить, а то я і так відчуваю себе як школяр, що нашкодив перед суворою матусею.

— Все, більше не буду. Як нога, ще болить?

— Ти знаєш, вже практично не відчуваю. Блін, і чому мені раніше ніхто не сказав, що подібна хрін є у вільному доступі і без обмежень.

— А ти що, так і не знайшов часу повністю прочитати перелік правил, інструкцій і законів, призначених конкретно для системних, які спеціально надає Система для кожного, хто вперше потрапив сюди?

— Ну-у так, поверхнево.

— Напевно дуже і дуже поверхнево, хіба що один лише заголовок. — підколола мене мала негідниця.

— Смійся, смійся, ти мене знаєш, я в боргу не залишуся. — схопив я її за плече і притиснув до себе, та так сильно, що кісточки затріщали.

— Ай-я-я-й! Вибач, вибач, я більше ніколи не буду над тобою потішатися, даю слово, хіба що...

— Ага, ось значить, як ти зі мною. Ну що ж, подивимося, як ти будеш глузувати, коли я розповім дядечку Ау, що бачив тебе в парку в напівпрозорій хламиді, підперезаній осяччим хвостом, де ти хтиво витанцьовувала з іншими такими ж диваками, при цьому вклоняючись стопам Великого Стрілка, що попирає тварюк з безодні. І що забажала взяти собі за чоловіка їхнього божевільного пророка, старого вчителя музики, пучеокого й хитрозадного, який кричав на весь білий світ, що жити ви будете на доходи від крамнички твого діда, а коли пустите його по світу, то з крамнички зробите кубло для ваших послідовників, щоб ті мали де влаштовувати свої безсоромні оргії.

— Навряд чи він повірить у таку єресь. - невпевнено промовила Ів.

— Чому ж, я сьогодні зустрів одну таку, практично твою ровесницю, яка тусується з такими ж недоумками, цитуючи різні дурниці замість того, щоб допомагати хворій матері, яка працює на двох роботах, щоб прогодувати її і ще двох малолітніх сестер. Я не полінуся і знайду цю жінку й дізнаюся, як її звати, щоб переказати твоєму дідові, він же всіх місцевих, думаю, майже всіх знає, і перейметься проблемою. А я ще від себе додам, що і його онука пішла по тій же слизькій доріжці, потрапивши під вплив старого ловеласа. Ох і посміюся тоді, коли він з'явиться до тебе додому зі своєю рушницею й одним пострілом висадить входні двері, щоб з тобою розібратися, і як ти від страху рибкою пірнеш під ліжку, щоб сховатися від його гніву. Ну як, тобі все ще смішно?

— Ти не посмів би такого йому наговорити. Він би зрозумів, що це неправда.

— Чому ж неправда, про дівчину сказав, як є, її Плотвичка, звуть, а її компаньйони всі до одного знають, що у вас з Ілієм було побачення, адже як ти думаєш, я вас знайшов, а яких ще доказів твоєму дідові треба.

— Який ти страшний чоловік, я вже починаю тебе боятися.

— Ха-ха-ха!

— Ой, не смійся більше так, мене аж в дрижаки кинуло. Все обіцяю більше над тобою не жартувати, бо ти жартів не розумієш.

- Чому ж, розумію, жартуй скільки душі завгодно, але тільки пам'ятай, що одного разу...

- Ну все, годі мене лякати. І взагалі перестань бути таким, стань як раніше, і обійми мене, бо мені все ще страшно.

- Серйозно? Хто ж тебе так налякав?

- Один страшний ти.

- Добре, я поговорю з собою, і більше так не буду, можливо... а зараз ходімо лякати твоїх сусідів.

- Ой, їх теж не треба лякати, просто проведи мене до будинку попід руку, побачиш — вони гронами на парканах висітимуть, а дівчата з району так взагалі обзаздряться, потім на місяць розмов буде.

Ось люблять дівчата показуху і нічого з цим не поробиш. Хоч новий прикид, зміна інтер'єру в домі чи як у випадку з Івілі — новий хлопець, тобто я. І що найцікавіше — навіть на шкоду чомусь. Адже запропонував підкотити до дому на шикарній кареті, чай не збіднію, зате ефекту вдвічі більше якщо не втричі, але мала почала крутити носом мовляв це побачать тільки парочка найближчих сусідів, та й то не всі, а так ми пройдемо практично всю вулицю за максимальної кількості свідків.

Ну треба так треба. Довелося топати на своїх двох, благо зілля практично повністю зняло больовий ефект, я навіть майже перестав кульгати. А щодо своїх сусідів, що дальніх, що ближніх, дівчина виявилася абсолютно правою, їм як медом по паркану намазали, майже у всіх одночасно з'явилися якісь свої справи в районі паркану, хто траву общипував, роззявивши рота дивлячись на нас, хто щось полов, стукаючи сапою по одному і тому ж місцю, а хто і не ховаючись сперся на паркан і з неприхованим інтересом витріщався в нашу сторону. І головне, що заповнили всю вулицю вздовж практично одночасно, наче у них теж є внутрішньосистемний зв'язок або якийсь аналог мобільного з'єднання. Хоча чого їх засуджувати, відразу видно люд робочий, з ранку до ночі впахують, не бачачи світу білого, по суті, без будь-яких розваг і свят. Ось для них і кожен найменший випадок, що не вписується в повсякденні сірі будні, стає грандіозною подією.

— Слухай, Ів, я тут подумав і вирішив, що затаю на тебе величезну образу.

— З чого б це раптом? — дівчина мало не підстрибнула. — Ти що, подумав, мовляв, я захотіла покрасуватися з тобою на районі, ніби новою іграшкою? Дурненький, просто в мене ніколи ще не було хлопця, а мої сусідки, тільки-но вечоріє, одразу натовпами починають проходжуватися тут зі своїми кавалерами та чоловіками, задерши носи догори, ніби принців нахапали. Знаєш, як прикро, особливо коли тобі в спину починають хихикати, мовляв, "бракована", ніхто на таку й не зазіхне ніколи.

— Ну тут ти їм по любому втреш носа, тому що я хлопець хоч куди. Джигіт! Тільки я не про це.

— Та кажи вже, не тягни, що я знову зробила не так?

— Якщо ти раптом захотіла, щоб я почав ревнувати, то могла б знайти когось і красивішого за Ілія, а то якось навіть прикро, що такий чмошник у мене дівчину відбив. Але це таке, образа в іншому...

— Ну в чому ж, та скажи вже, а то я зараз розревуся.

— У тому, що ти мене насправді обманула. Як я міг тебе ревнувати, якщо я знати не знав, що в тебе побачення з іншим, та й хто б мені про це розповів, у нас же немає спільних друзів. Не думаю, що ти спеціально для цього діла найняла всевидючого і він тобі передбачив, що я такого-то дня, в такий-то час буду тинятися без діла біля колеса огляду. Кажі вже краще, як є, що мутиш з Ілієм, от і вся розповідь. Заодно й поясни, що ти в ньому знайшла, тільки не треба заливати, що в душі він людина хороша. Він хороший пройдисвіт, от і все, що є в нього з хорошого.

Дівчина одразу так нічого і не відповіла, зате почервоніла і йшла поруч з опущеною головою, пройшовши кілька метрів вона, так і не підіймаючи голови, тихо заговорила:

— Ти маєш рацію, я справді тебе обманула, наша зустріч з Ілієм не була спланованим актом для того, щоб ти заревнував. Я це сказала на емоціях, не думаючи, що ти все запам'ятовуєш і так швидко аналізуєш.

— Так, я малий не дурень, але й дурень не малий...

— Пробач, ми справді гуляли з Ілією заздалегідь домовившись про зустріч, але це було не побачення...

— Всі так кажуть.

— Ну навіщо ти знущаєшся, ми з ним гуляли як із другом, тому що, крім тебе, у мене абсолютно немає ані друзів, ані подруг. Так повелося змалечку, коли в мене виявився цей безглуздий дар. Ніхто не бажав зі мною не те що дружити, а й просто поспілкуватися, якщо це не стосувалося якоїсь справи. Знаєш, як важко дівчині без батька і матері жити в цілковитій самотності, коли навіть рідний дід відрікся. Так, є ще тітка з дядьком, і вони добре до мене ставляться, але в них, окрім мене, є і свої діти, які, до речі, теж не дуже радіють моєму товариству, більше терплять. Знаєш, яка я була щаслива, коли в нас відбулося наше перше побачення, та ще й таке чудове, я була на сьомому небі, мої всі чорною заздрістю зійшли, коли я притягла додому твій букет, він досі зберігається в мене в кімнаті, щоправда, кілька квіток мої родичі розтягли незрозуміло для чого... я думала, що моє життя нарешті зміниться, ми будемо зустрічатися, розмовляти, і я нарешті забуду про самотність... І тут ти пропав, ані звісточки, ані новин, навіть у загальному чаті після пам'ятного польоту на тарантасі про тебе перестали говорити. Після цього стало тільки гірше, навіть мої підколювати почали, мовляв, поматросив і кинув, мені навіть додому не хотілося приходити, так і блукала до півночі на самоті районом. Потім якось випадково зустріла Ілія, який йшов додому, він упізнав мене й одразу заговорив, просто так, без жодної задньої думки, ні про що, а я так давно ні з ким просто так не розмовляла, от ми і почали спілкуватися. Насправді він не такий вже й недотепа, яким ти його описуєш, з ним можна розмовляти на будь-які теми. А потім він познайомив мене зі своїми, висловлюючись його словами, "адептами", які обожнюють твій образ, але з ними ми не знайшли спільної мови, якісь вони злегка божевільні, Ілій, буваючи на цих зустрічах, теж на такого перетворювався, мені навіть іноді страшно ставало від його змін, але потім він знову ставав колишнім, який не цурається мене, боячись жахливого дару. Ось так, я сказала тобі всю правду, тепер сам вирішуй, потрібна я тобі, чи кидай мене прямо

зараз, і нехай самотність навіки стане моїм прокляттям.

— Чорт, я й забув, що ти теж системна, то якого ж ти... не хочу матюкатися, не зв'язалася зі мною по внутрішньому чату. Навіть якщо не було чат-адреси, хоча ми по-моєму обмінювалися, могла просто оголошення кидати, мовляв, розшукую такого-то і такого, зниклого після першого побачення, але перед цим подарував букет із сотні троянд. Цей спам постійно сам собою спливає у віконці першої сторінки, хочеш не хочеш, деякі оголошення прочитаєш.

— Тут теж не все слава Богу. Я одного разу пішла в данж з одними хлопцями, але перебуваючи не в загоні, а так – паровозом, причому негласним...

— Ясно, вирішила помародерствувати на залишках.

— А як мені ще прокачуватися, якщо ніхто нікуди не бере, так і живу, там монетка, там хтось викине непотрібний дешевий шмот, хоча іноді й на фіолетовий потрапляла. Але це неважливо, повернімося до того випадку. Крадуся я, значить, за ними, намагаючись не потрапляти на очі, і тут на хлопців вискакує якесь чудовисько і давай множити загін на нуль, от я з переляку і шарахнула по тварюці одним зі своїх заклинань контролю, яке змушує завмерти повністю без будь-яких контрзаходів, на цілих десять секунд, ну як водиться, пішла обрстка і практично весь загін завмер...

— Багато загинули?

— На щастя, ні, але поламало багатьох, деякі досі не оговталися. Їхні співкланівці потім мене мало не вбили, зглянулися через вік та кволу статуру, але попередили, що якщо ще раз щось подібне утну — ніхто шкодувати не стане. А до всього цього ще й "Бан" від Системи прилетів на заборону будь-яких видів спілкування, плюс неможливість вступити в який-небудь загін. Ось ще пів року залишилося.

— Так, веселе в тебе життя, хоч у труну лягай. Але тепер вважай, що в тебе є друг — це я. Постараюся більше надовго не пропадати та більше проводити часу з тобою, але ось тільки наступного разу буду без костюма, набрид він мені.

— Шкода, ти в ньому такий гарний і незвичайний, ніби з іншого світу, у мене аж метелики в животі від твого вигляду.

— Хм, ну звичайно приємно, та однак не зручно і жарко. Але все ж, зрідка, буду його одягати, щоб подразнити твоїх сусідів.

— Правда! Ти це зробиш для мене?

— Звичайно. Але за умови, що з Ілієм ти припиниш будь-які контакти. Може він і хороша людина, але є релігійним фанатиком, як би це пафосно не звучало, а від таких хлопців треба триматися якомога далі. Ти не думай, я ні в чому тебе не обмежую, і навіть якщо ти познайомишся з іншим хлопцем і почнеш з ним дружити, і це буде дійсно "нормальний хлопець", не маніяк, не вбивця, і тим більше не фанатик, я слова не скажу. О, здається, ми прийшли, наскільки я пам'ятаю, це і є твій будинок.

— У тебе хороша пам'ять, може зайдеш, посидимо на терасі, поки моїх немає вдома, я ще трошки до тебе попристаю?

Я був зовсім не проти, але нам не пощастило, бо там уже сиділи її два зведені дванадцятирічні брати та сестра на два роки старша, останні уроки у них чомусь

скасували, от і з'явилися ні пізно, ні рано. Побачивши мене, всі троє застигли з відкритими ротами, а Іві тільки сумно зітхнула. Так ні з чим, ми і попрощалися, ніжно поцілувавшись в губи. Але я не я, якщо чогось не утну, тому, коли біля обличчя загуділа муха, спритно зловив її двома пальцями і так само спритно закинув в досі відкритий рот одного з підлітків, той від несподіванки затулив рота, гикнув, закашлявся і нарешті, ледь не подавившись, виплюнув комаху на підлогу. Брат з сестрою, та й Івілі на додачу ледь не сіли на підлогу зі сміху, але найприкольніше, що сам, так би мовити, "потерпілий" почав реготати голосніше за всіх. Весела, однак, сімейка, і чого Іві на них гонить. Я на прощання помахав усім рукою і визначивши маршрут по віртуальній карті рушив додому. Правда довелося ще раз обернутися і по-новому помахати дівчині та її дітлахам, які вискочили слідом за мною і радісно підстрибуючи продовжували безперервно розмахувати руками.

Не встиг далеко відійти, як на зв'язок вийшла Аня і повідомила, що щойно закінчила по-новому трясти притулок №2, знайшли купу порушень і нестатутних відносин. Господиня буде звільнена за статтею без права обіймати посади, пов'язані з вихованням і доглядом за дітьми. Звільнено також бухгалтера, зав. відділу кадрів, а також ту руду виховательку, яка насправді прилаштувала двох своїх дітей на дармовий сирітський харч, будучи їх найближчим родичем і офіційним опікуном. Решта порушників відбулися суворим доганою з грошовим стягненням. А ось що стосується малечі, то ніяких її слідів не було виявлено. Дівчина особисто допитувала в лазареті рудого хулігана, від якого нічого так і не дізналася, і з яким знову стався прикрий інцидент. Після випадкової згадки мого імені, він, незважаючи на сильний перелом ноги, спробував підскочити, погрожуючи стиснутою в кулак рукою вбити проклятого кульгавого, голосно при цьому лаючись, як раптово втративши рівновагу на хиткому пружинистому ліжку, впав на підлогу, та так невдало, що знову заробив перелом, тільки цього разу руки, і знову найважчий – відкритий. Розмови з персоналом теж нічого не дали, хтось згадав, що нібито після лазарету дівчинку знову відправили в групу, де з нею і дітьми знову стався конфлікт, після якого її мали по новій відправити в лазарет пересидіти там, поки господиня не вирішить, як з нею вчинити далі, але до лазарету вона так і не дійшла і куди поділася, так ніхто й не зміг дати чіткої відповіді.

"До речі, я сьогодні не зможу до тебе приїхати, залишаюся на нічне чергування. Вчора ввечері в одному з районів міста було викрадено двох дітей, яких так і не знайшли, а сьогодні вдень, в одній зі шкіл теж не дорахувалися однієї дівчинки, тому сьогодні організовуємо посилене патрулювання. Так, забула сказати, твою гувернантку, Самай', сьогодні на закритому засіданні суду засудили до трьох з половиною років тюремного ув'язнення, та ще й повністю позбавили материнських прав. Ти питаєш, чому так багато? Просто місто знаходиться в напівоблоговому стані, і будь-яка спроба крадіжки прирівнюється до мародерства, що значно збільшує термін, правда незрозуміло, чому суд не врахував її бездоганне минуле і що крадіжка була внутрішньо сімейною, але тут ми можемо тільки гадати... або суддя і присяжні з самого початку були налаштовані проти підсудної, або, що малоймовірно, втрутилася якась

третя сторона і натиснула на суд".

Я, звичайно, засмутився через такий несправедливий вирок, але у мене ще залишалася нерозіграна карта у вигляді Іллі та його "адептів", які, як мені здається, змусять змінити вердикт аж до повного виправдання. Потім трохи поскаржився Ані, мовляв, ніхто мене не любить, всі покинули, навіть казку на ніч почитати нікому. Дівчина посміялася і пообіцяла перед сном зв'язатися зі мною та обов'язково прочитати якусь цікаву історію про короля і королеву і як у них з'явився спадкоємець, і все це буде викладено в найдрібніших подробицях. На цій оптимістичній ноті наша розмова закінчилася, і дівчина покинула чат.

Не знаючи, що далі робити, постояв на одному місці, прислухаючись до себе, ногу практично не відчував, вірніше не відчував болю в ній, зате дав про себе знати довгим бурчанням шлунок, який не їв з самого ранку. Тому вирішив заскочити в найближчу харчівню і гарненько поїсти, бо вдома їжі майже не залишилося, та й приготувати нікому, а самому лінь возитися, поки є гроші, можна трохи побалувати себе ресторанными або як мінімум столовими стравами. Надумавши і глянувши по карті, де знаходиться найближча ресторація, неспішно відправився на черговий акт ненажерства.

Як зазвичай, в таких закладах я звик ні в чому собі не відмовляти. Тому ледве звідти вийшов, і щоб хоч трохи утрамбувати перевантажений шлунок, вирішив ще трохи прогулятися. Час наближався до восьмої вечора, тому до дев'ятої саме те, що треба, щоб подихати свіжим вечірнім повітрям, аби вночі міцніше спалося, хоча я і так безсонням не страждав. Пройшовши пару провулків, несподівано опинився біля того самого невеликого парку, де ми вперше близько познайомилися з П'яточкою, вірніше дригнули без задніх ніг. Ноги самі понесли мене в напрямку тієї самої лавочки, а серце враз забилося в прискореному ритмі. А раптом...

Але нічого раптом не сталося, лавка була порожня, і хоч знаходилася трохи осторонь від головних стежок, чим приваблювала безліч закоханих парочок, та цього разу чомусь нікого не зацікавила. Я втомлено опустився на неї і, спершись на спинку, на хвилину закрив очі. І сам не помітив, як заснув. Прокинувся, коли на вулиці вже стемніло, глянувши на годинник, ледь не ахнув, вже десь близько одинадцятої, ну і вмію ж я поспати. Смачно потягнувшись, так що затріщали кістки, обережно підвівся, пробуючи стати на поранену ногу. Начебто все в порядку, тільки десь глибоко знову починало легенько свербіти. Ну це нічого, терпимо, значить йде до загоєння. Поправивши піджак, жваво попрямував у бік будинку, сподіваючись по дорозі встигнути перехопити запізнілого візника, щоб не топати так далеко на своїх двох, як раптом на сусідній вулиці при світлі ліхтаря помітив тінь, що стрімко промайнула через дорогу та рухалася в бік західних воріт намагаючись триматися темних ділянок вулиці. Оскільки болю в нозі майже не відчувалося, вирішив піти слідом подивитися, що це за фігня і куди вона прямує.

Стараючись дотримуватися тієї ж тактики, що і невідомий шпигун, як я вирішив називати його про себе, тобто триматися неосвітлених ділянок, обережно пішов за

незнайомцем. У моменти, коли він волею випадку на кілька миттєвостей опинявся на світлі, я встиг розгледіти, що одягнений шпигун у довгий темно-сірий плащ з накинутим на обличчя капюшоном, середнього зросту і такої ж комплекції, але рухався з неприродною швидкістю і спритністю, що видавало в ньому системного або...

На плечі незнайомиць ніс важкий згорток, але таскав його з такою легкістю, ніби в ньому зовсім не відчувалася вага. У якийсь момент шпигун раптом вчепився у водостічну трубу, прикріплену до стіни одного з будинків, чіпляючись руками й ногами, спритно видерся на другий поверх, потім майстерно перестрибнув на сусідній балкон і кілька секунд лавіруючи на його краю, швидко стрибнув на стінку, відштовхнувся від неї ногою і таким чином, діставшись до краю карниза, без будь-яких зусиль підтягнувся і за мить опинився на даху, де нечутно рушив у колишньому напрямку. Я секунду постояв з відкритим від подиву ротом, дивуючись гімнастичним викрутасам новоявленого ніндзя, потім крутнувши шиєю пішов за його "маршрутом".

Щоб зробити те саме, мені довелося позбутися взуття і шкарпеток, а заодно і зняти піджак, повісивши його на найближчий кущ, може потім повернуся й одягну знову, ну а якщо не повернуся або його вже хтось привласнить, то так тому і бути. Можна взагалі нічого не робити, а зв'язатися з Анею і повідомити про дивного гімнаста, але ось чи сприйме вона це серйозно або скаже, щоб я йшов додому і лягав спати, не страждаючи всякою фігнею - питання. Тому рішуче схопившись руками за трубу, поліз вгору. Добравшись до рівня балкона, не роздумуючи, стрибнув на нього, встав ногами на поруччя і трохи присівши, підстрибнув вгору з першої спроби, вчепившись за край карниза. Підтягнувся і закинувши праву ногу на дах вже збирався повністю піднятися на нього, як раптом в пораненій нозі як "стрільнуло" гострим імпульсом неймовірного болю, аж в очах потемніло, ледь не впав з даху, благо вистачило залишків свідомості, щоб встигнути перекоотитися вперед і зачепитися рукою за виступ черепиці.

Полежав, віддихався, трохи прийшовши до тями, покрутив ногою, пробуєчи, чи зможу на неї встати, начебто не боліла. І ось виникає питання, навіщо я побіг за цим проклятим незнайомцем з пораненою ногою, та ще й пересуваючись по дахах, виконуючи при цьому різноманітні гімнастичні трюки. Але що поробиш, якщо свербить в одному місці і не можу себе пересилити, щоб не вляпатися в чергову халепу. Ну раз вже взявся... Обережно піднявшись і намагаючись не з'їхати вниз по похилому покриттю, почав спочатку повільно, а потім все впевненіше просуватися вперед, при цьому балансуючи руками для рівноваги. Еге ж, поки що такий я з себе ніндзя, досить посередній. Хвала небесам, що хоч на дах зміг забратися без драбини, вже привід злегка "розпушити хвіст".

Не дійшовши до краю, відразу розбігся і перестрибнув на дах сусіднього будинку, благо той знаходився всього у двох метрах. Стрибнув відразу, бо знав, що як почну придивлятися, заглядати вниз, брати розбіг, то, можливо, щось піде не так. Чи десь запнуся, або на іншому кінці неправильно ступлю, та підверну й так травмовану ногу, ну і звісно після такого, плюнувши на все, можна припиняти погоню, бо поки знову почну возитися й приходити до тями, від шпигуна і слід охолоне. Далі так і рухався, не

замислюючись й лише намагаючись очима визначати місце, куди ступати, щоб надійніше, та хоч трохи визначати подальший маршрут. Зробивши довгий стрибок на четвертий за рахунком дах, я зовсім втратив з виду проклятого незнайомця, та й будинок на верху якого я перебував, виявився досить великим з безліччю димарів що хаотично стирчали по всій покрівлі, до того ж з додатковою прибудовою, що йшла вліво, загубитися тут, та ще й вночі простіше пареної ріпи. Але я поки ще сподівався, що незнайомиць недалеко пішов і ось-ось десь промайне його сірий плащ, тому намагаючись не шуміти, та обережно ступаючи, потихеньку рушив вперед, роблячи спроби здалеку і по дузі заходити за ті чи інші виступи. А раптом втікач відчув, що його переслідують, і затаївся за одним із димарів, чекаючи переслідувача, щоб штрикнути його ножем у бік. Такого результату я собі рідному не бажав ніколи, тому й страхувався, тому й залишився живий, коли, трохи не дійшовши до найближчої цегляної кладки, встиг відхилитися назад, коли звідти несподівано вискочив незнайомиць у сірому й блискавично рубанув по моєму горлу гострими й довгими кігтями. Бив гад навскоси, щоб перерізати горло або навіть відрубати повністю голову, і якщо судити по довжині кігтів, то таке цілком було можливо. Але на щастя, через своєчасний ухил постраждали тільки мій жилет і сорочка, перетворившись в районі грудей в суцільні лахміття. Біда в тому, що на цьому незнайомиць і не збирався зупинятися, він явно поставив за мету позбутися непотрібного свідка і якнайшвидше, тому що кігті на двох його руках миготіли з дивовижною швидкістю, я ледве встигав ухилитися, показуючи при цьому дива спритності та вправності, як же добре, що я одного прекрасного дня закинув всі очки в спритність.

Тим часом постійно присідаючи, перестрибуючи різні перешкоди та щосекунди ухиляючись, я почав потроху втомлюватися, та й дія зілля, видно, добігала кінця, оскільки поки що не часто, але я почав відчувати якийсь дискомфорт у своїй правій нижній кінцівці, якщо так і далі піде, то до дванадцятої я перетворюся на гарбуз, який розколе на друзки своїми гострими кігтями проклятий незнайомиць, який і не думав втомлюватися або зменшувати оберти. Проблема була в тому, що, перебуваючи постійно в русі, я не міг ніяк дістати свій револьвер, що знаходився за поясом ззаду, він би в будь-якому випадку допоміг вирівняти ситуацію. Думаю, настав час робити хід конем. "Зупинка часу", на жаль, поки що в відкаті, тому я вирішив для початку пожертвувати ще одним зарядом амулета, плювати на золото – життя дорожче.

Додаток до спритності й швидкості дав значно підвищений ефект цих параметрів. Мені стало легше ухилитися і навіть відбиватися сторонніми предметами, що траплялися під руку. У якийсь момент, підчепивши ногою цеглину, що валялася, я підкинув її вгору і спритно схопивши правою рукою запустив у супротивника. На моє щастя, той або не звернув на мій кидок уваги, або вважав його незначною загрозою, тому що навіть не зволив ухилитися. А даремно. Тому як він, так несподівано вилетів з моєї руки, що добряче приклав незнайомця в районі підборіддя. Його аж відкинуло на кілька кроків назад, але оскільки кидок через ситуацію що надто стрімко розвивалася, вийшов не сильним, то і супротивнику вдалося встояти на ногах, але при цьому від

ривка назад його капюшон спав з обличчя, відкриваючи моему погляду огидну щурячу морду, цілком людських розмірів. Ну що ж, не дарма я погнався за підозрілим незнайомцем, адже насправді я шостим чуттям відчув монстра – диверсанта, з ще невідомої породи інфікованих. Щур – переросток, на подив швидко прийшовши до тями, раптом підстрибнув й крутнувшись у повітрі навколо своєї осі, несподівано явив на світ ще одну свою зброю – хвіст з гострим лезом, прикріпленим на кінці. Він вилетів дуже швидко, і в цю мить заряд амулета закінчився, тому відразу увімкнув "Стелс", який вирішив залишити наостанок, потай сподіваючись, що одного заряду амулета мені вистачить з головою. Не вистачило, та й цей навик діє недовго, а відкочується півтори хвилини, яких цілком вистачить, щоб порізати мене на капусту. Але то пусто, головне, що активував вчасно, тому що хвіст вилетів зі швидкістю кулі, та ледь не пробив мені грудну клітку, на якусь мить встиг трохи ступити вліво, тільки з цієї причини залишився цілим, й відбувся лише знову порваним жилетом і сорочкою, але вже на боці. А ще я встиг дістати свій кольт, звести курок і вистрілити у ворога. Скотина, напевно, теж активував якусь свою навичку, тому що досить-таки спритно зумів уникнути кулі перекочуванням убік, і таким же способом уникнути удару блискавки, але ось "циркулярка", честь їй і слава, зуміла відрубати спритному мерзотнику його страшний хвіст, майже під самий корінь. Як же він завив і засіпався, словами не передати, але хочу зауважити до його щурячої честі, швидко оговтався і налетів на мене з подвоєною швидкістю, працюючи кігтями акі комбайн жорнами.

Так ми деякий час миготіли по даху будинку як блискавки, обидва під навичками, і зберігаючи більш-менш стабільний паритет. У нього "циркуляркою" гарненько обчирканий плащ подекуди зі слідами чорної крові, а на плечі опік від блискавки, що вдарила по дотичній, у мене ж порізана права рука, з клаптями закривавленої сорочки, та пошматована вся спина, хоча і без сильних порізів. Наш бій, який йшов не на життя, а на смерть, викликав стільки шуму і паніки, що в сусідніх будинках у вікнах де-не-де почало з'являтися світло, а на вулицю почали вибігати перелякані люди, одягнені хто в чому і спросоння не розуміючи, що робити і куди бігти.

Дах будинку і його виткнуті частини виявилися знатно понівечені, дірки в покрівлі з уламками черепиці від моїх блискавок, відбиті краї цегляних димарів, від сталевих пазурів мутанта і від них же глибокі борозни, залишені на залізних пічних трубах, як і рвані дірки на тих і на інших, пророблені кулями сорок четвертого калібру.

Ми з щуром теж вже мало чим відрізнялися від навколишнього оточення, що я, що він, були неабияк пошарпані й втомлені, дія навиків добігала кінця, і ми обоє розуміли, що зараз результат нашого протистояння вирішить лише один вдалий удар, мій або його. Я вже почав підтягувати поранену ногу, біль в якій стала відчуватися все сильніше й сильніше, до того ж чортів щур встиг чиркнути її ж, трохи нижче коліна, розрубавши при цьому штанину, що лопотіла при кожному кроці. Закінчувалися останні секунди "стелса", а ворог все натискав і натискав, моя жаба вже готувалася, важко зітхаючи, задіяти останній заряд амулета, і тут я випадково об щось спотикаюся і падаю спиною на гостру черепицю. Щуряка, зрозумівши, що настав його зоряний час,

люто заверещав й вищиривши свою щурячу пику, миттєво стрибнув на мене, замахуючись для вирішального удару. Я встиг лише раз вистрілити і тут закінчилася обійма, всього мить на перезаряджання, але вже розумів, що вона стане моєю останньою, тому вирішив підняти погляд, щоб померти, дивлячись смерті в обличчя і презирливо посміхнутися їй хижому вискалу. Але... зустрів тільки ошелешений погляд дрібних щурячих оченят. Той стояв за метр від мене і з подивом розглядав рвану рану в області свого серця, подивився, покрутив вусатим носом і знову почав шипіти, знову замахуватися для удару, але тут його руку пронизала блискавка, обвугливши кігтясту кисть начисто, одночасно щось вжикнуло над вухом і перерубаний надвоє зі згасаючим поглядом противник, розпався на двоє. Одна половина, навскоси перерубана через всю грудну клітку разом з головою і лівою рукою, з'їхала праворуч від мене, прямо на вулицю, а права рука з ногами впала кудись на задній двір будинку. Ну а далі, як зазвичай – дзинь:

(СИСТЕМА) Ви знищили - інфікований мутант, Щур-шпигун. 51-й рівень. Життя 2500/2500.

Ви досягли 45-го рівня.

Вільних доступних балів: 40

Нагорода за вбивство монстра: 200 золотих (Якраз вистачає на два заряди амулета, щоб відновити).

Нагорода за вбивство монстра: 50-ть балів що не згорають в параметр ЗАХИСТ.

Нагорода за вбивство монстра: Кристал Життя. З даного кристала в певний час з'явиться відданий вам вихованець Щур-шпигун, з навичками проникнення в будь-які приміщення і будівлі. Чим довше кристал буде перебувати біля вас, зігріваючись теплом вашого серця, тим вище буде рівень вихованця і більше набір його умінь, аж до міфічного. І не забувайте: "Ми відповідальні за тих, кого приручили".

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 2-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 20 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 20 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезаряджання 90 секунд.

Ось я і дочекався вихованця, правда не бойового, а всього лише дрібного щура — шпигуна, але це теж непогано, а навіть дуже добре, буду запускати його в цікаві для мене місця і нехай слухає, про що там говорять, і доповідає мені.

Чомуś за одного мутанта дали аж цілих п'ять рівнів, що для інфікованого 51-го рівня занадто багато. Але, напевно, все, тому що я виявив новий вид, ось і насипало, добре б і золота трохи більше, але спасибі й за те, що є. І вперше в нагороду мені дали просто додаткові очки в Захист. Напевно, система подивилася на те, як мене пошматував проклятий щур, і зглянулася, намагаючись хоч трохи убезпечити мене, бідолашного. Загалом все стало виглядати так:

Клас: Стрілець - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 45

АТАКА - 38,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 90 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 31

ЗАХИСТ - 80 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 10

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 850/1060

Швидкість - 21,4% (+30 зброя)

Дальність - 53,4% (+14 зброя)

Влучність - 6,4%

Вільних доступних балів: 40

УМІННЯ - "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунди), міфічний, масштабований, час перезарядження - 21 година.

НАВИК - ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) - Камінь вогню 4-го рівня (активний). Камінь повітря 3-го рівня (активний)

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можливо з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4-й. Пасивний, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, у зворотному порядку тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії — необмежений.

ВМІННЯ — "Стелс". Рівень — 2-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 20 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 20 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 90 секунд.

Ну що сказати, набагато краще, ніж у, перший раз, але все ще не вражаюче, що й показав сьогоднішній бій з противником, який лише на десяток рівнів перевищує мій власний. А що, якби мутант виявився соткою?.. Тут би я і залишився, порізаний на частини. Треба качатися, брати Баффіних дівчат і ходити щось мутити, тому що ніхто не знає, яка чергова нереальна хрінь чекає на мене попереду. Що ж до решти сорока балів, двадцять закину в Влучність, тому що он скільки куль витратив даремно, пошкодивши приватну власність. А двадцять без роздумів кидаю у витривалість, адже бій тривав всього якихось пару хвилин, а я віддихався тільки зараз. Вирішено:

Клас: Стрілець - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 45

АТАКА - 38,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 90 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 51

ЗАХИСТ - 80 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 10

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 850/1060

Швидкість - 21,4% (+30 зброя)

Дальність - 53,4% (+14 зброя)

Влучність - 26,4%

Вільних розподільних очок: 40

УМІННЯ - "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунди), міфічний, масштабований, час перезарядження - 21 година.

НАВИК - ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) - Камінь вогню 4-го рівня (активний). Камінь повітря 3-го рівня (активний)

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4-й. Пасивна, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, у зворотному порядку тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії — необмежений.

ВМІННЯ — "Стелс". Рівень — 2-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 20 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 20 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 90 секунд.

Розподіливши очки, важко підвівся з насидженого місця, причому вже добре налягаючи на поранену ногу і знявши з себе жилет та сорочку, що перетворилися на лахміття, тут же їх і залишив, потім закачав до колін обидві штанини, щоб приховати порваний низ і... знову перетворився на колишнього стрілка, всього подряпаного, босого та в подертих штанах, ну хоч уже 45-го рівня, на якому мені до всього, подарували ще п'ятсот одиниць життя. Як би це не виглядало мало, але все ж удвічі більше, ніж було. Ось так! Покрутившись, оглянув свої рани, принаймні ті, що спереду, так — ніби й нічого, тільки порізи на правій руці все ще кровоточать, не роздумуючи підняв порвану сорочку, та вкрай розірвавши її на клапті, обзавівся перев'язувальним матеріалом, яким і перев'язав постраждалу кінцівку. Після того як більш-менш привів себе до ладу, вирішив підійти до краю, щоб озирнутися, як буде безпечніше спуститися, і тут мою увагу привернуло дивний рух біля одного з димарів. Вдивляючись у сутінки, зрозумів, що це той предмет, який тягнув на собі здохлий шур, треба було б

подивитися, чого такого знадобилося інфікованим від нашого міста. Звичайно, якось трохи страшно, через те, що весь час в голові крутилася набридлива думка, що нічого хорошого монстри носити не можуть, і що краще в той згорток не заглядати, тим більше якщо він ворухиться. Але, з іншого боку, щось шепотіло, мовляв, подивися обов'язково, інакше якщо копи дістануться до нього першими, дідька лисого я вже щось дізнаюся. Ну і як тут накажете вчинити?.. Звичайно ж, треба подивитися. Що я й зробив. Обережно підійшовши до нього, про всяк випадок тримаючи руку на руків'ї револьвера, злегка штовхнув згорток ногою, від чого той знову заворушився і зсередини долинуло невиразне мукання, ніби людині чимось заткнули рот. Вже не дуже боячись, я почав розкручувати щільно намотану тканину, і коли прибрав останній клаптик з того місця, звідки доносилося мугикання, на мене дивилося перелякане обличчя хлопчика років семи, з кляпом у роті. Ну ось, а я боявся, розслабившись, потягнув тканину на себе, звільняючи полоненому рот, і тут проклятий пацан як зареве... я від переляку випустив його з рук і згорток шустро покотився вниз прямо до краю, там трохи побалансувавши почав повільно перехилятися вниз ще секунду й загрожуючи впасти на землю. Мені не залишалося нічого іншого, як зробити довгий стрибок і перекотившись до краю, встигнути схопити хлопчика, що полетів вниз. Так я й повис, однією рукою чіпляючись за водостічний відлив, а іншою чіпко тримаючи пакунок, що репетував не своїм голосом. Добре хоч високо не було, всього лише край даху двоповерхового будинку, вниз, якщо не брати до уваги мій звислий зріст, метрів три не більше. Ну я й стрибнув, на своє щастя, прямо у квітник, тому приземлення вийшло м'яким без відбитих ступень, та й згорток встиг підхопити на обидві руки. Нормально.

Повз стіни "потерпілого" будинку купчилися його мешканці, ошелешено дивлячись на безкоштовне видовище, та й біля сусідніх почали збиратися напівсонні сусіди, тихо перешіптуючись між собою. Я вирішив вийти з квітника на дорогу, щоб пошукати найближчий поліцейський наряд, і якщо такого не знайдеться, стукати до Аньки в лічку, та тільки моя нога ступила на холодні камені мостової, як звідусіль почали лунати крики й звучати клацання зведеної зброї:

— Негайно кидай зброю й поклади дитину на землю поруч із собою, потім підійми руки і повільно опустися на коліна! Виконуй, або стріляємо на ураження!

— Блін, хлопці, ще не набридло стріляти? Може, досить хрінню маятись? Та й хлопчиська хто-небудь заберіть, задовбав кричати. А я спати піду.

Розділ третій

Спати мені, звичайно ж, ніхто не дав, але й стріляти та ставити на коліна теж не стали. Деякі відразу впізнали і передали іншим, а деякі були вражені половиною трупа щура, витягнутого мною з того ж квітника й стояли з роззявленими ротами. Загалом сиджу я зараз знову в кабінеті у Степанова, о третій годині ночі й позіхаю на повний рот, в той час як мені обробляє рани на спині їх штатний цілитель, викликаний в терміновому порядку. Руку й ногу він мені вже обробив і тепер закінчував зі спиною,

поруч біля шафи сиділа Аня й годувала переляканого хлопчика, поки підлеглі з'ясовували, хто його батьки, а навпроти, за столом, сидів Степанов і, почухуючи залисина, читав мої показання.

— Ну ось і все, молодий чоловіче, рани я вам обробив, до завтрашнього вечора пов'язки поки не знімайте, ну а там порізи зарубцюються і за день-два зникнуть, як і не було. Хіба що на руці процес загоєння триватиме трохи довше, але теж нічого страшного. — проінструктував мене док, складаючи свої інструменти в чорний саквояж. — Степанов, я свою роботу виконав, можу бути вільний?

— Так, так, дякую, завтра зустрінемося. — відірвався той від читання і розсіяно покрутив головою.

— Ну вже не завтра, а сьогодні, але це я так, до слова. Бажаю здоров'я! — попрощався цілитель і, підхопивши свою валізу, швидко ретирувався.

— Ні, я неодмінно повинен затягнути тебе до нас у департамент, навіть на твоїх умовах, навіть як позаштатного консультанта з вільним графіком відвідування і без обов'язкової щомісячної звітності. Подумай на дозвіллі, будеш жити, як і раніше, робити що захочеш, а тобі за це ще й гроші будуть капати. Ні, ти тільки уяви, лише позавчора почали надходити перші заяви про викрадення діточок, а сьогодні ти привозиш нам труп викрадача, та ще й новий підвид. Тепер би ще з'ясувати, куди він тягнув хлопчика, і для чого?

— Та тут варіанти тільки два, або біля стіни його чекали спільники, або він тримає малечу в одній з тих майстерень між стінами, а потім, коли набрав би достатню кількість, якимось чином переправив через стіну. Слухай, Степанов, я вже тобі в письмовій формі все виклав, давай я додому піду, спати хочеться. І до речі, чого цей пацан весь час на мене вовком дивиться, може його стукнути?

— Так, громадянин Еех, а ну припиніть затівати свавілля в стінах правоохоронних органів. Просто він, напевно, не бачив обличчя... кхм, не бачив свого викрадача і першим, хто потрапив йому на очі, був ти, ось він своїм дитячим розумом і сприймає тебе як ворога.

— Чуєш, малий, якщо будеш на мене так дивитися, то, коли тебе наступного разу викраде бабайка і почне величезними зубами живцем пожирати твоє кволе тільце, я дідька лисого побіжу тебе рятувати, пропадай там пропадом. — гримнув я на пацана, перелякавши його до такої міри, що, забувши жувати, він, охоплений жахом, немов перелякане кошеня, міцно притиснувся до дівчини, намагаючись сховати своє обличчя від мого грізного погляду, нагадуючи чимось П'яточку.

— Стрілку, припини лякати дитину, він і так натерпівся! — суворим голосом дорікнула мені капітанша, притискаючи до себе хлопчика.

— Просто наш стрілок, звиклий до загального обожнювання, ще не знає, що за деякі добрі справи можна довіку чекати та так не дочекатися подяки і схвалення, а іноді тобі ще й за твоє благодіяння можуть плюнути в обличчя. Така людська сутність, гомо сапієнс вважає, що всі йому чимось зобов'язані, просто за те, що він є, і, якщо щось не так, відразу в багнети. Ти мені краще скажи, як думаєш, для чого щур

викрадав дітей, як їжу для свого виводку чи причина в іншому?

— А ти чого мене питаєш, я що, співробітник вашого департаменту? Он з ранку збирай своїх підлеглих і нехай у них голова болить що та як, а я краще додому, на бокову.

— Тобі б лише поїсти, побитися й поспати, і ні щоб як свідомий громадянин нашого міста з повною самовіддачею і яскравим запалом в очах посприяти правоохоронним органам, в їх не легкій справі. Несвідомий ще у нас місцевий обиватель ох і не свідомий.

— До речі, Степанов, про свідомих! А мені часом ніякої нагороди не належить за спійманого викрадача?

— Яка нагорода, я ж казав, що справу тільки відкрили. І якщо щось подібне оголошували, мені про це невідомо.

— Зазвичай Система залучає сторонніх для допомоги будь-якому департаменту, тільки якщо справа сильно затягнулася або її розслідування заходить у глухий кут. Але у твоєму випадку, за одного тільки щура-мутанта як новий підвид в будь-якому випадку щось перепаде. — пояснила Аня, витираючи хлопчикові забруднений після прийому їжі рот.

— Зрозуміло, ну тоді я піду. Все одно у вас бідолах, нічим пожитися, он останній бутерброд і той дрібний зжер.

— До речі, хотів тебе попередити, щоб надовго нікуди не пропадав. — раптом заявив Степанов.

— Ти це сказав мешканцю міста що знаходиться в облозі...

— Ну це я, загалом, просто днями викличу тебе офіційною повісткою для дачі свідчень, — ошелешив мене майор.

— Це через щура, чи що?

— Та ні, друже, там все набагато складніше, але не хочу забігати наперед. Прийдеш, зрозумієш. Тож не ігноруй запрошення. Буду чекати.

— Гаразд, прийду, чого не прийти. Ну все, я пішов, не сумуйте.

— А я впізнав тебе! Ти Великий Стрілок! — раптом ні з того, ні з сього малий, відскочивши від дівчини, встав посеред кімнати і "кинув" мені в спину гучну заяву, ніби в чомусь звинувачуючи.

— Ні! З чого ти взяв?

— Так! Я бачив тебе на фотографії, яка стоїть на тумбочці в спальні моєї мами!

— Ух ти! А скільки мамі років?

— Стрілку! — підскочила Анна, враз почервонівши і сердито дивлячись на мене.

Степанов, який скромно стояв біля віконця, дивлячись на нас, голосно розреготався.

— Бачиш, вона теж каже, що ти Стрілок, значить так воно і є. — не відставав впертий хлопчик. — А ти вкрав мене, тому що у тебе немає своїх дітей, і ти вирішив завести сина? Так міг і не красти, я б і так погодився, адже татуня у мене все одно немає та й ніколи не було, хоча дуже потрібен. А я б тебе слухав і допомагав бити

інфікованих та монстрів. Тільки маму треба обов'язково забрати, вона одна без мене пропаде.

Степанов ледь не впав на підлогу від сміху.

— Якщо така потреба в батьках, то чому вовком на мене дивишся? — з іронією в голосі поцікавився у жвавого малого.

— А чому викрадати відразу? Знаєш, як мама переживатиме, адже я у неї єдиний. Що, по-людськи вчинити мізків не вистачило? — кажучи це, пацан ще й пальцем по лобі себе постукав.

Степанов гепнувся на стілець, тримаючись рукою за живіт, ледь не заходячись в істериці. Ну я зараз тобі задам — реготун.

— А звідки мізкам взятися, коли з монстрами майже через день стикаюся — от і відбили. А ось що до твого викрадення, то це мені он той дядько, що регоче, як кінь, порадив. Каже, мовляв, наші клієнти багато хто так робить, і ти спробуй.

— Так це ж мент! — вигукнув хлопчина, озираючись на майора що так і продовжував хихотіти. — Та ще й такий непоказний, худючий та лисий що твоє коліно, чого він може путнього порадити. Свою головою треба думати, адже для цього вона до твого тулуба і прикладена, а не тільки щоб кепку на ній носити.

Степанов уже не сміявся, зате я реготав, дивлячись, як червоніє від обурення його обличчя. Не стримавшись, розсміялася і Аня, не втримавшись на ногах, присіла на стілець і сховала обличчя в долоні.

— Ого, брате, дивлюся гострий ти на язик, однак.

— Гострий, а ні адреси своєї не знає, ні імені матері не пам'ятає. — долинув від вікна ображений голос Степанова.

— Звідки мені знати, як мамку звуть, мамка вона і є мамка. А адреси не знаю, бо грамоти ще не навчений, шість років всього, тільки цього року до школи пішов.

— Ого, та ти вже дорослий раз до школи пішов, та й у серйозних питаннях, дивлюся, розбираєшся, навіщо тобі батько?

— Потрібен, дуже потрібен. Від сусідських хлопців би мене захищав, а то зовсім проходу не дають.

— А сам що, здачі дати не можеш?

— Який там, ще малий, сили не вистачає, та й багато їх, оравою як налітають, відразу з ніг валять. А ще й ображають — сином марамойки кличуть. Це тому, що мама ходить мити підлоги в сусідню їдальню, та ще й у сусідів, хто багатший, прибирається, адже грошей ні на що не вистачає. А ще тітка противна, у якої ми квартиру знімаємо на горищі, любить штовхнути мене або ляпаса дати, товста така, хрін їй, що зробиш, і маму постійно лає ні про що. А от якби був татуньо, такий здоровий, як ти, то враз би всіх приструнив, а там дивись і я підріс би та зміцнів. Удвох і з хлопцями б розібралися і новий будиночок собі облаштували. Невеличкий. Нам величезного не треба, дві кімнатки для батьків і мене, кухня і вітальня, щоб всією сім'єю обідати та вечеряти сідали. А ще хай би крішка подвір'я було з лавицею під стіною, щоб у теплі дні всі разом на сонечку грілися, сидячи на ній і насіння гризли. І сарайчик хоч якийсь хай би

біля будинку стояв і з різними інструментами в нім, як же в своєму будинку і без інструментів?.. А як, раптом щось підлатати або прибити... ні, без них ніяк.

Розмовляючи про життя, малий і сам не помітив, як почав клювати носом, і тому мало не впав на підлогу, якби я його не підхопив. Після чого передав заплаканий дівчині, яка, слухаючи одкровення хлопчика, не змогла стримати сліз.

— Ти дивись, який розумний малий виявився. Степанов, придивися до нього, в майбутньому може стати здібним співробітником, виховуй, так би мовити, собі заміну з пелюшок.

— Ага, щоб мене потім за спиною худим і непоказним обзивав. Гаразд, те що назвав тебе безмозким, це зрозуміло, будь у тебе мізки, давно б погодився на мою пропозицію. Але ж по мені, за що так жорстко проїхався?

— А ти себе в дзеркало бачив, мені досі незрозуміло, як твоя дружина погодилася за тебе заміж вийти. Ти, напевно, і до майора так швидко дослужився, що бандити на допиті, як побачать твою... лице, так з них зізнання самі по собі сиплються.

— Так, громадянин Бех, я вас більше не затримую, будьте ласкаві покинути кабінет.

— З величезною радістю, а то твоя лисина так відблискує, що аж очі залипають. — висловився я на прощання, і не чекаючи, поки знову почервоніла морда Степанова лопне від обурення, махнув рукою і швидко змився.

У коридорі мене наздогнала Аня і, погладивши по руці, жалісливо промовила:

— Який же ти у мене невгамовний, вічно знайдеш на свою голову таке, що нормальна людина в житті не зустріне. Ось як так?

— Зате тобі не доведеться сидіти цілу ніч у запорошеному відділку і "диригувати" патрулями. Можеш спокійно йти додому відсипатися.

— Яке там — відсипатися, поки дочекаюся хлопців, які шукали адресу хлопчика, щоб відвезти до мами. Поки доберуся додому, помиюся, перекушу, вже знову на роботу.

— А вихідний взяти не варіант?

— Який, завтра треба допомагати Степанову розгрібати справу по цьому щуру. Організувати пошуки зниклих дітей, може вони дійсно, як ти і говорив, знаходяться в одній з тих занедбаних майстерень, що біля західної стіни, поки їх всіх перевіриш... дня на три роботи, а ти говориш вихідний. До речі, я тут подумала, а може твоя малючка теж серед зниклих дітей, викрадених щуром, адже нам відомі тільки випадки зниклих сімейних, а про безпритульних і поняття не маємо.

— Дуже навіть може бути, тільки три дні — це довго. Нехай хтось із ваших вищих поговорить з майстрами, може допоможуть. Діти ж з місцевих.

— Добре придумав, так і зробимо. До речі, на твоєму місці я б теж так відразу не відмовлялася від пропозиції Степанова, повна свобода дій і за хороший оклад — таке не кожен день пропонують.

— Ну раз ти просиш, обіцяю подумати. Чорт, як же мені лінь так далеко топати додому, може я у вас в мавпятнику переночую?

— Я попрошу когось із хлопців — підвезуть. — запевнила дівчина, а потім

притиснувшись до мене прошепотіла. — Давай я завтра після роботи до тебе приїду, краще, звичайно, щоб ти до мене, але у мене свій транспорт, мені легше.

— От же ж, ні, треба терміново обзавестися власною бричкою, тоді взагалі транспортні питання зникнуть з порядку денного.

— Зате з'являться питання, пов'язані з утриманням тварини, доглядом за нею, закупівлею корму, який, до речі, не дешеве задоволення, плюс послуги ветеринара, коваля, майстра-колясочника. А ще необхідне приміщення, або по-нашому гараж чи стайня, де повинні будуть знаходитися візок і кінь, коли вони не використовуються, не на вулиці ж їх тримати, під снігом і дощем. Я вже не кажу про обов'язковий щомісячний податок на прибирання міськими комунальними службами доріг, де часто залишаються сліди життєдіяльності тварин, а ще податок за використання і ремонт дороги, де постійно доводиться міняти тріснуту під кінськими копитами, бруківку. У мене всім цим займається держзабезпечення департаменту, а ось приватній особі...

— Пішки і тільки пішки! І екологічно, і для здоров'я корисно. Взагалі, з чого це я почав раптом щось там про власну бричку паякати. Забудь! Хай горить вона синім полум'ям, а кобилу взагалі краще на ковбасу пустити. Хоча ні, хай живе, бо ковбаса з них — таке собі задоволення. Коротше, на чому ми там зупинилися перед тим, як зайшла розмова про свій транспорт.

— Про те, що завтра я маю можливість заїхати до тебе і ми можемо...

— А ти після півтори доби, не вимкнешся прямо у мене на руках. Я, звичайно, не проти твоєї присутності, все одно один. Не хочу просто щоб, і ти загналася.

— Гаразд, переконав, тоді завтра після роботи їду додому, приберуся, а ось післязавтра чекай гостей.

— От і добре, тепер головне не забути закупитися твоїми улюбленими цукерками, а то я вранці встав і жодної не знайшов.

— Ой, вибач, я що, справді жодної не залишила? Який жах, мені так соромно, але я нічого не можу з собою вдіяти, як бачу їх, так все.

— Та годі, мені не шкода, просто здивувався, як це за один раз три з половиною кіло з'їсти... Слухай, мало не забув, а ти зможеш дати мені адресу цього хлопчика?

— Що, хочеш усиновити, чи на матусю подивитися? — раптово змінивши голос, перепитала дівчина.

— Ну Ань... причому тут вона, просто слухаючи його байки, згадав, що над П'яточкою теж знущалися, і де вона тепер, що з нею, ти можеш відповісти?.. Ось тому треба буде піти й розібратися з його кривдниками та тією товстою тіткою, домогосподаркою, що полюбляє ляпаса роздавати. Не люблю, коли люди один одного гноблять, неправильно це.

— Тоді і я з тобою поїду. Не бійся не через маму, просто простежити, щоб ти там ніяких дурниць не наробив, як ти можеш... після яких півміста на вухах стоїть.

Домовившись про все, що нам було потрібно, в напівтемному кутку порожніх коридорів нічного поліцейського департаменту, ми деякий час пристрасно цілувалися, поки до Ані не прийшло повідомлення, що під'їхав наряд, який займався пошуками

матері хлопчика, та в даний момент стоїть й чекає обох біля ганку разом із стурбованою матір'ю що не припиняє ревіти. Дівчина тут же здригнулася і, схопивши мене за руку, потягла до бічного виходу, де, відразу схопивши за рукав першого-ліпшого копа, суворо наказала йому доставити мене додому.

І ось я, намагаючись ступати якомога тихіше, піднімаюся по сходах на другий поверх, де знаходиться моя порожня, сповнена невидимої самотності квартира. Відчинивши двері і увійшовши, знову зачинив їх на ключ, увімкнув світло і просто так пройшовся по порожніх кімнатах, потім знявши і викинувши в сміттєве відро порвані штани, пішов у ванну. Поки мився, чомусь ловив себе на тому, що постійно прислухаюся, чи не шкребеться хтось у двері ванної кімнати. І коли ліг спати, ще довго перевертався, чекаючи, що ось-ось до мене під ковдру спритно залізе маленька тепла грудочка, і забившись мені під пахву, за секунду вимкнеться, миттю засопівши носиком картоплею, час від часу посміхаючись уві сні своєю фірмовою посмішкою до вух з випнутим переднім зубчиком.

Як ліг близько шостої ранку, так і прокинувся без чверті на шосту, але вже ввечері, та й то, тому що хтось наполегливо стукав у вхідні двері. Позіхаючи і чуваючись, як був в одних трусах, так і пішов відкривати, а чого мені соромитися, я у себе вдома не по вулиці ж голий бігаю. Наполегливим відвідувачем виявилася сусідка Баффі, теж не обтяжена одягом, дефілюючи лише в одному коротенькому халатику.

— Привіт, за сіллю?

— Що? А, ні, я з іншого питання. А що у тебе з рукою?

— Порізався, коли голився.

— А при чому тут рука?

— Я тримав в ній бритву. Заходь, чого топчешся на порозі.

— А-а, зрозуміло. — простягнула дівчина, заходячи всередину і при цьому уважно оглядаючи мою руку, мабуть розмірковуючи, яким чином я примудрився її порізати.

— Ой, а у тебе і спина заклеєна пластиром, і нога перев'язана, хочеш сказати, що їх ти теж голив?

— За рік сильно обріс, ось і пройшовся злегка.

— Нічого собі злегка. Який же ти все-таки брехун, напевно, знову в якусь халепу потрапив. І як ти тільки примудряєшся, адже всього півтора дня минуло після того, як ледь встав на ноги після важкого поранення, а на тобі — знову весь у бинтах. Як нога, до речі?

— Твоїми молитвами, практично не болять, зараз так точно. А ти чого прийшла, моїм здоров'ям поцікавитися?

— Звичайно, я ще вчора заходила, але стукала, стукала — все марно. Так що з тобою сталося, куди знову влип, адже судячи з галасу біля ратуші, сварився з кимось із можновладців.

— Не зрозумів, а що такого біля ратуші коїться, і при чому тут я?

— А ти не чув, чи досі спиш. Твої прихильники, з цих істинно віруючих, зібралися на головній площі, близько тридцяти-сорока осіб, з гаслами, зверненими до

муніципальної ради, припинити політичне переслідування тебе, улюбленого, і твоїх близьких. До них потроху приєднуються місцеві жителі, в більшості своїй твої фанати і, до слова, влаштували нехилий такий двіж. Це ти влаштував через Самай' і дівчаток?

— Я не розумію, про що ти. Тільки якщо вже прийшла, може пожалієш мене трішки, а то ці порізи так щипають.

— Ну звичайно, пожалію. — з гірким зітханням вимовила дівчина і притиснула мою голову до своїх грудей, від чого я відразу впав в осад. — От би за мене хтось хоч раз підняв на вуха все місто.

— А ти думаєш, якби з тобою щось подібне сталося, то я б кинув тебе напризволяще. Значить, ти мене погано знаєш.

— Невже побіг би витягати?

— А ти мене що, кинула?

— Там було інше, від того, виживеш ти чи ні, залежало й моє життя, і до всього, це ж я затигла тебе в той дурний данж.

— Яка різниця, друзі в будь-якому випадку повинні допомагати один одному, винен чи не винен. Якщо винен — виправляй, ні — допоможи просто так, тільки тримаючись один за одного ми зможемо ефективно протистояти ворогу.

— Гей, стрілку, а що це твої руки роблять там, де не треба?

— Я ж кажу: "Тільки тримаючись один за одного" ...

— Ти божевільний, стрілку, та до того ж ще й бабій. І взагалі у тебе є дівчина, між іншим, моя подруга, і так поводитися це не гарно по відношенню до неї.

— Гаразд, гаразд, присоромила, хоча, з іншого боку, нема чого до самотнього чоловіка в такому вигляді з'являтися. — пробурмотів я, відпускаючи від себе апетитну дівчину.

— Тому що я поспішала, хотіла дізнатися, в якому ти стані, оскільки з'явилася можливість трохи заробити, але побачивши твої пов'язки...

— Так, мала, а ну давай не части і розкажи, чого там такого цікавого намалювалося, а потім вже поговоримо про мій стан.

— Загалом розвідка топ гільдій повідомила, що інфіковані знову активізувалися й потроху починають збиватися в купи, при цьому рухаючись у бік міста. Тому було прийнято рішення, щоб не допустити нової хвилі, взяти й завдати превентивного удару. Зібрати від кожного клану по великому та сильному загону і вийти за стіни міста, щоб там по черзі знищувати поки що нечисленні групи зомбі.

— А ви до якого клану вирішили приєднатися?

— До жодного, ті взагалі цього разу беруть тільки своїх, перевірених, справа ж нова. А ми з дівчатами вирішили трохи пополювати на одинаків, тих що відбилися від основної зграї. Звісно не відходячи далеко від стін так щоб на виду у вартових бути. Рівні ж піднімати треба, міські квести багато досвіду не дають, а напади монстрів останнім часом практично зійшли нанівець, ось і вирішили скористатися шансом. Хоча там багато таких низькорівневих, як ми, буде. Але нічого, краще синиця в руці...

— І надовго йдете?

— Ну на півдня як мінімум, виходимо через годину після основних загонів, десь о шостій. Саті й Мон стоять на сторожі і якщо з'являються зомбі, валять їх, я всіх прикриваю щитом й екраном, плюс зцілюю в разі чого, а Чібі за допомогою своїх жуків підбирає монети й різне барахло, що випало з мерців, з якого потім кожен вибирає собі те, що потрібно відповідно до класу, а решту на продаж. Ну а гроші, звісно, порівну.

— Непоганий план, ти потроху стаєш справжнім лідером Баф, молодець. Тільки я дуже сумніваюся, що після топів вам сильно вдасться підняти рівні. Монет і лівого шмоту, якщо будете нахабнішими й спритнішими за інших, думаю, зберете чимало, а ось нарватися на високорівневу тварюку, яка проскочила повз кланових, шанс теж є... Ви ж минулого тижня заробили майже півтори тисячі, навіщо далі ризикувати через зменьку срібла й дешевого шмоту.

— Ну від тих грошей майже нічого не залишилося, бо ми вирішили, що, як хоч раз у житті пощастило зірвати куш, то давай капітально підсилюся за рахунок легендарного шмоту й біжутерії, плюс запаслися зіллями й еліксирами. До речі, ідея виявилася непоганою, тому що за силою ми тепер удвічі крутіші, ніж були тиждень тому, і це ще не весь шмот одягли, тому що не вистачає рівнів.

— Логічно. А звідки у тебе раптом взялися щит та екран?

— А ти думаєш, заради чого я більше півроку робила цей дурний ланцюжок квестів, де тебе мало не поховала. Це після його виконання мене так посилили, до того ж знатно підвищили деякі навички цілителя й відкрили додаткові гілки розвитку. Тому я тепер можу не тільки зцілювати, але й захищати.

— Якщо так і далі піде, то скоро й "танкувати" почнеш. Ну, а як там Мон себе почуває, якщо йде з вами, то значить оговталася?

— Завдяки Ані. Саме вона вивела її з депресії і спроб суїциду. Сказала, раз через тебе хлопець (тобто ти) мало не віддав своє життя, то й ти не маєш ніякого морального права позбавляти себе життя. І так як ти, ледь оговтавшись від смертельних ран, все ще кульгаючи, відразу кинувся у вир життя, так і вона повинна захвати свій біль глибоко в собі і продовжувати жити та ставати сильнішою, щоб якщо, не рівна година, знову потрапить в подібну ситуацію, то вже сама могла за себе постояти, а може ще й іншим допомогти.

— Ай да Анька, ну молодець, треба їй не три кіло цукерок, а цілих шість взяти.

— Ось бачиш, яка у тебе дівчина, а ти до мене чіпляєшся!

— Тому що, Баффі, ти займаєш особливе місце в моєму житті, і я вже не зможу тебе з нього ні викинути, ні забути.

— Боже мій, як приємно! Іди до мене, я тебе ще раз обійму, тільки давай без рук. — Моє задоволене обличчя знову опинилося тісно притиснутим до двох чудових півкуль, які мало приховував злегка розхристаний халатик.

Раптом вона несподівано відсторонилася, щось згадавши, та так зненацька, що я, трохи ошелешений, ледь не впав зі стільця.

— Блін, я ж забула, що домовилася з дівчатами ввечері пробігтися по магазинах й затаритися витратками. Так що, ти з нами чи не зможеш?

— А чого тоді поспішала пропонувати похід в данж, якщо сумніваєшся в моїх фізичних можливостях?

— Я просто не думала, що знову застану тебе пораненим ще й в бинтах. Док казав, що на третій день ти вже зможеш більш-менш нормально ходити, ось і запропонувала піти з нами, ми ж не далеко, багато рухатися не доведеться. А ще подумала, раптом ти дізнаєшся, що ми пішли без тебе й образишся, мовляв, якщо під кулі, то за обидві руки тягнуть, а якщо по легкому грошей та рівнів заробити, то відразу забули.

— Та кажу ж тобі, подряпини там, той, хто бинтував, сказав, що зі спини та ноги сьогодні ввечері пов'язки можу зняти, на руці ще день триматиму — не більше, та й то вранці, напевно, зніму. А нога практично вже й не болить, в крайньому випадку знеболюючого зілля вип'ю.

— З руки не поспішай знімати, раз док не велів, а щоб прикрити пов'язку та убезпечити руку, раджу купити наручі стрілка, не знаю чому ти ще такими не обзавівся. Хочеш я пошукаю якісь на тебе, щоб ти не бігав і ногу до завтра поберіг, все одно ж іду на шопінг. А ввечері ще раз забіжу, занесу покупки, а заодно й бинти допоможу зняти, а може ще й баф зцілення на тебе накладу для швидкого одужання, хоча Айболіт радив не зловживати, але один раз думаю можна.

— І навіть потрібно, а ще знеболююче прикупи, якщо не важко. Гроші як, зараз чи по факту?

— Якщо знайду щось підходяще, то зв'яжуся з тобою, бабло скинеш поштою, а знеболююче я й сама вмю робити, можу парочку тобі задарма дати, вони не дорогі.

— Буду вдячний, і до речі, ти ніде не бачила Василя?

— Начебто вдень у тітки Поллі крутився. Покликати?

— Якщо не важко.

На тому ми й розлучилися, правда тільки до вечора. Йти з дівчатами шастати по полях та підбирати всяку хрін мені не дуже-то й хотілося. Але почувши від Баффі, що в місті назріває бунт, вирішив змитися від гріха подалі, а то ще запропонують очолити і змусять виголошувати палкі промови біля будівлі ратуші, в той час як в мене з якогось горища буде цілитись снайпер-вбивця двохсотого рівня. Ні — такі діяння не для мене. Я поза політикою. А так буду займатися своїми прямими обов'язками — бити монстрів, заодно забезпечивши собі стовідсоткове алібі. Люди потім ще будуть говорити, мовляв, хоч Стрілка й утискають, а він все одно стоїть на захисті міста всупереч усьому. А Василя я вирішив покликати, щоб запрягти збігати для мене в продуктову крамницю, бо на кухні хоч кулею покоти. Самому лінь, а Вася все одно бігає скуповуватися для тітоньки, ось нехай раз і для мене збігає. Скільки він мені нервів попсував, нехай спокутує.

Тільки подумав про юродивого, як його задоволена пика з'явилася в дверному отворі з незмінним

— Добрий вечір! Це я Василь! Допомога потрібна?

— Так Васько, дуже потрібна. Ти пам'ятаєш, що у мене болить нога і важко ходити, а ще, майже ніяких продуктів не залишилося, з голоду скоро помру. Може, збігаєш до

продуктової крамниці, купиш мені трохи їжі. Давай я тобі запишу на папірці, а то раптом забудеш.

Я поплентався в дитячу, знайшов там шкільний зошит Самі й вирвавши останню сторінку, її ж чорнилом, накидав Васі невеликий список продуктів. Хотів би й побільше, але боявся, що мій посильний або не зможе нести, або половину розгубить по дорозі, хоча тітонька запевняла, що він у цій справі досить педантичний. Відрахувавши потрібну суму і вручивши продуктову сумку, в якій ще П'яточку носив, відправив Василя в крамницю, а сам вирішив прилягти, все одно робити нічого. Поки чекав, знову задрімав. І з чого мене так в сон хилить, може процес одужання вимагає занурення в сон для кращої регенерації. Але дрімав недовго, бо через деякий час знову почув: "...Це я Василь!". Жваво підхопившись з ліжка, в передчутті рясної вечірньої трапези, пішов зустрічати свого посильного. Вхідні двері не зачиняв, тому Вася вільно увійшов всередину, дотягнув повну сумку до столу, та ще й поставив її на стільницю. Потім гордо випнувши груди, підійшов до мене і, задоволений собою, відрахував здачу, якихось пару мідяків.

— Молодець Васю, буде з тебе толк, якщо не сп'єшся. — з цими словами я підійшов до сумки і почав вивантажувати продукти на стіл.

Але яким було моє здивування, коли замість продуктів вивалив з сумки купу упаковок кам'яної солі. Я обернувся до блаженного, тримаючи в кожній руці по упаковці його покупки:

— Вась, а Вась, ти чого мені купив, скотина? Я, по-твоєму, що, огірки солити зібрався?

— Добрий вечір! Я Васи...

— Сволота ти, а не Василь! А ну йди сюди, зараз ти у мене цю сіль насуху жерти будеш?

— Потрібна допомога? — вигукнув переляканий Вася, ошелешено дивлячись на мене, що грізно йшов у його бік, своїм виглядом не віщуючи нічого доброго, після чого, не роздумуючи, з пробуксовкою й криком кинувся в бік відкритих дверей, де за мить жваво затупотів по сходах і в паніці почав гучно стукати у двері тітоньки Поллі, виючи не своїм голосом.

— Не потрібна мені допомога Васю, я тебе сам приб'ю, а потім твою тушку цією сіллю присиплю, щоб не тухла. — гукнув я йому навздогін.

— А-я-яй, це я Василь! — заволав той ще гучніше, мало не виносячи нашої хазяйці двері.

Ті відразу відчинилися і на коридор вибігла не менш перелякана господиня, здивовано дивлячись то на Васю, то на мене. А той, скориставшись моментом й відкритими дверима, відразу ж прослизнув під руку тітки, що стояла в проході, миттю зникнувши в її квартирі.

— Що відбувається, чому Васенька так кричить?

— Тітонько, я вас, звичайно, безмежно поважаю, тому робіть що хочете і як хочете, але щоб я більше в упор не бачив нахабної Васиної харі. Інакше викличу санітарів з

психушки і скажу, що він надзвичайно буйний та становить загрозу для суспільства. Тоді гада точно запакують у гамівну сорочку, закривають у камеру без вікон та дверей і забудуть про його існування.

— Ой, я-я-я, Василь! Можу допомогти! — заголосив той ще голосніше, почувши мої останні слова, мабуть, причаївся за стіною падло та підслуховував.

— Та що ж сталося? — знову перепитала тітонька, вкрай розгубившись і не розуміючи, що відбувається.

Але я так нічого їй і не відповів, повернувся та пішов до себе одягатися, щоб вже самому піти за продуктами, як слід було вчинити з самого початку і не вірити ніяким Василям з його тітоньками.

Повернувшись із продуктової крамниці в кепському настрої, я виклав нормальну їжу на стіл і, все ще згадуючи юродивого незлим тихим словом, почав готувати вечерю. Поки порався на кухні, на зв'язок вийшла Аня й почала розпитувати, як мої справи та що я роблю. Розповів усе як є, ще раз згадавши Василя "по матері", від чого дівчина зайшлася сміхом, пригадавши прислів'я про скупого, який платить двічі. Ми ще трохи побалакали, а потім, побажавши одне одному доброї ночі, вийшли з чату.

Гарненько наївшись і приготувавши собі швидкий перекус на ранок (адже вставати доведеться досвіта), я, сидючи на стільці, почав чекати Баффі, тому що збирався йти приймати вечірній душ, але хотів, щоб вона як професіонал акуратно зняла з моїх подряпин пов'язки.

Дівчина прийшла пізно і, здається, трохи напідпитку, бо її щоки почервоніли, а очі підозріло блищали.

— Привіт, привіт, чому не спиш? Я трохи затрималася, сам повинен розуміти, туди-сюди, поки поговорили з дівчатами про те про се, і про завтрашній похід в тому числі. Ти не уявляєш, як вони зраділи, почувши, що ти йдеш з нами, особливо Саті. А ще я тобі дещо купила, хотіла було по відео зв'язку порадитися, але ти чомусь був зайнятий... Зізнавайся, з ким розмовляв? А-а знаю, напевно, зі своєю коханою Анечкою, а ще кажеш, що я займаю в твоєму серці особливе місце... Брехун!

— Звичайно ж займаєш, і ще яке, але мені здається, що ти трохи втомилася і тобі слід піти до себе спати, не забувай, що завтра вранці нам рано вставати.

— Ти що, виганяєш мене, ось тобі й людська вдячність, я розумієш бігаю по всіх магазинах, шукаю йому наручі, щоб руки свої бідові вберіг, а він мене на вулицю виштовхує. Забирай свій одяг, і грошей мені ніяких не треба, я не бідую, просто хочу до себе нормального людського ставлення. — З цими словами вона кинула на стіл шкіряні наручі з темно-коричневої шкіри та різними випуклостями й тисненням.

Сама ж дівчина навіть і не збираючись йти додому, а сівши на стілець, почала скаржитися на життя, на самотність, а заодно і на мене, який тільки морочить їй голову своїми вульгарними натяками, а в житті зустрічається з зовсім іншими дівчатами. Мені довелося з добрих півгодини вислуховувати її п'яні розмови, поки надміру влитий в організм алкоголь не став клонити дівчину в сон. Довелося, як і минулого разу, тягнути її до себе в спальню й, знявши верхній одяг, укладати в своє

ліжку. І як минулого разу, усвідомивши, що її роздягає хлопець, сама зірвала з себе одяг, залишившись в одних мереживних трусиках, кинулася до мене, притисла до своїх шикарних грудей і впала спиною на ліжку, потягнувши за собою, а далі вигинаючись й стогнучи, почала цілувати в губи й обличчя, підставляючи під мої руки свої принади, при цьому пристрасно шепочучи, що я належу тільки їй і ніяким Аням і Самаям, вона мене не віддасть. А через хвилину, раптово відключилася, засопівши носом і однією рукою намагаючись намацати ковдру, щоб укритися. Ось же ж халепа, вдруге я опиняюся з цією в усіх відношеннях приємною дівчиною в одному ліжку, та ще й у напівроздягненому вигляді, і нічого з цього не виходить. Напевно, не судилося. Вкривши згорнуту калачиком цілительку своєю ковдрою, зітхнув і пішов у ванну, щоб самому зняти з себе чортові пов'язки. Порізи, як і обіцяв док, практично повністю загоїлися, залишивши тільки довгі сиві шрами, які, за словами того ж цілителя, незабаром теж повинні, затягнутися. Вимившись і почистивши зуби, вирішив глянути на наручі, які купила для мене дівчина.

(СИСТЕМА) "Наручі отруйного південного вітру" — Одяг, руки. Клас — стрілок. 39-й рівень. Фіолетовий. 300 одиниць міцності. Додатковий навик — ячейка з викидними ножами, обробленими отрутою чорної мамби (протиотрути не існує). Кількість лез — 10 шт. В залишку — 2 шт. Перезарядження неможливе. Додаткові оцінки:

+25 бали до Захисту

+22 бали до Витривалості

+24 бали до Витривалості

Хм, ніколи не чув, щоб у не сетівському шмоті був додатковий навик, та ще й такий потужний з викидним отруйним ножом, до того ж без протиотрути. Зброя вбивць і злодіїв, а не стрілків, шкода тільки, що без можливості перезарядження, якби у мене була така штука вчора вночі на даху, шурику на початку бою прийшов би капець. А так річ найзвичайнісінька, дійсно щоб тільки рану прикрити, хоча, з іншого боку, даремно я скаржуся, адже в бою кожна додаткова оцінка в плюс. Якби не Баффі, я б про таку річ, як наручі, ще невідомо коли б дізнався. Цікаво, скільки вона за них відвалила, сподіваюся, не напідпитку купляла, бо в такому стані її могли добряче надурити. Ну нічого, до ранку вже недовго залишилося, піду посплю, а завтра вранці все й дізнаємося. Але перед тим, як лягти, подумав і тихо зайшовши до спальні дівчини, поставив поруч на стілець пляшку купленої води. Комусь зранку ох як хріново буде, навіть незважаючи на різні там зілля.

Прокинувся ледь почало сіріти. Глянув на годинник, без п'яти п'ять, топ клани вже починають потихеньку висуватися, значить і нам прийшов час попрацювати на благо міста і себе улюблених. Встав, пішов у ванну, справив потребу, вмився, поголився, загалом привів себе до ладу, після чого відправився на кухню, щоб з'їсти приготований з вечора сніданок. Поки їв, приміряв на себе наручі, покрутив кистями, ліктями, пробуєчи, як вони сидять на руці і чи не будуть заважати при стрільбі. На подив, лягли як вліті, практично не відчуючи ваги й зовсім не заважаючи тримати зброю, яку я

спеціально витягнув, щоб приміряти. От чому я так легковажно ставлюся до серйозних речей, візьмися, сядь і прочитай ті чортові інструкції та правила, всього пів години часу, а скільки б корисного дізнався і почав користуватися з самого початку. А так майже півтора місяця на Террі і тільки тепер дізнаюся, що виявляється є такі штуки як наручі на стрілка, всілякі зілля й еліксири що лікують, так і підсилюють. Ні, треба терміново сідати за системне читиво та подивитися, про що я ще не знаю, що могло б давно дати значне підсилення.

Доївши свій сніданок, пішов подивитися, як там Баффі, адже давно пора вже вставати, а з кімнати не доноситься ні звуку. Підійшовши до дверей, тихенько постукав... нульова реакція. Що ж, мадам любителька алкоголю, будемо діяти більш нещадно, і тут же наполегливо застукав у двері, ледь її не висадивши. Після чого увірвався в кімнату з диким криком:

— Баффі, підйом! На нас чекають великі справи!

Дівчина спала на спині, широко розкинувши руки, а ковдра тим часом сповзла майже до пояса, оголюючи її чудові груди. Я трохи постояв, милуючись красою, що відкрилася мені, але скільки не стій, а розбудити її якось треба, адже на влаштований мною галас вона лише мляво махнула рукою і навіть не відкриваючи очей продовжила спати. Ну і як в даній ситуації накажете вчинити, не водою ж мені її з відра поливати, як-не-як дівчина. Подумав, подумав, потім підійшов до ліжка, підтягнув ковдру, ховаючи симпатичні округлості, щоб, коли спляча красуня прокинеться, не вийшло конфузу. Сховавши все як треба, я почав трясти Баффі за плече, та так сильно, що у неї навіть голова почала смішно хитатися з боку в бік.

— Ну відчепіться, я ще трішки, буквально пів години...

— Баффі, якщо ти зараз же не прокинешся, то я стягну з тебе ковдру і буду дивитися на тебе голу, скільки захочу, а ще й фоток на пам'ять наробилю, де я, на тлі твоїх оголених грудей!

— Що? — її очі вмить розплющилися, а руки мимоволі схопилися за край ковдри, але усвідомивши, що продовження не буде, знову опустила повіки.

— Ні, це взагалі нахабство! — я довго не думаючи, закачав інший край ковдри і почав лоскотати дівчину за п'яти.

Вона тут же почала верещати, смикати ногами й викручуватися, як на сковороді, поки мало не впустила ковдру на підлогу, ризикуючи знову опинитися переді мною напівголою. Усвідомивши, що під ковдрою вона практично повністю гола, відразу зробивши серйозне обличчя, жваво підтягнула ноги під себе й, прийнявши сидяче положення, щільно закуталася в неї.

— А чому я гола, хто мене роздягав?

Я ехидно захихикав, багатозначно поглядаючи на ковдру, ніби маю рентгенівський зір і навіть так бачу її оголені частини. Вона миттю почервоніла і, прикусивши нижню губу, ледь не розплакалася.

— Блін, мені так соромно!

— Баффі, Баффі, ти давай зав'язуй з алкоголем, а то вчора такий концерт мені

влаштувала: і вилаяла, що я не ціную тебе, ще й сцену ревностів влаштувала, а в кінці кинувши в мене купленими наручами зірвала з себе одяг і спробувала зґвалтувати. Баф, ти дивись, я хоч і хлопець вольовий, але коли оголена дівчина притискає мене до своїх... Загалом можу не витримати й скористатися пропозицією. Потім нічого не хочу чути типу: "Як ми могли?", "Як тепер дивитися Ані в очі?", "Я вагітна!". Якщо таке трапиться, то вина за те, що сталося, цілком і повністю ляже на твої плечі.

— Невже я все це робила? Який сором! — вона навіть прикрила обличчя руками, не в спроможі "перетравити" почуте, потім ніби щось згадавши, вмить опустила руки і підозріло дивлячись на мене запитала. — А ти випадково не обманюєш мене, вигадуючи ці історії, адже я тебе знаю, ти відомий брехун.

— Лови відео, дай тільки гляну, щоб у загальний чат не пішло.

— Що? Відео? Зі мною п'яною і го... Зітри негайно! Я обіцяю більше так не напиватися, тільки видали без можливості відновити!

— Зараз! Там кадри з тобою голенькою, а їх я нізащо не видаю, де ти ще бачила дівчину з такими формами, ні, я залишу це відео собі на згадку.

— При можливості я покажу тобі ще раз свої... тільки видали — це відео, і заприсягнися Системою, що стер його начисто.

— Дивись, ловлю на слові. А тепер вставай і давай збиратися, твої дівчата, напевно, вже біля воріт чекають, а нам туди ще піляти й піляти.

— Нічого, зловимо візок, тільки ти не крути, а давай прямо зараз видаляй відео і присягай.

— Ну добре, добре, от ти зануда! Я, добрий Еех, клянусь Системою, що повністю й безповоротно видалив відео вчорашнього вечора, а саме всі моменти з присутністю п'яної Баффі.

— Гаразд, хоча "п'яна Баффі" міг і не говорити. Але все одно, нормально. Небес-а-а! Як же мені пити хочеться! Ти не міг би... ой, а що це в плящі на стільці? Невже водичка, це ти приніс... як мило! — вона тут же схопила тару і, як стражденний пустельний мандрівник, присмокталася до води.

Я розсудливо вийшов, щоб дати дівчині одягнутися, а заодно і сам пішов перевірити зброю та перерахувати кількість патронів, хоча їх у мене й так поки було в достатній кількості, але треба ж було вбити час, поки сонна й похмільна Баффі збереться та приведе себе до ладу.

Тільки майже біля шостої ми змогли вийти з дому, під моє незадоволене бурчання, мовляв, ще раз перед походом хоч хтось із загону нажереться до втрати свідомості, мене більше можуть не кликати. Дівчина, винувато опустивши голову, ледь забралася в екіпаж що під'їхав, і відразу ж потягнулася за пляшкою з водою.

— Може заскочимо в якийсь шинок, похмелишся, а то на тебе важко дивитися. — порадив я, дивлячись, як Баффі видудливши половину пляшки, опустила голову мені на плече.

— Я щойно випила антиалкогольне зілля, за двадцять хвилин почну приходити до норми. А зараз, поки їдемо, я трохи подрімаю у тебе на плечі, ти не проти? — запитала

вона, зручніше вкладаючись біля мене.

— Яке там проти, щоб ти мені потім вдома знову сімейну сцену влаштувала. — але Баффі вже нічого не чула, бо спала як немовля.

До самих західних воріт нам не вдалося під'їхати, туди пропускали або спецтранспорт (вози зі зброєю або з матеріалами та інструментами) або за спеціальними перепустками. Тож частину шляху нам довелося пройти пішки, через що ми ще більше запізнилися. Дівчата, які чекали на нас біля воріт у повному екіпіруванні, нетерпляче ходили туди-сюди, лаючись на все підряд

— Ну нарешті! І пів року не минуло! — вигукнула Чібі.

— Ну по Баффі відразу видно, хто винен у спізненні. — посміхаючись заявила Саті, а потім помітивши мене, грайливо забликала бляклими очима і, взявши під руку, тісно притиснулася крутим стегном. — Привіт, ну як, сумував за мною?

— Тільки про тебе й думав. — буркнув я, намагаючись вивільнити свою руку.

— Напевно уявляв мене в тій червоній білизні, я пам'ятаю якими очима ти тоді витріщався на мої принади, прямо пожирав. Якби не твій недоумкуватий друг, та ніч стала б незабутньою для нас обох. Але нічого, все ще попереду.

— Звичайно, як скажеш. — я не став з нею сперечатися і, нарешті звільнившись від настирливої німфоманки, голосно запитав. — Дівчата, поки нас не було, багато людей вийшло?

— Так, чимало. Ще трохи і можна було б розходитися по домівках, тільки даремно забруднилися в тамтешній багнюці. — діловито відповіла все та ж Чібі.

— Вибачте, дівчата, просто я, здається, вчора трохи перебрала. — жалісно почала вибачатися Баффі.

— Зате як вчора кричала: " Візьмемо ще по пляшці, чого там пити!". — підколола Саті.

Одна Мон йшла мовчки, невпевнено вдивляючись у безрадісний та пустельний пейзаж, що відкрився нашим поглядам, як тільки ми минули довгий прохід зовнішньої стіни й зупинилися посеред звідного мосту, вирішуючи, куди слід іти. Поки дівчата тихо переговорювалися, вирішуючи, нагальні проблеми, я підійшов до краю мосту і глянув на рів, що оперізував все місто від самих гір, що синіли далеко ліворуч, і до бурхливої глибоководної річки, яку звідси і не видно, і не чути. Рів був досить широким, метрів шість-сім, для людини й простого інфікованого непереборна перешкода, а ось для більшості видів мутантів, нічого особливого. Як говорили бувалі системні, раніше він являв собою глибоку заповнену водою перешкоду, зараз же, через постійні напади мерців, рів практично повністю став забитий їх тілами, що не знаючи почуття самозбереження лізли як божевільні один по одному розчавлюючи накопиченою масою нижні ряди, вщент. Але як мені здається, в минулому моєму бою на стіні, тіл було більше, майже врівень з берегами, зараз же рів був наполовину порожній. Не думаю, що це місцеві взяли за очищення каналу, швидше некрофаги постаралися. Хм, ще пару тижнів без нападів, і тут знову забурлить вода.

— Стрілку, ти на що там так витріщаєшся, помітив знайоме обличчя? — Саті

підколов Баффі, схоже взялася за мене.

Я хотів було відповісти, що побачив там багато облич, схожих на неї, але подумавши, що цією фразою серйозно ображу дівчину, хоч і таку нав'язливу, але все ж з почуттям власної гідності, просто буркнув:

Попереду смертний бій

І смерті оскал кривавий

Та в нас тільки шлях вперед

Позаду, горять переправи

— Гей, ти про що, який оскал, хто горить?.. — Саті з подивом дивилася на мене, а потім потроху відійшла до своїх подруг, час від часу кидаючи в мій бік здивовані погляди.

— Коротше, план такий. — взяла слово Баффі, остаточно прийшовши до тями після вчорашньої п'ятики. — Повільно рухаємося в бік гір, Саті та Еех як самостійні бойові одиниці йдуть попереду і б'ють всіх тварюк яких бачать, Мон завдає удару по далеких цілях, я всіх прикриваю і в разі чого зцілюю, а Чібі "крабить" зі своїми жуками як не знаю хто.

— А що, Чібі як бойова одиниця... — я поставив питання, але не закінчив, даючи дівчатам можливість пояснити.

— Практично повний нуль. — сама за себе, відповіла та. — При виборі гілки злегка гальмонула й зупинилася на тій, яка в більшості своїй розвиває навички і вміння смертельні для живих істот, а ось проти зомбі й мутантів з мене ніякої користі. Тому й буду підбирати шмот і монети, позаяк в бою я можу тільки вогняних бджіл напустити, що випаляють очі, а так за допомогою навику "Скарабеї" випускаю купу жуків, які зберуть все в радіусі шести-семи метрів не гірше пілососа.

— І що нічого вже змінити не можна?

— Можна. На п'ятдесятому рівні, в моїй книзі навичок з'явиться нова гібридна гілка, де я вже зможу завдавати шкоди всім істотам, і живим, і мертвим. Але до цього ще цілих дванадцять рівнів, сподіваюся, що сьогодні вдасться підняти хоч би парочку.

— Нам би теж. — сумно зітхнула, Мон.

— А мені взагалі цілих п'ять треба. — заявила Баффі. — Тоді змогла б вся одягнутися в легендарний шмот.

— І за один спасибі ще скажеш, он, глянь, суцільна пустка, навіть натяку на задрипаного зомбі не видно. — охолодила її запал Саті.

— Якийсь незрозумілий туман наближається, зовсім не до речі. — кивнув я на густу білу завісу, що сунула в наш бік.

— Скоро сезон дощів, а перед ними місто завжди накриває туманами. — пояснила Мон. — У цей час незмінно стає так сумно і самотньо, що хоч вий. А ще небезпечно — з такої імли дуже любить недоречно з'являтися якась неприємна гидота.

— Гаразд, досить стояти, і так багато часу втратили, берімося до роботи. — підбадьорила всіх Чібі таким голосом, ніби вона лідер загону.

— Так, народ, ловимо запрошення до загону. Через туман тримаємося ближче до

купи, щоб бачити одне одного. Розмовляємо голосно, аби інші учасники, які раптово вийшли на нас, не почали стріляти з переляку, але й занадто репетувати теж не треба, глухих там теж немає. — Це Баффі згадала, що насправді вона лідер, і почала діловито роздавати команди направо й наліво, до речі, досить розумні. — А головне, час від часу повертаємо голови вліво та дивимося, чи видно стіни міста, і якщо раптом вони зникнуть з поля зору, підіймаємо тривогу, до речі, це стосується й занадто великих груп інфікованих, а також високорівневих монстрів, якщо такі з'являться, відразу ноги в руки.

Ну що ж, команди чіткі й зрозумілі, народ слухає, сприймає і головне не полемізує. Значить зробили з минулого данжу деякі висновки, почали планувати, дійшли згоди щодо субординації на час походу, та й судячи з екіпіровки, значно посилилися. Можна сказати, що дівоча компанія стала більш-менш схожою на злагоджену бойову групу. Сюди б ще танка, було б взагалі шикарно, я б і сам з ними став ходити на постійній основі. Хоча Баффі говорила, що розжилася і магічним щитом і "екраном", а якщо обидва навики чергуються, йдучи один за одним та з мінімальним відкатом, то вона сама, цілком може за танка зійти. Ось тільки чи багато сили й захисту у тих щитів у персонажа 45-го рівня, може інший монстр з одного удару винесе ту перешкоду, та ще й разом з загonom.

Так розмірковуючи та весь час уважно вдивляючись в туман, що огорнув нас, ми не надто швидко, але й не надто повільно, просувалися в заданому напрямку. Чібі, що йшла в центрі нашої, так би мовити, "коробочки", спритно намагічила з дві дюжини жуків-скарабейв, розміром з долоню, які тут же кинулися хто, зариватися в землю, хто носом ритися в ній, а деякі немов трактор орали довгі борозни в пошуках здобичі. За годину нашого неквапливого переміщення, жуки зуміли нарити півтори золоті монети. Ну таке, ні багато ні мало — на хороший перекус для нашої п'ятірки. Проте, одягу та патронів добули не відомо скільки, щоправда, здебільшого синього та зеленого, зате половина куль, якраз мого калібру, дрібниця, але приємно. А ось щодо здобуття рівнів справи йшли зовсім не важливо. По ходу топклани ґрунтовно взяли за винищення нечисті, що з'явилася, або інші загани низькорівневих гравців, які вийшли на відміну від нас відразу за основною масою, вже встигли за великим рахунком прорідити відірваних від загальної маси, мерців. На нашу долю дісталася всього лише кілька штук, та й то, як тільки їх потворні харі тільки-но виринали з туману, я швидким і влучним пострілом в голову відразу укладав їх на землю, дівчатам навіть робити нічого не доводилося. Так що з приводу досвіду, як би не хотілося, але все-таки доведеться їм побігати по місту, виконуючи муніципальні завдання. Це й зрозуміло, крокуючи вперед, ми все частіше починали стикатися з іншими загонами, які, як і ми, вийшли з самого ранку, щоб набрати халявних трофеїв та досвіду, і деякі з них, судячи з частих пострілів і вибухів, були набагато вдалішими за нас.

Минуло вже дві години, як ми нишпоримо по чорнозему що неприємно чавкає під ногами, налипаючи на взуття й уповільнює наш цілеспрямований рух у пошуках "щастя". Мої кеди вже не схожі на себе через налиплий бруд, як і ноги, до колін

повністю заляпані тією ж багнюкою. Наш прибуток у монетах зріс до двох з половиною золотих і ста патронів 44-го калібру, решту я навіть не рахував, але Чібі сказала, що нам пощастило натрапити на кілька штук фіолетового шмоту, який дещо коштує. Докучливий народ відразу став вимагати, щоб вона хоча б навімання порахувала наш бариш. Вона погодилася і "пірнувши" у свій віртуальний рюкзак почала з відстороненим поглядом підраховувати наш можливий прибуток. За п'ять хвилин ми знали, що станемо власниками, якщо звичайно все продамо, майже десяти золотих на кожного.

— Чорт з ним, з цим досвідом, беремо що є і йдемо, я вже замучилася, бруд місити, вся в болоті як кікімора. — рішуче заявила Саті, я ледь встиг закрити рот, щоб звідти не злетіло, мовляв, вона й без болота, та ще кікімора, але стримався.

— Давайте ще хоча б годинку, мені за квартиру п'ятнадцять золотих треба віддати за наступний місяць, хоч по п'ятірці ще і все. — заголосила Баффі, забувши, що вона командир загону і поки може наказувати.

— Гаразд, але тільки по п'ятірці й кидаємо цей тупий похід, — з похмурим виглядом погодилася Саті.

Я б, якщо чесно, теж пішов додому або, швидше за все, рушив на головну площу міста, дізнатися, як там справи у протестувальників, тому що туга мене заїла, словами не передати. Єдиний момент, коли довелося напружитися, це коли з туману раптово з'явився образ величезного некрофага — альбіноса, з огидною витягнутою мордою, який смачно хрумтів кістками свіжо прибитого мерця. Побачивши нас, він враз напружився й, вишкіривши величезну зубату пащеку, хижо втупився в наш бік.

— Валимо? Тобто я хотіла сказати вбиваємо? — прошепотіла Мон, відразу ж виправивши себе.

— Ні в якому разі! — авторитетно прошепотіла Баффі. — У загальний чат прийшло повідомлення від топкланів, де суворо забороняють чіпати некрофагів, як летючих, так і наземних, якщо ті самі не нападають. Так що повільно, без різких рухів, обходимо кішку стороною.

Ми, як і було наказано, намагаючись не робити зайвих жестів та навіть не дихати, широкою дугою обійшли чудовисько і тільки відійшовши від нього на кілька десятків метрів та переконавшись, що воно не йде за нами, змогли вільно видихнути.

Ну а далі потяглася все та ж обридла рутинна, з болотом по коліна, похмурим пустельним пейзажем та вологим й липким туманом, крізь який ледь просвічувало денне світило. Пройшовши ще певну відстань, Баффі вирішила повертати в зворотній бік, але змістившись трохи ближче до міської стіни, щоб не повертатися власними слідами, а заодно потихеньку наближатися до міста, бо до озвученої суми залишалось зібрати всього нічого. До того ж деякі групи, повністю розчарувавшись у безглуздіх пошуках, потроху почали повертатися, раз у раз проходячи повз нас і цікавлячись, чи й нам не обридло ще порпатися в багнюці. Та наша командирка вперто не хотіла повертатися, поки ми не назбираємо достатньої суми, та щоб із запасом, бо невідомо, чи весь шмот приймуть у нас торговці, чи частину доведеться викинути, бо виявиться

непридатним, навіть на ганчірки.

Так і бродили, понуро човгаючи ногами та позіхаючи на весь рот, всі крім Чібі, яка повинна була контролювати своїх спритних вихованців, та Баффі, що, буквально прилипла до заклинательки, що п'ять хвилин дошкуляючи, питаннями, чи довго ще до необхідної суми. І так ми йшли, йшли, поки в якийсь момент мене не почало гризти недобре передчуття.

— Дівчата, а вам не здається, що стало якось аж надто тихо? — запитав я, не звертаючись ні до когось конкретно.

— Ну звичайно, ти хіба не бачив, якою юрбою народ почав повертатися до міста, — відповіла Саті. — Зараз, напевно, в радіусі декількох кілометрів тільки ми і, можливо, ще дві-три групи таких же замурзаних волоцюг, якщо не брати до уваги кланових, але ті, напевно, далеко звідси забралися, їх і не почувеш.

— Знаєш, що Баффі, командуй краще завершення походу, так би мовити: "Game over" або "Zhe end", як кому буде зручніше, і швидко валимо додому, бо у мене якесь недобре передчуття, краще перестрахуватися, ніж упокоїтись. А якщо не вистачить за квартиру заплатити, я тобі просто від своїх додам, за красиві оченята. — почав я тиснути на дівчину, насправді відчуваючи наближення чогось лихого.

— Тоді вже всім давай відсипай, у нас очі не гірші. — заявила Саті. — тим більше не забувай, що ви з Анею мені ще за ремонт винні.

— Не хочу слухати ні про які ремонти, коли ми йшли там все було в порядку.

— Це в якому такому порядку, ви ж мені пів квартири рознесли, я майже на двісті золотих влетіла, он Баффі свідком буде. — закричала не своїм голосом Саті.

— Баффі не буде свідчити, — тоном, що не допускає заперечень, заявив я. — Свідки довго не живуть.

І ніби наврочив: із клубів густого туману несподівано вилетіла довга й тягуча штуковина, схожа на липку ліану, й за якусь мить обліпила Баффі по руках і ногах, блискавкою, наче невагому, потягнула назад у непроглядну імлу.

— Саті, Мон, Чібі! Швидко ноги в руки і, не озираючись біжіть щодуху до воріт, там кличте на допомогу!

— Але як же ти, Баффі... ми ж загін? — невпевнено забелькотіла Мон.

— Швидко, я сказав! — гримнув так, що всі трое підскочили й кинулися бігти до стін міста які ледь проглядали крізь білосніжну імлу.

Накричав, а сам в ту ж мить кинувся в бік дівчини, що "відлетіла" з величезною швидкістю. Її тоненький вереск якої все ще долинав до мене, даючи необхідну орієнтацію в хмарному мареві. Для більшої впевненості, що не втрачу її в густих завісах білуватого мороку, увімкнув "стелс" і помчав з такою швидкістю, що клуби туману за мною почали скручуватися, залишаючи довгий інверсійний слід, як за літаком. І дуже добре, що здогадався активувати цю навичку, бо, рухаючись слідом за дівчиною, побачив з обох боків загадкових постатей у довгих плащах з накинутими на голови капюшонами, що рухалися з не меншою швидкістю, паралельно зі мною. Мисливці, хай їм буде порожньо. Користуючись нагодою й густим туманом, теж вирішили

пополювати, але вже на нас — людей.

У мене зникли будь-які сумніви в тому, що за кілька секунд доведеться зіткнутися з ними віч-на-віч, або що там у них замість зору, в нерівному протистоянні і без надії на швидку допомогу. Тому перш за все треба наздогнати викрадача дівчини й спробувати врятувати хоча б її, а там буде видно. Для цього, вирішив, як тільки закінчиться час активації "стелса", активувати амулет, біс із ним з золотом, може сьогодні все й закінчиться, і у мене з'являться зовсім інші турботи, шкода тільки, що дрібну так і не знайшов, навіть тіла її, бо може вона вже давно чекає на мене десь у небутті, щоб і там морочити голову.

Раптово хвиля туману закінчилася, ніби хтось її обрізав, і я опинився практично віч-на-віч зі своїм старим знайомим, ну можливо і не старим, а просто того ж виду, але тим не менш схожість була вражаючою. На невеликому "острівці" голої землі, вільному від сирої і непроглядної імли, стояв величезний павук, родича якого я завалив, в прямому сенсі цього слова, на занедбаній фабриці. Тільки цей був набагато більший і в цю хвилину займався тим, що обплітав в кокон тіло дівчини, посиніле обличчя якої хоч і з піною у роті, але було при свідомості, і виряченими очима вона намагалася на щось вказати. Поруч біля невеликого виступу вже валялося з добрий десяток таких же обплутаних, посинілих бідолах, що теж, як і Баффі, перебували у свідомості, але повністю паралізовані, й лише зіниці що невпинно рухалися під закритими повіками, вказували, на те, що вони все ще живі. З напруженої міміки Баффіних очей я зрозумів, що вона хоче попередити мене про мисливців, але якби сам не знав про їхню присутність, то подумав би, що дівчині, судячи з набряклої фізіономії, просто захотілося в туалет, так їй потім і скажу, якщо виживу.

Оскільки з минулого досвіду я знав, що павук, крім усіх своїх "переваг", ще й менталіст, то його слід знищити першим, і найголовніше — завдати якомога більше ран, несумісних з життям, бо ця тварюка дуже живуча. Все побачити й осмислити я встиг всього лише за якусь мить. В запасі ще залишалося кілька секунд "стелсу" і я, не роздумуючи, направивши зброю на противника, почав поливати його градом куль, стріляючи і в тіло, і в голову, все одно куди, аби завдати якомога більше шкоди. Павук від несподіванки впустив "недоплетене" тіло на землю і, не розуміючи, звідки прийшов біль, почав безладно кидатися в різні боки й верещати, але я, не даючи йому ні найменшого шансу втекти або завдати удару у відповідь, кружляв навколо монстра, калічаючи його все більше й більше. Навіть коли навик закінчився, я миттєво активував амулет, який відразу підвищив мої швидкісні параметри, при яких я продовжив свій смертельний танець навколо майже понівеченого тіла ворога практично з тією ж швидкістю, в той час, коли вогняні блискавки й страшні пилки "циркулярки" довершували шматувати тіло жертви. І коли з туману вискочили таємничі постаті мисливців, оточивши мене з усіх боків, павук, видавши останній передсмертний крик, тієї ж секунду здох, про що сповістив мене незмінний "дзинь". Я на мить зупинився біля поваленого супротивника і поглянув знизу вгору на своїх смертельних ворогів. Їх було шестеро, що стояли по периметру, тим самим відрізавши мені всі шляхи до

відступу, з уже підготовленою різноманітною зброєю в руках, від катан і кинджалів Саї до новітніх вогнепалів, сплюнув і криво посміхнувся. Ми кинулися одночасно: вони до мене, вже замахуючись й прицілюючись для смертельного удару, а я, піднявши кольт і вистріливши в першого-ліпшого супротивника, в цей же час активував вміння "Зупинка часу", останній мій козир у сьогоднішній битві. Час звично завмер, а ворог так і не встиг ні вистрілити, ні нашкодити мені ще якось, хотілося радісно закричати, але зараз не можна втрачати ні єдиної секунди. Тому поки ще діють додаткові параметри від амулета — вперед!

Пара пострілів у груди, контрольний у голову, знову в груди і контрольний у голову і так по колу. А блискавки й пилки не давали їм і їхнім щитам, або чим там ще володіли дивні мутанти, найменшого шансу на порятунок. Останній постріл шостому мисливцю, що залишився в живих, випущений в голову, пролунав в тієї ж миті, як закінчилася дія вміння, і в цей же момент всі шестеро впали як підкошені. Шість "дзинь" пролунали як похоронний дзвін над упокоєними, але скорботи не було і близько, лише легке тріумфування — живий! Значить, ще поборемося.

— А що це у вас відбувається? — пролунав до болю знайомий голос, що долинув з хмарної пелени, слідом за яким з'явився і його власник — Альф, власною персоною, маг з клану "Спарта".

— Та так, вирішили з друзями вряди-годи на пікнік за місто сходити, раз вже випала така можливість, — безтурботно відповів я старому знайомому, ховаючи револьвер за пояс.

— Дивлюся, вдало сходили, — зауважив той, озируючись то на трупи мисливців, то на кокони з полоненими людьми.

Тут за ним почали з'являтися інші соклани, відразу зупиняючись, як і Альф, посеред галявини в подиві розглядаючи картину, що відкрилася. За хвилину на галявині вже не було куди ступити, і я вирішив під шумок змитися, щоб знову не потрапити в неприємну історію, тому що в самому кінці з'явилися Анк, Атом і Аеліта. Вони, як і всі, зупинилися на вільному п'ятачку, і в ту ж мить народ почав тіснитися, розступаючись перед лідерами, щоб дати їм можливість самим розгледіти те, що сталося на галявині, а заодно і показати їм мою скромну особу, яка вже нагостила лижі й збиралася, прихопивши Баффі, яка трохи відійшла від наркозу, пірнути в рятівний туман.

— Таке відчуття, що цих шістьох вбили одним пострілом, перед цим неабияк поглумившись, — зауважив Анк, підходячи до трупів шести мисливців, що лежали по периметру й були розташовані так, ніби всіх одночасно розкидало вибуховою хвилею.

Він навіть не полінувався присісти і підняти голову одного з них, щоб на власні очі переконатися в наявності вихідного отвору на потилиці. Потім поколупав пальцем у пропаленому блискавкою отворі, ну і наостанок одним оком оцінивши рівний розріз відрубаної руки потвори, байдуже викинув її собі за спину.

— Це що ж за вміння у тебе таке мудрувате, що дозволяє так жорстко й ефективно, та ще й самотужки розправитися з таким небезпечним супротивником? — поцікавився

танк-стрілець, обтрушуючи руки.

— Пофігізм, — хмикнув я.

— А може, хтось підсобив, а? — хитро примружив праве око, старий вояка.

— Він був один! І одним пострілом завалив усіх шістьох! Ми всі це бачили на власні очі, а я навіть зафіксував це діяння Великого Стрілка на камеру і став першим, хто виклав його в мережу, — раптово відгукнувся один із полонених, який вже повністю прийшов до тями та почав вигинатися й борсатися по землі, марно намагаючись самотійно вибратися з міцної павутини. — Стрілку, мене звуть Тарок 22, стрілець-автоматник 15-го рівня, я тільки за сьогодні, особисто, завалив добрий десяток зомбі і клянуся тобі Системою, далі буде більше!

— Молодець! Тільки навіщо ти мені це говориш? — здивовано запитав я у бідолашного хлопця, після чого той раптово перестав сіпатись і з серйозним виглядом вимовив:

— Згадай про мене, коли підеш у свій останній похід.

Після його слів "спартанці" почали переглядатися між собою, багатозначно хмикаючи, а мені згадався коп-охоронець, який чергував біля зали засідань, який крикнув мені навздогін схожу фразу. Невже знову почалися якісь каламутні імпровізації навколо мого імені, дізнаюся, хто автор нової дурної затії, вуха відірву й стусанами випроваджу за ворота в його останній похід. Атом, окинувши похмурим поглядом своїх соратників, нічого при цьому не сказавши, пройшов далі в бік міста. Аеліта пішла за своїм чоловіком, але, як і всі жінки, промовчати не змогла та трохи зупинившись, іронічно хмикнула й голосно вимовила в нікуди:

— Цирк поїхав, клоуни залишилися.

— Тільки нікому не смішно, — кинула їй услід чорнява кучерява.

— Ану цыц! — приструнив її Анк. — Чим базікати, піди допоможи Авіценні потерпілих розплутати, не кидати ж їх тут. Решта, хто не задіяний, розійдіться по периметру, мало хто ще бродить в цьому чортовому тумані.

Я теж не став стояти склавши руки а підскачавши до Баффі, почав швидко звільняти її з пут. Дівчина ще остаточно не прийшла до тями, але все ж намагалася в міру сил допомогти мені завершити розпочате якомога швидше, при цьому пошепки виправдовуючись:

— Вибач, Стрілку, я знову підвела тебе. Треба було слухати, коли ти попереджав про небезпеку, і негайно йти! Ні, я, як дурепа, зациклилася на цьому проклятому золоті, й знову через мене ти наразився на смертельний ризик. Я намагалася попередити, що проклята тварюка тут не одна, інші ховаються в тумані, але на той момент могла тільки очима крутити. А де дівчата?

— Думаю, з ними все гаразд. Як тільки тебе затягнуло в марево, я відправив їх до міста по допомогу. Правда, поки ні допомоги, ні твоїх дівчат. Ну все... ти вільна! Можеш йти?

— Звичайно, правда, не дуже швидко — ноги все ще тремтять.

— Нічого, за мене триматимешся.

— Я б тільки за тебе й трималася.

Взявши дівчину під руку, що ще не зовсім впевнено стояла на ногах, і намагаючись не поспішати, ми рушили в бік міських воріт. Павуча отрута, напевно, добре "вдарила" по моториці тіла й вестибулярному апарату, тому що Баффі раз у раз заносило то вправо, то вліво. Ще й у мене зовсім не до речі почала боліти нога, мабуть, позначилася недавня пробіжка наввипередки з мисливцями. Шкода, що знеболювальне я так і не спромігся взяти, а зараз просити якось не з руки, сусідка й так в напівнепритомному стані.

— Гей, Стрілку! — пролунало за спиною, я, навіть не обертаючись, впізнав голос Анка, ну от що, питається, йому весь час від мене потрібно?

Як би не хотілося з ним розмовляти, але все ж вирішив не дурити й послухати, що хорошего він мені скаже. Зупинився, чекаючи, поки наздожене, при цьому підхопивши дівчину під руку, бо вона щось зовсім почала відключатися. Може, варто було показати її Авіценні, але чомусь геть відкинув цю ідею, не через те, що могли відмовити (думаю, що навіть навпаки — першою б прийняли), але принципово не хотів бути зобов'язаним людям Атома. Анк, наздогнавши мене, погладив бороду рукою і, зупинившись збоку, напевно, щоб я не подумав, ніби він перегороджує мені прохід, запитав, киваючи головою в бік Баффі:

— З твоїх?

— Угу, — відповів я, не до кінця розуміючи сенсу, з моїх що: подруг, коханок, товаришів по теперішньому загону?.. Але перепитувати не став, питання все одно було поставлено для зав'язки розмови.

— Фактурна! — схвально кивнув він сам собі. — Слухай, може ти б пішов і помирився з ними, ну або хоча б для початку вибачився.

— Вибачився за що? За те, що його кохану поцілував? Та інший нормальний мужик просто дав би за це в морду і забув, а я б навіть на нього ображатися не став. Ну а щодо примирення... А навіщо він мені потрібен? Я й без нього чудово себе почуваю: он, монстрів потихеньку кришу, дівчат довожу до несамовитості — що ще потрібно молодому та нежонатому. Чи то він вас самих вже задовбав?

— Та не кажи!.. Якщо не кричить, то ходить як індик надутий, слово йому поперек не скажи. А якщо раптом побачить, як ці ледарі (він кивнув у бік сокланів) починають купчитися та шепотітися, обговорюючи черговий вчинок Великого Стрілка, зовсім з глузду з'їжджає. Народ вже почав нарікати, мовляв, що це за ставлення таке свинське. Якщо так і далі піде, того й гляди, ще й розбігатися почнуть. А так поговорили б по чоловічому, може, до чогось і домовилися, а там, глядиш і до нас приєднався б, чого одному бігати, навіть спину прикрити нікому, хоча тобі, напевно, як солов'ю...

— А ти думаєш, якщо я до вас у клан вступлю, то тобі від цього легше стане чи дисципліна покращиться?.. Дуже в цьому сумніваюся: там, де я, порядок і правила втомлено махають ручкою на прощання.

— Нічого, кричав би на тебе, дисциплінарні покарання всілякі придумував, щоб якраз під тебе. А то на цих дурнів кричи не кричи, все марно, стоять і дивляться на

мене як телята на Макара, а дівки, до всього іншого, ще й сльозу пустити можуть. Хоча так-то народ зібрався хороший: веселий та завжди один за одного горою, та тільки не здумай розповісти, що я таке про них говорив, інакше вимахуватись почнуть. А так дурні — значить дурні.

Я посміхнувся про себе, по-новому поглянувши на головного старшину "спартанців", вже немолодого, але все ще в силі й при відмінному здоров'ї мужика років п'ятдесяти з хвостиком, який, проживши пів життя, так і не навчився викручуватися та брехати, а слова "вірність" і "честь" для нього важливіші за життя.

— Гаразд, я подумаю, що можна зробити. Мені б теж не хотілося, щоб через одного неадекватна такий клан розпався.

— А під неадекватним ти кого мав на увазі?

— Ну тут з якого боку подивитися. Гаразд, піду я, твоїм "спартанцям" усім привіти передавай.

— І тобі не хворіти. Тільки з рішенням щодо нас, сильно не затягуй, а то так тоскно...

От зараз усе кину і піду вирішувати його проблеми. Ваш клан — вам і вирішувати його долю. Не бажаєте терпіти тирана й самодура — зберіться й всією шоблою викиньте його ногами вперед з кланового замку, потім сядьте і виберіть нового главу, а перед тим, як він сяде задом на трон, попередьте: мовляв, якщо стане дурити, повторить долю свого попередника. Ось і вся казка. Влада повинна служити народу, а не користуватися його благами, та ще й гамселити зверху батоном.

Але мої думки були перервані чисельною групою стражників з двома возами, що раптово виринули з завіси туману. В центрі групи йшли наші три дівчини з посмішками до вух. Саті перша, наче дзиґа, перестрибнувши через віз, кинулася до мене обійматися, ігноруючи свою подругу, що ледь пленталася позаду, і практично повністю повисла на мені.

— Ну ти й потрясний чувак, весь чат гуде, як стривожений вулик! — закричала вона мені в вухо. — Це ж треба, одним пострілом шість мисливців на шматки рознести. Ти — справжнє уособлення смерті. А ще завдяки тобі кожна з нас піднялася аж на п'ять рівнів й отримала по одній легендарній шмотці, що якраз підходить за класом і рівнем, а на мене так взагалі цілих дві випали, тому я прощаю тобі твій борг за ремонт, а ще в будь-який час в будь-якому місці я готова, сам знаєш до чого, тобі варто тільки попросити. І запам'ятай, тільки у тебе в усьому місті є такий привілей, тому раджу скористатися ним, і якнайшвидше.

— Я обов'язково подумаю над твоєю пропозицією, але зараз треба подбати про Баффі. Добре б доставити її до цілителя і якнайшвидше, у неї важке токсичне отруєння.

— Вам допомогти? — запитав один із вартових, змусивши мене здригнутися, бо своїм питанням нагадав про старого знайомого.

— Ні, хлопці, дякую, ми самі впораємося, ви краще пройдіть ще метрів сто, там стоять бійці зі "Спарти", у них багато поранених, які потребують транспортування.

Попрощавшись, ми попрямували кожен у свій бік. Поки будемо добиратися до

воріт, вирішив одним оком заглянути в повідомлення, щоб самому подивитися, чим нас обдарували загиблі мутанти.

(СИСТЕМА) Ви вбили мутованого інфікованого — Жахливого Павука Мутанта Зергілія. 69-й рівень. Бос рівня. Життя 3450/3450

Ви досягли 49-го рівня.

Нагорода за вбивство боса: 300 золотих монет.

(СИСТЕМА) Ви вбили мутованого інфікованого — Головного Мисливця Пустощі. 58-й рівень. Глава групи. Життя 2900/2900

Ви досягли 52-го рівня.

Нагорода за вбивство боса: 200 золотих монет.

(СИСТЕМА) Ви вбили мутованого інфікованого — Простого Мисливця Пустощі. 46-й рівень. Життя 2300/2300

Ви досягли 53-го рівня.

Нагорода за вбивство боса: 200 золотих монет.

Ну й так далі і в такому ж дусі. За монетами ми в загалом заробили 1590 золотих, це по 318 на кожного. За рівнями найбільше, звичайно ж, дісталось мені — **57-й**. Тут в голову закралася підступна думка: що якби вчасно вийшов із загону, то був би вже далеко за шістдесят. Але тут же прийшла відповідь: не поклич дівчата мене з собою, то не було б взагалі нічого. Так що не треба скупитися. Баффі досягла **50-го** плюс отримала легендарний посох цілителя, якого їй якраз не вистачало, і коли більш-менш прийшла до тями, то верещала від щастя як божевільна, а ще зацілувала й затискала мене до запаморочення, чому я, звичайно, був неабияк радий. А ще на додачу до всього, вона подарувала мені куплені напередодні наручі, сказавши, що нехай це буде як подарунок за те, що не кинув її. Саті і Мон досягли **45-го**, ну і, звісно, по легендарному шмоту, яких у Саті, як вона й сказала, виявилось аж два. Чібі отримала замість п'яти цілих шість рівнів, але все одно залишалася всього лише 44-ю, хоча й цьому була невимовно рада та назвала мене няшкою і відтепер загальним улюбленцем. До того ж їй дістався навик для заклинателя під назвою "Примарний павук", який працював і проти інфікованих теж, відповідно до рівня обплітаючи павутиною відповідну кількість ворогів, знерухомлюючи їх і при цьому забираючи по кілька відсотків життя за певний час. А ось для мене спорядження й зброї у загиблих ворогів не виявилось зовсім, зате випала **руна вогню 4-го рівня і навик "стелс" першого**, які спільним рішенням було віддано мені. Руну я в будь-якому випадку перепаюю на п'яту, і хоч, напевно, втрачу блискавку що так мені полюбилася, але в будь-якому випадку придбаю щось більш руйнівне. А ось навик мені поки не підходив ніяк. Якби добути ще один такий самий, то сувоєм злиття я міг би свій "стелс" з сімдесятивідсотковою ймовірністю підняти до третього рівня. Треба буде у дядечка Ау поцікавитися, може, він знайде у своїх засіках те, що мені потрібно. А ще на п'ятдесятому рівні мені дали **50 балів до влучності**, і тепер вона у мене зросла до **60 балів**. Не знаю, чому рандом вибрав саме цей параметр у ролі подарунка, як на мене, то краще б атаку підняли або в крайньому разі дальність... хоча, може й тому що він у

мене сильно "кульгав", помітно відстаючи від інших, але як вже є. Зате порадували на **55-му**, подарувавши пасивний навик **"Нічне бачення"** без будь-яких доповнень і прокачувань, просто вночі я буду бачити майже як вдень, але тільки в чорно-білому спектрі. Та мені вночі й так не веселкою милуватися, а справу робити, так що кращого навика і не побажаєш.

Про все це я розмірковував, сидючи на лавочці в облюбованому мною невеличкому парку, де зустрівся з П'яточкою, перед цим попрощавшись з радісними дівчатами, ледве-ледве відтершись від різних відтінків помади на своєму обличчі, і ледь не вдавившись довгим язиком Саті, який та все-таки примудрилася всунути в мій бідний рот. Перед тим, як йти до ратуші, де, за словами перехожих і очевидців, в саме цей момент відбувалися значні заворушення, вирішив навести порядок в параметрах, тому що невідомо, що мене там чекає, і треба максимально підготуватися до можливих неприємностей.

Клас: Стрілок — стихійник, Ім'я — Еех. Рівень — 57

АТАКА — 42,4 (+12 зброя)

СИЛА — 41

СПРИТНІСТЬ — 90 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 31

ЗАХИСТ — 80 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ — 10

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) — 1300/1300

Швидкість — 23,9% (+30 зброя)

Дальність — 55,9% (+14 зброя)

Влучність — 60,4%

Вільних доступних балів: 96

УМІННЯ — "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунд), міфічне, масштабоване, час перезарядження — 21 година.

НАВИК — ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження — 40 хвилин.

НАВИК — Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихій, активна) — Камінь вогню 4-го рівня (активний). Камінь повітря 3-го рівня (активний)

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60% ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4й. Пасивний, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну у зворотному порядку тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії — необмежений.

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 2-й. При застосуванні приховує вашу

присутність від усіх видів спостереження на 20 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 20 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 90 секунд.

НАВИК — "Нічне бачення" — Пасивний. При активації діє в постійному режимі нічного бачення, рівному за значенням всім відомим технічним приладам та іншим біологічним видам. При денному світлі активація небажана через спотворення спектра очної лінзи.

Так, а тепер швидко розкидаю вільні бали навичок, подивлюся, що в результаті вийшло, і займуся невідкладними справами.

Клас: Стрілець — стихійник, Ім'я — Еех. Рівень — 57

АТАКА — 62,4 (+12 зброя, + 122 одяг)

СИЛА — 61

СПРИТНІСТЬ — 90 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 61 (+46 одяг)

ЗАХИСТ — 80 (+17 зброя, +95 одяг)

ІНТЕЛЕКТ — 16

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) — 1300/1300

Швидкість — 43,9% (+30 зброя)

Дальність — 55,9% (+14 зброя)

Влучність — 60,4%

Вільних доступних балів: 0

УМІННЯ — "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунд), міфічне, масштабове, час перезарядження — 21 година.

НАВИК — ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження — 40 хвилин.

НАВИК — Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихій, активна) — Камінь вогню 4-го рівня (активний). Камінь повітря 3-го рівня (активний)

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60% ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4-й. Пасивний, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну у зворотному порядку тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії — необмежений.

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 2-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 20 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 20 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 90 секунд.

НАВИК — "Нічне бачення" — Пасивний. При активації діє в постійному

режимі нічного бачення, рівному за значенням всім відомим технічним приладам та іншим біологічним видам. При денному світлі активація не бажана через спотворення спектра очної лінзи.

Еге ж, потроху набираю жирок, більш-менш вирівняв "чисті" параметри, щоправда тепер, завдяки одягу, подарованому Анею, у мене **Атака** стала зашкалювати, й **Захист** їй під стать виріс. Ну та хто сказав, що це погано. А так — трохи в **Силу**, трохи в **Витривалість**, **Швидкість** частково підтягнув, і як завжди залишки злив в **Інтелект**, параметр, який підсилює невідомо що. Хоча тепер я навіть в ньому на одну одиницю розумніший за звичайну людину. От буде лажа, якщо в майбутньому він виявиться не менш важливим, ніж всі інші. Ох і лікті кусатиму, що ігнорував його прокачування. Дивлячись, як вирости мої характеристики, аж руки зачесалися рвонутися в лавочку до Ау, оцінити сетівське спорядження та переодягнутися в нього. Там же по п'ять додаткових оцінок в кожному, плюс супутні характеристики до сету. Але тут прийшло повідомлення від Ані, що вони з мадам Суддею прямують до мого будинку й за пів години будуть там, і мені кров з носа потрібно бути на місці, тому що тітонька має намір повідомити важливі новини. Ну, раз такі вже важливі, то чому б і не піти та не послухати.

(СИСТЕМА) Знищивши невідомий досі вид інфікованого й запобігши викраденню дітей (найважливіший потенціал для продовження людського роду), СИСТЕМА вважає, що ви здійснили Велике діяння на благо міста. Відповідно до цього, вам надається одне з трьох (на вибір) заохочень від міського муніципалітету:

1)Повний комплект, стрілка (варіативно — від синього до легендарного).

2)Романтичний вечір на двох в кращому закладі міста з необмеженим вибором страв і напоїв, а також у супроводі живої музики неперевершеного музичного оркестру. А ніч ви проведете в розкішних апартаментах з басейном, власним баром і залом для сінематографа.

3)У ваше розпорядження буде надано особистий транспорт (двоколісний візок з одним конем), що перебуває на балансі міського муніципалітету і яким ви можете скористатися в будь-який час доби протягом пів року. Щоб скористатися цією послугою, вам достатньо перейти за посиланням в меню, яке буде закріплено на вашій сторінці.

Прохання, зробити ваш вибір протягом 24 годин з моменту отримання повідомлення.

(СИСТЕМА) За виявлений і знищений новий вид інфікованого система нагороджує вас заохочувальним призом: Артефакт — Останній шанс. Одноразовий. Один раз може повернути власника до життя. Спосіб активації — переламати!

(СИСТЕМА) Здійснюйте різноманітні героїчні вчинки на благо міста, і ваші нагороди будуть ще більш цінними та унікальними!

Ох і насипало. З чого б раптом, й саме зараз? І тут промайнула здогадка: значить,

копи знайшли викрадених дітей і, можливо, серед них знаходиться моя П'яточка. Я підхопився з лавки і кинувся ловити вільний екіпаж, вискочивши прямо на проїжджу частину буквально під копита коня, що пробігав повз. Переляканий візник, побачивши, як якийсь пошарпаний та брудний молодик вискочив на дорогу, ледь не потрапивши під колеса його екіпажу, хотів було гарненько хльоснути його батоном, щоб надалі дивився, куди мчить, але досвідченим оком помітивши руків'я зброї, що стирчало у того з коротких обрізаних штанів, зметикував, що має справу з системним, і тому обмежився лише короткою гнівною тирадою, з використанням парочки слів з місцевого лексикону. Я ж, побачивши, що візок порожній, відразу застрибнув у нього і, сівши, прокричав візникові, що плачу подвійну ціну, якщо доправить за вказаною адресою за найкоротший час.

Кучер відпрацював на всі сто. Аня з суддівською якраз підходили до будинку, як мій екіпаж, що мчав на шаленій швидкості, ледве пригальмував біля потрібного місця. Та й то коні від невмілого керування аж на диби встали, ледь не скинувши недбалого господаря з насидженого місця. Швидко розрахувавшись з ним, і не дивлячись кинувши пару монет, напевно, переплативши рази в три, я зіскочив з карети. Щоправда не зовсім вдало — прямо на поранену ногу, але навіть не звернувши особливої уваги на гострий біль, де, прикульгуючи, а де пристрибуючи помчав за дамами. Вони, до речі, помітили мене — вірніше мій вражаючий приїзд, з піднятими кінями — і стали чекати біля ганку.

— Як завжди, ефектна поява, і, як завжди, вигляд той ще, — зауважила Аня, наблизившись до мене й діставши хустинку, почала витирати мені обличчя. — Ні, боюся, однією хустинкою тут не відбудешся, давай краще заїдемо до тебе, де для початку хоча б вмиєшся, а там і поговоримо.

— Зате без слідів помади.

— Та годі тобі, цього разу пів міста бачило, де ти був і що робив.

— Якщо людині долею судилося звершувати великі діяння, то вона, даруйте на слові, навіть сидючи в себе вдома на унітазі, утне щось таке, про що потім складатимуть легенди, — рівним голосом із абсолютно беземоційним виразом обличчя промовила мадам Суддя, і було незрозуміло, хвалить вона мене чи насміхається. — Здрастуй, стрілку, бачу, тобі як завжди не сидиться на місці. Хоч би в якій ти ситуації не опинився, одне звершення за іншим. Ну що ж, сподіваюся, запросиш до хати, хоч побачу, як живе герой із легенд.

— А ось іронізувати не треба, люба тітонько. нормально живу, навіть вода гаряча в крані є, а ще... стіл зі стільцями і ліжко. Щоправда, на пружинах, тому прогинається, що не дуже добре для спини, але якщо почне боліти поперек, викину його до бісової матері, на підлогу переляжу — так воно й корисніше, і влітку не спекотно. — усе це я говорив у якості короткого екскурсу, між тим підіймаючись сходинками і час від часу повертаючись до дам, щоб вони розуміли, що це я до них звертаюся, а не сам із собою розмовляю.

Увійшовши до квартири, я швиденько збігав у ванну, щоб хоча б умити обличчя та

руки, довго хлюпатися не було часу — хотілося швидше дізнатися, які новини принесла мені мадам Суддя. Витерши обличчя та руки, вийшов на кухню і, пройшовши до Ані, що нишпорили в мене по полицях, почав нетерпляче чекати, коли ж вони почнуть мене радувати.

— Ти хоч нормально харчуєшся чи раз на день напихаєшся до нестями, а потім ходиш голодний? — запитала дівчина, виклавши на кухонну тумбу залишки вчорашньої їжі, деякі компоненти з якої прийняли вже зовсім плачевний вигляд.

— Коли як, все-таки холостяцьке життя, воно таке, непередбачуване.

— Стрілку, невже тобі нічого від життя не потрібно окрім вічної війни з монстрами, а в перервах між боями конфліктувати з можновладцями. Квартира, як на мене, непогана, але складається таке враження, що вона існує лише для того, щоб у ній переночувати. Абсолютний мінімум зручностей і навіть натяку хоч на якусь подобу затишку. Ні килимів на підлозі, ні штор на вікнах, навіть кухонний стіл без скатертини. Як ти так живеш, адже в тебе дівчинка на вихованні, — завелася мадам Суддя, поблукавши кімнатами і знову повернувшись на кухню.

— Була, доки ви її не забрали. І навіть в такій спартанській обстановці ми були абсолютно щасливі. Хоча з іншого боку — а чого тут не вистачає, якого ще затишку треба? Ситі, одягнені, взуті, дах над головою, ванна з гарячою водою, для безпритульної дівчинки, яка їла з однієї миски з бродячими собаками, це як з морозу просто в царські палати потрапити. А мені багато чого й не треба, може, коли одружуся з Анею, то злегка освіжу обстановку та прикуплю децицію меблів, а зараз для чого воно?

Після моїх слів дівчина густо почервоніла, але очі її спалахнули такою радістю, що мені якось навіть ніяково стало. Спробуй тепер не одружитися, одразу засудить до розстрілу і на місці виконає вирок.

— До речі, я начебто краєм вуха чув, що ви таки знайшли викрадених дітлахів?..

— От брехун, — усміхнулася Анічка. — Ніде ти такого почути не міг. Напевно, просто від Системи прийшла нагорода з цього приводу, ось ти й зробив правильні висновки. Ну а що стосується викрадених дітей — то так, їх знайшли. І, як ти й припускав, знаходилися вони в одній із занедбаних майстерень, що розташовані між стінами. Ми спочатку звернулися до робочої профспілки за посильною допомогою правоохоронним органам, так практично одразу ж до нас завітав один з майстрів із підозрою, що з його майстернею, якою він уже давно не користується, діється щось недобре. Спершу зауважив, що хтось нібито колупався в замку, але, зайшовши, жодної пропажі не виявив, зате звернув увагу якісь дивні звуки, що йшли незрозуміло звідки. Коли ми прийшли, то виявили в майстерні потаємний підвал, де знаходилися всі викрадені дітлахи, напівголодні й страшенно перелякані.

— І?..

— Вибач, стрілку... але П'яточки серед них не було, — вона сумно опустила голову, ніби в цьому була її провина.

— От чорт! — спересердя вилаявся я. — Невже справді не змогла дістатися додому

та померла в якійсь норі, і дворові собаки розтягли її кісточки, не залишивши й сліду!

— Ми поки що не припинили пошуків. Місто велике... — тихо промовила дівчина.

— Послухай, Стрілку, я прийшла сюди до тебе додому, щоб сказати... — раптом нісіло-ніпало заговорила мадам Суддя, але на півслові затнулася, ніби їй бракувало духу продовжити, та все ж пересиливши себе, продовжила: — Я дуже завинила перед тобою! Відтоді як мене поставили на цю посаду, я дала собі слово суворо дотримуватися букви закону і ніколи не зловживати владою. Але... що стосується тебе, тут я припустилася жахливої помилки. Всупереч даному слову, піддавшись емоціям, таки перевищила свої повноваження, і тепер понесу за це заслужене покарання. Я сьогодні зранку добровільно подала прохання про відставку.

— Ага, я так і знав, що тут діло нечисте. Не можна ж так завзято переслідувати людину за такі дріб'язкові порушення, тим паче, коли є достатньо вагомі виправдання. Не думаю, що коли ви давали відмашку забирати малу, то були не в курсі, що я лежу на приватній хаті тяжкопоранений і без свідомості, через що ну ніяк не можу з'явитися до опікунської ради.

— Тому я й прийшла сьогодні до тебе, щоб попросити вибачення. Але все ж я не бажала зла ані тобі, ані твоїм рідним, і поки рада розглядає моє прохання про відставку та шукає заміну, я докладу всіх зусиль, щоб знайти твою дівчинку і тим самим хоча б частково загладити свою провину.

— А якщо вона зараз мертва?.. Як тоді ви думаєте загладжувати свою провину? Проголосите полум'яну промову над її могилкою без тіла, чи виб'єте мені разову допомогу в розмірі п'яти мінімальних заробітних плат? Смішно.

— Я думала над цим. Якщо ти зажадаєш від мене відповіді, я вчиню як велить мені обов'язок. Під час наступної атаки інфікованих я встану в перші ряди і буду битися до останнього, поки смерть не забере мене.

— Ну, це буде занадто гідна для вас смерть. Хоча... так було б правильно, напевно.

— Але для чого ви це робили, мадам Суддя? — здивовано запитала дівчина, приголомшена зізнанням суддівської, яку вважала зразком моральності та законослухняності.

— Давай я поки залишу це питання без відповіді, і якщо доживу до того моменту, коли у вас з'являться діти, ми поговоримо про це.

— Та чого там гадати! — хмикнув я, звертаючись до Ані. — Вона це робила на прохання своєї доньки та зятя, з якими в мене сталося деяке непорозуміння.

— Ти знав! — скинулася жінка, дивлячись на мене здивованими очима.

— На жаль, тільки нещодавно здогадався, інакше я б вам усім трьом...

Що б я їм трьом зробив, так і не договорив, тому що й сам не уявляв, яким чином можна покарати таких негідників, які замість того, щоб чесно, по-чоловічому розібратися один на один, використовують родинні зв'язки улюбленої матері, що стоїть у самих верхах, щоб шкодити мені шляхом насильства над моїми близькими. Але найгірше, якщо через їхню надмірно роздуту гординю загинула маленька нещасна дівчинка. Тоді швидкої смерті від монстрів для них буде недостатньо.

— До речі, я пішла на ще один службовий злочин, але тільки щоб ти зрозумів, наскільки щирі мої слова про прощення. Тому, незважаючи на абсолютно незаперечні докази та численні свідчення, я змінила вирок для такої собі Самай', яка, за вашими словами, доводилася дівчинці гувернанткою. Відтепер тюремний термін на три з половиною роки їй замінять на рік умовного покарання з виплатою компенсації постраждалій стороні в розмірі п'ятисот золотих монет.

— Так вона вільна? — вигукнув я, чим змусив Аньку злегка насупитись.

— Як тільки за неї внесуть необхідну суму компенсації.

— Так що ж ви раніше не сказали! Поїхали негайно звільняти мою гувернантку. До речі, а що стосується її доньки?

— Ну, не вимагай у мене занадто багато чого, її удочерили на законній підставі, головне, що мати буде на волі, а там можна клопотати про перегляд справи про опіку.

— Ага, з тюремним терміном за плечима, хоч і умовним, але цілком собі винесеним на законній підставі. Та ніхто її навіть слухати не стане, тим паче бездомну й безробітну. Ведмежу послугу надали ви мені, тітонько, від вас шкоди набагато більше, ніж користі. Гаразд, може, хоча б підвезете мене до міської в'язниці і покажете куди там іти і що робити для якнайшвидшого звільнення Самай'.

— Добре. Але в мене буде до тебе ще одне прохання, Стрілку.

— Кажіть, чого вже там.

— Якщо це в твоїх силах, то я прошу тебе припинити заворушення біля ратуші та переконати народ розійтися по домівках.

— Я подивлюся, що там можна зробити, але й ви повинні тепер землю носом рити, тому що я хочу, щоб до кінця тижня мала повернулася додому, ну або хоча б була по-людськи похована.

— Я обіцяю тобі. Я найму найкращих ясновидців і пророків, але знайду її!

Блін, а чому я до такого не додумався, адже сам Степанов колись казав, що місцевим віщунам можна і навіть потрібно вірити, бо відсоток їхніх передбачень у декого практично доходить до ста одиниць, із мінімальною похибкою. Ну нічого, нехай тепер тітонька платить, адже це в будь-якому разі її косяк. А ось із її донечкою та улюбленим зятьком я матиму дуже серйозну розмову.

Розділ четвертий

Добре, що Аня з мадам приїхали не на капітанській двоколці, де довелося б тіснитися. Тоді я не уявляю собі, на що б перетворилася чистенька, випрасувана, майже стерильна форма дівчини від сусідства зі мною, який так нормально й не відмився та не переодягнувся, залишившись у кедах зі шматками землі, що відвалюються, у вимазаних штанах і майці. Але я не хотів втрачати дорогоцінні хвилини, що залишалися до звільнення Самай'. Як тільки вона опиниться вдома, тоді можна буде подумати і про чистоту. Та своє нетерпіння довелося ховати глибоко всередині, щоб не нервувати Аню, яка у важку хвилину завжди була поруч і як могла допомагала в моїх починаннях. Я всівся навпроти жінок і намагався здебільшого дивитися вбік на дерева, людей та інші екіпажі, що пролітали повз, рухаючись у своїх

справах і напрямках.

Не проїхали й половини шляху, як від Системи каскадом посипалися повідомлення про набуття чинності нових оновлень та змін у процес взаємодії із Системою, механізмами та динамікою росту і посилення між когнітивними та матеріальними компонентами. Там навалило інформації на пів дня читання, тому я вирішив поцікавитися у дівчини, що це за оновлення такі і що вони нам обіцяють, і чому я взагалі вперше чую про цю фігню.

— Про нове грандіозне оновлення згадувалося ще місяць тому, просто ти, як завжди, нічим, крім війни та їжі, не цікавишся. А що нового воно нам принесе?.. Ну, наприклад, спорядження тепер на додачу до допоміжних матиме ще й основну оцінку. Яку — це залежить від сету та стихії, знаю тільки що зелений та синій — по одній оцінці, фіолетовий та епик — по дві, ну а легендарка та міфічний — по три. Найвищий рівень буде тепер не двохсотий, а чотирьохсотий...

— Ого! А я і до сотого не знаю коли доберуся, а тут ще двісті додали!

— Що ще!.. А, найцікавіше як на мене, тепер до нашого арсеналу додадуть підопічних: як їзових, так і літаючих і просто тих, які будуть тільки у супроводі з різними допоміжними вміннями.

— А ось це вже по-дорослому! І як їх можна буде отримати?

— Ну, звичайнісіньких або трохи кращих, звісно, продаватимуть у крамницях. Епічних та легендарних або за досягнення, або на аукціоні, ну ще, можливо, у заїжджих торговців. А ось міфічних лише за досягнення.

— От би мені мамонта отримати. Я б тоді прямо на ньому на засідання муніципальної ради приїхав. Уявляєте тітонько: читаєте ви значить свою промову і тут стіна тріскає, лопає, падає, а там я, як раджа, в'їжджаю в зал рад на п'ятнадцятитонній машині. А ви така, розумієте, що це всього лише я, але вперше відтоді, як стали дорослою помічаєте під собою...

— Стрілку, я розумію, що мадам Суддя винна перед тобою, навіть не знаю як. Але вона все ж жінка, і говорити такі дурниці при ній, та про неї, зовсім не прикрашає тебе як чоловіка, — напоумила мене Анна. — Герой повинен бути великодушним.

— Так-то герой. Де він, а де я, але хай буде по-твоєму — присоромила. Призначаю тебе своєю совістю. Але ти не відволікайся, що там в оновленнях ще нового?

— А самому почитати не тягне?

— Я без окулярів не бачу.

— От ти пустодзвін, — не втрималася від сміху дівчина.

— Я ж кажу, язик без кісток, — теж висловила свою думку мадам Суддя. — У цьому хлопцеві поєднується непокєднуване, так би мовити, феноменальний симбіоз психоемоційних особливостей, тому за ним і люди тягнуться.

— Ох ти ж, як ви мадам Суддя вмієте кучеряво висловлюватися, вам би ще совість до всього іншого, і ціни б не було в базарний день.

— Стрілку! — почувся суворий голос Ані.

— Мовчу, мовчу. Так чого там щодо оновлення, скатертину самобранку часом не

додали?

— Ну, якби таке з'явилося, то ти, напевно, всіх монстрів в окрузі б вивів, та ще й по інших містах ураганом пронісся б, — посміхнулася дівчина. — Ні, такого напевно не передбачено, знаю тільки, що будуть нові руни, нові види стихій і ще багато всіляких дрібниць.

— Так, з одного боку, це, звичайно ж добре, але з іншого, раз Система так завзято взялася нас прокачувати та посилювати, значить і з того боку слід чекати чогось дуже недоброго.

— Ти гадаєш? — вмить посерйознішавши, запитала дівчина, і навіть мадам Суддя втратила свою незворушність, з тривогою глянувши в мій бік.

— Гадаю, не гадаю, але про всяк випадок буду готуватися, і вам би радив чекати нових сюрпризів, і бути готовими до несподіваних поворотів подій.

— Наприклад?

Але відповісти я не встиг, та й не став би, адже як пояснити, що в тебе просто-напросто чуйка така, мовляв, гряде щось погане, а от що — піди обґрунтуй. А ще наш екіпаж якраз підкотив до будівлі міської в'язниці, де ми з тітонькою вийшли, а Аня, невиразно пославшись на якісь важливі справи, сердито та крикнучи на коней, помчала в невідомому напрямку. Думається мені, не було в неї ніяких важливих справ, просто її дратувала Самай', а вірніше мої незрозумілі стосунки з нею, якби ж її воля, вона б нізащо не випустила ту з в'язниці. Але зі своїми стосунками я буду розбиратися пізніше, коли всі будуть вільні і перебуватимуть вдома у відносній безпеці, а винні понесуть заслужене покарання. Зараз же я, намагаючись не відстати і не загубитися в похмурих тюремних казематах, швиденько прямував за суддівською, яка почувалася в цих стінах як риба у воді, без жодних роздумів повертаючи, де треба і куди треба. Все пройшло на диво швидко, там переговарили, тут пошепотіли, в невеликому кабінеті з великим сейфом я відрахував невисокому товстенькому чиновнику п'ять сотень золотих, він видав мені розписку і ось мене в супроводі двох грізних конвоїрів привели в невеликий тюремний дворик з арковим виходом, перекритим величезними сталевими воротами з невеликими дверима для піших відвідувачів. Перед тим як довірити мене варті, мадам Суддя ще раз нагадала, що я обіцяв посприяти припиненню народного обурення, яке ось-ось загрожувало перерости в повноцінну революцію з усіма відповідними наслідками. Я ж у зворотному порядку освіжив в її пам'яті дану мені обіцянку до кінця тижня надати хоч якісь відомості про П'яточку, а краще, щоб її саму і бажано здоровою та неушкодженою.

Ну а зараз я з нетерпінням очікував появи Самай', обтрушуючи одяг і голосно тупаючи, намагаючись струсити залишки налиплого бруду з убитого взуття. Нічого, рідненькі, ви своє вірою правдою відслужили, скоро підете на спочинок, адже на мене чекає сетовий набір, а вас залишу як пам'ять про першу системну річ у моєму теперішньому житті.

Дзенькнули невеликі залізні двері в кутку, що вели до цокольного напівпідвального приміщення. Спершу звідти вийшла здоровенна тітка, а ось за нею з'явилася моя

Самай'. Чорне волосся зібране в хвіст, одягнена в простеньку сіру сукню з грубої дешевої тканини, на ногах коричневі стоптані шкіряні тапочки, ось і весь прикид. Але навіть так, гарна — як завжди, і цю особливість не могла зіпсувати ніяка тюремна роба. У своїх руках вона невпевнено тримала невеличкий вузлик, напевно, зі змінною білизною та найнеобхіднішими побутовими речами. Випустивши дівчину, конвоїрка так і не промовивши ні слова зникла за тими ж дверима, голосно клацнувши зсередини замком. Самая' піднявшись по сходинках і пройшовши деяку відстань, почала безпорадно озиратися в різні боки, не розуміючи куди її привели і в якому напрямку рухатися далі. Хотів було гукнути її, але тут дівчина сама побачила мою постать, що стояла посеред двору. Вона на мить завмерла, напевно, ще поки не вірячи, що через хвилину опиниться на волі, а потім повільно пішла до мене, при цьому з очей її закапали сльози. Я, злегка кульгаючи, пішов їй назустріч, і коли ми зблизилися, Самая' раптово притиснулася до моїх грудей і більше не стримуючись вщент розридалася. Міцно обійнявши дівчину, при цьому погладжуючи рукою по тремтячій спині, я цілував її шовковисте волосся насолоджуючись його запахом, так і не зіпсованим тюремною затхлістю, тихо шепотів на маленьке вушко, що все вже позаду і далі буде тільки краще. Нарешті вона, трохи заспокоївшись і діставши з кишені хустку, більш-менш витерши заплакані очі, глянула на мене і з іронією в голосі вимовила:

— У тебе такий вигляд, ніби власноруч штурмував міську в'язницю.

— На що тільки не підеш заради коханої дівчини. Ти як?

— Нормально, наскільки це можливо, провівши тиждень у тюремній камері.

— Сподіваюся, тебе там не кривдили?

— А що, підеш розбиратися? Не варто, вони й так від тебе в захваті, просили передати привіт. Адже спершу ніхто не вірив, що ти витягнеш мене, багато хто насміхався, мовляв, справа в мене сфабрикована і сидіти мені в тюрмі весь призначений строк, і це за умови якщо за цей час нічого лихого ще не трапиться. І про тебе казали, що я все вигадала і ніякого заступника в мене немає. Але коли вчора біля ратуші почалися хвилювання з вимогами звільнити мене, багато хто цілий день ходив з витягнутими обличчями, а дехто навіть плакав, заздрячи мені. А Самі не з тобою?

В її голосі та очах було стільки надії й очікування, що в мене запершило в горлі і перш ніж відповісти, довелося навіть прокашлятися.

— Вибач, але ні. Твій колишній чоловік замкнув її в маєтку в однієї своєї не бідної родички. Її привозять до школи в закритій кареті під охороною системних найманців, так просто не підступишся. Але то не є проблемою. Головним було тебе з в'язниці витягти, твої обвинувачі обтяпали все таким чином що не підступишся, довелося вдаватися до радикальних методів.

— Це мій чоловік постарався. Я казала тобі, що в нього багато зв'язків серед різного роду чиновників середньої руки. І я знаю ту його родичку, стервозна тітка, з величезною зарозумілістю. Бідна моя дівчинка, як же мені хочеться її побачити, обійняти, притиснути до грудей.

— Сьогодні вже пізно. Завтра, можливо, придумаємо як можна непомітно

пробратися до школи, щоб ти могла побачитися з нею.

— Я була б тобі так вдячна. А як там П'яточка? Її ти, сподіваюся, забрав із сирітського притулку?

— Пропала П'яточка. На третій день перебування в тому закладі як у воду канула. Чи то втекла, так і не зумівши дістатися додому, чи то в самому притулку її побили до такої міри що, не знівши побоїв, померла, і тіло її таємно було поховано, щоб не порушувати кримінальної справи. Хоча персонал, і дітей особливо прискіпливо і допитала поліція, до того ж не один раз, але так нічого і не вдалося з'ясувати, залишилася тільки її Мимра. Вже все місто обнишпорили та опитали — жодних слідів.

— Як же так? Не може такого бути... За що ж її бити? Вона ж така маленька, худенька зовсім крихітка... Невже люди можуть бути такими звірами.

— Люди... її били діти восьми-десяти років. Напевно, тому, що не хотіла віддавати свою ляльку, а може і з іншої причини, мене поки не підпускають до них. Хоча якщо з'ясується, що вона померла від побоїв...

— Не треба про таке думати. Треба вірити, що все буде добре, і з Самі, і з П'яточкою, ми тепер разом і зуміємо їх знайти та повернути додому. Але що ж з тобою сталося, чому ти того дня не прийшов додому.

— Це довга історія, давай поїдемо додому, дорогою накупимо всякої-різної їжі, скупаємось, і я розповім тобі одну дуже страшну історію. Хоча, з іншого боку, у мене інших і не буває.

— А звідки в тебе взялося п'ятсот золотих, щоб виплатити за мене заставу? Сподіваюся, ти їх чесним шляхом заробив, і завтра до нас не заявляться пани поліцейські, щоб уже тебе взяти під арешт?

— Ти не повіриш, але я їх знайшов. Ні ти послухай — цікава історія, іду я значить...

— От брехунчик. Добре, не хочеш — не кажи, тільки пообіцяй мені що до нас більше не заявляться ні поліція, ні опікуни, і взагалі ніякі інші нехороші люди.

— Ну тут як кажуть: від тюрми та від суми не зарікайся, але я дуже постараюся щоб наш дім надалі обходили стороною ті, кому ми будемо не раді.

Після чого, взяв дівчину попід руку, і ми підійшли до залізних воріт. І як тільки наблизилися до них, із чергової кімнати вийшло двоє вартових, один одразу став за нашими спинами (цікаво, це для того, щоб дівчина назад до в'язниці не втекла?), а інший, вибравши, з величезної в'язки потрібний ключ почав відчиняти двері. За якусь мить ми опинилися на волі — вірніше Самай', тому що мене поки Бог милував.

— Ну як тобі на волі?

— Так питаєш, ніби я вийшла після кількох років ув'язнення. Для мене все залишилося як і раніше, за тиждень ще не звикла до тамтешнього життя. Ми зараз куди?

— До ратуші. Треба з деким поговорити.

— Вигляд у нас, звісно, ще той — тільки в центрі й гуляти. Давай я тебе хоч трохи обтрушу, — заметушилася Самая' та заходила мене обтрушувати.

— А-я-яй! Не так сильно, Сам, боляче ж! — заскиглив я і про всяк випадок задер

футболку, щоб продемонструвати їй ледь загоєні рани.

— О небеса! Хто це тебе так?

— Є одні нехороші люди, з якими я збираюся розібратися найближчим часом.

— Якщо з таким же результатом, то, можливо, й не варто ні з ким розбиратися, а слід заявити в поліцію? Нехай вони розбираються, це їхня робота, а ти й так, бідненький, настраждався.

— Схоже, нам усім дісталось. Якось не склався минулий тиждень. Сподіваюся, цей буде повний хороших новин. Все, більше нічого не відчищай на мені, і так зійде. Навіть у такому вигляді ми все одно приголомшливі, особливо ти.

Я вже начебто згадував, що міська в'язниця розташована не надто далеко від ратуші. Напевно, першобудівники, які проєктували таке близьке розташування державних установ, по-своєму натякали майбутнім мешканцям міського муніципалітету: якщо що, то переселятися їм доведеться недалеко. Але в наш час багато можновладців, схоже, забули про це або просто не розуміють таких прозорих натяків, трохи отупіли від всездозволеності та безкарності. Ну нічого, думаю, після двох днів народних заворушень вони оговтаються і хоча б трохи притихнуть. Он тітонька вже подала у відставку, і це дуже добре! Ні, я в жодному разі не зловтішаюся, просто після того, що вона дозволила собі "трішки" перевищити свої повноваження заради коханої донечки, немає жодної гарантії, що наступного разу, згадавши, що минулого разу за таке, все зійшло з рук, візьме та й закриє очі на деякі обставини розслідування, яке проводиться щодо когось із радників або голови одного з департаментів, що є за сумісництвом її близьким другом. Коротше, звільнилася — туди їй і дорога. Але попри все, нехай не забуває: якщо дівчинки з її вини вже немає на цьому світі, то вона в мене ще й сяде, і можливо назавжди, я вже постараюся.

Коротше, хвилин за десять-п'ятнадцять ми почули гучні крики натовпу, свист і дзвін розбитого скла. Ого, щось зовсім народ розійшовся. Треба неодмінно припиняти всілякі неподобства, бо від дій юрби можуть постраждати невинні люди. Намагаючись триматися ближче до стін і подалі від особливо буйних скупчень, ми попрямували в обхід демонстрантів, адже так я сподівався натрапити на когось із керівників цього безладу. Коли я казав, що, може, хоч цей тиждень видасться сприятливішим, небеса, напевно, почули й сипнули мені на голову трішки удачі, бо за пару хвилин я натрапив на нічим не примітну групу людей, яка, здавалося б, абсолютно повністю ігнорувала події, що відбувалися буквально за кілька метрів від них. Тим паче, що від площі з маніфестантами їх відділяла густа поросль рівно підстриженого чагарника. Група складалася з мого старого знайомого Ілія, його adeptів Антонія і Плотвички, ну і ще одного непоказного лисуватого мужичка в поношеному костюмі та стоптаних черевиках. До речі, мої шанувальники теж змінили свої безглузді хламиди на звичайний одяг міських жителів середнього достатку і стали схожі на людей, а не на клоунів. Антоній тим часом щось гаряче втовкмачував Ілію, а той, похнюпивши голову, тупо грав у мовчанку; схоже, у них зміна влади відбулася, тоді треба терміново втрутитися, адже мені невідомо, чим цей молодий дивак дихає. Тому, знайшовши

прохід між кущами, я швидким кроком, наскільки це можливо при простреленій нозі, попрямував до змовників, волочачи за собою Самай', що підбігала за мною.

— Привіт, нероби, як ваші справи непутящі? — гучним голосом сповістив я їх про свій прихід, не дійшовши кілька кроків.

Після моїх слів серед компанії одразу ж запанувала могильна тиша, і всі четверо витріщилися на мене з дівчиною.

— Та от, усе як ти... ви просили, — несміливо відповів Ілій, невизначено махнувши рукою в бік розлюченого натовпу.

— Молодець, хвалю! Нехай відчують кляті буржуї силу народного гніву. Але думаю, час закінчувати, радники вражені вашими діяннями, і щойно випустили мою... кхм, і обіцяли надалі сприяти поверненню додому решти близьких мені людей.

— Заради такої жінки варто перевернути не лише все місто, а й увесь світ, — ствердно кивнув Антоній, злегка вклонившись Самай'.

— Молодий чоловіче, чи варто звертатися до вас — Стрілок? — раптом заговорив зі мною лисий мужичок.

— Я стрілок за своїм класом, тому що "заточений" Системою на володіння зброєю ближнього бою, якщо коротко, то стрілок — моя професія. А звертатися до мене можна просто, громадянин Еех. І це я не зітхаю — це ім'я таке.

— Надалі буду обізнаний, ну так от, містер Еех, щоб зупинити такий розбурханий натовп знадобиться деякий час...

— І гроші, — здогадався я. — Щоб повисмикувати найзавзятіших і шепнувши на вухо, що радники виконали їхні вимоги, а на додачу розщедрилися на випивку. Я правильно розмірковую, містер?..

— Лисяк. Абсолютно, правильно.

— Скільки?

— Не менше п'ятдесяти золотих.

— Да-а, дорогі нині революції. Чув, Ілію, жени монету!

— У мене не знайдеться стільки, я сильно витратився на все оце ось... — і він знову невизначено махнув рукою в бік площі.

— Ох і брешеш, скотино, дивлячись мені в очі, брешеш. Ну та гаразд, цього разу прощаю тобі твою жадібність, й так добре мені підсобив. Тому, так і бути, заплачу за тебе своїми кровно заробленими, між іншим, так що будеш винен. Тримай, Лисяк, і щоб до вечора тут окрім роботяг і гуляючих сімейних пар, не лишилося ні душі. До речі, Ілію, а давай-но відійдемо вбік, пошепчемося.

Скрипаль злякано здригнувся і нерозуміюче витріщився на мене, так що довелося, поклавши руку йому на плечі, силою відтягнути на кілька кроків убік.

— Лисяк — це хто?

— Якщо ти про те, чи можна йому довіряти, то так! Він зі мною від самого початку, і саме завдяки йому мені вдається організовувати людей і, так би мовити, структурувати наші спільні плани, такі як планування місця й часу зібрань, збір коштів, залучення нових adeptів і таке інше.

— Ясно, один шахрай знайшов іншого. В одного добре підвішений язик і вмів правдоподібно чесати по вухах. А інший може без мила в одне місце пролізти та обкрутити все так, щоб комар носа не підточив, та ще й із вигодою залишитися. Ну що тут скажеш, пощастило тобі із спільником, тільки чому ти такий сумний? Начебто все зробив як треба, я задоволений, ми квити... що не так?

— Я не знаю, що і коли ти встиг наговорити моїм людям, але вони тепер абсолютно не хочуть дотримуватися моїх принципів. І навіть Лисяк, сволота, твердить, що вони поклоняються діянням Великого Стрілка та його поглядам на життя, а не моїм інтерпретаціям давніх легенд.

— Друже мій Ілію, а ти як думав? — засміявся я, знову поклавши йому руку на плече. — Один раз вигадав байку, люди повелися, а ти тепер будеш все життя як сир у маслі кататися, нічого не роблячи, а тільки як заїжджена платівка, раз по раз повторюючи одне й те саме. Тобі, напевно, відомо, що навіть найулюбленіша страва, якщо їсти її щодня, може набриднути. Це якраз твій випадок.

— Так що ж мені робити? — з надією в очах вступився в мене недороблений пророк. — Може, підкажеш парочку нових висловів та опишеш у химерній формі кілька своїх діянь, із висновком наприкінці.

— Ну ні фіга собі, ти й пика нахабна! Може, тебе ще з ложечки погодувати і пузо при цьому почесати? Раджу тобі як старому другу, щоб не потрапити тут у неприємності, зібрати манатки, записати й упорядкувати всі сказання про Стрілка в один зошит, сідати на потяг і вшиватися в перше-ліпше місто, де терпимо ставляться до різних релігійних поглядів. І там почати все спочатку. З організаційними питаннями ти більш-менш ознайомлений, тож потихеньку розживешся собі новими адептами і станеш жити як раніше, несучи світом слово про Великого Стрілка.

— Ти думаєш, у мене вийде?

— Ну тут же ти якось примудрився наробити шелесту. А там треба владнати все аналогічним чином, тільки з уже готовим планом.

— Я так, напевно, і зроблю. Сьогодні ж почну збирати речі, а завтра вранці вирушу в путь. Дякую тобі за пораду, — натхненно зашепотів Ілій і, міцно потиснувши мені руку, поспішив кудись убік, навіть не думаючи підходити до своїх учнів.

— Гей, Ілію! — крикнув я йому навздогін і, почекавши, коли він зупиниться та зволить обернутися, додав: — І у своїх сказаннях частіше згадуй, що Стрілок насправді симпатичний чувак, і не лисий, а голений налісо, і голиться він так для того, щоб усілякі монстри не могли вчепитися своїми кігтями йому у волосся, піддавши невинуватому ризику, адже у стрілка кожна деталь спорядження продумана до дрібниць й заточена на бій, а все його тіло саме по собі грізна зброя, яку він удосконалює від сутички до сутички. Зрозумів!

— Просто шедеврально! Я все запам'ятав слово в слово. Думаю, на новому місці мене чекатиме грандіозний успіх, — він радісно ляснув себе по боках і, чомусь підстрибнувши на місці, не прощаючись, умотав у невідомому напрямку.

— Сподіваюся, більше не побачимося, — з полегшенням зітхнувши, я попрямував

до Антонія, щоб розпитати про причину внутрішньо сектанського бунту.

— Просто після твоїх слів у парку я зрозумів, що ми всі робили неправильно, і всі твої діяння трактували не так, і йшли не тим шляхом. І я в цьому остаточно переконався сьогодні вранці, коли ти замість того, щоб прийти на площу і плюнути своїм гнобителям в обличчя, зі зброєю в руках на полі битви захищаєш їхні нікчемні життя, при цьому звершуючи все нові й нові діяння. Тому ми вирішили докорінно змінити концепцію нашої віри, і не тупо розносити світом благу звістку про тебе, а служити тобі і за твоїм прикладом робити посильний внесок в справу боротьби зі злом, не словами, а ділом.

— Ну, за великим рахунком, хлопці, ви починаєте більш-менш розсудливо міркувати, що не може не радувати. Хоча мені служити не треба, я не цар і не король із короною поміж очей, я обраний Системою, щоб захищати людей від усілякої нечисті, і я виконаю свій обов'язок до кінця, чого б мені це не коштувало. Адже в цьому і є сенс життя — виконати свій обов'язок і загинути, або виконати і з почуттям власної гідності відійти від справ — третього не дано. Ну а якщо вам так хочеться служити... то, як казали в моєму колишньому житті, у мене на батьківщині: "Твоя служба — вірний кінь та чисте поле — людям служи, людям!"

— Як же їм можна служити, якщо вони з тобою таке зробили? — раптово вигукнула досі мовчазна Плотвичка і, підбігши до мене, зненацька задерла мою футболку до підборіддя, оголивши добру частину тіла з численними шрамами від кульових поранень.

Я ледве відбився від ненормальної дівчини, а Самай' так взагалі кинулася на неї з таким розлюченим виглядом, що я одразу зрозумів: якщо її не зупинити, то Плотвичці буде кінець. Ледве-ледве заспокоївши розпалених жінок, я подивився на дівчину, яка гордо задерла голову, абсолютно впевнена у своїй правоті, і, посміхнувшись, промовив:

— Треба було ще штани з мене зняти — тоді тобі точно б приписали велике діяння і вписали у легенди.

— Тому що я права. Людям плювати, коли заради них здійснюють подвиги. Вони дбають тільки про свої нікчемні життя, а також про добробут сім'ї та родичів, а решта хоч пропадом пропади. І ти хочеш заради таких одного разу загинути в бою, залишившись назавжди на полі брані непохованим і всіма забутим. Тому що і легенди з часом стираються з пам'яті людей.

— Але навіть якщо з тисячі чи навіть сотні тисяч знайдеться хоча б дві-три людини, яким не наплювати... то повір мені, Плотвичко, — воно того варте!

Сказав це і, махнувши на прощання рукою, схопив Самай' та попрямував парком у бік спокійніших вуличок, щоб найняти екіпаж й з комфортом поїхати додому, дорогою заскочивши до продуктової крамниці, а заодно й до якого-небудь ресторану, щоб замовити на вечір уже готові страви, аби Самая' в перший же день після ув'язнення не гарувала на кухні.

— І як тобі вдається так швидко пересуватися, при цьому кульгаючи? Я ледве встигаю за тобою, — пожалілася дівчина, вже й справді злегка захекавшись.

— Так щоб подалі від цих адептів. А то в натурі ще п'ять хвилин балаканини, і вона б взялася штани з мене знімати.

— Ну, коли вона задирає на тобі сорочку, ти якось особливого невдоволення не виявляв.

— Ти що, ревнуєш мене до цієї навіженої?

— Якщо інші чоловіки кажуть, що заради такої, як я, можна і світ перевернути, а твій суджений відгукується про тебе як про якусь: "Кхм"... то я навіть і не знаю, як себе правильно поводити.

— От кляті сектанти, в усі часи від них одна тільки шкода. Я так сказав, тому що, почавши говорити про тебе, раптом задумався: а як насправді охарактеризувати наші стосунки? Сімейною парою не назвеш, тому що не одружені, коханці — непристойно щодо тебе, та я і не вважаю тебе своєю коханкою, тому що люблю...

— Що ти сказав?..

— Співмешканка, зовсім вульгарно. Скажеш, що просто сусідка — почнуть питати, чого тоді заради простої сусідки такий кіпіш учинив. Одне слово, куди не кинь, усюди клин.

— Так, а тепер повтори, що ти сказав одразу після слова "коханка"?

— А що я сказав?

— Ну, ти згадуй, згадуй!

— Ні дружина, ні коханка, ні співмешканка і навіть не сусідка. Начебто нічого не пропустив?

— Все, я з тобою не розмовляю!

— Кхм...

— Ах, він ще й знущається! Ну тепер тобі точно кінець, Стрілку!

— Ай! Не треба! Туди не бий, там рана! А-я-яй, там теж болить... а ось вухо не чіпай! Не забувай, я легенда, мені ніяк не можна без вуха!

— Зараз від тебе залишиться тільки дуже сумна легенда, прослухавши яку, дітлахи одразу почнуть плакати! Ай, відпусти мої руки, негіднику, і не смій притискатися, поросся... і не цілуй...

— Як же я сумував за тобою, моя чорноока...

Ну от нічого не можу з собою вдіяти, як бачу цю великооку смугляночку, прям аж дах зносить. І таке саме відбувається, коли поруч мініатюрна Анька, варто тільки глянути в її сині очі — та ж історія. І як тут вибрати одну із двох, а рано чи пізно вибрати доведеться, що я тоді буду робити?.. Якщо чесно, то в бою набагато легше, там є ворог і є ти, а далі хто кого. А тут начебто і ворогів немає, навіть навпаки, одна суцільна любов, але від того, як надалі розвиватимуться події, у мене мороз по шкірі.

Ну а поки, як і передбачалося, вдосталь націлувавшись у тіні розлогого дерева, а потім для профілактики отримавши легенького потиличника, я зловив вільний екіпаж, і ми нарешті поїхали додому. Щоправда, дорогою зробивши три зупинки. Під час першої я забіг до квіткового магазину і купив дівчині розкішний букет квітів. Це, звичайно, треба було зробити ще при виході з в'язниці, але по-перше, я дуже поспішав, а по-

друге, Аня й так образилася на мене, а побачивши, як я купую Самай' квіти, зовсім би озвіріла, ще й тому, що їй-то я так жодного разу квітів і не подарував — недотепа. (В обов'язковому порядку не забути купити Ані квіти, можна навіть розкошелитись і на троянди). На другій зупинці ми в продуктивній крамничці закупились продуктами, не забувши прихопити пляшечку вина, не заради свята, яке без дівчат і немислиме, а щоб хоч трохи розслабитися. А на третій зупинці, як я й згадував, забіг у невелике кафе, де замовив із собою на винос кілька порцій різноманітної їжі, щоб увечері без усякої кухонної метушні сісти та спокійно повечеряти. Їжу я взяв прямо з тарілками, за що окремо заплатив, нічого, вдома знадобиться, у мене й так дві тарілки на чотирьох. Тільки після цього ми, більше не смикаючи візника через дрібниці, змогли вирушити додому.

Приїхали, вивантажилися, тихо-спокійно піднялися на ґанок, відчинили вхідні двері. Опинившись у передпокої, де панувала цілковита тиша ми за звичкою, призупинилися, а чи не вилетить зараз зі своєї квартири наша огрядна господиня і не кинеться радісно обійматися? Та навіть з-за дверей тітоньки Поллі не долиняло ні звуку, як і зверху. Стало якось незвично й сумно, ніби до чужого дому прийшли. Піднявшись рипучими сходами, зайшли до своїх апартаментів, пройшли на кухню та посідали за стіл, попередньо виклавши на нього покупки.

— Треба штори на вікна купити, і скатертину на стіл, — порушила Самай' тишу, оглядаючи приміщення.

— Коли знову опинимось всі разом, зберемося, причепуримося і дружним галасливим натовпом поїдемо на ринок, — підтримав я розмову.

— Ти обов'язково вдягнеш свій костюм, в якому ми фотографувалися, і в якому маєш такий представницький та харизматичний вигляд...

— Ні-ні, костюма більше немає, я його трохи попсував і довелося викинути.

— Як викинути? Може, там можна було десь зашити, десь латочку поставити...

— Е-е, там з кінцями.

— Так, зараз я у ванну, потім ти, а потім ми сядемо, повечереємо, і ти мені про все детально розповіш, що з тобою сталося від часу нашого останнього розставання.

Так і зробили. Тільки поки милася Самай', а потім я, на вулиці стало сутеніти, і в мене в животі загравав цілий симфонічний оркестр. Так що особливої розмови за вечерею не вийшло. Я їв у три горла, змітаючи все підряд, як пиросос, і, здавалося, не зможу насититися. Видно, організм ішов на поправку, й йому було потрібно багато матеріалу та енергії для відновлення пошкоджень. Дівчина, напевно, теж виголоділа на казенних харчах, тому налягала на їжу із заavidним апетитом, тільки, на відміну від мене, робила це акуратно, користуючись ножом та виделкою, ще й ретельно пережовуючи їжу. Нарешті, наївшись до відвалу і відкинувшись на спинку стільця, я вже хотів було смачно відригнути, але вчасно згадав, що Самая' вже вдома, і через силу придушив у собі природний позив. Посидівши так з хвилину та подивившись, як уже теж поївши, Самай' збирає зі столу посуд, взявся їй допомагати. Навівши лад на нашому "п'ятачку", відкрив пляшку з вином. І, розливши напій по фужерах, ми нарешті

взялися розповідати один одному про свої пригоди.

Про свої перипетії я розповів коротко, багато чого приховавши, зате яскраво та жваво взявся змальовувати протистояння з цілою сотнею озброєних до зубів нещадних головорізів, у наслідок якого й отримав зо два десятки кульових поранень, несумісних із життям. А ще — як, щойно ставши на ноги, весь в кровоточивих бинтах, одноосібно знищив велетенську зграю щурів-мутантів з півметровими кігтями, з якими не міг дати ради аж цілий департамент поліції. І лише моє своєчасне втручання змогло переломити ситуацію на нашу користь, однак в цьому нерівному протиборстві мені й поспували такий чудовий костюмчик.

Я, звісно, брехав як воду пив, але робив це пишномовно, з фантазією, особливо акцентуючи увагу на найкрасивіших моментах, виносячи їх на передній край в останню мить так несподівано, що дівчина навіть здригалася і, стиснувши руки на грудях, величезними очима, повними жаху, не кліпаючи й не промовивши ані слова, навіть затамувавши подих, слухала мої нісенітниці.

— Невже там завжди так страшно? — схвильовано перепитала вона, але, не давши мені й рота відкрити, сама ж і відповіла. — Хоча чого я питаю, пам'ятаю якось довелося побувати з батьком на мурі, щоправда на внутрішньому, коли стався прорив. Мені на той час було років тринадцять-чотирнадцять, він тоді підхопив мене на руки й біг додому незупиняючись, а я після першого ж погляду на інфікованих, як заплющила очі, так розплющила їх тільки вдома під заспокійливі слова матері.

— Так, там так. А як у вас тут було?

— Зранку відвела Самі в школу, залишивши П'яточку під опікою тітоньки Поллі. Коли повернулася і не знайшла тебе вдома, захвилювалася і побігла до Баффі дізнатися, чи не сталося чогось лихого. Але тієї теж не виявилось на місці. Не знаючи, що робити і де тебе шукати, ми з малою одяглися і пішли на ринкову площу, сподіваючись, що, можливо, там дізнаємося хоч якісь новини. Але так і не отримавши жодної інформації, дочекалися Самі зі школи і пішли додому. Там я, погодувавши дівчаток і відправивши гратися до їхньої кімнати, щось робила на кухні, як раптом у двері голосно постукали і сказали, що з поліції. Я подумала, що вони принесли якісь новини про тебе, і швидко відчинила.

Ну а далі, ніби заздалегідь змовившись, вони завалили всім скопом разом із опікунами, моїм чоловіком і якоюсь його родичкою. Мені зачитали обвинувачення і, надягнувши кайданки, спробували вивести. Та я почала чинити опір, ще й такий шалений, ніби в мене щось вселилося, та й крики дівчаток додавали небачених сил. Думаю, що ті копи, які проводили мій арешт, надовго його запам'ятають.

— Мабуть, настав час тебе озброїти. Це треба було зробити раніше, але краще пізно, ніж ніколи.

— Але навіщо воно мені? Я ж навіть стріляти не вмію.

— Навчишся, тим більше зброю навіть купувати не треба. Пам'ятаєш П'яточкин револьвер, з якого вона ледь не вгробила нашу тітоньку? Цілком надійна й легка зброя, а головне — її зручно носити в невеликій дамській сумочці. Тож найближчим часом я

постараюся знайти місце для тренувань і ми розпочнемо навчання.

— Ти думаєш, що вона мені знадобиться? Хоча, згадуючи, як сміялися просто мені в обличчя мій чоловік і його численні родичі, присутні в залі суду, коли мені зачитували остаточний вирок та виводили під конвоем, щоб запроторити на довгі роки до в'язниці за вигаданим обвинуваченням. Я готова була не те що перестріляти їх усіх... я хотіла голими руками видряпати їхні погані очі і наплювати в порожні очниці, особливо за те, що позбавили мене материнських прав й можливості бачити мою дівчинку... мою милу й люблю Самі.

Ми деякий час сиділи мовчки, вдивляючись у темряву, що панувала за вікном і переривалася поодинокими вогниками житлових будинків.

— Стрілку, що нам робити, мені так хочеться побачити доньку... Ой, вибач, я зовсім забула, що в тебе та сама проблема, тільки у сто крат гірша. Я хоча б знаю, де вона і що з нею більш-менш усе гаразд, оскільки вона має можливість ходити до школи, а от...

— Тому давай зосередимося на тій, про яку хоч щось та відомо, тобто на Самі. А почнемо, мабуть, зі школи, адже, як на мене, там найлегше організувати вашу зустріч, ну а потім вже будемо мізкувати над її повноцінним поверненням до нашої зграї. Може у тебе, в тій школі є хтось, з ким би можна було домовитися про щось-таке?

— Є, але там все одно потрібні будуть гроші, а в мене практично нічого не залишилося.

— Сто золотих тобі вистачить?

— Я не візьму в тебе грошей, ти й так витратив на моє звільнення величезну суму.

— Жінко, я ще раз питаю, вистачить чи ні?

— Мамочки! Ти раптом став таким страшним, що в мене аж мороз по шкірі пішов. Не роби більше так, будь ласка. А грошей, звичайно ж, вистачить, може навіть й забагато буде.

— Грошей не шкодуй, нехай організують усе як слід, щоб ти могла нормально поспілкуватися з донькою наодинці, а не тільки мимохідь і через ґрати. Якщо почнуть крутити, то нагадай їм, хто твій заступник і що може трапитися під стінами їхньої школи, якщо відмовляться.

— Може, не треба про тебе згадувати? Адже люди вірять у те, що ти герой, їхній захисник, а ти береш і, навпаки, скочуєшся до звичайного бандита... яким ще недавно протистояв, і починаєш залякувати простих людей.

— З вовками жити — по-вовчому вити. Я нікого не змушував чіпати мою сім'ю, тепер нехай відповідають. А от щодо того, наскільки я став поганим, то одна чорноока смугляночка відчує це на собі...

— Стрілку, що це за вульгарні натяки? А куди це ти так дивишся? Мамочки, мені знову стало моторошно... Я, мабуть, піду до себе в кімнату.

— Ні, не йди... А тікай... біжи, красуне, біжи... — тихим, але хижим голосом промовив я і раптово кинувся на трохи сп'янілу дівчину, змусивши ту голосно верескнути й жваво ухилившись побігти в кімнату, тільки чомусь не дитячу, а мою. Ай хитрюга!

Ми заснули тільки під ранок, усе ще тяжко дихаючи й продовжуючи тремтіти від надлишку почуттів та емоцій, пережитих цієї чудової ночі. Самая', тісно притулившись до мене і поклавши голову на моє плече, миттєво заснула, іноді посміхаючись уві сні, напевно, побачивши доньку. Я ж деякий час лежав і дивився в стелю, розмірковуючи про все на світі, поки теж не заснув глибоким і міцним сном.

Прокинувся десь о десятій, і не розплющуючи очей посміхнувся: з кухні линули запаморочливі запахи їжі, значить, я вже не сам, і буде з ким поговорити, над ким пожартувати, отримавши у відповідь або не менш дотепне зауваження, або надуті губки, які через кілька хвилин моїх загравань знову починають усміхатися. Ну що ж, з цього й почнемо. Я з насолодою потягнувся та, бадьоренько схопившись із ліжка, не одягаючись, подався одразу ж на кухню, згораючи від нетерпіння скоріше побачити Сама' в чомусь коротенькому і, підкравшись ззаду міцно обійняти, заодно й злякавши несподіваною появою.

Але на мене чекав лише повний стіл їжі, накритий рушником, щоб швидко не охолола, і дощечка для письма, на якій рівним каліграфічним почерком Сам повідомлялося: "Вибач, Стрілку, але ти так солодко спав, що не хотілося будити. Вечеря чи обід, залежно від того, коли ти прокинешся, на столі. Якщо сильно охолоне, можеш підігріти на плиті. Я не могла більше терпіти і сама вирушила до школи, звичайно ж, взявши твої гроші, які ти так люб'язно запропонував. Може, в мене щось та й вийде, якщо ні — будемо думати далі. До обіду планую повернутися, не нудьгуй. Люблю, цілую!".

Ну що сказати: мати є мати. Я не маю жодного права її засуджувати за те, що не розбудила, не зачекала, поки сам прокинувся, а може, просто боячись мого вибухового характеру, вирішила не брати з собою, щоб я чого-небудь не утнув. Гаразд, я не ображений, зате як же я зараз наїмся, і з обов'язковою відрижкою в кінці, інакше не зарахується. Але спочатку контрастний душ, час приводити себе до ладу.

Помившись і наївшись, я почав нишпорити по кімнатах у пошуках свого вчорашнього одягу, подарованого Анею, тому що, крім нього, в мене залишилася тільки парочка простих футболок, а одягати нові сетівські речі, попередньо не оцінивши їх, мені якось не хотілося. Тому продовжити свої пошуки я вирішив із кошика для брудної білизни. Порожньо. Невже вже випрали? Тоді треба йти на задній двір, де зазвичай тітка Поллі вивішувала наші речі для сушіння.

Так у труселях і повалив, попередньо взувшись, захопивши револьвер і замкнувши вхідні двері на ключ. Якщо лахи сушаться, то навіщо мені повертатися назад? Там же одягнуся і піду по своїх невідкладних справах.

Вийшовши на вулицю через задні двері, я майже одразу ж натрапив на свій одяг, що висів на білизняній мотузці. Помацав, начебто нічого, підсохли, тільки штани в районі пояса трохи вологуваті, але це не біда, на мені висохнуть, я ж хлопець гарячий. Коли одягав речі, одним оком глянув на їхні параметри і помітив, що у футболки зняло —10 міцності, а у штанів —16. Цікаво, це від моїх походеньок чи від прання, треба буде в майбутньому перевірити. Хоча в якому майбутньому?... Я ж сьогодні збираюся одягати

легендарне сетівське спорядження, а в описі значиться, що речі незнищенні, тобто практично вічні. Але то в описі, а як насправді — тільки життя покаже.

Загалом, одягнувшись просто на задньому дворі, я попрямував до крамнички дядечка Ау для оцінки речей, при цьому практично не кульгаючи і навіть не відчуваючи жодних больових симптомів.

— Здоровенький був, дядьку! Новину чув? — просто з порога гучним голосом промовив я в порожнечу безлюдного приміщення, де перебував лише господар за прилавком.

— Ну, здоров був, якщо не жартуєш. Яку ще новину? — дядько підозріло позирнув на мене, знаючи мою непевну натуру, яка будь-якої миті може щось бовкнути заради потіхи.

— Ну як же, все місто вже гуде про це. Просто зараз сюди прямує міська муніципальна рада в повному складі, щоб вручити тобі почесну нагороду як власнику найпопулярнішого місця в місті. Гей! Не бачу радості на твоїй неголеній пи... обличчі.

— От стою і питаю сам у себе, чому я досі не заборонив тобі входити до моєї крамниці на цьому самому муніципальному рівні. У мене ж після кожного твого відвідування голова два дні болить не вщухаючи, ще трохи й заgrimлю до психлікарні.

— О, а я б тебе провідував, щодня по два рази, та розповідав, як іде торгівля в твоїй крамничці. Питаєш, чому б це я тут справи вів? Відповідаю — як чоловік Іві, мав би повне право розпоряджатися частиною її спадку. А твоя крамничка в будь-якому разі стала б такою, бо ти, як такий, що відійшов від справ через те, що перебуваючи не при здоровому глузді й хріновій пам'яті, уже ніяк не міг би нею керувати.

— Хвала небесам, що ти їй не чоловік.

— А ти тільки потрап у дурдом, ми цю справу за пів дня обкрутимо.

— Сотий раз, тьху на тебе! Як таких тільки земля носить? Кажи, чого приперся?.. Швиденько сторгуємося і вали звідси, щоб мої очі більше тебе не бачили!

— Якийсь ти нервовий став, дядьку, останнім часом, ой, мабуть, прийшла пора на спочинок іти, а не махінації різні провертати та контрабандою приторговувати. Сидів би зараз та онуків няньчив, гріючись на сонечку та перебуваючи в нірвані від того, як твій нащадок скидається на тебе беззубим ротом.

— Ти що верзеш, убогий! Якою контрабандою? Якими махінаціями? Я завжди веду свої справи честь по честі, справно плачу податки, і ніхто ніколи не звинувачував мене в нечесній торгівлі. І зуби в мене є, скільки тобі повторювати!

— І чого раптом кричати так? Начебто нічого ж поганого не сказав, поводжуся адекватно, підтримую дружню бесіду, так би мовити, а у відповідь такий нездоровий прояв агресії... Просто жах якийсь!

— Це ти нічого поганого не кажеш... та ти поки всі нерви мені не вимотаєш, до нормальної розмови і не вдасися! Кричу я, бач...

— Ти краще глянь, що я притягнув для оцінки...

— Ух ти! Невже аж чотири шмотки роздобув? Пощастило тобі, сет же досить рідкісний. Кажуть, його сам Вітер благословив, на честь якого він і названий. Ті, хто

володіє хоча б частиною його, як ось ти, можуть завдяки цьому до додаткової оцінки ще одну отримати.

— Це що виходить, якщо легендарна річ дає п'ять додаткових оцінок, то сет "Вітру" може "надути" ще одну, шосту, так би мовити, додатково-додаткову?

— Ну а я про що тобі товкмачу? А ще не забувай, що після оновлення на кожній легендарній шмотці з'явилося по дві основні оцінки.

— До речі, а скільки речей у сеті і на які параметри саме цей заточений?

— У сеті завжди сім речей є, з другої одягненої з'являється доповнення до сету: параметр, навичка або ще якась опція. Ну а твій сет — усе, що від вітру: швидкість та спритність. Ну що, почнемо? Нести камені?

— Аякже! Я й так ледве дочекався, поки до тебе потраплю та в оцінений сет переодягнуся.

— Що ж тоді пів години голову морочив, а не одразу до справи?

— Просто люблю з тобою побалакати, та й тобі, напевно, нудно без мене.

— От пустомеля.

(СИСТЕМА) Взуття — "Кроси вітру" — 50-й рівень. Клас — стрілок. Легендарні. Масштабовані. Незнищенні. Сет "Вітру". Основна оцінка:

+49 до Спритності.

+46 до Швидкості.

Додаткова оцінка:

+41 до Спритності.

+43 до Спритності.

+48 до Спритності.

+43 до Швидкості.

+46 до Спритності.

+42 до Швидкості.

— Ти дивись, от везе тобі, балаболу! На першій же шмотці додаткова оцінка!

— Нормально! Дивімося далі.

(СИСТЕМА) Одяг — "Штани вітру" — 50-й рівень. Клас — стрілок. Легендарні. Масштабовані. Незнищенні. Сет "Вітру". Основна оцінка:

+ 43 до Спритності.

+ 47 до Швидкості.

Додаткова оцінка:

+ 47 до Спритності.

+ 42 до Швидкості.

+ 45 до Спритності.

+ 48 до Швидкості.

+ 41 до Спритності.

+ 42 до Швидкості.

Додаток до сету: Шанс зробити миттєвий стрибок убік (на один метр) при смертельній атаці супротивника дорівнює 10%.

— Дивись, знову додаткова оцінка випала! Ну ти й щасливчик!

— А доповнення яке цікаве, шкода тільки відсоток низький.

— Може, тобі відразу — міць Бога!

(СИСТЕМА) Одяг — "Сорочка вітру" — 50-й рівень. Клас — стрілок. Легендарні. Масштабовані. Незнищенні. Сет "Вітру". Основна оцінка:

+ 45 до Швидкості.

+ 44 до Швидкості.

Додаткова оцінка:

+ 49 до Швидкості.

+ 47 до Швидкості.

+ 48 до Спритності.

+ 49 до Спритності.

+ 48 до Швидкості.

Доповнення до сету: У режимі — бій, з'являється можливість з 25% ймовірністю відбити будь-який удар, кулю, осколок та всі форми магічного впливу, силовим бар'єром.

— А ось за третю шмотку додаткову оцінку не отримав. Може, ще раз переточимо?

— Ні, не треба. Подивись, які високі оцінки, а ось доповнення саме те, що потрібно для захисту, практично кожен четвертий удар, або що там не було, відбивається силовим бар'єром.

(СИСТЕМА) Амулет — "Ланцюг вітру" — 50-й рівень. Клас — стрілок. Легендарні. Масштабовані. Незнищенні. Сет "Вітру". Основна оцінка:

+ 48 до Спритності.

+ 46 до Спритності.

Додаткова оцінка:

+ 48 до Спритності.

+ 41 до Спритності.

+ 45 до Спритності.

+ 49 до Спритності.

+ 44 до Швидкості.

+ 43 до Швидкості.

Доповнення до сету: У денний час в режимі — бій, противник з 50%-ою ймовірністю втратить вас з поля зору на 3 секунди реального часу, в нічний на 6 секунд.

— Ну що там, чого мовчиш... є додаткова оцінка чи ні?

— Звичайно. Я ось задумався, тут такі хороші доповнення до сету дають, що мені кров з носа треба роздобути інші три шмотки. Я навіть готовий заплатити за інформацію, де їх можна знайти або у кого з торговців в значці є, а може в іншого системного без діла валяється.

— Ну, якщо готовий платити, то можу розпитати, а якщо забудеш про відсоток, то зроблю це безкоштовно.

— Але зі стовідсотковою гарантією за інформацію хоча б про одну річ.

— Домовилися! До речі, мені через пару днів повинні занести нову руну, якщо ти чув, що такі з'явилися в побуті. Так що заходь, але благаю, тільки без цих своїх вибриків. Я людина немолода...

— Гаразд, гаразд! Я постараюся, а що за руна?

— То мені поки не відомо, як принесуть, так і дізнаюся. Але вже зараз знаю, що вони будуть коштувати в удвічі дорожче.

— От спекулянти, про руни невідомо, а ціни вже задерли удвічі, а ще кажеш, що не грабіжник. А хоч які стихії знаєш?

— Чув, що: смерть, життя, темрява і світло. Але що у них за властивості по кожному рівню, теж не скажу, бо і самому ще невідомо.

— Напевно, вбивчі. Гаразд, у понеділок забіжу, подивимося, що до чого. Я у тебе переодягнуся?

— Та переодягайся, що з тобою поробиш.

— А ти б в цей час мені камінь спайки на руну вогню четвертого рівня приніс, тут недавно за мої праведні труди випала одна така. Стій, а у тебе часом навику "Стелс" першого рівня не знайдеться?

— Начебто був, а що?

— Нещодавно заробив такий, ось думаю, а чи не поєднати мені їх?

— Можна, чому б і ні. Заодно і сувій з'єднання захоплю. Вони до п'ятого рівня по п'ять золотих всього.

— Бери відразу два.

Клас: Стрілок — стихійник, Ім'я — Еех. Рівень — 57

АТАКА — 62,4 (+12 зброя)

СИЛА — 61

СПРИТНІСТЬ — 90 (+777 одяг, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 61 (+46 наручі)

ЗАХИСТ — 80 (+17 зброя, +25 наручі)

ІНТЕЛЕКТ — 28

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) — 1300/1300

Швидкість — 43,9% (+30 зброя, + 630 одяг)

Дальність — 55,9% (+14 зброя)

Влучність — 60,4%

Вільних доступних балів: 0

УМІННЯ — "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунд), міфічний, масштабований, час перезаряджання — 21 година.

НАВИК — ЧУдан (6-го рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезаряджання — 40 хвилин.

НАВИК — Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) — Камінь вогню 5-го рівня (активний). Камінь повітря 3-го рівня (активний).

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезаряджання 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4-й. Пасивний, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, у зворотному порядку тому, хто застосував цей вплив. Легендарний. Масштабований. Час дії — необмежений.

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 3-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 30 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 30 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезаряджання 80 секунд.

НАВИК — "Нічне бачення" — Пасивний. При активації діє в постійному режимі нічного бачення, що за значенням дорівнює всім відомим технічним пристроям та іншим біологічним видам. При денному світлі активація небажана через спотворення спектру очної лінзи.

Доповнення до сету: Шанс зробити миттєвий стрибок убік (на один метр) при смертельній атаці противника дорівнює 10%.

Доповнення до сету: У режимі — бій, з'являється можливість з 25% ймовірністю відбити будь-який: удар, кулю, осколок і будь-які форми магічного впливу, силовим бар'єром.

Доповнення до сету: У денний час, в режимі — бій, противник з 50%-ю ймовірністю втратить вас з поля зору на 3 секунди реального часу, в нічний на 6 секунд.

— Ох, ні хріна собі, у мене спритність і швидкість! Невже такі бувають?

— Десь на 150-му рівні.

— Ого, так я тепер за швидкістю й спритністю можу з ними змагатися?

— Тільки не забувай, що у них і інші параметри підтягнуті до таких же величин, так що навряд чи. Але здивувати зможеш. І ще май на увазі, що сповна, всі твої характеристики працюють тільки в режимі бою, в житті, тільки наполовину.

— Ну майже 450 в житті мені в будь-якому випадку вистачить, щоб стати кишеньковим злодієм екстракласу. Може спробувати у тебе щось вкрати?

— Я тебе вкравду!.. Я тебе так вкравду, мало не здасться, давай розраховуйся і йди собі. Дай мені від тебе відпочити.

— Як же... "розраховуйся"! Ти спробуй мене наздогнати тепер!

— А я і не буду намагатися. І, мабуть, відкрию тобі одну таємницю. Бачиш цю рушницю, якою постійно погрожую і з якої колись все-таки вистрілю в тебе, якщо доведеш до критичної точки?

— Ну, і що?

— А те, що вона системна, і кулі в ній не прості. Якщо мене хтось образить або поцупить щось і спробує втекти та сховатися, то куля, випущена навздогін, летітиме

скільки треба і туди, куди треба, поки не наздожене кривдника і не обірве його дурне життя, хоч у яку б броню той не був одягнений або якими би уміннями не користувався. Це спеціально задумано самою Системою, щоб всякі бовдури не нищили торгівлю.

— І що, таке є у кожного торговця?

— Хто торгує чесно і справно платить податки, так. І у багатьох майстрів теж є щось подібне, тому які б лихі часи не наставали, торговий і майстровий люд завжди бережеться Системою.

— Ну, це так, від дрібних злодіїв та всяких пройдисвітів, а якщо кілька тисяч системних 150+ посунуть на місто, то тут каменя на камені не залишиться і нічим ваші рушниці не допоможуть. Он ви й проти інфікованих не можете відбитися, і навіть коли шість років тому відморозки пішли вбивати місцевих, то тільки самі ж системні змогли їх зупинити, а ти мене взявся лякати.

— Я не лякаю, а пояснюю. Тільки не думай, що якщо нас досі цькували всі, кому не лінь, то так буде завжди. Часи змінюються, і наша слабкість теж може перерости в силу. — загадково промовив дядечко Ау, мружачись на мене в ледь освітленому приміщенні.

— Ну і славно. Будемо разом ходити на монстрів, ти ще дід ого-го, орати на тобі можна, ще й не таке подужаєш! А після полювання, коли сядемо на привал, запалимо багаття, посмажимо м'яса, і ти почнеш розповідати свої старечі байки з молодості, стократно прикрашені, а я буду дивитися на нічне небо і запам'ятовувати найцікавіше, щоб потім своїм дітям такі ж небилиці у вуха впарювати.

— Ет, як складно оповідаєш, аж у грудях защеміло. Ось не можеш так завжди, душевно та по-людськи, а не це твоє... Але тільки звідки знаєш, що ми з вами та зійдемося, може не захочуть місцеві, здобувши силу, більше з системними знатися?

— Можливо й таке. Я навіть скажу більше, конфлікт буде неминучий. Переділ влади, майна, сфер впливу — ні, без бійки ніяк не обійдеться. Але й системні нікуди не дінуться, хоча якась частина може і залишить місто, але ж більшість вже давно інтегрувалися у ваше суспільство. Взяти, наприклад, мене, половину з усіх оточуючих мене місцевих, я вважаю своїми близькими людьми. П'яточка, Самай' з донькою, тітонька Полі, і навіть ти зі своїм буркотливим характером, ви мені вже практично як рідні, і хоч я й сварюся з тобою кожен раз, але чомусь не йду шукати інших торговців, а це щось та означає. Ну а ти, що, заради чистоти генофонду візьмеш і виженеш Іві за ворота міста?

— Та ні за що, після того як почав з нею спілкуватися, як дізнався, наскільки вона виявилася самотньою після смерті матері, скільки сліз пролила невітшна, я її тепер ні за що не кину саму.

— Ось-ось, а ти кажеш. Та тільки якщо раптом таке трапиться, і ви якимось чином знайдете Силу, добре б тоді ще знайшовся хтось розумний, який зумів би мирно домовитися з обома сторонами, щоб ніхто не постраждав. Шкода людей — як тих, так і інших, думаю, вистачить їм уже цих напастей.

Старий нічого на це не відповів, а лише невідривно та примружившись продовжував дивитись на мене.

— Гей, ти помер чи заснув? Ау, а-у!

— Чого розгорлався, не бачиш, думаю.

— А по-моєму, помер, он і синіти почав.

— Так, хлопче, бачу, що виправлятися ти ніяк не бажаєш, тому поклади гроші на прилавок, з тебе шістдесят золотих, і йди-но ти додому та дай мені нарешті нормально попрацювати.

— А ти точно не помираєш, дивись, а то руну мені ще обіцяв? Так що до понеділка якось протримайся, або, може, тобі якихось таблеток принести... миш'як там чи ціанід, не пам'ятаю точно, що там від серця.

— Що! Який-такий миш'як, ні, я в тебе зараз точно стрельну, а щоб більше не кортіло, то прямо в дупу, так би мовити, на довгу пам'ять, і швидкість твоя не допоможе.

— Та все, все, йду! Харе кричати, он знову вже посинів... — сказав і шмигнув за двері.

У прямому сенсі цього слова. Тільки що був у приміщенні, а вже стою на вулиці за кілька метрів від дверей крамниці. Ох, нічого собі, а нумо поганяємо трохи по місту.

Набігавшись, наче малолітній пацан, та так, що знову почав відчувати ногу, але до незмоги задоволений своїм легендарним сетом, вирішив відвідати ринкову площу, благо через неї пролягав мій шлях додому. Ринок, як завжди, зустрів мене гулом голосів, що перемежовувася із гучними криками місцевих зазивал, штовханиною і великою кількістю найрізноманітніших запахів. Не знаючи, куди далі податися, я вийшов на більш-менш малолюдний п'ятачок і почав озиратися, роздумуючи, куди б далі рушити, як раптом почув ззаду знайоме:

— Добрий день! Я Василь! Допомога потрібна?

— Здоров, Васю! Звичайно, потрібна, сіль закінчилася, треба б знову прикупити.

Дивлюся, він хапає мене за руку і починає кудись тягнути.

— Та стій ти, чудило! Жартую я, нічого не треба, ти мені цієї солі на рік вперед наносив. А ти сам що тут робиш?

— Я Василь! Допомога...

— Ясно, допомагаєш, значить, комусь, сподіваюся, не як, мені?..

— Я Василь...

— Та це і по тобі видно. Гаразд Васю, піду я, бувай.

Поки розмовляв, згадав, як мадам Суддя, глузувала з моєї убогої домашньої обстановкою. Тому вирішив зайти в крамницю з різноманітним домашнім начинням і прикупити там дещо корисне, хоча б скатертину на кухонний стіл і вазу для квітів, бо подарований напередодні букет для Самай' довелося ставити в каструлю, через відсутність іншої тари. Лавіруючи серед перехожих і торгових місць, краєм ока помітив, що Вася, не відстаючи, слідує за мною, ну ось, знову геморой на мою... хоча, нехай іде, як скуплюся, залучу його в якості носія, чого даром за мною швендяти, хоч якась

користь з нього буде. От тільки вазу я йому в руки не дам, по-любому розіб'є. Роздумуючи, яким чином мені краще використовувати безцінно тупає за мною робочу одиницю, я раптово вийшов на знайоме місце, де біля стіночки безтурботно гріючись на сонечку, мружачись від яскравих променів, пихкав своєю люлькою мудрець Соломон.

— Вітаю тебе, добрий молодець! — першим заговорив він до мене. — Давно не заходив, думав, зовсім забув про старого.

— Та ось все мечуся, бігаю, шукаю своє місце в житті, — відповів я, сідаючи, як зазвичай, біля нього прямо на землю.

Ввічливо вклонившись Соломону, Василь, точно повторюючи мої дії, сів поруч і, підігнувши ноги в колінах, мрійливо задивився в небо.

— Нічого, якщо Вася з нами посидить, у нього, звичайно, з головою не все гаразд, але загалом він людина миролюбна, правда, сіль дуже любить. — поцікавився я у старого, бо раптом мудреці не жалують блаженних.

— Та нехай сидить, місця на землі всім вистачить, а в ній тим більше. Ось тільки даремно на нього наговорюєш, з головою у твого друга все нормально, просто свого часу він слово Всесвіту дав, от той почув і слово те прийняв. Тому бути йому таким, поки не виконає обіцяного.

— Цікаво, що він там наобіцяв, що його так шибнуло?

— Про це я не знаю, це ти повинен знати, адже він тебе тримається, значить, щось пов'язане з тобою.

— Вась, а Вась, ти чого там небу наобіцяв? Якщо щось стосується мене, то вважай, що я тобі все пробачив і повністю відпускаю. Слухай, всесвіт, можеш знову вправляти йому мізки, він мені нічого не винен, та й не зробив він нічого поганого, щоб його ось так от...

— Кричи не кричи, та тільки воно так не діє, у всього є свій час, місце і значення.

— Та воно-то зрозуміло, але ж не спробуєш — не дізнаєшся.

— Спробував?

— Звичайно.

— І що дізнався?

— Що кричи не кричи, але тільки воно так не діє, у всього є свій час, місце і значення.

— Ай молодець. До речі, я тут краєм вуха чув, що сіль нині втричі подорожчала і це тільки початок. Кажуть, караван, який возив її в наше місто, чи то лихі люди розграбували, чи то стався напад інфікованих, але поки не прийде наступний обоз, вона у нас в місті буде коштувати дорожче за золото, та ще й ніде буде дістати.

— Навіть так. А тобі випадково не потрібна, якщо що, можу поділитися?

— Та ні, я як почув, так відразу при нагоді й прикупив пару пачок, до наступного разу вистачить, а може навіть і на довше.

— Як цікаво виходить, значить у Васі чуйка на все таке. А давай-но перевіримо. Василю, тримай три золотих і йди купи все, що мені потрібно.

Той миттєво підхопився, зцапав гроші, дивлячись мені в очі запевнив, що день добрий, а він як і раніше Василь, який допоможе. Сказав і втік у невідомому напрямку.

— Монет не шкода, раптом принесе непотріб який?

— Побачимо. Але тільки це ж заради знань, а їх ні за які гроші не купиш. Можна тільки або в іншого мудреця перейняти, або самому добути, але тільки набивши купу гуль і обірвавши всі нігті на пальцях.

— Може, й так. — пихнув люлькою старий, задумавшись про щось своє.

Ми деякий час сиділи мовчки, а потім мені в голову прийшла одна думка.

— Слухай, батьку, а ти, сидячи тут, випадково не чув або, можливо, навіть бачив маленьку дівчинку, німу, трьох років від народження, але навіть на них не тягне, бо худенька, як дворняга, біленька така, з посмішкою на все обличчя, а спереду з-під верхньої губи стирчить єдиний передній зуб. П'яточкою ще кличуть?

— Ніби бачив, тільки, здається, ще взимку, часто бігала тут жебракувала, іноді зупинялася навпроти й махала мені ручкою, і посміхалася, виблискуючи на зимовому сонці цим самим переднім зубчиком. Тільки сумно так посміхалася, гірко. Хотів було до себе забрати, хоч і сам маю купу онуків і навіть правнуків, ну та де дев'ять, десятому завжди ложка знайдеться. Та тільки поки надумав, вона кудись зникла. Невже ти прихистив, тоді моя тобі повага, її часто тут ображали безпритульні хлопчаки, довго б вона не протрималася.

— Прихистив, та не вберіг, зникла вона. Вже все місто обшукали й хоч би який слід або чутка про неї — все марно.

— Значить, шукай там, де ще не шукали, та питай у тих, кого не питали.

— Хм, цікава думка, треба подумати.

— Та тільки думай швидше, бо час швидкоплинний, а життя коротке. А з такою крихіткою в цьому місті все може статися. Тож не зволікай!

У цей час до мене підбіг надзвичайно задоволений Василь і переможно вручив фактурну коробку з дорогим тютюном і якусь дрібницю на здачу.

— Ти що, Вася, на курево мене вирішив підсадити? Так би мовити, на повільну, але вірну смерть? — запитав я у блаженного, голосом повним сарказму, від чого той почав злегка нервувати.

— Хороший тютюн. — раптово повідомив Соломон, придивившись, що там мені приніс Василь. — Колись постійно собі такий купував, в молодості, тепер вже не маю можливості, сім'я велика, ледь на прожиток вистачає.

— То пригощайся, а краще бери весь.

— Ти це, грошима не розкидайся, я не просив його, мені вистачить і того, що є. А так ще можеш золото за нього повернути, скажеш продавцеві, що мовляв, твій друг наплутав.

— Батьку, ти думаєш, я за грошима ганяюся, та я ці золоті в наступному рейді за містом по мідяку назбираю, навіть не вплутуючись у бійку. Зате, витративши їх сьогодні таким способом, я зрозумів, що хоча б трішки зробив трьох людей щасливішими: продавця, який нарешті продав дорогий товар, що має нечастий попит через ціну. Тебе,

якщо, звичайно, візьмеш, бо хоч на деякий час згадаєш молодість і насолодишся хорошим тютюном, і он, Василя, який безмежно щасливий, що я не накричав на нього за те, що гроші даремно витратив. Думаю, це того варте.

— Ну раз пригощаєш від щирого серця, то так і бути, візьму. Ех і покурю сьогодні!

— Звичайно, пригощайтесь! — запевнив я, потім наблизившись майже до самого вуха мудреця, тихо промовив. — До речі, дякую, що допомогли розкусити цього хитруна Васю, який, виявляється, багато речей робить з сенсом. Я тепер його часто за чимось таким буду відсилати, все одно безглуздо крутиться навколо мене. Так що, я вам ще й винен залишився. Ну нічого, якось порахуємося.

— Які рахунки між своїми. Заходь частіше, не забувай старого. Посидимо, про життя поговоримо. І Васю з собою бери, не кидай його одного, важко йому самому, без близьких... Та й не тільки йому.

Для початку ми зайшли в найближчу їдальню, і гарненько наїлися, Василь при цьому мало чим поступався мені, наминаючи все, що перед ним було, як очманілий, на щастя, хоч, не чавкав й акуратно користувався приборами, не забуваючи навіть про серветку. Вийшовши з їдальні і глянувши на сонце, яке ще було досить високо, вирішив господарськими справами зайнятися пізніше, а поки є час навідатися до Аньки, яка з учорашнього дня так і не давала про себе знати. По дорозі забіг у квітковий бутик і вперше купив для неї квіти, троянди, звичайно, правда не сто одну, бо в наявності не було, але півсотні вдалося набрати плюс одну білу в центр. Василь, як завжди, запропонував допомогу, але я не ризикнув йому вручити таку дорогу ношу. Хоч квіти з того часу, як я вперше з'явився у Тайфу, трохи подешевшали, але сорок золотих все ж довелося викласти. Взагалі я помітив, що все, що стосувалося найнеобхіднішого, їжа, одяг, засоби гігієни та будматеріали, коштували досить дешево, і навіть дуже, а ось всілякі предмети або послуги, пов'язані хоча б з наймінімальною розкішшю, набагато дорожчі, навіть всупереч здоровому глузду, як той самий чайний сервіз, який я подарував тітоньці Поллі і який коштував мені двадцяти золотих монет. Ось якого біса пара чашок і чайник, в якому неможливо навіть зварити чай, проста імітація для прикраси столу, і за цю нісенітницю просять як за рідну матір. На думку спало тільки два варіанти: або порцеляну виробляти — занадто дороге задоволення чи його завозять здалеку, або муніципалітет спеціально накручує ціни на предмети розкоші, тому що золото в достатній кількості є лише у системних і у кільканадцяти місцевих багатіїв, тільки вони собі можуть дозволити такі покупки, а ось гроші з продажів, що надходять у вигляді податків до міської скарбниці, дозволяли підтримувати досить низьку ціну на предмети першої необхідності, тобто споживчий кошик, для основної маси, на досить низькому рівні, через це у нижчого і середнього міського прошарку суспільства, поки що не виникало ніяких нарікань на владу. Яка до всього всю торгівлю спустила на місцеву профспілку торговців, щоб у разі непередбачених стрибків цін, народ в першу чергу звинувачував проклятих торгашів, обходячи своєю увагою муніципальну раду. З одного боку така політика мене влаштовувала, адже опинившись на мілині, за пару мідяків я в будь-якому випадку зможу пристойно поїсти, купити дешевий, але якісний

одяг, і майже безплатно помитися в міській лазні, а з іншого боку... теж правильно, якщо є гроші, не треба ховати їх під матрац, бажаєш усіляких матеріальних благ, виклади монету, а не збирай, тим самим створюючи передумови для інфляції.

Поки роздумував про матеріальне, сам не помітив, як опинився біля департаменту юстиції, ще здивувався, що якось дуже швидко дійшов, озирнувся і побачив десь далеко Василя, який біг за мною. Виявляється, замислившись, я перестав контролювати свій крок і значно пришвидшився, наскільки мені дозволяв піднятий параметр. А це було дуже швидко, якщо судити по спітнілому Василю що ледь плентався позаду. Подумав, а як би я себе почував, з усіма піднятими до таких цифр параметрами, напевно, йдучи, метав би грім і блискавки, при цьому залишаючи вогняні сліди за собою. Посміхнувся таким своїм думкам і присів на лавку, щоб зачекати свого помічника, і тут мені прилетіло "дзинь":

(СИСТЕМА) Ваш параметр Інтелект, підвищено на +10 балів.

А ось і прийшов результат від розмови з мудрецем Соломоном, тільки цього разу з солідною такою цифрою, напевно, тютюн припав до смаку, ось як знав, і не скупився, даючи Васі цілих три золотих. Окупилося з лишком. Тільки ось тепер цікаво, я стану розумнішим чи цей параметр діє на щось інше? Але як казав щойно сам мудрець: "Кричи не кричи, та тільки воно так не діє, у всього є свій час, місце і значення". Тому не буду квапити події, а почекаю, коли все само проявиться. Дзинь:

(СИСТЕМА) Ваш параметр Інтелект, підвищений на +2 очки.

— Соломон! З мене ще одна упаковка твого улюбленого тютюну. — радісно вигукнув я в небо, а потім підхопивши Василя під руку, потягнув його до потрібної нам контори.

Ми зупинилися, не доходячи метрів з десять до вхідних дверей будівлі департаменту, біля яких чергував похмурий коп двометрового зросту, який скося поглядав на нашу парочку. Я, не звертаючи на нього жодої уваги, почав писати Ані в особисті повідомлення про своє прибуття, на що отримав нуль відповідей. Тому, більше не роздумуючи, почав кричати на всю вулицю:

— Аня, виходь! Я знаю, що ти там! Якщо не вийдеш, я почну співати!

Дивлюся, до похмурого копа підтягнулася ще парочка таких же кабанів, його колег, і тепер уже всі троє почали недоброзичливо витріщатися в мій бік. Вася, побачивши, що на нього звернули увагу його колишні колеги, радісно помахав їм рукою, пропонуючи допомогу. Цікаво, якщо вони попросять його допомогти скрутити мене — допоможе чи ні? Дівчина так і не з'являлася, тому я продовжив кричати, викликаючи її. Знову рух біля дверей, я вже подумав, що вона нарешті зволила спуститися, але знову помилився, на вулицю вийшов Степанов і попрямував до мене.

— Аня? Щось ти якось змінилася! Та нехай, йди-но до мене, я тебе зараз поцілую!

Поліціанти, що стояли біля дверей, опустивши голови, ледве стримуючись, захихикали, раз змінивши свої похмурі маски на привітні та добродушні обличчя.

— Все жартуєш? — поставив риторичне питання майор.

— А що мені, молодому й неодруженому. А ти як, всіх шахраїв переловив, чи тільки

рапорти строчиш?

— Всіх, не всіх, а деяку роботу виконав. Завтра до одинадцятої обов'язково зайді до мене, дізнаєшся багато нового, а заодно й даси свідчення.

— Які ще свідчення, невже поки я спав і їв, встиг вже щось накоїти?

— До речі про їжу, ти зранку добре поснідай, бо розмова у нас буде довгою.

— Нічого, я знаю, де ти бутерброди ховаєш, у разі чого підкріплюся.

— Добре, що попередив, я переховаю їх в інше місце. Так що давай, не пропадай, а я, мабуть, піду, у мене справ по горло, і не забудь — завтра рівно в одинадцять нуль — нуль. І до речі, перестань кричати під департаментом, май совість, зовсім хлопців з пантелику збив, і заарештувати не можуть, і на порушення повинні реагувати. Зараз вийде твоя кохана, але судячи з її настрою, ох і дістанеш, не знаю, що ти там накоїв, але я тобі не заздрю...

Сказав і пішов у своїх справах, залишивши мене в замішанні. Я про всяк випадок підтягнув до себе Василя і підняв вгору букет, майже прикрившись ним.

За хвилину, як і обіцяв Степанов, дівчина вийшла з будівлі з таким же похмурим виразом обличчя, як і спочатку, коли я прийшов було у її хлопців. Вона теж попрямувала в мій бік, але проігнорувавши й мене, і букет, гордо пройшла повз. Чорт, квіти не принесли належного ефекту, доведеться далі штурмувати словами. І почнемо ми з нейтральної теми:

— Громадянин капітан, зачекайте, я прийшов зі скаргою до вашого департаменту. Ви тут скинули на мене свого співробітника, який постійно втікає з психлікарні і весь час пхається в мій дім, а я як доброзичливий і гуманний громадянин постійно мушу його годувати й утримувати, он у бідолахи черевики вже продірявилися, скоро треба купувати нові, і все, між іншим, за власний кошт. І от хотілося б дізнатися, коли департамент зволить компенсувати мені витрачені кошти?

— Скажи мені, стрілку, хто я для тебе? — дівчина зупинилася так раптово і повернулася так стрімко, що я ледь не налетів на неї. — Так, я розумію, що у тебе зараз важкий період, ти переживаєш через зникнення дівчинки, ти хочеш допомогти своїй квартирантці, за долю якої взяв на себе відповідальність, у тебе навіть на бідолаху Василя знаходиться час, я розумію, що у кожного з них своя біда, і вони, на відміну від мене, потребують захисту, особливо маленька, яку ми обов'язково знайдемо. Але мені б теж хотілося хоч трішки турботи й уваги для себе, адже я теж іноді втомлююся бути сильною.

— Ось тому я і тут, Ань. Квіти — це тільки перша частина Марлезонського балету. — і вручив їй величезний букет, й поки вона перекладала його з руки в руку та з жаданням вдихала приємний квітковий аромат, я тихенько покликав Васю для інструктажу. — Так, Василю, тримай золотий і біжи купи тітоньці Поллі з Самай' гарний торт, і попередь, що мене залучили на муніципальному рівні до спеціальної поліцейської операції, так що буду пізно, а ще попередь, щоб не хвилювалися, нічого небезпечного не передбачається, просто посилений поліцейський рейд. Біжи, і щоб слово в слово...

— Стрілку, квіти дуже гарні, дякую, звичайно, але що далі? — заінтриговано запитала дівчина, миттю розгубивши свій войовничий настрій.

— А далі ми їдемо до тебе, де ти переодягнешся.

— А далі?

— А далі...

Далі я викликав повідомлення від Системи, де мені пропонувалася нагорода за вбивство щура у вигляді трьох пунктів, з яких слід було вибрати один, і рішуче натиснув на другу позицію.

(СИСТЕМА) Знищивши невідомий досі вид інфікованого й запобігши викраденню дітей (найважливіший потенціал для продовження людського роду), СИСТЕМА вважає, що ви здійснили Велике діяння на благо міста. Відповідно до цього, вам надається одне з трьох (на вибір) заохочень від міського муніципалітету:

1) Повний комплект, стрілка (варіативно — від синього до легендарного).

2) Романтичний вечір на двох в кращому закладі міста з необмеженим вибором страв і напоїв, а також у супроводі живої музики неперевершеного музичного оркестру. А ніч ви проведете в розкішних апартаментах з басейном, власним баром і залом для сінематографа.

3) У ваше розпорядження буде надано особистий транспорт (двоколісний візок з одним конем), що перебуває на балансі міського муніципалітету і яким ви можете скористатися в будь-який час доби протягом пів року. Щоб активувати послугу, вам достатньо перейти за посиланням в меню, яке буде закріплено на вашій сторінці.

Прохання, зробити ваш вибір протягом 24-х годин з моменту отримання повідомлення.

(СИСТЕМА) Дякуємо за ваш вибір. Здійснюйте різноманітні героїчні діяння на благо міста, і ваші нагороди будуть ще більш цінними та унікальними!

Без п'ятнадцяти хвилин на шосту я обережно відчинив вхідні двері й навшпиньки прокрався повз апартаменти тітоньки, нібито нікого в неї не потурбувавши, і таким же чином минув скрипучі сходи. Нагорі біля своїх дверей я трохи постояв, прислухаючись, але абсолютну ранкову тишу поки не порушував жоден звук, тому вставивши ключ у замкову щілину, потихеньку відчинив замок і швидко зайшовши в кімнату також майже без звуку, зачинив її. Видихнувши, хотів було піти у ванну, щоб швидко прийняти душ і подрімати хоч пару годин, але тут з дитячої долинув голос Самаї':

— Привіт, ти голодний? Будеш їсти? — вона стояла біля виходу з дитячої, в коротенькому халатику, підперши рукою правий бік, від чого одна частина халата відтягнулася назад, повністю оголивши розкішне стегно.

Я мимоволі ковтнув слину, побачивши таке видовище, та до того ж все ще перебуваючи на взводі, бо на минулому побаченні мені нічого так і не перепало. Оскільки ми з Анею навіть до розкішних апартаментів з басейном і кінотеатром не

дісталися, про що я дуже шкодував, не те що до ліжка, де можна було б "побалуватись". Просто моя люба о четвертій годині ночі, до упаду натанцювавшись під акомпанемент особистого на той вечір оркестру, та надегустувавшись, найдорожчих і рідкісних вин — перетворилася на сплячу красуню, яку мені довелося під ранок везти додому, адреси якого я не знав, тому до кучі розбудив ще й Баффі, викликавши її по внутрішньому зв'язку. До речі, якби не люб'язний помічник директора того ресторану, де ми гуляли, мені б довелося нести дівчину додому на руках, тому, що о пів на п'яту ще ніхто з візників і не думав виїжджати. Так ось цей самий помічник люб'язно надав нам екіпаж, що належав ресторану — напевно, якраз для таких випадків, та ще й із кучером. Дісталися швидко, я подякував візнику, вручивши срібну монету на чай, і поніс свою дорогоцінну ношу до входних дверей її будинку. Там мені довелося посадити дівчину сидячи на поріг, щоб відшукати в її сумочці, повній всіляких дрібниць (був навіть короткоствольний револьвер), ключі від входних дверей, і від квартири. Як тільки знайшов, далі все пішло як по маслу, відкрив двері, зайшов, зачинив двері. Піднявшись на другий поверх, знову відкрив двері, зайшов, зачинив, і знайшовши широке дерев'яне ліжко, з красивими різьбленими спинками та застелене недешевою постільною білизною, акуратно поклав туди свою принцесу. Постояв, подумав і почав знімати з неї розкішну вечірню сукню, яку вона одягла вперше, почувши, в який заклад я її веду. Потім почав знімати з її маленьких ніжок, що пасували до сукні, такі ж витончені туфельки на високих підборах. Звільнивши ніжки від взуття, я поклав їх на ліжко і вкрив ковдрою. І що дивно, від усіх моїх маніпуляцій, дівчина так і не прокинулася, цікаво, якщо зараз стрельнути їй над вухом, прокинеться чи ні? Але експериментувати не наважився, а просто пройшовся по кімнаті, оглядаючись, заглянув у ванну, потоптався у вітальні, та й пішов додому, замислившись, як би знайти час і взятися за облаштування власного житла, хоч воно і не моє, а орендоване, але ж це не зупинило Аньку, у якої та ж ситуація, привести свою хату в належний вигляд, куди не соромно і високопоставлених гостей привести. Адже у неї особливо вільного часу і немає, на відміну від мене, служба є служба, але поглянь, заморочилася ж, а я все бігаю, шастаю без діла і начебто гроші є, а живу як у казармі. Ні, пора братися за розум, заплачу тітоньці за десять місяців наперед (ще два, платить міська скарбниця), так щоб мати рік у запасі і почну міняти інтер'єр, може навіть з ремонтом в рахунок проживання. Правда, невідомо, з чого почну, але то справа десята, поки треба вирішити найголовніше: повернути додому дівчаток і розібратися з лиходіями.

Перед тим, як покинути будинок Ані, я зняв з себе костюм, який перед походом до ресторану мене змусила купити дівчина, рішуче заявивши, що не дасть мені зганьбитися перед людьми, з'явившись в такому закладі в шортах і кедах. Кеди я так і не зняв, і сорочку з краваткою теж не купив. А от від піджака та штанів так і не вдалося відхреститися, але взяв системні, щоб можна було в віртуальний рюкзак ховати, типу треба терміново набути пристойного вигляду, хоп — дістав костюм, церемонія чи що там було пройшла — знову в бриджі переодягнувся. За все про все заплатив майже п'ятдесят золотих, тому що епід, та ще й з оцінками практично всі на

захист, що давало мені в сукупності практично **+250 балів до захисту і +33 бали до атаки**. Там же в магазині накинув піджак на футболку, шорти правда довелося зняти, штани на них не налізли, ось так і пішов, правда Аня ще трохи поскигдила з приводу взуття й сорочки, але я рішуче залишив крамницю навіть не озираючись. Ну а після того, як уклав свою бідову капітаншу спати, знову переодягнувся у свій улюблений одяг.

І ось тепер стою і, ковтаючи слину, з жаданням дивлюся на смагляву красуню, що стоїть від мене в безпосередній близькості і так заманливо пропонує поїсти. Постоявши так секунди три, я кулею полетів у ванну, на ходу зриваючи з себе одяг й кидаючи його куди попало. Не пам'ятаю, скільки там мився, але, ледь позбувшись піни, нашвидкуруч витершись, так само стрімко вискочив назовні. Самай' все ще перебувала в коридорчику, правда, вже прямуючи на кухню, та не давши їй ступити більше й кроку, я як ураган підхопив дівчину, що скрикнула, на руки і, заскочивши в спальню, голосно грюкнув дверима.

— Ну сідай, мій друже Олександр, почувайся як вдома...

— Мені, будь ласка, чай з двома шматочками тортика!

— Але не забувай, що ти в гостях, — додав Степанов, дивлячись, як я, розвалившись у кріслі, перебуваючи у нього в кабінеті, підняв руку, вимагаючи десерт.

— І що, навіть чаю не вип'ємо?

— Знаєш, давай обійдемося, за ним треба йти в чіпок, а мені, чесно кажучи, лінь. Вчора цілий день набігався, ледве додому приплентався.

— Так давай я сходжу!

— І як це буде виглядати, стороння цивільна особа ходить собі по департаменту з чаєм, без супроводу. Та мені відразу три догани з занесенням впаяють за таке. Ось погодився б ти стати нашим позаштатним співробітником, тоді інша справа.

— Який же ти скнара Степанов, ось запрошу тебе в гості, скажу, щоб зі своєю їжею приходив.

— Нічого страшного, у мене дружина добре готує.

— А ще щоб зі своїм столом і стільцями.

— Ну це ти, братан, вже перегнув, зараз ще скажеш, щоб і з усім кухонним начинням, включаючи плиту заодно.

— Гаразд, кажи, чого кликав Степальман?

— А ось обзиватися за національною ознакою, щонайменше, негарно, а ще й не зовсім законно. Ти мені краще скажи, коли й за яких обставин ти познайомився з громадянином Атомом?

— Який він громадянин, він харя... гаразд, не буду за національною ознакою, скажу коротко — скотина він і... не хороша людина.

— Чому така реакція, що між вами сталося?

— Та нічого такого, просто я його дівку поцілував, правда ще не знаючи, що вона за сумісництвом ще й дружина цього типу. Ну один із сокланів побачивши це, зняв на відео і виставив у групу. Ось його, тоді як накрило, так досі і не відпускає.

— І всього-то? Якось слабо віриться... і що, більше нічого?.. Він навіть морду тобі не начистив за таке?

— Е, Степанов. Ти повноваження то не перевищуй! Чого відразу морду... досить симпатичне обличчя, на відміну від твого, якого он навіть хлопчик-шестирічка злякався. Я, до речі, той момент на відео зняв, будеш обзиватися я його твоїм підлеглим скину, нехай оцінять.

— Я тобі скину! Я тебе зараз самого на п'ятнадцять діб скину в найтемнішу камеру за дискредитацію уповноваженої особи, яка перебуває при виконанні.

— Та годі, не лякайся ти так, нічого я нікому скидати не збирався, ти ж мені як-не-як а друг, хоч і скнара.

— Та годі, принесу вже тобі той чай, а ти давай-но з усіма подробицями опиши вашу зустріч, причини конфлікту...

— Та не було там ніякого конфлікту! Чисто для приколу поцілував Аеліту, це потрапило на відео, він побачив, заревнував. Справа, до речі, була під час прориву, на місці якого я вперше так недоречно й з'явився в цьому світі. Як то кажуть, з корабля на бал. Ось після бою вони трохи поцапалися й розійшлися, я ще подумав, а з чого це він мені мор... обличчя не начистив, я б зрозумів... звичайно, навіть чинив би опір для пристойності, скільки міг, хоча якщо брати за рівнями, то "міг би", не довго — до першого удару. Правда, наступного разу, коли я знову потрапив зі "спартанцями" на стіну, вони докопалися до мене, мовляв, хтось сказав, що я не просто так цілував Аеліту і ми приховуємо якусь таємницю. Ну я й наплів їм, що мовляв у попередньому житті вона була моєю дружиною, яка після невдалих пологів впала в кому і через відмирання головного мозку практично нічого з минулого не пам'ятає. І що у нас була настільки сильна взаємна любов, що я готовий по-новому домагатися своєї коханої, навіть якщо доведеться кинути виклик її новому чоловікові. Коротше, заради сміху навішав хлопцям лапші на вуха і забув, а ось він, мабуть, сприйняв все серйозно і вирішив по-тихому позбутися конкурента, та взяв і поплакав, своїй улюбленій тещі в спідничку, щоб та, скориставшись своїм службовим становищем, зробила моє життя в місті нестерпним.

— Так ти, виходить знав, що мадам Суддя є матір'ю його дружини, і що такий нездоровий інтерес до твоєї особи з її боку не випадковий.

— Нещодавно дізнався. Коли ходив до мадам судді на засідання ради, вимагати, щоб повернула малу, коли сам не зміг знайти. Там і перетнувся з Аелітою, яка безпардонно виходила з кабінету мадам, а її секретарка і розповіла, хто вона така й чому має несанкціонований доступ до високих кабінетів. Ось і склав два на два.

— І що мадам так і не вийшла до тебе, чи секретарка навіть не зволила їй повідомити, боячись гніву радників.

— Ні, я сам зайшов до них і висловив все, що думав.

— Брешеш? Тебе б не пустили.

— Якщо я захочу, то навіть ти добровільно пустиш мене на ваше сімейне ложе.

— Так, громадянин Бех, давайте по суті.

— А що ще? Начебто все сказав.

— Ну а як почали поводитися радники, коли ти зажадав свого?

— А це що, має відношення до нашої справи?

— Досить важливе.

— Мадам почала відмовлятися, ваш безпосередній начальник, кричати, що всіх розстріляє, до речі, він не здався мені людиною, гідною очолювати такий департамент, та ще й до ради міста входити. Що ще... а, мадам Жозефіна загравала, а ось якийсь Менсон, ще той утирок, почав відразу погрожувати, нічого й нікого не соромлячись, прямим текстом, наплювавши, що він як би радник і зараз знаходиться при виконанні... коротше, гнав на мене, поки при всіх не розтягнувся на підлозі. Але так-то, чувак, судячи з усього, прокачаний, мені б, напевно, наваляв.

— Він входить в топ десять найсильніших гравців континенту. А його гільдія "Первісні" в сотню кращих. Він би тобі не те що наваляв, він би тебе по паркету розмазав...

— Ну взагалі-то там мармурова підлога. Може й розмазав, але втрутився головний радник і втихомирив його.

— У головного радника язик підвішений не гірше за твій, а то й краще, кому хочеш голову задурить.

— Та я зрозумів, тому що він і мені почав їздити по вухах, мовляв, так не можна, треба все за законом, в нашому місті всі рівні і не тільки мені потрібна допомога, загалом все звелось до того, що зайди якимось на тижні, допоможемо чим зможемо.

— Ну а ти?

— Не я... втрутилася Система і видала чіткі інструкції, всім радникам у всьому максимально мені сприяти і, якщо спробують ухилитися, або не дай Боже, вставляти палиці в колеса, їм загрожує нехиле стягнення.

— Охрініти! Чому ти раніше мені цього не сказав? — підскаочив зі свого стільця Степанов і забігав по кімнаті як неосудний. — Це докорінно все змінює і дає нам у руки величезний карт-бланш. Ну а що радники, хоч чимось допомогли відтоді?

— А ти хіба бачиш їх навколо мене спітнілих він непосильних трудів, або хоча б їх помічників, надісланих для всебічного сприяння. Тільки мадам Суддя позавчора завітала в гості, сповнена каяття. Заявила, що написала прохання про відставку, допомогла визволити Самай' з в'язниці, замінивши реальний термін на умовний з величезним штрафом, який, щоправда, мені ж і довелося оплачувати, добре, що на той момент такі гроші були в наявності. А тепер вона займається пошуками моєї малої, пообіцявши залучити всі свої зв'язки й навіть під'єднати до пошуку медіума.

— До речі, хороша ідея, треба було раніше вдатися до неї.

— Так я оговтався тільки минулої неділі, поки розворушив усіх, поки туди, поки сюди...

— Поки невідому досі мутовану особину, що викрадала наших дітей, не прибив, поки одним пострілом шість мисливців на шматки не розніс... Коротше, сідай і пиши, все те, що мені щойно розповів. Тільки в деталях і бажано з датою і часом подій, що відбулися, а я поки за чаєм збігаю.

— І бутерброд візьми... три!

Поки я писав, Степанов притягнув два чаї та гору бутербродів на таці. Взявши одну склянку із чаєм, він відійшов до вікна і поволі відсorbуючи гарячий напій та потроху відкушуючи бутер задумливо дивився вдалину про щось розмірковуючи. Ну а поки він думав, я, повністю виклавши на папері все що його цікавило, почав налягати на їжу роблячи великі ковтки зі склянки. І поки майор, дожувавши свою пайку поплентався за наступною його очікувала порожня таця і мої великі невинні очі.

— А де?..

— Мої письмові свідчення? Ось вони, все чин по чину описав, і місце і час і навіть яка погода тоді була.

— Бутери кажу де?

— Та скільки там тих бутерів було. На один зуб.

— Який зуб! Там добрий десяток бутербродів було, я спеціально замовив стільки, тому що чув про твій апетит, тому і брав із запасом, щоб ти нажерся, думав мені хоча б три залишиться, а тут виходить ще пощастило хоча б один схопити.

— Якийсь ти сьогодні занадто смиканий Степанов, напевно, від того що погано харчуєшся. Ти головне не нервуй так, а то нерви красі шкодять... хоча, тобі вже нема чого боятися. Я ось на сто відсотків упевнений, що у тебе в значці по-любому ще є щось їстівне.

— Є, та не про твою честь. — буркнув слідчий, допиваючи свій чай.

— Ну ні, так ні, ти мені краще ось що скажи: невже через такий дріб'язок Атом пішов на таке... щоб помститися мені, через свою тещу посадив до в'язниці невинну дівчину та посприяв пропажі, а може, і смерті маленької дівчинки? Що ж він за людина така?

— А я тобі казав, що в цьому місті і не за таке можуть на той світ відправити. Ти говориш за дівчинку та свою співмешканку, але ще багато чого не знаєш, чого він повернув, щоб позбутися тебе.

— Дак ти просвіти, чи це таємниця слідства?

— Ну взагалі-то таємниця, але після твоєї звістки про втручання самої Системи, справа набуває іншого характеру, я тепер без стуку можу входити в ті двері, які донині були для мене закриті. А що до тебе, ти пам'ятаєш той день, коли вперше здійснив свій героїчний вчинок?

— Звісно, мені ще тоді здалося дивним що його помічник Анк, поставив бійця підтримки, та ще майже нулівку, одного на цілу ділянку стіни, де потім ще і прорив мало не стався, мотивуючи нестачею людей.

— Так ось, там все заздалегідь було сплановано. Підкуплений медіум який оголосив, що в ту ніч прорив буде незначним, отримав чіткі вказівки перший помічник Анк розосередити весь склад по периметру незважаючи на рівні та причетність до клану. Але в результаті всі старання пішли нанівець, ти не тільки вижив, але ще і прославився, при цьому прославивши "Спарту" так, як донині не зміг сам її голова, що дуже боляче вдарило по його самолюбству. Другий раз не обійшлося без помічників,

тому що разом із тобою вирішили прибрати і непотрібного свідка. За допомогою своєї родички, тобто мадам Судді, яка заради щастя дочки пішла на посадовий злочин, пред'явивши тобі звинувачення за невелику провину, але вирок при цьому призначивши як за серйозне правопорушення.

— А що мені насправді тоді загрожувало, адже йдеться про ту пізню вилазку в міську каналізацію в складі групи супроводу?

— Саме про неї, заздалегідь сплановану із залученням безлічі сторонніх осіб із вищих ешелонів влади, продуману багатоходовку. А тобі за такий проступок загрожував усього-на-всього лише невеликий штраф, та ти не міг не послухатися, адже більшість вироків підтримується Системою, якщо суддя виносить обвинувачення достатньо аргументовано.

— І кого він залучив?

— Він залучив лише мадам Суддю, і свого найкращого друга ще з того життя, радника Менсона, якого боїться добра половина ради, а решта нишком ненавидить, але відкрито виступити боїться. А ось ті вже вплинули на голову департаменту очищення, щоб той направив свою людину вниз та наказав пошкодити якомога більше ланцюгів механізму очищення, щоб група ремонтників затрималася внизу якомога довше. Потім був залучений ще один голова, який куратором групи призначив недосвідченого співробітника, що досі не мав жодного досвіду в подібних завданнях.

— Аню.

— Саме так. Тямуща, старанна співробітниця, в міру амбітна, виконавча й така, що суворо дотримується букви закону. Але практично зі студентської лави, жодного разу не брала участі і, тим більше, не керувала подібного роду операціями. Адже навіть ти залишив би на горі зв'язкового для коригування дій групи з наземним куратором, і заздалегідь поставив відповідального на чолі загону для загальної координації всередині групи та прийняття одноосібних рішень, щоб уникнути розбрату та неузгодженості, що з вами врешті й сталося. А ще цей дехто, зметикував, якраз у цей час провести позаплановий техогляд засобів зовнішнього зв'язку, тим самим залишивши вашу групу повністю відрізаною від зовнішнього світу.

— Виходить і чорного Женця, вони теж туди заманили.

— А як же. Я дізнався, мисливці з клану "Первісних" спеціально виходили в зовнішні рейди, щоб знайти когось такого, з ким не по зубах буде впоратися системним сорок плюс. До речі, їхня гільдія відповідає за один із зовнішніх входів до системи колекторів міської каналізації, і за добу до подій, що сталися, була допущена позаштатна зупинка турбіни аж на пів хвилини, чого цілком достатньо для проникнення інфікованої особини з такими параметрами.

— Виходить, щоб позбутися мене одного, вони затіяли таку хрінь, при цьому вбивши купу невинних. Ці люди що, зовсім відморожені, чи з глузду з'їхали!

— Ну, по-перше, вони хотіли позбутися не тільки тебе, а й того медіума, який дав невірний прогноз, — того, що є непотрібним свідком. Ну а що стосується решти жертв, то все так і було заздалегідь задумано, щоб подати під соусом випадкового зіткнення

ремонтної групи та її супроводу з монстром, який непередбачувано випадково потрапив до мережі міської каналізації. Як кажуть: "Ліс рубають — тріски летять".

— Медіумом, як я зрозумів, був Гунявий, але якою ж це треба бути гнидою, щоб заздалегідь планувати вбивство стількох невинних людей. Твою ж матір, і ці покидьки керують нашим містом. Треба щось робити, Степанов.

— Зробимо, Саньок, тепер обов'язково зробимо. Усі рано чи пізно постануть перед судом, а потім і перед невідворотним покаранням. Перший уже пішов, вірніше перша — мадам Суддя, і нехай вона не сподівається, що обійдеться одним лише звільненням. Ну а далі й інших підтягнемо, шкода тільки до Атома і Менсона буде важко підібратися, Система проти них не допоможе, якщо не буде прямих доказів.

— З ними я сам розберуся, ти головне інших притисни до нігтя, а ці нікуди від нас не втечуть.

— Ти впевнений, що впораєшся?

— Я тепер набагато сильніший, ніж був раніше, і до того ж не втратив своєї особливості дивувати.

— Ну будемо сподіватися. До речі, напад щурів був теж ними спланований, вірніше, їхніми гільдійськими алхіміками, які розсипали по тунелях якусь гідоту, що викликає у цих гризунів приступи безпричинної люті та абсолютне ігнорування смерті.

— Твою матір, та вони ж нам практично смертний вирок винесли.

— По суті, так. Тільки там виявився один неврахований фактор — ти.

— А що ще вони встигли накоїти? Одноокий теж їхніх рук справа?

— Звісно. А чому ти думаєш, дівчатам ніяк не вдавалося зібрати нормальний склад для патрулювання? І звідки взялися фіктивні копії зі справжніми посвідченнями, що відкрили по тобі вогонь на ураження? Але який же ти молодець, що тоді зумів вижити, і який нахабний до неможливості, бо попхався прямо в пащу звіру на засідання ради, тим самим отримавши заступництво самої Системи. Тепер вони не посміють навіть косо подивитися у твій бік, інакше відповідь буде миттєвою і дуже неприємною, якщо не більше. І це тепер уже нам розв'язує руки, адже самим небом цим негідникам наказано нам сприяти, навіть на шкоду собі.

— Тобто вони зобов'язані будуть у всьому зізнатися, інакше Система їх на нуль помножить?

— Саме так!

— Хай живе наша Система, найсправедливіша в усьому світі. Ура! Але тільки ти так і не відповів, що діється в головах цих двох, якщо вони так легко розмінюються людськими життями?

— Я тут роздобув деяку інформацію щодо Атома, а точніше, щодо його минулого життя. От скажи, ти завжди був таким, я маю на увазі твою зовнішність, фактуру, нічого собі не приробляв?

— Чувак, я з дитинства в спорті, спочатку бокс, потім понад вісім років залізо тягав, не для змагань, просто для себе, без стероїдів та протеїнових добавок. А що, ти хочеш сказати, що через Систему можна змінити й зовнішність, і форму?

— За дуже й дуже великі гроші.

— То що, виходить Атом насправді не той здоровенний накачаний мужик, яким ми його бачимо в повсякденному житті?

— Ерік Роджер, програміст середньої ланки міста Массачусетс. Двадцяти трьох років від народження, астматик, страждав на гостру серцеву недостатність, від якої і помер, а ще мав ожиріння третього ступеня. До речі, за кольором шкіри — він білий. Про Менсона інформації менше, відомо тільки, що закінчив Московський політех, дев'ятнадцять років, як і Ерік за життя був схилений на комп'ютерних іграх. Вони обидва з перших системних, що з'явилися на Террі, ось і досягли певних висот.

— Тільки досі сприймають усе як гру, а місцевих вважають за неігрових персонажів, які через добу однаково відродяться. Ну а ні, то й ні, гра така.

— Ну ось такий приблизно розклад. Далі в мене запланована довга розмова з одним із високопоставлених людей нашого департаменту, до тебе в мене поки що питань більше немає, а якщо раптом з'являться, то зв'яжуся через приватні повідомлення.

— Ну тоді піду я, все одно в тебе бутербродів більше не залишилося, а якщо і є, то плачеш над ними як цар Кощій. До речі, хотів попросити тебе провести експертизу ось цієї субстанції, — я витягнув із кишені колбочку із залишками рідини, з якої пив колишній чоловік Самай' перед тим, як врізати мені в щелепу.

— А що це? — зацікавився Степанов.

— От нехай ваші хіміки і розберуться, потім розкажуть тобі, а ти мені, ну а після, я поділюся з тобою деякими думками.

— Так зараз і ділися, час поки що терпить.

— Ні, мені потрібне підтвердження моєї здогадки, так би мовити, доказ. Тому що без доказів усе виглядатиме як мої п'яні фантазії.

— До речі про мою пропозицію — ти з відповіддю не затягуй. Пам'ятай: Святе місце порожнім не буває.

— Я весь час тільки про неї й думаю, аж навіть не сплю. І як тільки..., так одразу дам відповідь і, можливо, навіть позитивну.

— Як тільки, що?..

— Як тільки знову переверну все з ніг на голову.

— Саме цієї відповіді я і боявся.

— Не сумуй, Степанов, які наші роки. Зате ти не товстозадий очкарик що задихається лиш вставши з крісла, схилений на комп'ютерних іграх та зі своїм надміру роздутим его. Бувай, і наступного разу замовляй якнайбільше бутербродів!

Після того як я вийшов від Степанова, одразу ж навідався до Ані, звісно, захопивши із собою пляшку холодної води з лимоном, що було дуже доречно. Я був зацілований, затиснутий в обіймах і запрошений на пізню вечерю у відповідь, але вже до дівчини додому.

— Ань, давай поки що перенесемо цей захід на інший день, бо виходить, що поки мала невідомо де можливо, терпить злигодні, а я в цей час на повну насолоджуюся життям. Навіть вчорашній захід у світлі цих подій, можливо, був трохи не до місця, але

я всупереч усьому все ж організував його для того, щоб показати тобі, наскільки ти дорога мені і як я тебе ціную, люблю, і хочу, щоб поруч зі мною ти почувалася щасливою.

— Стрілку, ти мене так розчулив, я зараз прямо розплачуся. — вона сіла до мене на коліна і, обійнявши руками за ший, почала цілувати.

— Ань, ти давай не захоплюйся, не забувай, що перебуваєш на робочому місці, до речі, я до тебе ще й по справі.

І коротко пояснив їй свою думку, вчасно підказану мені мудрецем Соломоном, що, можливо, не всі місця були оглянуті належним чином, і не всі співробітники притулку опитані. Може бути, що деякі з них після зникнення дівчинки пішли у відпустку, або звільнилися, або теж пропали. Дівчина замислилася, потім підхопилася з крісла і почала щось креслити на аркуші паперу. Потім, сповістивши мене, що їй треба терміново бігти, чмокнула мене в щоку і пішла на вихід. Мені, звісно, теж довелося йти — усе-таки службове приміщення з особливим допуском.

Вийшовши з департаменту, я одразу ж попрямував на стару добру ринкову площу, де ще вчора збирався закупитися господарськими товарами та так і не спромігся. І ось тепер, поки утворився вільний час, я вирішив заповнити це упущення. Розмірковуючи, з чого почати, я несподівано натрапив на Самій', яка поверталася зі школи Самі, куди ходила, щоб хоч одним оком іще раз глянути на улюблену донечку, яку прямо від входу відвозила клята закрита карета. Вчора, завдяки моїм грошам, вона таки зуміла домовитися з потрібними людьми про зустріч із донькою. Скільки ж радості відчули обидві, зустрівшись після довгої розлуки. Донька повідала про своє непросте життя в домі кухні батька, який стояв на найсуворішій дисципліні та авторитарності. Вдень школа, ввечері домашнє завдання, а вільний час тільки вважався таким, бо був повністю присвячений етикету, готуванню та прибиранню, і все супроводжувалося нескінченними приниженнями, потиличниками та ляпасами. Дівчинка, ридаючи вголос, благала матусю просто зараз забрати її, щоб уже ніколи не повертатися до лихої тітки. Самая' плакала разом із нею і заприсяглася незабаром забрати її звідти, мовляв, залишилося ще трішечки потерпіти.

Саме тому й плелася дівчина поруч зі мною у вкрай засмучених почуттях, бо хоч і дала обіцянку доньці, щоб не засмучувати та вселити в неї надію, але зовсім не знала, як її виконати.

— Не сумуй, смугляночко. У мене вже вимальовується план, як повернути Самі додому, тож тримай хвіст пістолетом і не впадай у відчай.

— Але мій колишній чоловік ніколи добровільно її не віддасть, я занадто добре його знаю.

— Я теж його знаю, і, якщо все правильно зроблю, віддасть як миленький, ще й проситиме, щоб забрали. До речі, добре, що я тебе зустрів, давай-но трохи приведемо нашу квартиру до ладу, ну або хоча б прикрасимо, щоб на той час, коли дівчата повернуться додому, то ходили по хаті з відкритими ротами.

Так і минув цей день, спочатку ми накупили всякого різного, про що я й не

підозрював. Потім, як зазвичай після наших із Сам спільних покупок, довелося наймати екіпаж, бо в руках нести все придбане було нереально. Прийшовши додому, заходилися все це чіпляти, розставляти, міняти. В результаті на нашій кухні з'явився новий посуд разом із кухонним приладдям, скатертина на столі, на ньому прикольна ваза з квітами, подарованими дівчині напередодні і які ще встигли зів'янути, та шторами на вікнах. До того ж дівчина запропонувала, якщо вже взяли, то поміняти й кухонний стіл зі стільцями. Але я її трохи пригальмував, заявивши, що не все одразу, у мене ще є робота, яка теж поки що потребує вкладень. Простіше кажучи, я поки намагався притримати монети, приблизно 740 золотих, на той випадок, якщо дядечко Ау дізнається що-небудь про спорядження із сету "Вітру". Привівши хату до більш-менш пристойного вигляду, ми втомлені, але задоволені, наскільки це можливо в нашій ситуації, лягли спати. Як подружжя, в одному ліжку.

Наступного дня Аня запросила мене на обід, запевнивши що жодних веселощів цей захід не передбачає, просто хоче побути зі мною, показати як живе, напевно, так і не згадавши хто притягнув її п'яну додому. Довелося погодитись, а куди діватись. Самай' сказав, що відбіжу у справах, намагаючись надати своєму обличчю ділового вигляду і не дивитися їй в очі, почувався я при цьому як Труффальдіно з Бергамо, який служив двом панам одночасно, тільки в моєму випадку — залицявся паралельно до двох дівчат. Це викликало деяку ніяковість перед обома, але я ніяк не міг обрати одну, тому що обидві були занадто різними зовні, і водночас запаморочливо красивими, кожна своєю індивідуальною красою, та ще й з такою привабливою харизмою.

Загалом обід пройшов на ура. Я наївся досхочу, по новій оглянув апартаменти Ані, але вже в супроводі господині, а ввечері провів її на нічне чергування до департаменту, тому що капітанське звання не давало привілею відмазатися від таких нічних бдінь. Провівши одну дівчину, повертаючись додому я чисто випадково наштовхнувся на іншу.

Івілі була одягнена в той самий одяг, що й під час нашого першого знайомства, через який я сплутав її з хлопчиськом, і тягла якусь важку коробку. Хотів був нишком ухопити її ношу, щоб допомогти нести, але мало не нарався на розлючену тигрицю, готову видряпати мені очі. Я одразу відпустив ємність і примирливо підняв руки вгору, задля безпеки, так би мовити. А дівчина, впізнавши мене, сама жбурнула коробку на землю і радісно завищавши застрибнула мені на шию. Ну а далі — як далі. Хотів понести — от і нарався, несучи хоч і не сильно важку, але об'ємну і від того незручну ношу світ за очі, тобто до самого дому Іві, де на знак подяки був запрошений на вечірнє чаювання, заодно познайомившись із її дядечком і тітонькою, доброзичливими, але з втомленими очима людьми, замученими вічними пошуками додаткового заробітку, щоб утримувати трьох дітей. Попивши чаю, Іві захотіла усамітнитися зі мною у своїй маленькій кімнатці, для "попустувати", але не тут-то було. Її зведені брати та сестра не давали ні хвилини спокою, то зазираючи у дверну щілину, то у вікно, загалом ні про яке усамітнення не могло бути й мови. Тому галантно попрощавшись із родичами й подружньому чмокнувши в щоку надуту дівчину, я поспішив додому.

Наступного дня, провалявшись у ліжку майже до обіду, мене розбудила Самай', яка заявила, що бажає, щоб її хоч хтось повів такого чудового недільного дня до найближчого кафе на морозиво. Довелося встати і, походивши по всіх кімнатах, оголосити, що нікого такого знайти не вдалося, тож нехай піде і посмажить картоплі. У результаті довелося знову відвідати ті ж кімнати, але тільки вже тікаючи від розлюченої, пантери, якій ну дуже захотілося морозива. З усієї цієї біганини я зробив один висновок: у двокімнатній квартирі особливо ніде не сховаєшся і довго не побігаєш. Так що якщо дівчині захотілося морозива, то треба, взявши всю свою волю в кулак, підніматися і вести її куди просить. Потім ми довго гуляли і в кінці ще потрапили до тітоньки Поллі на чаювання, де засіли до самого вечора, а я мало не заснув, слухаючи тужливі жіночі скарги на життя. Ні, якщо і весь наступний тиждень буде таким, треба самому збирати групу з тямущих хлопців й рушати на пару днів у дальній рейд пополювати на інфікованих, інакше я від такого життя завию вовком.

Завити вовком мені все ж довелося, але з іншого приводу. Усе почалося в понеділок, коли близько десятої години надійшов дзвінок в особисті повідомлення від Ані.

Розділ п'ятий.

Виклик надійшов десь близько десяти, я вже не спав, просто лежав із заплющеними очима, приносячись до запахів, що долинали з кухні, намагаючись по них вгадати що там Сам приготувала. Лежу собі, насолоджуюся, і тут у голові лунає раптове "дзинь": "Стрілок! Ти не спиш?

"Привіт, ні, не сплю. Правда, ще валяюся в ліжку. А що трапилося?

"Потрібно, щоб ти терміново під'їхав до притулку №2".

"Для чого? Невже щось з'ясували?

"Ми знайшли П'яточку".

"Що? Де? Як вона? Що каже... Чорт вона ж не говорить. Як вона взагалі відчувається? Поранена, побита?"

"Тобі краще самому приїхати і все побачити. Та й не забудь прихопити Баффі, малі... їй може знадобитися допомога цілителя... Що я говорю, її в будь-якому випадку повинен оглянути лікар".

"Ань якого хріна ти не договориєш... блін, вибач. Чому ти не хочеш сказати, що з нею?

"На воротах на тебе чекатиме поліцейський, його про все попередили, і він проводить тебе куди треба. Все, чекаю".

Я відразу ж підхопився з ліжка і за пару секунд одягнувшись, взувшись, як навіжений вилетів на кухню. Самая якраз наливала з каструлі в тарілку суп, мабуть для мене, та так і замерла, коли я вискочив з божевільним виглядом і голосно заволав:

— П'яточку знайшли! Я в притулок, ти зі мною?

— Звісно! — вона одразу ж відклала тарілку, кинула ополоник просто в каструлю і побігла в дитячу переодягатися.

Я ж, щоб не гаяти часу, вискочив у коридор, не зачинивши вхідних дверей, і

підскачавши до сусідських, гучно затарабанив у них кулаками. За кілька секунд звідти вискочила Баффі, вже одягнена і з якоюсь сумкою в руках, на обличчі її не було й сліду подиву, мабуть, Аня встигла і з нею зв'язатися.

— Привіт, мені Аня вже повідомила, що знайшли малу і можливо знадобиться моя допомога, — підтвердила вона мою здогадку.

— А що з малою, нічого не сказала?

— Вона не вдавалася в деталі. Сказала тільки те, що я тобі передала.

— Все, я готова! — вискочивши в коридор і квапливо зачиняючи двері на ключ, повідомила Сам.

Ми як очманілі всією дружною юрбою скотилися вниз сходами і, вискочивши на вулицю, одразу ж кинулися на проїжджу частину, щоб якомога швидше виловити вільний екіпаж. На щастя, довго бігати не довелося, за хвилину на дорозі з'явився потрібний нам транспорт, і я, свиснувши візникові, практично на ходу заскочив усередину тарантаса, швиденько допоміг дівчатам забратися всередину і, всипавши кучеру жменю монет навмання, переплативши, напевно, разів удесятеро, повідомив адресу й наказав гнати щодуху.

Візник, мабуть, глянувши на мене і теж, очевидно, перейнявшись моїм рішучим настроєм, гнав як божевільний, кілька разів ледь не перекинувши свою кибитку в кювет, насилу скеровуючи коней на особливо крутих поворотах. Менш ніж за чверть години ми під'їхали до потрібного місця, де я одразу ж вискочив практично як і заскочив — на ходу, при цьому забувши подати дамам руку, побіг до прохідної, де на вході тупцював довготелесий поліцейський, мабуть, чекаючи на мене, оскільки одразу ж, ледь кивнувши, швидким кроком пройшов за ворота і рішуче попрямував углиб території ділянки, що належала закладу, але обходячи головний корпус збоку, прямуючи до підсобних приміщень. Намагаючись не відставати, щоб не втратити його з поля зору, я на ходу озирнувся, аби переконатися, що дівчата бачать, куди ми йдемо, і рухаються в тому ж напрямку.

За хвилину ми зупинилися біля невеликої будівлі з довгою залізною трубою, вкритою іржею, яка, мабуть, слугувала котельнею, що обігрівала в холодну пору всі корпуси притулку. Значить, мала перебуває тут, далі території притулку так і не зуміла пройти й сховалася в цій будівлі. Хоча причина, напевно, в іншому, якби зуміла дістатися сюди, то і за межі сиротинця з легкістю б вийшла, я вже намітив для себе кілька виходів, через які не те що така малеча як вона може непомітно пробратися, але й такий як я з легкістю потрапить назовні, адже притулок все-таки не в'язниця. Ну та гаразд, будемо розбиратися на місці.

Трохи пригнувшись, я увійшов до невеликого занедбаного приміщення, схожого на передбанник, у якому один куток був забитий всіляким господарським інвентарем, як-от лопати, мітли, граблі. Далі йшла підсобка, невелике приміщення три на три, в одному кутку кушетка із засмальцьованими ковдрою та подушкою, а в іншому, праворуч, стілець та стіл із почорнілою заплямованою скатертиною і брудними тарілками з недоїденою зіпсованою їжею, над якою кружляли здоровенні зелені мухи.

За підсобкою йшов невеликий вузький "викручений" коридорчик, праворуч від якого знаходилася піч котельні з місцем для вугілля, а ліворуч, де коридор трохи завертав углиб, невеликий закуток із трубами та датчиками. Саме біля цього закутка й скупчилося кілька людей, загороджуючи огляд. Серед інших там була мадам Суддя та Аня, яка, побачивши мене, одразу ж підійшла і, намагаючись не дивитися мені в очі, повідала:

— Привіт ще раз, вибач, що я нічого конкретного тобі щодо твоєї дівчинки не сказала, просто я не могла підібрати потрібних слів, та й зараз перебуваю в повній розгубленості...

— Та що ж там таке? — вигукнув я.

— Краще давай пройдемо, сам усе побачиш.

Тут якраз за мною забігли задихані Баффі із Самай, останню капітанша обвела важким поглядом, але нічого не сказала, а підхопивши мене під руку, повела в закуток із трубами, силоміць проштовхуючи крізь присутніх, що юрмилися. Проходячи повз мадам, я мимохідь глянув на неї, але тітонька, як і Аня, тут же винувато опустила очі, не сміючи навіть подивитися на мене. Та що ж там таке сталося з моєю П'яточкою, що всіх так верне, і при моїй появі народ як по команді починає тупо ховати погляд, ніби підлітки, накоївши лиха. Але обійшовши всіх присутніх і глянувши вниз у переплетіння труб, злегка освітлених тьмяною лампочкою, я сам тільки й зміг вимовити:

— Твою ж мати!

Істота, інакше я відразу й не зміг її впізнати, ховалася в невеликій ніші між двох труб, в яку могла б поміститися хіба що середніх розмірів собачка або доросла кішка, не більше. П'яточка навіть перебуваючи зі мною й живучи в прийнятних умовах, при цьому об'їдаючись усяким різним, усе ще залишалася худющою та невеличкою, що ніяк не скидалася ані за вагою, ані за зростом на трирічну дівчинку з природною для її віку статурою. Зараз же на мене дивився повністю висушений зголоднілий скелетик із напівпрозорою шкірою, з опухлими суглобами рук і ніг, які набули нездорового червонуватого відтінку, наче від перших проявів гангрени. Розщеплені та відрослі нігтики на тонюсінких пальчиках почорніли від бруду і почали закручуватися, стирчачи у різні боки. Колись хитрющі оченята, часто невинно потуплені вниз, що викликало у жіночої половини неодмінне розчулене зітхання, зараз зяяли темними провалами, звідки ледь мерехтіли закаламучені зіниці, випромінюючи страх і безнадію. Запалі щоки відтягнули губи великого рота настільки, що практично беззубі ясна залишалися весь час оголеними, біліючи великим і самотнім переднім зубом і навіть оголюючи два нижніх кутових, що були розташовані з різних боків. Крім того, її ріденьке білувате волоссячко, яке так любила, коли я його розчісував, тепер звисало з голови кількома брудними та слизькими драглями пасм, додаючи образу вже геть-таки моторошного вигляду.

Дівчинка, з жахом дивлячись на юрбу людей, жалібно повискувала, а коли хтось пробував наблизитись, починала грізно шипіти, намагаючись вчепитися розщепленими нігтями й куснути самотнім зубчиком, але при цьому досить часто перериваючись й

зриваючись на дикий хрипкий кашель, бризкаючи на всі боки слиною, яка продовжувала текти з її нижньої губи. Мала була явно хворою, що не дивно, якщо постійно спати голою на холодній підлозі ще й повсякчас мокрою та голодною. Коли під час одного з таких нападів вона випадково повернулася до мене боком, я побачив, що вся її худюща попа й проміжність повністю загиджені засохлим лайном, яким, до того ж була вкрита вся підлога навколо і навіть миска із залишками позеленілої їжі, ну і звісно запах, природно, ширився такий, що якби я не звик до ще гірших ароматів, яким заносило від інфікованих, то зараз би блював на вулиці всіма рештками, що залишилися в моєму організмі. Ну а що мене остаточно добило, це те, що моя маленька була прив'язана за шию поясним шкіряним ремнем до труби, від якого на шийці в неї з'явилися гнійні рани, а вся нещасна спинка, що страшно випирала тонкими реберцями, й задристана дупця посічені все тим же ремнем, і судячи з ран, як по свіжих, так і по тих що ледь загоїлися, знущалися з бідної дівчинки постійно, причому лупили по чім попало, бо один слід був навіть на личку. Але найстрашнішим було те, що, не витримавши постійних знущань, голоду та побоїв, її хитрі оченята перестали світитися розумом. Дівчинка повністю втратила людську подобу і зараз переді мною між трубами злякано тулилося нещасне зацьковане звірятко.

Поки я ошелешено витріщався на мою крихітку, ззаду протиснулися Баффі з Самай, але як тільки вони визирнули з-за мого плеча, Сам вигукнувши "О небо!", одразу ж вибігла з приміщення, ну а цілителька, яка мала б надати швидку медичну допомогу, спершу збліднувши, а потім міцно заплющивши очі, без коментарів рушила за сусідкою. Теж мені лікар, хоча я знову упереджено ставлюся до людей, адже вона як-не-як дівчина і добре знала якою мала була зі мною, а побачивши таку моторошну зміну її психіки не витримала, та я і сам ледве встояв на ногах побачивши такою свою малечу.

— Хто це з нею так? — запитав я в порожнечу.

— Місцевий кочегар, за сумісництвом двірник, а по факту спитий п'яниця, що практично не просихає, але зі слів місцевих співробітників, цілком адекватний та спокійний, тільки дещо нелюдимий. — глухим голосом промовила Аня. — Ось так от, ніби знаєш людину...

— Правильно кажуть: "В тихому болоті чорти водяться". Де він, я хочу з ним поговорити?

— Не треба тобі з ним бачитися, стрілку. — втрутилася мадам Суддя. — Та й відвели його вже. Ним займуться інші люди, які саме спеціалізуються на таких от мерзотниках, і його подальшій долі не позаздрить ніхто. Вже повір мені. Тепер я бачу, наскільки винна, й зроблю все щоб хоч частково загладити свою провину перед тобою мій хлопчик.

— Життя саме питає з вас, мадам. Ну а той, хто по-справжньому винен, незабаром понесе заслужене покарання, так і передайте йому тітонько, хай готується, не сьогодні-завтра я прийду за ним.

— Я розумію твій біль, але піти на вбивство, це скоїти тяжкий злочин, невже ти

готовий перейти межу дозволеного і забруднивши руки кров'ю, стати злочинцем та вигнанцем?

— Пишномовні слова мадам, як для жінки, що наплювала на закон заради примхи збожеволілих родичів. Але я вас засмучу, я не злочинець, і покарання моє буде цілком законним. Я все зроблю, по справедливості, бо тільки вона головне мірило людських вчинків, так що не забивайте собі голову пустою казуїстикою, а просто передайте те, що я попросив.

Висловивши мадам Судді все, що було потрібно, я в ту ж мить забувши про неї, обережно присів і потягнувся рукою до малечі що ледь повискувала тихенько примовляючи:

— П'ятюнічка, маленька моя, що ж вони з тобою зробили, тварюки, чого ж ти мене не дочекалася, рідна, я ж обіцяв, що ніколи не покину тебе. — спочатку, як тільки побачила що я простягаю руку, вона почала було загрозливо шипіти, вишкіряючись нещасним зубчиком, ось тільки при цьому почала боязко тремтіти. Але почувши мій голос у запалих оченятах щось заблищало й припинивши скалити зубом, але все ще тремтячи взялася потроху виповзати зі свого сховку витягнувши голову вперед і невідривно дивлячись мені в очі. — Що, жабенятко, впізнаєш, іди до мене крихітко, кажеш не дочекалася, бо били всі навколо й знущалися з моєї П'ятюнічки, нічого тепер я поруч, більше ніхто не посміє тебе не те що образити — косо глянути, бо вирву я те око, що зрить лихо.

Нарешті помаленьку покинувши своє сховище й опинившись практично поряд, я зміг легенько погладити її по голові, ковзаючи пальцями по маслянистих волосинках, провівши так кілька разів ледь дихаючи від смороду, що йшов від неї. Відтак легенько почухав за вушком, від чого малеча раптово переставши тремтіти, раптом притиснулася голівкою до моєї долоні і схопивши ручками мій великий палець блаженно посміхнулася, принаймні так можна було розцінити її рот, що раптом розтягнувся і вишкірився. Я простягнув іншу руку і полоскотавши за іншим вушком, ніжно провів пальцями по кістлявій спинці, від чого П'ятючка радісно цвякнувши засмикала по підлозі лівою ніжкою, а потім несподівано сунула в рот мій великий палець і почала його смоктати, при цьому ще й прицмокуючи. Я від несподіванки рвонув палець на себе, звичайно разом з рукою від чого маленька, що тісно притискалася до неї, мимоволі впала на бік, злякавшись такого раптового пориву вона знову безпорадно завищала, і стиснувшись від страху в маленьку грудочку, не зводячи з мене настороженого погляду почала потроху задкувати у своє сховище.

— Фу, П'ятючко, хіба я тебе не вчив, що смоктати можна тільки льодяники на паличці, але аж ніяк не чужі пальці... хоча можливо, що й не вчив, але зате тепер навчу, щоб віднині й назавжди запам'ятала, крім солодошів більше нічого ні, ні!

— Стрілку, ну ти зовсім хворий чи від побаченого в тебе теж дах поїхав, вона смоктала палець, тому що голодна, це природний інстинкт усіх ссавців. Ти хіба ніколи не був у селі й не бачив, як маленьким телятам сунуть палець до рота, і вони починають його смоктати.

— Аню, а ти з якого переляку почала пхати телятам пальці, невже тільки за цим у село і їздила? Якось із такого боку я тебе ще не знав.

— От дурне. Будь тут, а я піду пошукаю пляшечку із соскою та молоком, у цьому закладі таке по-любому має бути. Експропріюю одну в рахунок порушень, яких у притулку стільки, що час його прикривати.

— Слухай, а не можна заодно якусь ємність із теплою водою знайти, поки ти шукаєш соску, я спробую малу відмити, а то з таким амбре переміщувати її буде важко?

— Я розпоряджуся, щоб принесли.

— А куди поділися Самая з Баффі?

— Одній стало зле і її знудило на вулиці, зараз сидить під деревом і оговтується. А інша теж не набагато краще почувається і просила передати, що сама поки не може оглянути малу, але натомість зв'язалася з Айболитом із клану "Світлих" — він десь за годину звільниться і під'їде куди скажеш.

— От помічниці на мою голову. Ні з однієї ніякої користі, ні з іншої.

— Ну я б не бралася їх суворо судити, тому що, коли вперше побачила таке видовище, самій мало не стало зле. До речі, стрілку, хочу тебе запитати, як офіційного опікуна — що ти маєш намір робити з дівчинкою далі, якщо взяти до уваги її нинішній стан?

— А що з її станом, підлікуємо, відгодуємо, а те, що дах трохи протік, так у вас баб він у всіх трохи набік. Нічого, теж не страшно, правда, жабеня? Як кажуть: Були би мізки, а дах ми самі справимо. А з чого це ти раптом питаєш таке?

— Просто мадам Суддя припустила, що можливо трапиться таке, коли, побачивши в якому стані знаходиться дівчинка, ти не захочеш її забирати й тим більше покласти своє життя на турботу про неповноцінну, так би мовити, істоту, — це не мої слова, просто я переказую її думку, тим паче знаючи твою непосидючість і вічну жагу до пригод.

— І що, знову здати в притулок чи того гірше — в дурдом? Уже один раз здали, практично нормальну дівчинку, і що з цього вийшло?.. Чи може вона пропонує прикласти малій, подушку до обличчя і нехай краще спочине з миром ніж залишиться такою на все життя?

— Таке припущення теж прозвучало з її вуст, а ще було сказано і навіть погоджено з вищими органами, що таку дію ніхто б не порахував за проступок, і закон закрив би очі на це діяння.

— Передай мадам Судді нехай іде до біса з таким своїм законом і його діяннями. Дівчинка поїде додому, і крапка. А там розберемося... П'яточко, ти чого знову пхаєш мій палець до рота, фу, ану кинь каку. Аню, давай припиняй марно базікати, дістань ти вже ту соску, а то вона мене скоро жертви почне... Так, жабко, ану давай для початку позбавимо тебе цього клятого ремня.

Поки дівчина бігала корпусами шукаючи соску та молоко, я, посадивши малу брудним задом на подушку кочегара, взятую з ліжка, почав розстібати шкіряний зашморг з її обдертої та закривавленої шийки. Вона ніби відчуваючи, що скоро настане

довгоочікуване звільнення, сиділа тихо навіть не ворухнувшись, і тільки важке хрипке дихання видавало в ній життя. Зате, коли ремінь із дзвоном упав на підлогу, мала як дикий лев накинулася на нього, почавши з розлюченим ричанням гризти ненависну шкіру, ну як гризти, скоріше жувати, беззубими яснами мружачись і перекидаючи його з одного куточка рота в інший. Бач, як завелася, коли батя поруч, нічого рідна я тепер завжди буду з тобою. Пожувавши та познущавшись над заклятим ворогом, вона раптом випустила ремінь, вигнулася дугою і почала з надривом кашляти, та так жорстко що здавалося зараз легені виплюне. Відкашлявшись і важко дихаючи, мала втомлено плюхнулася задом на подушку, але спиною до мене, а потім трохи посидівши раптом випрямилася ніби щось згадавши й почала швидко вертіти головою вправо-вліво немов щось загубивши. Потім відчайдушно заверещавши підскочила й стрімко обернувшись, затряслася ніби від лихоманки і почала очманіло витріщатися на всі боки. Але побачивши, що я на місці і нікуди не подівся, тоненько вищачи і все ще тремтячи всім тільцем кинулася до мене і тільки знову притулившись до лівої долоні та вхопивши ручками великий палець, а для надійності ще й ніжками стиснувши моє зап'ястя, почала потроху заспокоюватися й знижувати свій писк до розміреного, але хриплого дихання. Так і сиділа поки хтось із копів не притягнув невеликий таз із теплою водою та мильним приладдям, а з ним одночасно з'явилася й Аня, несучи в руках пляшку із соскою, наповнену теплим молоком. Я, взявши її у дівчини, почав повільно водити біля обличчя малої, а та, раптом переставши задоволено щиритися від насолоди бути під надійним захистом і теплом моєї руки, прийнявши найсерйозніший вираз обличчя почала втягувати сопливим носом навколишні запахи, а коли я підніс соску практично до рота одразу заплямкала губами відчувши близькі ласощі. Ну й звісно, кинувши до біса мою руку, гепнувшись спиною на подушку, вчепилася в пляшечку і всунувши її до рота ледь при цьому не вдавившись почала налягати на лактозу так, що за вухами затріщало, та ще й ніжками намагаючись підняти тару аби влилося побільше. Починаю впізнавати свою П'яточку.

За пару хвилин нахлебтавшись молока до такої міри що запалий животик вмить роздувся, мала гучно пукнула, хіхікнула і випустивши напівпорожню пляшечку на підлогу миттєво заснула, при цьому продовжуючи прицмокувати захляпанним ротом, напевно, уві сні продовжуючи спустошувати бажану ємність. Ну що ж, так навіть краще — сплячу мити зручніше, хто знає чи не повернувся її колишній страх води, а Самай щоб заговорити, поруч немає, вірніше вона є але тільки ні за що не бажає заходити в страшну котельню. Довелося самому брати на руки практично невагоме тільки й обережно опустивши у воду почати потроху відмивати від накопиченого двотижневого бруду. Аня, яка знову опинилася поруч, коли мені було важко стала допомагати як могла, оскільки особливого досвіду в купанні дітей ні у неї, ні у мене не було. Ну а поки терли та милили, вона повідала мені як знайшли дівчинку і що з нею за цей час відбувалося, тому як усіх причетних осіб включаючи садиста кочегара вже встигли допитати.

Перевірити співробітників притулку №2, які звільнилися приблизно під час

зникнення дівчинки, Аня вирішила після того, як я під час свого останнього візиту висловив думку що можливо поліція не все оглянула й не всіх ще опитала. Тому не надто церемонячись вона саме в неділю під'їхала до будинку головного бухгалтера і безапеляційно примусила їхати в притулок для того, щоб переглянути архів. Майже одразу ж натрапила на закриту справу якоїсь Августини, яка звільнилася з посади вихователя минулого тижня у зв'язку з виходом на пенсію. Не зволікаючи поїхала до тієї додому по дорозі закинувши назад перелякану бухгалтерку. Трохи покружлявши, але через деякий час вийшовши на потрібний адресат одразу кинулася вимогливо стукати в двері і цього разу теж до смерті перелякавши колишню працівницю притулку, яка, трясучись від страху ледве відчинила входні двері. Жінка заспокоїлася тільки тоді, коли дівчина пред'явила посвідчення і з розстановкою пояснила їй причину свого візиту, і тільки після цього та розповіла все як є від самого початку, як тільки малу привезли в притулок і для початку оформили в групу попереднього набору, де доставлених дітей відбирали для вже основного класу навчання відповідно до віку та здібностей.

З першої ж появи дівчинка не викликала симпатії в решти дітей через свою непривабливу зовнішність та дефект мови, а ще через дорогий та яскравий одяг на ній і свою ляльку, яку міцно притискала до грудей. Навіть у присутності виховательки деякі особливо нахабні хлопці почали вголос обзивати маленьку німою потворою та білявою доходягою, через її худеньку статуру. Внаслідок такої зовсім недружньої зустрічі, й так перелякана мала стала зовсім відлюдкуватою і повністю закрилася в собі. На жаль, така замкнутість не допомогла їй, коли через деякий час трапилася перша неприємність, якщо можна так висловитися. Виховательку хтось покликав, уже не важливо куди і в якій справі, але вона змушена була на хвилин десять — п'ятнадцять залишити групу, зачинивши двері на ключ і залишивши дітлахів наодинці. Як тільки за нею зачинилися двері, родичі однієї з молодших виховательок, за хабар господині, яка влаштувала своїх двох дітей на дармовий і досить поживний сирітський харч (як Аня і припускала) рудоволосий задиристий Гарі десяти років від роду та його восьмирічна сестра Мілашка разом із парочкою інших таких же роздовбаїв, одразу підскочили до П'яточки, яка сиділа за дальнім столиком і самотньо гралася зі своєю лялькою. Спочатку вони взялися смикати її з усіх боків і всіляко обзивати, мала почала відмахуватися і загрозовито пирхкати, чим лише насмішила хуліганів і ще більше розпалила. Потім Мілашка зашикала на всіх, закликавши заспокоїтись, і коли хлопчаки притихли, ввічливо, але досить-таки їдким голоском попросила у П'яточки дати пограти її лялькою. Залякана дівчинка, думаючи, що якщо дасть на час свою улюблену іграшку, то діти дадуть їй спокій, тому довірливо простягнула тій, Мимру. Мілашка, домігшись свого, задоволено хмикнула і пішла на своє місце, вже зовсім не звертаючи уваги на здивовано глядівшу їй услід малу. Та ж, усвідомивши, що в неї простісінько обманом відібрали ляльку, схопилася і кинулася до кривдниці аби забрати своє. Але тут один із хлопчаків спритно підставив підніжку, через що бідолаха з гуркотом розтягнулася на підлозі, боляче вдарившись об дерев'яне покриття, від чого заревіла

на весь клас, але жорстокі безпритульники, не звертаючи жодної уваги на її крики, почали ногами добряче гепати лежачу по чому попало, абсолютно наплювавши що перед ними трирічна нещасна дівчинка. Коли вихователька повернулася до класу, то застала на підлозі лише її маленьке, скручене в закривавлений клубочок, залякле тільце. Вона в жаху схопила дівчинку, яка не подавала ознак життя, на руки й побігла до лазарету. На щастя, там працював, та й зараз працює тямущий лікар і йому вдалося привести бідолаху до тями, а заодно обробити забиття та синці, і до всього іншого на два дні вкласти постраждалу на стаціонар до місцевого лазарету, щоб дитина могла трохи оговтатися. А вже наступного дня Августина пішла на пенсію і з'явилася тільки через два дні з метою забрати розрахункові. На нещастя, їй знову довелося стати свідком повторного побиття дівчинки, але про деталі їй вже повідала одна з колишніх улюблениць, що перебувала в цій групі, яких мав кожен вихователь і які час від часу таємно доносили про все своїм покровителям. За її словами, того дня мала вийшла з лазарету, а старший вихователь, бачачи, що над дівчинкою так жорстоко знущаються в групі попереднього набору, замість того щоб визначити її до молодшої групи, де їй було б явно краще, знову відправила на колишнє місце — фактично на забій. Історія повторилася практично один в один. Тремтячу дівчинку привели до групи, так само як і раніше, посадивши на місце за дальнім столиком, де вона перебувала в повній самотності, оскільки ніхто з дітей не бажав сидіти разом із відлюдьком. Спочатку як і в перший день пішли глузування та презирливі погляди, а коли вихователька знову покинула клас, як оскаженілі накинулися на бідолаху і поваливши на підлогу хотіли повторити попереднє побиття, але цього разу П'яточці вдалося заповзти під великий стіл із низькою перемичкою, через яку шибеникам не вдавалося дістати її натовпом, а залазячи по одному вони наривалися на її гострі відрослі за кілька днів кігтики, якими вона боляче дряпалася при цьому шиплячи й скалячись. Тоді діти почали закидати малу залишками їжі, недогризками яблук та іншими дрібними предметами. А коли забава набридла, почали діставати її звідти за допомогою віника, та, коли дівчинка худенькими, але чіпкими ручками вирвала кілька гілок від мітелки, почали тицяти в неї шваброю. За цим заняттям їх і застала шановна Августина, яка забігла на хвилинку до групи, щоб замінити колишню колегу, що відлучилася, і накричавши на хуліганів та відібравши в них швабру почала, ласкаво примовляючи, виманювати бідолаху з-під столу. Але та від постійних знущань перебувала в такому неадекватному стані що вже не довіряла нікому, і як тільки жінка простягнула до неї руку тут же боляче дряпнула по ній ще й почала кусатись.

Якось, примудрившись вхопити шалену малу що почала до всього ще й несамовито вищати та звиватися, із подряпанними та покусаними руками колишня вихователька знову потягла нещасну до лазарету, але тут, як на біду її покликали в бухгалтерію, щоб отримати належні їй розрахункові. А через те, що бухгалтерка була дамою норовливою, в разі якщо хоч на хвилину запізнишся, то вже можеш і не застати її на місці, і тоді можна прочекати й кілька годин поспіль очікуючи коли вона зволить з'явитися. То Августина, щоб не дай Боже часом не запізнитися попросила двірника Прохора, який

проходив повз, відвести дівчинку до лазарету, благо рухався він у тому ж напрямку. Прохор мав серед персоналу репутацію хоч і мовчуна та трохи відлюдька, що любить час від часу "залити за комір", але слухняного й старанного, за що його ще тут і тримали. Жінка потім гірко каялася, казала, що знала б чим усе скінчиться наплювала б на ті гроші й сама все б зробила як треба. Але як то кажуть — сталося що сталося. Двірник, схопивши дівчинку за руку, ствердно кивнув, і потягнув її до лазарету, зовсім не звертаючи уваги на верески та дряпання.

Далі Аня повідала продовження поневірянь П'яточки вже зі слів підозрюваного Прохора, якого довелося допитувати під гіпнозом, тому що, перебуваючи постійно в стані алкогольного сп'яніння, не все пам'ятав.

Кочегар лише на вигляд здавався тихим і незворушним, йому в якусь мить набридли постійні верески та гострі кігтики малолітньої безпритульної, і він сп'яну врізав тій добрячого ляпаса, від чого худенька мала одразу вирубилася. П'яниці з похмілля здалося що він убив її й тому злякавшись схопив невагоме тільце і сховавши за полою піджака ніким непомічений поніс до себе в кочегарку, щоб або спалити доказ, або під вечір по-тихому прикопати в саду. Але коли опинився у себе в підсобці, дівчинка раптово прийшла до тями й вивернувшись спробувала чкурнути в напіввідчинені двері, але, на жаль, перебуваючи в стані крайньої знемоги через часті побої їй елементарно не вистачило прудкості оскільки тонюсінкі ніжки весь час плуталися і підгиналися. Прохор хоч і п'яний, але все ще не втратив колишньої вправності, схопив її за поділ сукні й злякавшись що сирота зараз побіжить і розповість про його вчинок господині яка може розгніватися за таке й звільнити, позбавивши його місця постійного заробітку ще й такого теплого і невибагливого, знову вліпив малій сильного ляпаса, зваливши додолу. Звідки йому було знати, що дівчинка німа, і якби втекла, то аж ніяк не назад до клятого притулку. Від переляку та від алкоголю він зовсім оскаженів і знявши з пояса довгий ремінь почав шмагати малу по чому попало, а та, зіщулившись, грудочкою й прикривши голову ручками несамовито верещала від нестерпного гострого болю. А кочегар, зміркувавши, що її крики можуть почути зовні, спорудив із ремня петлю і накинувши на тоненьку шийку так і потягнув її по землі, не звертаючи уваги на пороги й гострі кути, в які весь час вдарялося напівживе побите тільце. Затягнувши дівчинку до бойлерної, і надійно прив'язавши ременем до труби, швиденько спорудивши з мітли міцні гнучкі різки, попередньо змочивши їх у воді, почав далі шмагати жертву, щоб зовсім вибити з голови пам'ять про його вчинок, а разом, щоб змусити замовкнути. Від таких лютих побоїв знецілена мала наробила прямо під себе, що одразу відчув нелюд. Він грубо зірвав з немічного тіла весь одяг і викинув у котел, щоб потім спалити. Поштовхавши лежачу і побачивши, що та без свідомості, притягнув невеликий таз зі стічною водою і добру частину вилив дівчинці на голову, від чого вона стала приходити до тями, кинувши таз із залишками рідини поруч у кут і зовсім забувши про нього він пішов у підсобку і накидавши в брудну тарілку пару ложок каші кинув малій під ноги, щоб не померла з голоду. Це поки що... а там вже вирішить, як із нею вчинити. Ну а таз із водою став тим єдиним джерелом

надії що врятував дівчинці життя, оскільки із нього вона пила, коли мучила спрага, бо вічно п'яний Прохор зовсім забував її годувати, а тим більше поїти.

Чого він не забував, так це іноді знімати ремінь і жорстоко шмагати малу, коли трохи оговтавшись, приманював її залишками їжі, очікуючи сліз розчулення від його доброти, у відповідь отримуючи тільки злісне шипіння, від якого він взагалі божеволів і лупцював нещасну дитину не шкодуючи сил при цьому ще й примовляючи, мовляв, ось як вона відповідає на його доброту й турботу, за це нехай здохне з голоду, тому що більше не отримає ні крихти. Знесилившись від побоїв, він, утомлено хитаючись ішов до себе й завалившись на лежанку, засинав у п'яному угарі. І так тривало день у день протягом цілого тижня і навіть трохи більше, поки рано-вранці в притулок не з'явилася Аня разом зі штурмовою групою і не заарештувала нелюда, тим самим зберігши П'яточці життя.

— До речі практично одразу ж за мною з'явилася мадам Суддя з медіумом і міцними хлопцями. Думаю якби вони першими схопили негідника, то той зараз верещав би як свиня, проклинаючи матір свою, яка народила його на цей світ. Хоча йому й так не позаздриш, те, що на мою думку винесе у вирок суддя буде гірше тортур... Але виродок цього заслужив, нехай тепер понесе покарання за свої діяння.

— А якого хріна ці вихователі бігають весь час, чого місця не тримаються? — запитав я, зіскоблюючи залишки бруду зі щуплих сідничок, від чого дівчинка уві сні морщилася, але так і не прокидалася.

— Не вистачає персоналу, ось і бігають із класу в клас підмінюючи один одного, у кожного ж свої проблеми і турботи. Мало хто хоче йти возитися з безпритульними за таку мізерну зарплату, а ще менше тих, хто може працювати з дітьми і знаходити з ними спільну мову.

— Знаєш за те, що ці як ти кажеш — діти, так познушалися над малою я б передавив їх як гнид, разом із персоналом. Але в той же час розумію, що це наша провина, що вони такі. Наша байдужість до них, байдужість і черствість робить дітлахів такими безжальними до оточення і один до одного. А ми потім ще ходимо й дивуємося, і з чого це раптом світ такий жорстокий. До речі, а якщо тут є такий крутий лікар, нафіга ти Баффі викликала?

— Тому що, весь персонал, окрім вихователів, викликали в департамент для допитів, а ще я не надто довіряю місцевим ескулапам — через упередженість до колективу вони можуть давати невірний діагноз.

— Ну, Баффі так взагалі ніякого діагнозу не визначила, їй самій мало діагноз не довелося ставити. Чувисі тепер капець, задражню до сліз.

— Ну, не всі такі холонокровні як ти — вірець незворушності та стійкості. Ти, до речі, краще вимий малій там от, між ніжками.

— Не-не-не, Аню, там я мити не буду, сідниці ще б куди не йшло, але там... давай краще ти.

— Ой, теж мені... а ще на Баффі бочку котиш.

— Ну не можу я там торкатися, для мене це протиприродно, як на злочин піти, та й

то вбити, напевно, легше б було.

— От дурник, але ж ти їй майже як батько... ну добре сьогодні я тобі допоможу, а завтра що?

— Завтра Самай помие, і післязавтра теж, а там дивись підросте трохи, і сама митися навчиться.

— Боюся, що твоя Самая в цій справі тобі довго ще не помічник...

— Слухай! Ти тут згадала про опікунство? Як мені тепер бути?

— Мадам Суддя, поки при посаді, пообіцяла про все подбати, і навіть вибити тобі невелику допомогу, як по догляду за неповноцінною дитиною.

— Не треба нам ніякої допомоги, у нас всі повноцінні, це просто тимчасове помутніння — відійде. До речі, начебто все з помивкою, чиста як агнець, ну може і не як агнець, але якщо й далі продовжимо мити, то боюся розсиплеться на запчастини. Зараз замотаю дитятко в рушник і гайда додому. До речі, попередь Баффі, щоб Айболита теж терміново додому перенаправила, а то он як кашляє, зараз язика виплюне. І пляшечку з молоком поруч поклади, раптом мадам зволить жерти.

Аня залишилася в притулку завершувати якісь свої справи, а я, загорнувши малу в рушник як немовля, попрямував до виходу. Щоправда, через те, що вона вхопила двома ручками мій палець на правій руці, яку я до того ж зобов'язаний був притискати до її голівки, інакше починала скиглити й сіпатись, мені не зовсім зручно було пересуватися. Брудні двері довелося відчиняти ногою, сильно штурхнувши й до того ж встигнути вискочити, щоб не повернули назад, і все це якомога тихіше й плавніше, бо не хотілося будити малу, яка за два тижні, напевно, вперше спокійно заснула.

З цієї ж причини нам ледве вдалося спіймати екіпаж. Свистіти я не хотів, боячись потурбувати своє чадо, а скільки б обидві дівчини не махали руками, мало не вискакуючи на дорогу при цьому, візники чомусь не хотіли зупинятися, хоча деякі їхали порожняком. Тільки на сьомому чи восьмому екіпажі, що проїжджав повз, нам пощастило, візник зглянувся і голосно скомандувавши коням "Тпру-у!", зупинив свій тарантас. Вмостившись, я звернув увагу що Самая сіла поруч із Баффі на сидіннях навпроти мене, чого раніше ніколи не робила, навпаки завжди намагаючись зайняти місце поруч, та ще при цьому міцно притиснутися пружним стегном. Зараз через дикі зміни П'яточки ми з малою схоже перетворилися для дівчини в щось на кшталт прокажених, сісти біля яких означало піддати ризику своє життя. Цікаво спати вона тепер зі мною теж відмовиться? Але навіть якщо й так — мені все одно, я ніколи не примушував Сам робити щось примусово і не обмежував її прав й свобод, усе що вона робила для мене раніше, тільки з власної волі та ініціативи. І зараз тим більше не збираюся її нічим дорікати чи виганяти з квартири, нехай живе далі і робить що хоче — у мене тепер своїх турбот повна голова, головне, що моя П'ятюнічка тепер знову зі мною, хоч і схудла та звихнулася, але нічого, мені не звикати, біля мене нерідко у багатьох дах їде. Коли проїхали добру частину шляху, безтурботний вираз раптом зник з обличчя дівчинки, ріденькі біляві брівки нахмурилися, широкий рот почав голосно причмокувати, а права ручка, відірвавшись від мого великого пальця, почала

нишпорити навколо себе намагаючись пальчиками схопити щось відоме тільки їй. Хоча й так зрозуміло — пляшечку шукає, мадам зволить підкріпитися після такого тривалого шляху в десять хвилин. Сунув їй до рота соску, для початку трохи подразнивши засовуючи і назад виймаючи, чим викликав незадоволене фирчання типу: "хе-хе", після чого, ніби в востаннє, шалено почала жамкати бідну гуму чи з чого там та соска була зроблена. І що головне при цьому не відкриваючи очей, мабуть, щоб не втрачати дорогоцінний час сну, перериваючись на якийсь там перекус, що подається по одному помаху руки. Ємність спорожніла за якихось пару секунд, через що була недбало відкинута, і мала, ще трохи даремно поцмокавши повітря, сито ікнула, пукнула, тоненько хіхікнула і впустила голову набік, повністю занурившись у глибокий сон, забувши і про мою руку та навіть випустивши з розслабленої ручки великий палець. Заснути заснула, але ось повітря зіпсувала знатно, адже і я, і дівчата одночасно повернули голови намагаючись зловити хоч ковток свіжого повітря, а Баффі ще й руками почала махати, щоб швидше розігнати зіпсоване повітря. І навіть кучер ні сіло ні впало почав чхати.

— Гей, вельмишановний, будь здоров! А зупини-но ти нам біля он тієї лавочки, бачиш дівчина махає, проситься вискочити на пару хвилин та прикупити десяток простирадл, звичайнісіньких, недорогих. — Не надто голосно звернувся я до візника, побачивши здалеку магазин тканин та постільної білизни, саме згадавши що поки я знову привчу П'яточку до горщика доведеться на якийсь час згадати про старий добрий метод сповивання засранки, до того ж треба починати потроху мститися Баффі за чистоплюйство по відношенню до моєї малої. Цілитель — їдрить твою на пополам!

— А я не через це махала!.. Ой! А що, тобі треба? — Баффі спочатку не второпавши що до чого, почала ставити безглузді запитання, але оговтавшись одразу ж підхопилася на вихід. — Десять, чи більше?

— Поки вистачить, а там подивимося, в разі чого з-під тебе витягнемо.

— Ха-ха, як смішно!

Більше не затримуючись дівчина вискочила на тротуар і швидким кроком пішла в бік лавки. Після того як вона пішла між мною і Сам запанувало колишнє мовчання, яке порушувалося тільки хрипким і важким диханням дівчинки, а іноді й надриivistим кашлем, через який вона іноді прокидалася, ледве прочинивши сонні запалі очі, шкірилася мені рожевими опухлими яснами зі смішним переднім зубчиком, і тут же засинала.

— Пробач мені, Стрілку, за те, що не змогла бути з тобою поруч, коли ти потребував мене, хоча б як підтримку. — несподівано заговорила Сам, дивлячись кудись убік. — Але бачити, як маленька, весела та метушлива дівчинка, що часто смішила нас своїми витівками, раптом перетворюється на жахливу потвору, що вишкіряється до тебе, без краплі розуму в очах, вище моїх сил, я думала, що втрачу свідомість просто на місці, навіть не пам'ятаю, як опинилася на вулиці. Ти, напевно, зневажаєш мене за цю слабкість, але як би мені не було соромно й гірко, я навіть зараз, коли мала мирно спить, боюся поглянути на неї.

— Сам, я тебе ні в чому не звинувачую, скільки разів повторювати. Ми зійшлися разом, тому що, опинившись у скрутному становищі не раз приходили один одному на допомогу, але робити щось понад своїх сил ніхто з нас не зобов'язаний через те, що нас до цього не зобов'язують ні обов'язок, ні якісь обітниці ані кровні чи сімейні узи.

— Тобто ми з тобою що, зовсім чужі? Тоді чому ти стільки допоміг і продовжуєш допомагати мені, для чого це робити, ти ж не зобов'язаний?

— Тому що можу і хочу, поки ти цього потребуєш, як чоловік, який не може просто так дивитися на горе сильної, розумної, але такої самотньої жінки, та ще й із маленькою донькою на руках, у якій душі не чує.

— Хіба я одна така?

— Звісно ні, але доля звела мене саме з тобою.

— В цьому й різниця між нами, ти можеш і хочеш, а я хотіла б, але ніяк не можу себе перебороти.

— Нісенітниці кажеш, смугляночко, різниця між нами тільки в тому, що ти бачиш наполовину порожню склянку, а я наполовину повну. Ти угледіла в істоті в бойлерній жахливу потвору, що вишкірилася без краплі розуму в очах, а я маленьку нещасну дівчинку, яка намагається з останніх сил захистити свою кинуту на землю і стоптану брудними чобітьми людську гідність, із променистими іскорками надії в очах що згасають при вигляді мене. Так чого б мені лякатися, я знайшов свою П'яточку щоправда задристану та змарнілу... а те, що з протікшим дахом... ну що ж, будемо вважати це ще однією її безглуздою витівкою, за яку я після одужання ох і накручу їй вуха — до посиніння, та ще й у куток поставлю на цілий день.

— Стрілку! Ти зовсім хворий чи що, малу всього лише годину тому вирвали з лап гарантованої смерті, а ти вже вушка маєш намір їй крутити за це! Ану віддай мені дівчинку негайно, і взагалі тримаєш її так безтурботно що ось-ось випустиш.

Довелося поступитися, хоча потай був радий що умовив Сам прийняти малу такою яка є, інакше самому довелося б ох як туго. А моя П'яточка потрапивши на руки до Самай важко прокашлявшись, після смачно зацмокавши губами раптом посміхнулася уві сні і щічкою ніжно притулилася до грудей дівчини ще й ручкою схопивши за відворот сукні ніби почула рідну душу. Артисткою була, такою й залишилася. А Сам побачивши такі ніжності, раптово розревілася та так що мені довелося її заспокоювати, гладячи по плечу та примовляючи щоб перестала плакати, тому що тепер усе буде добре, і незабаром до нас ще й її донька приєднається, так що нехай залишить трохи сліз на той випадок.

— А чому Самая плаче? — поцікавилася Баффі, що повернулася з покупками, вручаючи мені велику стопку простирадл.

— Тебе занадто довго не було, от і занепокоїлась аби біди якоїсь із подружкою не сталося.

— От вічно ти все на жарт зводиш, ніколи не можеш серйозно мені відповісти, ніби з дівчинкою спілкуєшся, а мені, між іншим, уже двадцять один стукнуло. — образилася цілителька.

— Ну раз хочеш по-серйозному, то зараз буде тобі по-серйозному. Рідний, ти давай рушай, чого чекаєш. — кликнув я візника, перед тим як виписати дівчині прочухана. — Баффі, а ти чого так на мене злякано дивишся? Не бійся, бити не буду, тільки хочу нагадати, якщо ти забула, що ти як-не-як бойовий медик і, якщо в наступному рейді когось із нас цапне монстр та так, що кишки назовні, я не хочу, щоб у цей час ти валялася в непритомності з перевернутими очима, а негайно підбігла, запхала їх усередину, заштопала, влила в рот зілля і подала запасну обойму. І не треба лякатися чи ображатися, я просто вказав тобі на твій недолік, який може негативно проявити себе в наступному ж бою, такі речі обов'язково треба проговорювати заздалегідь, це стосується всіх і мене в тому числі. Тому що злагоджені та грамотні дії в групі — прямий шлях до перемоги. Тож прийми, будь ласка, до уваги все сказане мною і зроби відповідні висновки, тим більше у тебе це добре виходить, взяти, наприклад, наш останній рейд, де ти на порядок вище показала свої організаторські та командні навички. Я побачив чіткі та грамотні дії, прямі та ясні вказівки, раннє планування, знання обстановки, прям навіть запишався тобою, але, напевно, злегка наврочив.

— В кінці трохи осоромилась. — тихо зауважила дівчина, вся червона від задоволення, напевно, зовсім забувши, що я взагалі-то їй прочухана виписую.

— Ну це недолік багатьох, до речі, теж запам'ятай: жадібність до добра ніколи не доводить.

— Так точно, мій генерале, ваші вказівки будуть прийняті на розгляд, з подальшими правильними висновками. — відрапортувала Баффі при цьому випнувши прямо перед моїми очима свої соковиті груди.

— Вільно, а тепер можеш поцілувати П'яточку.

— Стрілок! — очі у дівчини зробилися великими і переляканими.

— Ну тоді можеш поцілувати мене.

— Стрілок! — очі Самай стали великими й обуреними. — Чим лаяти Баффі, краще б подумав, що нам ще треба взяти для дівчинки, колишній одяг їй поки ніяк не підійде, вона занадто сильно схудла, і годувати поки невідомо чим будемо після такого голодування, напевно, їй не все можна.

— Ну по-перше, мадам Самай, я не лаю Баффі, ми просто говоримо про роботу, до речі, надзвичайно небезпечну, а по-друге, зараз під'їде Айболить, разом оглянуть малу, зберуть консилиум і скажуть нам усе, що потрібно. Ну а що по одягу, не думаю, що сьогодні-завтра він їй сильно знадобиться, напевно, поки відсипатися буде, а потім вирішимо.

Під'їжджаючи до будинку, ми побачили, що на дорозі якраз навпроти стоїть карета з емблемою клану "Світлик" — обрис людини з німбом над головою і відповідною назвою по колу. Як тільки ми почали висаджуватися, з неї одразу ж вискочив Айболить. У строгому костюмі з ідеальною зачіскою і докторським саквояжем він сходу підбіг до нашого тарантаса і почав допомагати дамам спуститися на землю, галантно подаючи руку, при цьому ще й комплімент примудрившись втиснути:

— Баффі, приємно знову бачити твоє усміхнене личко, як справи на цілительській

ниві? — такими словами він привітав лікарку, а далі, побачивши Сама́й з дитиною на руках, взагалі заспівав соловейком. — Мадам! Я вперше маю честь споглядати таке прекрасне створіння. Я просто ошелешений вашою красою і витонченістю, давайте я для початку прийму ваше дитя, а потім дозволю собі запропонувати свою руку для цілковитого сприяння безпечному сходженню вашого божественного образу на грішну землю.

— Сам хоч зрозумів, що сказав? — запитав я в нього, теж простягаючи руку для сходження, але він тільки іронічно хмикнув і пішов за Сама́й, підтримуючи ту під лікоть. Хам.

— Слухай, Айболить, а чого у вас на емблемі людина з німбом, а ви зветесь "Світлі", було б правильніше — "Святі"? — запитав я в дока, наздогнавши його на доріжці, що вела до будинку.

— Ми не святі, бо немає на грішній землі істинно святих. Просто ми прагнемо світла і в помислах, і в справах. До речі, ти вельми був би доречним в нашому клані своїми звершеннями у справі захисту людей.

— Якби я вступив до вашого клану, то наступного дня в мужика на вашому гербі знизу виріс би хвіст.

Баффі, яка йшла за нами, прикривши рукою рот, тоненько захихотіла, ми з Айболитом як по команді разом повернулися в її бік, через що дівчина миттю знітилася, закашлялася, почервоніла і, відвернувшись, нагнулася, щоб зав'язати зав'язаний шнурок.

— Слухай, а якщо ви віруючі, то чому вітаєте у себе людей із, так би мовити нетрадиційною орієнтацією? — продовжив я набридати йому.

— Ми не є вірянами в прямому сенсі цього слова, бо не проводимо жодних обрядів, пов'язаних із віросповіданням, не дотримуємося посту, і хрестимося тільки за бажанням або велінням душі. Наш клан сповідує вільну любов, але не сприймає насилля між людьми.

— Я зрозумів! Ви ці, як їх... "Діти квітів": "Секс, свобода, рок-н-рол!". Хіпі — ось як таких як ви називали в мій час. Вони сповідували груповий секс, вільні стосунки, марихуану і жодних бійок. У результаті більше ніж половина замолоду повмирали від СНІДу та передозування.

— Ти не зовсім вірно трактуєш мої слова, я е-е не так висловився, чи ти не так зрозумів... — я, напевно, за ці п'ять хвилин так задовбав бідолаху, що він уже не радий був, що погодився допомогти. — Знаєш, давай-но я скину тобі локацію місцеперебування нашого клану, і як вибереш час, приходи, поспілкуєшся з людьми, сам зрозумієш, що до чого. Олівія тобі привіт, до речі, передавала.

Останню фразу він навмисно вимовив голосніше, щоб почула Сам, яка відійшла трохи вперед і відреагувала на його слова недобрим поглядом у мій бік. Ну а далі стало не до любовних розбірок, тому що в парадній нас зустріла тітонька Полі, яка радісно защебетала, побачивши нашу дружну компанію, потім почервоніла від задоволення, почувши красномовні, компліменти від ескулапа на свою адресу, і в кінці гепнулась на

підлогу, повністю втративши свідомість, коли, вирішивши посяюкати з дитинкою, що була у Сам на руках, ненароком заглянула в згорток. Тут, звичайно ж, піднявся небувалий галас, всі забігали й заметушилися навколо лежачого тіла, що займало добру половину простору, яке поки ніхто не ризикував підіймати, щоб не заробити грижу. До загальної метушні додалося сумне завивання Василя, який, як завжди, гостював у тітоньки й об'їдався дармовим чаєм з печивом. Побачивши свою годувальницю, що лежала бездиханною, та, мабуть, усвідомивши, що халява закінчилася, почав вити не гірше за вовка в повний місяць. Ми з Баффі, які увійшли останніми, глянувши один на одного, ледь не розреготалися від побаченого видовища. Та ось тільки потішитися довго не довелося, бо чортів скиглій своїми криками розбудив дитину, а та, не розуміючи, що відбувається, і не побачивши мене, почала вторити йому тоненьким "у-у-у-у". Коротше, стався знатний переполох, якраз у моєму стилі.

Переполох переполохом, але затягувати важку тітоньку до неї у вітальню на диван довелося мені самому. Від Василя користі не було ніякої, він тільки нив і, тримаючи жінку за руку, так сердешний горював, ніби втратив рідну матір. Док щось чаклував біля носа жінки, намагаючись привести її до тями, навіть не намагаючись мені допомогти. Самай намагалася як могла заспокоїти дівчинку, що завивала, а Баффі через метушню, що виникла, просто не могла підступитися. Ледве зваливши двохсоткілограмову тітку на диван, трохи не зірвавши спину, навіть не віддихавшись, кинувся забирати у Сам малу, щоб заспокоїти. Та згодилась замовкнути тільки тоді, коли, взявши її на руки, я притиснув свою долоню до її щоки, ще й відтопірив великий палець, щоб мадемуазель могла зручніше вхопитися за нього. Але на цьому вимоги не закінчилися, тому що, поведивши оченятами вправо-вліво, почала голосно прицмокувати губами, вимагаючи продовження бенкету. А оскільки молоко в пляшці вона упорала ще під час поїздки, то бідній Баффі знову довелося бігти в крамницю, аби купити потрібний продукт, а заодно ще якісь інгредієнти, які замовила Сам, щоб вручну приготувати поживну суміш, задля урізноманітнити дівчинці раціон.

Тільки опинившись у себе вдома і сівши за кухонний стіл з малечею на руках, я зміг вільно зітхнути. Але недовго, бо мала, не отримавши бажаного, почала скиглити, переमेжовуючи скавчання з грудним кашлем, що почало трохи нервувати. Самай зі своїм ніжним голоском сховалася у ванній, Баффі ще не повернулася, тому я вдався до старого доброго методу, всунувши П'яточці кулак під самий ніс, до того ж грізно насупивши брови. У маленьких оченятах промайнуло впізнання і ниття припинилося, зате відстовбурчилася нижня губка, тим самим даючи зрозуміти, що на мене образилися. Нічого, переживу, головне, що перестала вередувати. Але як ж хитрунка, швидко адаптувалася до змін, зрозумівши, що жахи й біль позаду і зараз вона з тими, хто її любить і піклується, взялася потроху згадувати колишні капризи, намагаючись маніпулювати іншими, своїм нещасним виглядом. Не-е пустунко, любити й захищати одне — а терпіти капризи — це не в ті двері ти втрапила, зі мною розмова коротка, так що звикай заново слухатися.

Нарешті привівши себе до ладу з ванної, вийшла Сам і я, передавши їй згорток, сам

побіг швидко ополоснутися поки док возиться з тітонькою.

Коли освіжившись й підбадьорившись, я вийшов на кухню, там вже знаходився Айболит, який дошкуляв Самай своїми вишуканими компліментами, яка в цей час, поклавши рушник з дитинкою на стіл, намагалася однією рукою розповити її, а іншою утримати непосиду, що так і не дочекавшись свого молока і не бачачи поблизу небезпеки у вигляді мене, почала викидати коники, за своїм звичаєм, примхливо рюмсаючи й хаотично розмахуючи всіма тонюнькими кінцівками з гострими нігтиками. Якраз до цього часу підійшла Баффі й почала вивантажувати на кухонну тумбу замовлені інгредієнти, по одному витягуючи з полотняної сумки.

— Ну що, док, пацієнт швидше живий, ніж мертвий? — поцікавився я, підходячи до столу.

— Не все відразу, мій друже, я ж не рентгенівська машина, хоча таке вміння у мене є.

— Ух ти, а воно тільки наскрізь прошиває чи можна налаштувати так, щоб все було видно тільки без одягу?

— Стрілку, замість того, щоб дурницями займатись, краще потримай дитину, поки пан лікар її оглядатиме, а то вона мене зовсім не хоче слухати. А я поки приготую їй поживну суміш.

— Люб'язна Самай, тільки благаю вас, не надто жирну, і намагайтеся надалі давати лише потроху, а то дивлюся, ви зі страху так її перегодували, що животик здувся.

— Який перегодували, всього лише пляшку молока випила! — повідомив я, підійшовши впритул до столу з суворим виглядом, від чого скиглення й непотрібна жестикуляція відразу припинилися.

— У її стані це занадто багато, треба було давати раз на п'ятнадцять-двадцять хвилин по столовій ложці. Сподіваюся, рідину хоч закип'ятили?

— Ну, принаймні принесли її теплою, я маю на увазі рідину, тобто молоко.

— Ясно, ясно... а це що таке? Невже дитину, до всього ще й били? Чорт, та не просто били, а різками сікли. Напевно, біль був пекельним, не дивно, що у неї свідомість помутніла. Допоможи-но перевернути її на живіт, хочу оглянути пошкодження на спині... Ай! Як вона дряпається! Ні, друже, так не піде, треба терміново обстригти малій нігті, а то до кінця огляду мене самого треба буде везти на огляд.

— Якийсь ти Айболит, зовсім і не Айболит. Он твій тезка кого тільки не лікував: і корову, і вовчицю, і ведмедицю. А у них кігті та роги значно більші за кігтики моєї малявки будуть, і нічого, не скаржився і не скиглив як ти.

— От любиш ти поглумитися, замість того, щоб просто взяти й обрізати нещасних пару нігтів, аби ми могли скоріше закінчити з оглядом та братися до лікування.

— Все, все, вже йду. Баффі, допоможеш потримати малу, поки я...

— Звичайно.

Але сказати легше, ніж зробити. Пальчики були настільки тоненькими, а нігтики я намагався обрізати під саму шкірку, і їй, напевно, було досить боляче, тому, поки

обчикрижував ручки, нас весь час супроводжувало тоненьке цуценяче "iy-iy-iy", так що доводилося перериватися на сюсюкання, лоскотання животики і маленьких рожевеньких п'яточок. Від такого переходу мала починало радісно пищати і хихикати, і коли радісні верески досягали апогею, знову брався за справу. З горем навпіл, нігті на руках зникли, після чого ми з Баффі, приречено переглянувшись, перейшли до ніжок, але тут я здогадався збігати в кімнату і прихопити Мимру, яку з урочистим виглядом вручив малій. Знову радісне верещання наповнило ванну кімнату, але іграшка, тільки-но потрапивши до рук дівчинці, відразу ж була обжована та обслинена. Та й плювати, все одно мені ніколи ця лялька не подобалася, тому ж відразу взявся за нігті на ніжках. Там справи пішли краще, мала іноді сіпалася, але була так захоплена жуванням і псуванням іграшки, що мало звертала увагу на болісні імпульси. Упоравшись з нігтями, я до купи вирішив позбутися й від огидних сплутаних згустків волосся, що не піддавалися ніяким шампуням. Ці вже навряд чи прийдуть в норму, може, нові виростуть більш красивішими й густими. Сказано — зроблено. За хвилину я повністю позбавив її від рослинності на голові, а для повноцінної естетики, ще й своєю бритвою пройшовся по маківці.

— Вона тепер на дитинча Голлума, з "Володаря перстнів" стала схожа, тільки у того очі вилуплені, а у неї запалі. Моє ти золотце! — прокоментував я новоявлену П'ятку.

— Ну, я б не сказала. У того, до всього іншого, замість зубів ікла, а у неї смішний зубчик. А як трохи поправиться, взагалі такою милою стане, — висловила свою думку Баффі.

Навіть, не знаю. Як на мене, то мила — це не про неї. Ось ти, у своєму коротенькому розстебнутому халатику, це так... справжня красуня.

— Стрілку, перестань, нас можуть почути, — дівчина знову почервоніла.

— А я що? Просто висловлюю свою думку. Давай, відкривай, ходімо, а то твій Айболит зовсім Самай голову закрутить. Ще забере.

— Тоді зможеш з Анею нормально зустрічатися, а не бігати як оскаженілий від однієї до іншої, — дорікнула мені Баффі.

— Так, я не зрозумів? Ти за кого — за мене чи за них? І взагалі-то хтось показицьок мені заборгував.

— Ну не знаю, такому бабію ще щось показувати... тим більше відео ти видалив. Чи ні?

— Звичайно видалив, я ж слово дав. Але слово дав видалити тільки цей епізод, а ось за те відео, де ти голенька і вся розмальована каракулями, розмови не було.

— Що? Видали негайно!

Але я, вже відчинивши двері ногою, увійшов до кухні, невдоволено поглянувши, як знахабнілий доктор акі павич викручується біля Самай.

— Гей Скліфосовський, ти туди не ходи, ти сюди ходи, а то сніг в голову потрапить, зовсім мертвий будеш.

— Взагалі-то тут практично не буває снігу.

— Тим дивнішою буде виглядати твоя смерть.

Ну а далі пішла нудна й не зовсім приємна процедура огляду, яку малючка стійко переносила, розуміючи, що мій похмурий погляд обіцяє набагато гірші кари, так що краще трохи перетерпіти ці. Ну а в Айболита все йшло своєю чергою, для початку був обмацаний животик, далі приклавши вухо до грудей малої, послушав дихання, перевернувши, легенько постукав пальцем по кістлявій спинці, закотив ліве око, заглянув у рот, в кінці провів рукою вздовж усього тіла, як сканер, потім струснувши нею, закрив очі і завмер.

Минула хвилина, друга...

— Він що, помер? — запитав я напівпошепки, вдивляючись в його обличчя, намагаючись вловити ознаки життя.

— Може просто заснув. — припустила Самая. — Намучився чоловік за день, бігаючи за хворими.

— Намучився він за тобою бігати, а не за хворими. Фуфолог клятий.

— Сам, коли з різними шмарами зуби скалиш, мабуть, себе фуфологом не вважаєш. — штовхнула мене гострим ліктем прямо під ребро, невдоволена Самая.

— Я зрозуміла! — раптово вигукнула Баффі, — він зараз перебуває в астралі, через який дивиться на енергетичну матрицю дівчинки.

— Щось довго перебуває, як би там не залишився. Що тоді з тілом будемо робити. — заявив я.

— Може його якось можна викликати звідти? — розгублено запитала Сам.

— Я не знаю. — нерішуче промовила Баффі.

— А давайте я його вдарю. Може відразу викине до нас ну або в інший астрал. Залежить від сили удару.

— Так, нікого не треба бити, просто ще трохи почекаємо. — почала всіх заспокоювати Самая, підійшовши до плити, де почала закипати невідома дитяча суміш, дивного коричневого кольору.

І саме в цю мить Айболіт прийшов до тям, радісно запитавши:

— Ну що, зачекалися? Напевно, багато чого встигли надумати про мій стан, зізнавайтесь?

— Що так, то так. Баффі сказала, що ти ніякий не медик, а в кращому випадку ветеринар і шкуродер. А Самая додала, що ще й зануда та пустомеля. Один я став на твій захист, мій друже.

— Неправда! — одночасно вигукнули обидві дівчини, чомусь при цьому почервонівши.

— М-да! — тільки й сказав на це ескулап. — Загалом, проаналізувавши всі сукупні фактори загальної структури дівчинки, склав всередині системи її енергетичний контур з повним аналізом стану організму.

— І що?..

— Як я й казав, надмірне наповнення шлунково-кишкового тракту лактозою призвело до діареї, яка незабаром дасть про себе знати. Тож готуйся, тату, до безсонної ночі.

— У сенсі готуйся? А ти тут для чого? Давай почаклуй там над нею, пошамань... пронос це не ногу зрощувати, ветеринару твого рівня, така справа повинна бути на один помах руки!

— Якби тільки справа була в цьому. Ти чуєш її кашель?.. У дівчинки двостороння пневмонія і саме на це в першу чергу треба звернути увагу й направити основне лікування. Я зараз накладу на неї Велике заклинання зцілення, а Баффі сьогодні ввечері й завтра вранці накладе Мале, плюс випишу вам рецепт, за яким придбаєте в найближчій аптеці потрібні мікстури. Але і це ще не все. Зверни увагу на суглоби рук і ніг, на ці почервоніння й набряки... результат довгого перебування на холодній поверхні, де настільки ослаблений довгим голодуванням організм отримав ревматизм і початкову стадію артриту. Але, на щастя, ця справа лікується досить швидко. Пара простих настоїв зцілення і певна мазь, якою будете змащувати суглоби двічі на день протягом тижня, і суглоби запрацюють як раніше, тим більше, що організм молодий. Що ще, переломів, слава небесам, немає, звичайно, купа забоїв і травм, але моє Велике заклинання повинно з ними впоратися на раз-два. Також через негігієнічні умови всередині завелися паразити, для цього теж буде окрема мікстура, яку треба пити всім, хто контактував з дівчинкою. І ще, у неї застуджені сечостатеві органи, з тієї ж, я думаю, причини, що і все інше, тому буде часто бігати по-маленькому, але я загляну до вас через пару днів дізнатися, як справи у пацієнтки та спробую вирішити цю проблему.

— Так, а чого тягнути, наклади на її ці самі сечостатеві органи ще одне заклинання, якщо енергії мало, нехай Баффі допоможе, а я вже заплачу скільки потрібно, в боргу не залишуся.

— Ти просто не розумієш, як це все працює. Як би тобі пояснити, голова і хребет — це окремий контур зі своїм заклинанням, серце й вени інший, і те ж саме стосується сечостатевого відділення, — кажучи це, він мимоволі для наочності задер ніжки малючки, засвітивши худий зад.

І в цей час лунає коротке "пирх", тоненьке "хі-хі", і з-під задертих ніжок у лікаря з гучним рваним звуком вилітає рясний заряд рідких випорожнень, добряче обдриставши все обличчя й груди.

Я з гучно падаю на коліна, валюся на бік й трясуся в судамах, знемагаючи від реготу.

— Хороша дівчинка, вся в тата. — тільки й промовив док, витираючи рот шовковою накрохмаленою хустинкою.

Яка метушня тут утворилася, як же мої дівчата забігали навколо замацьканого дока, словами не передати. На ходу зняли з нього елегантний піджачок, і схопивши з обох боків за рукави сорочки потягли у ванну, але все ж дотримуючись певної дистанції. П'яточка теж вирішила допомогти йому, тому що, перевернувшись на живіт, та вихляючи задристаним задом, зробила спробу сповзти зі столу, але була вчасно перехоплена мною, не давши повністю натішитися її витівкою. Оскільки ванна виявилася зайнятою, я опинився перед дилемою, куди подіти обкакану скиглячу істоту,

нічого не забруднивши. Не знайшовши хоч якогось прийняттого рішення, вирішив тим часом потримати на витягнутих руках, аж доки не звільниться ванна кімната. Вже знаючи, чим може закінчитися справа, про всяк випадок повернув обличчям до себе, хоча цілу вічність довелося слухати її чмакання й дивитися, як вона пильно винюхує щось навколо себе, напевно, вловивши запах пюре з каструлі на плиті.

Нарешті, привівши Айболита в більш-менш прийнятний стан, вивели з ванної, давши мені можливість занести туди малу, щоб вдруге за день мити їй зад. Цікаво, чи це за цим я так сумував, чи все-таки за чимось іншим. Доки, лаючись, робив свою справу, відмиваючи задоволену засранку, док, незважаючи на свій стан, виписав нам всіляких мікстур і еліксирів, після чого проінструктував Баффі щодо Малого заклинання зцілення і галантно поцілував Самай руку, від чого та прийшла в деяке збентеження, заквапився додому, в розташування кланового замку. Я ж, не зраджуючи своєму капосному характеру, не міг ось так просто проводити його без останнього напуття. Тому знову закутавши малу в рушник, поспішив вниз.

— Гей, док? — закричав я на всю вулицю прямо з ганку, бо той уже сідав у свою карету. — А мікстуру від паразитів тобі теж брати, адже ти ж як-не-як теж контактував з пацієнткою, та ще й ближче, ніж усі інші разом узяті?

Той тільки скорчив незадоволену гримасу, швидко заскочив всередину, після чого екіпаж відразу ж рушив, поступово набираючи швидкість.

Баффі трохи посміялася над моїм жартом, сказавши, що ввечері обов'язково заїде, побігла до себе. Ну й ми з Самай потихеньку теж рушили до дому.

— Стрілку, скажи мені, чи є у тебе хоча б якісь мінімальні поняття про мораль і порядність? — відразу ж взялася за моє моральне виховання Сам, як тільки ми переступили поріг нашої квартири. — Не можна ж таким чином реагувати на невеликий казус, що стався з людиною під час робочого процесу, який, між іншим, трапився з нашої з тобою вини. Якби ти не напоїв дитину молоком, а я замість того, щоб відвертати від неї ніс, проконтролювала процес годування, нічого подібного б не сталося.

— Ну ти й завуалювала ситуацію, прямо як у книжці. А можна ще було ось так сказати: "Ну, людина трохи заплямувала свою репутацію, що ж над нею потішатися" або "Ця пацієнтка залишила незабутній слід у його житті"!

— Який же ти у мене дурник. — тільки й змогла сказати Сам, побачивши, що вчити мене життю, рівнозначно, як битися головою об цегляну стіну.

— Ну а що ти хотіла. Так, він чудово допоміг мені після важкого поранення, і зараз допомагає, не вимагаючи оплати, але всі його старання нівелюються його безпринципним приставанням до твоєї особи в моїй присутності. Нехай радіє, що ще по морді не отримав.

— А що такого він зробив поганого. Вихований самотній чоловік галантно поводився й робив компліменти, сподіваюся, все ще симпатичній розлученій жінці, яка проживає в статусі гувернантки у якогось системного Ееха, що в цьому протиприродного. Адже офіційно ми так і сприймаємося навколишнім оточенням, та й

неофіційно недалеко втекли від цього статусу.

— Ні фіга, а хто тебе нещодавно на морозиво водив?

— Уті бозі мій, тобі що, гроші віддати?

— При чому тут гроші, просто це було побачення. А ще я тобі квіти подарував, а їх будь-кому не дарують.

— Чому не дарують, дарують.

— Гаразд, добре. Скажи сама, якими ти бачиш наші стосунки, як вони повинні виглядати у твоїх очах і очах навколишніх роззяв, щоб всім було зрозуміло, що ми пара. П'яточко, перестань псувати повітря, ти щойно й так своїм худим задом зіпсувала репутацію своєму лікарю.

— Фу, давай відкриємо вікно! — замахала руками Сам. — А ти поки занеси її в кімнату, аби не продуло ще більше. Я зараз туди суміш принесу, нехай з'їсть пару ложечок.

Пари ложечок їй було явно недостатньо. П'яточка зжерла все за пару секунд і почала далі голосно прицмокувати, вимогливо дивлячись на Самай і простягаючи руку до порожньої ложки. Але, побачивши, що годування закінчилося і добавки не передбачається, спочатку скорчила сльозливу мармизу, потім, мабуть, згадавши, у кого знаходиться на руках, невдоволено глянула в мій бік, брикнула ніжкою і, відвернувши від мене голову, за пару секунд засопіла носом, потихеньку занурюючись у глибокий сон, лише іноді перериваний гучним кашлем, який, до речі, став не таким жакливим.

— Давай, поки вона спить, я одягну на неї сорочечку, якраз підбрала потрібний розмір, а ти зроби з простирадла пелюшку, як раніше робив. Тому що, як тільки піде на одужання, дівчинці захочеться бігати як раніше, та й велика вже, щоб як немовля носити.

— Ти не ухиляйся від відповіді, кажи, що мені робити, одружитися з тобою чи для початку описати в окрузі всі паркани написами типу: Еех + Самай = Кохання?

— Знаєш, мене б влаштували обидва варіанти в будь-якому порядку. Хоча один тхне хлоп'ячими пустощами, а іншого я, напевно, ще не скоро дочекаюся від тебе. Але хоча б, коли ми гуляємо або до когось приходимо в гості, тримай мене за руку, і, знайомлячись, кажи, що я твоя майбутня дружина або просто дівчина, і взагалі на людях, та й вдома теж, поведься як з коханою, а не як з випадковою знайомою, що несподівано опинилася одночасно з тобою в одному і тому ж місці.

— Я зрозумів тебе, моя смугляночка, іди-но до мене, я тебе зараз поцілую — посправжньому, щоб не було ніяких сумнівів у моїх почуттях до тебе, а потім трохи потискаю для закріплення їх. — прошепотів я, тихо укладаючи дитину на ліжку.

— Тільки недовго, треба ще в аптеку забігти, там цілий список ліків, а ти простеж поки що, щоб П'яточка не обкакалась.

— Порадувала називається, ще й висловилася — простеж. Як за цим можна простежити, не в зад же їй заглядати прислуховуючись, чи не гуде поїзд у тунелі, тут одне з двох, вона або обгидить себе, або ні, це вже як пощастить.

— Все буде добре, головне, що ми потроху збираємося разом під одним дахом. Я

сподіваюся, незабаром і моя Самі приєднається до нас, і ми знову дружною галасливою сім'єю вирушимо в парк на гойдалки.

На щастя, малявка батю не підвела, за цілу годину, поки Самай бігала за ліками, спало собі спокійно, тільки одного разу, напевно, побачивши поганий сон, здригнулася, вигнулося дугою й тоненько заскиглила, широко розплющивши перелякані очі. Але побачивши мене, що схилився над нею, притихла, посміхнулася, блиснувши переднім зубчиком, і спросоння, хитаючись немов п'яна, жваво вибравшись з рушника, залізла до мене на коліна, а там затишно влаштувавшись, згорнулася маленькою тремтячою грудочкою і схопивши мою руку поклала до себе на спинку та, так її й не відпускаючи, знову заснула.

— Спи спокійно, жабеня, ти вдома, і, якщо що, я завжди поруч.

Дзинь!

(СИСТЕМА) Рішуче ставши на захист життя, одного з найвеличніших витворів Всесвіту, піклуючись про нього, попри величезні труднощі та перешкоди, тим самим ви стаєте на бік добра й справедливості. СИСТЕМА вважає, що ви вчинили Велике діяння на благо міста. Відповідно до цього, вам надається одне з трьох (на вибір) заохочень від міського муніципалітету:

Повний комплект, стрілка (варіативно — від фіолетового до легендарного (сет)).

Тримісячна знижка в розмірі 10% на весь асортимент товарів (як системних, так і місцевих) у всіх крамницях, магазинах і ринках міста. Сума придбаного товару або групи товарів не повинна перевищувати 1000 золотих монет.

Один раз ви можете звернутися до міської муніципальної ради з проханням про послугу будь-якого профілю (крім тих, що несуть загрозу життю будь-яких живих істот (крім інфікованих), а також їх добробуту і душевній рівновазі). Вартість послуги не може перевищувати повноважень міського муніципалітету або 2000 золотих монет в грошовому еквіваленті.

Прохання, зробити ваш вибір протягом 24-х годин з моменту отримання повідомлення.

"Що це? Як це? За що таке?" ...

Від несподіванки я ледь не підскочив, тим самим, трохи не впустивши кволу живу істоту на тверду підлогу, за що Система, напевно, забрала б всі подарунки назад. Виходить, не кинувши П'яточку напризволяще через її неосудність, я тим самим здійснив Велике діяння. Тільки чому на благо міста? Напевно, Система побачила, як влада міста "підкується" про своїх жителів, ледь не знищивши невинне життя, і зробила відповідні висновки. Тому, раз не можуть самі, нехай допомагають як можуть тим, хто може і хоче це робити. Ну що ж — справедливо. Ось тільки що вибрати — адже мені все подобається?

Взяти хоча б екіпірування. Навіть якщо випаде фіолетова, то повний набір це вже чималі гроші, та ще й з руками відірвуть, ну а вже взяти і трохи помріяти, що раптом

пощастить і випадє легенда сет — на свій невеликий будиночок в будь-якому разі вистачить. Але це якщо помріяти, а в реальності на дев'яносто відсотків мої шанси відсвічують фіолетовим. Хоча, повторюся, золота за весь комплект можна отримати стільки, що може вистачити на одну легендарну річ з мого сету "Вітру", якщо, звичайно, зможу добути таку найближчим часом. Але й десятивідсоткова тримісячна знижка заощадить купу коштів, враховуючи мої щоденні витрати, адже вона йде на все — від сірників і до будматеріалів, включаючи їжу, снарягу, шмотки та інше. Тут ніби все зрівнюється, але в першому пункті урвати щось дорожче, ніж фіолетовий одяг, все-таки один до чотирьох, що вже немало. І, напевно, з цих двох пунктів я б все-таки вибрав спорядження.

Ну, це якби не існувало пункту три, де рада міста може надати мені послугу, еквівалентну двом тисячам золотих. Що можна з цього отримати? Ну, наприклад, організувати розкішне весілля в найкращому ресторані, з позолоченою каретою, запряженою четвіркою білосніжних коней, і тими самими апартаментами з басейном і кінотеатром, в яких я так і не побував. Але тут є маленька заковика — я так і не визначився з вибором нареченої. Моя б воля одружився б на обох. Але в цьому місті таке не проходить. Двоєженство під заборонаю, а жінки горді, норовливі й незалежні. Але ж весілля це тільки один з варіантів, а можна ж влаштувати в своїй квартирі капітальний ремонт, і, як радила тітонька Полі, добудувати ще одну кімнату, в розрахунку на майбутнє поповнення родини, та й для Васі закуток забабахати не вік же йому у нашої господині тертися, раз через мене у нього така тривала і глибока контузія, нехай зі мною й сидить. Тим більше з дурки він все одно втече. Але тут є один мінус, а чи не з'являться після смерті тітоньки (довгих років їй життя) якісь родички, та й попруть нас, як каже дядечко Ау: "Відсіль", і тю-тю плакали тоді мої вкладення. Але це ж я тільки почав припускати, а в житті мало що може статися, краще мати про запас таку фішку, як послугу від муніципалітету, та ще й на чималу суму. Так що вирішено, беремо третій варіант і поки залишаємо його про запас.

(СИСТЕМА) Ваш вибір зроблено. Здійснюйте різноманітні героїчні вчинки на благо міста, і ваші нагороди будуть ще більш цінними та унікальними!

А потім прийшла Самая з великим пакетом всіляких мікстур і еліксирів. Поставивши все це на стіл, ми для початку розсортували всі препарати згідно з рецептом, розбудили П'яточку і почали поїти, натирати, заливати її всією цією гидотою. Увечері забігла Баффі і наклала Мале заклинання зцілення, після чого мала практично перестала кашляти й поносити, хоча я на ніч все ж спорудив для неї пелюшку, задля внутрішнього спокою, так би мовити. На подив, пелюшка на дупі їй чомусь не сподобалася, на відміну від першого разу. Відразу ж, зробивши незадоволене обличчя, спробувала зняти тягар, довелося вдатися до суворого обличчя і кулака під ніс, тільки тоді лиса негідниця залишила "памперс" у спокої й ображено глянувши з-під лоба, схопила ротом пожовану Мимру і навкарачки, ніби пес, побігла до мене в кімнату, смішно вихляючи при цьому піднятим задом в пелюшці.

— У цьому немає нічого смішного, стрілку. — зауважила Сам, побачивши, як я

посміхаюсь, дивлячись на малу що по собачому втікала. — Так не повинно бути. Ми повинні з нею частіше розмовляти, по новому привчати до людської поведінки, спілкуванню, та й пересуватися на ногах, а не ось так...

— А може вона так робить, тому що зрозуміла, що багато тварин набагато людяніші за більшість людей, і вибрала звички тих, хто кращий.

Спати нам з Сам довелося окремо, тому що П'яточка, отримавши свою мізерну порцію, невдоволено почмакала губами, але все одно більше нічого не отримавши, почала з люттю жувати бідну Мимру. Потім схопивши її ротом за руку, підозріло глянувши на мене, чи не дивлюсь в їхній бік, швидко запхала ту під подушку. Покрутившись навколо схованки й переконавшись, що лялька належним чином захована, сіла на зад, протяжно позіхнула, широко відкривши великий рот, так що я зміг на власні очі побачити всі три зуби, потім смачно прицмокуючи губами, діловито забралася до мене під пахву й хвилину покрутившись та повертівшись, влаштовуючись зручніше, ще раз позіхнувши, моментально заснула, рівномірно засопівши носиком-картопелькою. Самá тихо зайшовши до нас у кімнату, розчулено посміхнулася, побачивши, як затишно влаштувалася біля мене малючка, закинувши на живіт свою худеньку ніжку, на якій час від часу смішно ворушилися крихітні пальчики-горошинки. Намилувавшись нашою шедевральною парочкою, дівчина, спочатку поцілувавши мене, потім маленьку дитячу ніжку, махнувши на прощання рукою, пішла спати до себе, але на порозі дверей на мить повернувшись у мій бік так, щоб у розрізі халата на мить оголилася гладенька смаглява ніжка. Ну ось, тепер спробуй заснути. Ну смаглявочка... ще потрапиш мені в руки.

Ранок зустрів мене яскравими сонячними променями, що ледь проникали крізь нові фіранки, приємними запахами з кухні й не дуже приємними з моєї кімнати. Не гаючи часу на потягування, я одразу підхопився з ліжка й почав оглядати його в очікуванні з самого ранку побачити на ньому незапланований "подарунок". Але крім знятої пелюшки, на щастя, так нічого і не виявив. Зате, слідуючи своєму нюху, натрапив на задристану підлогу в самому кутку кімнати, біля шафи, і вже знаючи виконавця в обличчя, схопивши пелюшку, пішов займатися виховним процесом.

Брита наголо винуватиця ранкової підлості, сиділа навпочіпки біля Самáй, що метушилася біля плити, і віддано заглядала їй у руки, широко роззявивши рот, з краю якого стікала слина. Одягнена була, природно, в одну тільки біленьку сорочечку без найменших ознак іншої пелюшки. Дівчина, не обертаючись, але бічним зором побачивши мою появу, радісно защебетала:

— Привіт, сонечко, йди швидко вмивайся і сідаймо їсти, я тут тобі таке приготувала! До речі, забігла Баффі, поставила на дитину ще одне Мале заклинання зцілення, потім оглянула її, сказала, що легені практично чисті, пара днів і буде як новенька, а я заодно напоїла іншими зіллями й мікстурами, жах як вередувала, ледве вмовила випити, довелося давати разом з їжею, сподіваюся діарея вже минула. До речі, це ти їй пелюшку зняв, а чому іншу не надів, і чому попу малявці так погано помив, чи знову змушував її саму себе мити. А ти бачив, що сліди від побоїв практично

наполовину зменшилися, і це за одну ту ніч, прямо чудеса творять наші цілителі?

— Нічого, зараз нові з'являться!

Самай щось там перемішуючи та досипаючи щебетала, не замовкаючи, зовсім не бачачи мого виразу обличчя, зате його добре помітила та, кому треба, тому що моя поява з похмурим виглядом і тим предметом, який я заборонив самотійно знімати, викликала в нижній частині приміщення деякий шухер. Спочатку мала, як ні в чому не бувало, повернулося на звук у мій бік, відразу закривши заслинений рот, при цьому смішно висунувши великий передній зубчик на нижню губу, від чого її личко стало настільки кумедним, що я, не втримавшись, зафіксував це видовище на фото. Але потім, побачивши насуплений вираз обличчя і зняту пелюшку в руці, вискнувши, кинулася під стіл, де деякий час гримотіла, стільцями й тоненько дзявкотіла типу "iy-iy-iy", намагаючись знайти затишний сховок, але не знайшовши такого, зробила сміливу спробу на досить пристойній швидкості проскочити повз мене, при цьому тримаючись стіни, в бік кімнат, щоб вже там спробувати сховатися від справедливої відплати. Але куди їй з моєю спритністю. Капосниця була відразу ж схоплена за сорочечку і за неї ж піднята високо в повітря, при цьому від страху, не припиняючи свого бігу, але вже в повітрі смішно загібаючи одночасно і руками, і ногами.

— Що сталося? Куди ти її поніс? — стурбовано "заквохкала" Сам, швидко витираючи руки кухонним рушником, щоб поспішити за нами.

— Привчати до людської поведінки, а ще багато розмовляти, а принагідно надерти вуха для кращого засвоєння матеріалу!

— Я нічого не розумію...

Але я вже увійшов до кімнати й попрямував до нещасливого кутка, побачивши який, мала почала ще відчайдушніше дзявкотіти. Поставивши негідницю на підлогу, повернувши обличчям до місця злочину, суворо запитав:

— Що це таке?

Стоїть зараза, мовчить, втиснувши голову в плечі, час від часу злякано поглядаючи на мене, склавши ручки на животі, та смикає пальчиками заслинену сорочку.

— Я тебе питаю, чого дивишся? Я навіть, чорт забирай, купував усі ці простирадла, та з пелюшками возився, щоб ти мені, як псяча мама, в кутках гидила!

— У-у-у. — захлюпавши носом, вона вказала пальчиком на підсохле лайно.

— Я бачу, що у-у, ще й до біса, що з ним робитимемо?

Не витримав й схопивши за вушко несильно крутнувши для усвідомлення, підвів зовсім близько, та ще й нахилив для кращого ракурсу, щоб пройнялася. Пхинькання відразу перейшло в болісне шипіння, з перекошеною мордахою, при цьому мерзотниця ще й спробувала дряпатися, та гострі кігтики були ще вчора обстрижені і тепер не становили ніякої небезпеки, але все ж щоб не кортіло, ще раз крутнув нещасний хрящик, змусивши дівчинку вигнутися дугою й опустити руки. Тільки після цього відпустивши вуха, але притримуючи за сорочечку, повернувся до Сам, яка щойно вбігла в кімнату і почала з порога давати мені прочухана:

— Не смій їй нічого робити, маленька ледь почала приходити до тями після того,

що сталося, до того ж ще перебуває в пригніченому стані, і з нею треба поводитися обережно, щоб остаточно не порушити нестабільну психіку. Якщо щось там зламала або порвала, нічого зашиємо, полагодимо, а ні — викинемо й купимо інше. Ах!.. Ти що, вже встиг їй вушко накрутити?.. Стрілку! Ти ненормальний?

— Так, мамцю!.. Досить даремно здійсмати галас, все одно я зроблю як вважатиму за потрібне. Ти краще принеси відро з водою й ганчірку, будемо лагодити порване.

— Я знову тебе не розумію...

Довелося притягнути малу до себе, щоб вона не затуляла всієї картини своєї вранішньої оказії. А Сам, як тільки побачила свіжорозмацькану по підлозі світло-коричневу речовину з відповідним ароматом, несподівано гикнула й, схопившись за рот, побігла в бік туалету.

— І ця пішла гидити. Та що з вами всіма сьогодні відбувається. Невже Айболит сволота, замість Великого заклинання зцілення, пристріт на нас наклав. Якщо це так, він у мене все життя срати стоячи буде, не знімаючи при цьому штанів.

Поговоривши сам з собою, глянув на П'яточку, що притислася до стіни і з-під лоба зиркала на мене, нервово крутячи схрещеними пальчиками на руках. Судячи зі звуків, що долинали з ванної кімнати, за відром і ганчіркою доведеться йти самому, але залишати лису бешкетницю одну без нагляду не варіант, тому схопивши за руку потягнув за собою на кухню. Були б хвостики, тягнув би за них. Ех, не судилося! Але дівчинка й так не розуміючи, куди я цього разу її веду і що планую далі з нею робити, знову почала підвивати, при цьому смішно тупцяючи розчепіреними ніжками, ніби їй клізму в зад вставили й забули виїняти. Мабуть, ходити на двох ногах їй стало незвично, ось і крутило кінцівки, але з чого раптом таке миттєве перетворення цілком людської, хоча й не зовсім нормальної особистості в істоту з реальними звірячими звичками. Напевно, біль, який заподіював їй божевільний кочегар, разом з повною безвихіддю, був настільки сильним, що свідомість сама по собі відключила людський розум, залишивши тільки звірячі інстинкти, щоб максимально продовжити життєвий цикл даного індивідуума. Але якщо він не включиться найближчим часом, то моя чистенька затишна квартира перетвориться на авгієві стайні. Якщо говорити простою мовою, мала її повністю засере. А як казав один кіношний доктор: "Голова — справа темна, і дослідженню не підлягає", то цього включення можна й не дочекатися, тому що їсти, спати й гидити, де захочеться та коли захочеться, є найлегшим і найпрямішим шляхом до повної деградації, і якщо нічого не робити, то, можливо, я вже ніколи не побачу П'яточку такою, якою вона була раніше. Тому, як можу, так і буду привчати своє жабеня до загальнолюдських цінностей, навіть якщо доведеться іноді накручувати до почервоніння маленьке рожеве вушко.

Поки Самая у ванній гучними звуками лякала мій унітаз, я знайшов маленьке відро, набрав у нього води й закинувши туди ганчірку, сунув під пахву совок, рушив назад до кімнати, ні на хвилину не випускаючи стрижену пройдисвітку, що не припиняла перелякано скавчати.

Коли Сам, ледь тримаючись за стіну, вийшла з ванної, в кімнаті панував повний

порядок. Разом з зарюмсаною П'яточкою що не припиняла скиглити мені на вухо, вилив всю гидоту в унітаз, потім кинувши ганчірку й совок в те саме відро, засипав їх хлоркою для дезінфекції і залив водою. Далі вмився сам, заразом вимивши заплакану й сопливу мармизу, натерши так, що мала почала смішно фиркати й пирхкати. Але, зрозумівши, що буря минула, вкотре заспокоїлася ще й почавши бавитись, бризкаючись водою в різні боки, і зовсім забувши, як не більше п'яти хвилин тому ошаліло верещала на всю хату. Витерши мармизу до рум'янця на щічках, взяв її на руки і вийшов на кухню.

— А зараз мадам П'яточка йде долучатися до горщика... З тобою все гаразд? — я стурбовано глянув на бліду, все ще важко дихаючу дівчину, яка сиділа на стільці, підперши голову рукою, і абсолютно не звертала уваги на киплячий вміст двох каструль. — Ти захворіла? Давай я збігаю за Баффі, вона в будь-якому випадку допоможе, а якщо не зможе, покличемо Айболита. Хрін з ним, нехай фліртує, паскуда, аби з тобою все було гаразд!

— Стій, стрілку! Не треба, нікуди йти, зараз все мине. Та й куди ти з голою дитинкою зібрався бігти, у неї ж запалення ще не повністю пройшло, взагалі й мочити її не треба було.

— З тобою справді все гаразд? Сам навіть не думай мені брехати, якщо не добре і щось болить, краще звернися до цілителя, вони будь-що можуть вилікувати за кілька днів, ну хіба що крім зомбі-вірусу?

— Та справді, любий, справді. Припини трястися за мене, як за маленьку, бачиш, вже все минуло, краще обійми. І дитину теж, адже ти пам'ятаєш, як вона любила обійми й поцілуночки.

— Ага. І гидити де попало.

— Нічого, переживемо і це, просто візьми і постав в тому кутку горщик, а заразом знову покажи, як ним користуватися, а я поки накрию на стіл.

— Тільки не лякай мене так більше.

— Хіба тебе може хоч щось в цьому світі налякати?

— Тільки ти з П'яточкою.

Поки Сам накривала на стіл, гримлячи тарілками та ложками, я витягнув з-під ліжка вкритий шаром пилу горщик, здув пил з кришки й потягнув його до вимитого кутка. Поставив, відкрив кришку і зробив невеликий запрошувальний жест рукою, мовляв, давайте, мадам, сідайте. А та постояла, подивилася на мене з відкритим ротом, потім гепнулася голим задом на підлогу й, схопивши свою праву ногу, почала кусати її за пальці. Ну і що ти будеш з нею робити. Довелося за пахви підняти з підлоги і самому посадити на білий "трон". Правда, я забув, що вона за два тижні ще більше схудла, і отвір горщика виявився вже трохи завеликим для її виснаженої дупці, тому, як тільки вмістив задом на ємність, мала одразу провалилася всередину, склавшись навпіл, та так, що худенькі ніжки закинуло вверх за вуха. П'яточка заскигливши спробувала вилізти самотійно, силкуючись і пихкаючи одночасно, та ще й розхитуючись, вліво-вправо, як на гойдалці, видаючи при цьому гучний стукіт, чутний на всю хату. Та куди

там, зад добряче застряг в посудині, а її спроби тільки погіршували ситуацію. Зате мене ця сцена так розвеселила, що я, не поспішаючи рятувати застряглу дитину, почав знімати відео з нею. Ну звичайно, мала, побачивши марність своїх махань, відразу заголосила своє стандартне "iy-iy-iy", тарабанячи нещасним горщиком ще голосніше, на що в кімнату знову влетіла незадоволена Сам і, побачивши те, що сталося, відразу ж накинулася на мене.

— Ну ось що ти знову витворяєш? — заголосила дівчина, але вже без крику, тому що, побачивши таке диво в горщику, їй, напевно, самій захотілося розсміятися, але змогла стриматись, напевно щоб не засмучувати малу і не давати приводу мені поводитися таким чином.

Але долі, напевно, теж стало смішно, і вона вирішила продовжити веселощі, тому що П'яточка, якій ніяк не вдавалося вибратися, попри всі її марні спроби, до того розхитала горщик, в якому перебувала, що він взяв, та й перекинувся на бік, ще й прокотившись по колу, поки не уперся об ручку. Але прокотився він разом з малечею, чергуючи перед нашими очима, то ніжки, то потилицю, то ніжки, то потилицю, поки не зупинився потилицею вниз. І до чого ж це було кумедне видовище, що навіть Сам не втрималася від сміху, хоча й бігом підлетіла виручати нещасну полонянку. А я так взагалі звалився на ліжко, знемагаючи від сміху і раз за разом прокручуючи відео з дівчинкою, що котиться в горщику, спочатку вперед, потім відмотуючи назад.

Самай, витягнувши П'яточку з горщика, поставила її на підлогу, притримуючи однією рукою за сорочечку, а іншою взялася поправляти посудину. Але мала, подумавши, що її зараз хочуть назад засунути туди, зашипіла в бік посудини, вискнула і вирвавшись, навкарачки спритно забігла під ліжко, забившись там в найдавший кут, і тільки витріщаючи перелякані очі в наш бік, закопиливши нижню губу під передній зуб. Блін, вона й так не красуня, так ще й дурну звичку набула виставляти на загальний огляд свій нещасний зуб, прямо як баба Яга.

— Стрілку, сміх сміхом, а як ми її тепер звідти витягнемо? Доведеться тобі лізти за нею.

— Навіщо, зараз відсуну ліжко й дістану зверху.

Але як тільки я посунув його, мала, зрозумівши, що тимчасовий сховок перестає бути надійним, блискавкою шмигнула в бік дверей, встигнувши проскочити між ніг у Самай. І побігла в бік кухні.

— Стрілку! Вона побігла на кухню, а там же все гаряче, раптом ненавмисно перекине щось на себе. — вигукнула Сам і побігла слідом.

Ну і я, природно, за ними. Але, опинившись на кухні, крім красиво сервірованого столу з купою паруючої їжі, при вигляді якої мій живіт зрадницьки голосно заурчав, більше нікого не було видно.

— А куди ж вона поділася? — розгублено запитала Самай, озираючись навсідч.

— Тсс... — приклав я палець до губ. Вслухаючись в навколишні звуки.

Спочатку почувся тільки тихий шурхіт, а за ним вже більш гучний звук якоїсь метушні, і врешті з комори долинув гучний переляканий вереск, який перейшов у довге

і відчайдушне щеняче скиглення:

— Іу-іу-іу!

— Вона там! — вигукнула Сам.

— І як ти тільки здогадалася?

— Не смішно! Біжи відкривай, з нею, напевно, щось сталося!

Відкривати там, по суті, не було чого, тому що двері і так були прочинені, зовсім трохи, але П'яточці вистачило місця, щоб заскочити туди в пошуках сховку. Я, не роздумуючи, потягнув їх на себе, і нашому погляду знову відкрилося кумедне видовище, від чого я знову відновив відеозйомку.

Малючка забігла в комору не просто так. Напевно, колись вона виявила, що одна з крайніх дощок була погано прибитою, і піднявши її, дитині дрібної комплекції, саме якою і була П'яточка, можна було легко забратися в підпілля. Куди воно вело далі, поки що було не зрозуміло, але, мабуть, саме так мала примудрялася тікати з повністю закритого будинку, щоб вискакувати напівголою на дорогу, аби зустріти мене першою. Зараз же, згадавши, що вона таке вже проробляла, одразу кинулася до старої схованки. Ось тільки цього разу, на іншому кінці дошки стояло напівпорожнє старе відро з різним мотлохом, яке давно треба було б викинути. Воно й зіграло вирішальну роль у затриманні втіачки, яка за старою пам'яттю, підчепивши дошку, кинулася в рятівну дірку, але дошка під вагою відра sprужинила назад затиснувши бідоласі поперек, так що ні туди, ні сюди. Голова з тулубом опинилася в запиленому підпіллі, а дві голі щуплі сіднички та пара худеньких ніжок що безупинно дригалися в повітрі, залишилися нагорі, аби добити мене вбивчо-відпадним видовищем.

— Ну що ти знову смієшся, давай витягуй! Їй, напевно, боляче. — штовхнула мене в бік Сам.

— А я просив її туди лізти? От нехай тепер посидить і подумає над своєю поведінкою, а ми пішли їсти, адже все холоне.

— Іу-іу-іу!

— Яке їсти, давай витягуй, ця дошка їй зараз поперек зламає!

— Та вона взагалі на неї не тисне, просто не дає пролізти, а ця гадина всього-навсього з переляку так верещить. Але коли вже ти так, наполегливо вмовляєш, обіцяючи мені всі задоволення цього світу... Ай! — знову отримавши, замість задоволень, кулачком в бік, я нахилився над вертливим задом, щоб допомогти вибратися, але для початку вирішив провести роз'яснювальну бесіду. — Гей, втікач із Шоушенка, а ну скажи-но мені, куди це ти мала намір втекти?

Питання залишилося без відповіді. Тоді я озирнувшись навколо, знайшов невеличкий прутик від старого віника і почав ним хльостати застряглу дупку — не сильно, заради приколу, ледь торкаючись тоненької шкіри, але при цьому грізно промовляючи.

— А ось тобі, щоб більше не кортіло з голим задом по дому бігати, та підлогу ламати. Отримуй!

— Іу-іу-іу! У-у-у-у-у-у! — дрібна засранка, навряд чи відчувала хоч якісь болісні

симптоми, але вила так, ніби я її справді шмагав що є сили.

Добре хоч все це бачила Сама[□]я, інакше знову б почала мене лаяти, що я знущаюся над дівчинкою. Вона й так безперестанку смикала, щоб я вже витягав малу звідти і йшли б їсти, довелося закінчувати клоунаду і піднявши дошку, витягати замурзане щось, назовні, аби передати в руки дівчині, яка знову пішла з нею у ванну, але перед цим наслухавшись жалібного схлипування упереміш з "iy-iy" і недвозначним тиканням пальчиком в мою сторону, після чого йшла неодноразова демонстрація абсолютно неущожденної попки, мовляв, який біль я їй заподіяв і які жахливі рани завдав, практично несумісні з життям, і все це супроводжувалося жалісливо-сумним виттям нещасної жертви. Ах ти ж жаба лиса, так скоро дочекаюся, що вона на мене заяву в поліцію накатає, мовляв, займається домашнім насильством з особливою жорстокістю. Дивись ще й до кочегара на пару помістять, на вічне ув'язнення. Ну нічого, актриса погорілого театру — чекай відповідь.

Коли посідали за стіл, їжа практично охолола, але я сказав, щоб не підігрівала, бо й так ледве стримував себе, аби не накинутися на ситні наїдки, на які розстаралася Сам. Мала, яка зрадницьки перейшла на бік Сам^ай, сиділа в неї на колінах повискуючи та нетерпляче підстрибуючи, вимагаючи чергової порції ласощів, іноді затихаючи, спіймавши на собі мій важкий похмурий погляд, після чого повільно сповзала вниз і ховала мордочку в дівчини під рукою.

Ми переодягли її в нову сорочечку, щоправда, трохи закачавши рукави, а також "запечатали" в пелюшку, яку після демонстрації прутика зі старого віника вона з "радістю" наділа, не чинячи жодного опору, лише прикриваючи ручками зад. Тому зараз можна було більш-менш безпечно годувати, не побоюючись сюрпризу, та й самим хоч трохи розслабитися після ранкової біганини, яка показала, що не така вже й П'яточка ненормальна і як мінімум зберегла свої колишні риси характеру — хитрувати, прикидатися та пустувати, звичайно, не найкращі, але дають надію, що з часом і решта "чеснот" підтягнуться.

Поївши, Сам^ая відпустила П'яточку на підлогу, щоб побігала, поки вона збирає посуд зі столу, а я залишився сидіти, щоб доглядати за всюдисущим лихом, яке оклигало, і поки мала, наївшись і не бажаючи нікуди бігти, залишалася біля столу, повзаючи рачки за дівчиною, почав підкидати в руці невеликий тенісний м'ячик, який знайшов у комірчині. Підкидав, ловив, підкидав, ловив, поки не помітив, що малеча, переставши бігати за Сам, плюхнулася задом на підлогу і з цікавістю, аж роззявивши рота, спостерігає за моїми діями, при цьому рухаючи головою вгору-вниз, невідривно стежачи за м'ячиком. Он як — подобається. А я взяв та й кинув його в бік протилежної стіни, щоб подивитися, що вона робитиме. Кинув навмання, але навіть сам не очікував такого ефекту. Мала, стрімко підстрибнувши з пробуксовкою, кинулася за ним навздогін, не розраховувавши швидкості, врізалася лобом об стінку, гепнулася на спину, почухала рукою забите місце, перевернулася на живіт і з виваленим язиком знову кинулася наздоганяти м'яч, що відскочив від стінки і котився назад до мене. Наздогнала майже біля самих моїх ніг, але випадково наступила на нього рукою і через

це знову розтягнулася на підлозі, на додачу ще раз добряче забивши дурне чоло. Але підвівшись і знову почухавши голову, почала стрибати навколо мене, вимагаючи кинути м'ячик ще раз. Ну а я, щоб потроху прилучати її до людських манер, удав, що нагинаюся, але ніяк не можу дістати м'яч з підлоги. Мала аж попискувати почала від нетерпіння, і бачачи, що я ніяк не можу дістати її жаданий предмет, взялася хапати його ротом, щоб подати мені в руку. Але хоч рот і був неймовірно широкий, все ж для м'яча виявився замалий. Вона і так пробувала його схопити, і ськ, все одно той ніяк не бажав піддаватися і заковчувався все далі під стілець. Нарешті терпіння у малечі урвалося, і вона, сердито фиркнувши, схопила його рукою і подала мені. Ай да я, ай да молодець, який, однак, прогрес за один раз. Ну а далі протягом усього часу, поки Самай домивала посуд на кухні, панував відносний спокій, який порушував лише глухий звук гумового м'ячика, що стрибав по хаті, та радісне вискання й гучне тупотіння від столу до стіни і назад.

— Бачу, ви знайшли собі цікаве заняття? — запитала дівчина, закінчивши свої справи й підхоплюючи П'яточку з підлоги, бо мала, бігаючи та пустуючи, вже встигла набити собі дві здоровенні гупі та синець на плечі, але все одно не бажала припиняти розваги.

Ось і зараз, щойно Самай відірвала її від підлоги, вона взялася верещати й тріпатися в руках, вимагаючи опустити назад, аби продовжити забаву.

— Ну, якщо вже так, то може я на годинку відлучуся, можливо, вдасться побачитися з Самі, а разом і продуктів прикуплю. До речі, коли видихнетесь, може, все-таки знову спробуєш привчати малечу до горщика.

— Та провалюється ж, завеликий він для неї.

— Я спробую пошукати менший, а ти поки можеш згорнути пелюшку рулоном і обкласти нею краї посудини — вони стануть вужчими, а заодно й сидіти буде м'якше, — запропонувала Самай.

— Знаєш, Сам, а це ідея! І якщо спрацює, я тебе потім усю зацілую! П'яточко, за мною! — скомандував я, набиваючи м'ячиком об підлогу. Мала ж, підстрибуючи одночасно з ним і не зводячи з іграшки захопленого погляду, поскакала слідом до нашої кімнати.

Не надто радісну Самай я зустрів біля самих дверей із вдоволеною фізіономією, що сяяла від задоволення. Але спочатку довелося все ж вислухати обурені коментарі щодо всіх працівників освіти, які навіть за гроші більше ні в яку не погоджувалися на побачення матері з донькою. Побурчавши та нервово пройшовшись кімнатою туди-сюди, дівчина раптом стрепенулася і з подивом поглянула в мій бік:

— А де П'яточка?

— Ходімо, щось покажу, — загадково промовив я, запрошуючи йти за мною в кімнату.

Відчинивши двері, я заскочив усередину і гучним урочистим голосом проголосив:

— Па-бам! Горшкогиня П'яточка возсідає на власному троні! Прощу любити й славити!

"Пук", "Пирх", "Хі-хі" — такою була відповідь нам із Самай від її світлості, причому в такій жорсткій манері, що довелося швидко забиратися з кімнати. Добре хоч вікно залишив відчиненим.

— Який молодець, але як тобі вдалося посадити малечу на горщик? — промовляючи, дівчина ніжно погладила мене рукою по щоці, від чого в мене аж мурашки по загривку побігли.

— Завдяки твоїй ідеї та моєму красномовству й хисту переконання.

— Ну що ж, тоді чекаю від тебе обіцяного подарунка за ідею, — промуркотіла Сам.

У цей час із дверей показалася мала, що тупцяла на чотирьох із голим вихляючим задом. Сам, розчулено глянувши на неї, враз посерйознішала і, перевівши суворий погляд на мене, запитала:

— Стрілку, а чому в дівчинки праве вушко таке червоне?

— Я не знаю, до твого приходу все нормально було.

— Ах ти ж маніяк ненормальний, та ти так скоро її зовсім безвухою залишиш, вони ж у дитини такі маленькі й ніжні.

— Маленькі, ніжненькі... а мені що робити, якщо вона ні як не хотіла залазити на горщик, навіть загорнутий у простирадло. Ось і...

— Ось і ти в мене зараз отримаєш за такі садистські методи!

— Отак да?

— Отак! А будеш сперечатися, то не тільки отримаєш, а й... і... не отримаєш нічого! Ні їсти, ні... Зовсім нічого!

— Сам, це вже проти правил, так би мовити — удар нижче пояса.

— Тоді бери П'яточку й іди з нею займатися, щоб до вечора... ну, не знаю навіть. Щоб до вечора навчив її ходити на задніх ногах, ой, тобто просто на ногах.

— Не впевнений, що до вечора вийде, це все-таки не тільки від мене залежить, а й від її вестибулярного апарату.

— Гаразд, але бодай спробуй.

— Добре, якщо до вечора я продемонструю тобі нові трюки у виконанні П'яточки, з тебе розкішна вечеря, і готувати ти її будеш у тому своєму коротенькому халатику. Шантажистка.

— Домовилися. Душогубе.

Вечерю Сем готувала в довгому, наглухо застібнутому халаті й з дуже незадоволеним виразом обличчя. Ще й натякнула, що готує виключно тому, що не може дивитися, як я, нездара, давлюся всухом'ятку. А все через що...

Десять за годину до вечері я, гордо задерши підборіддя, велично зайшов до дитячої, де Самая сиділа на стільці біля вікна й читала якусь книжку, і урочистим голосом оголосив:

— Увага, увага! Усі, хто зараз присутній у цій кімнаті, стануть свідками неймовірної вистави у виконанні запаморочливої сеньйорити П'яточки! Запаморочливої у прямому сенсі цього слова, оскільки в неї поки що не все гаразд із головою. Отже, ми починаємо! П'яточко! До мене!

Гучний "тигидим-тигидим" долинав із сусідньої кімнати, перейшов у коридор і за мить до дитячої на чотирьох влетіла малеча і, ледве загальмувавши, зупинилася біля моїх ніг, віддано заглядаючи в очі.

— П'яточко! Сидіти! — оп, і дівчинка хряпнулась, дупою на підлогу.

— Лежати! — бебех на спину, та ще й радісно смикаючи ніжками.

— П'яточко! Голос!

— Их-их!

— М-да, над голосом ми ще попрацюємо. А тепер переходимо до складніших трюків. П'яточко! Перекат! — підхопилася, зігнулася, торкнулася головою підлоги, відштовхнувшись ніжками й перекотилася, а за мить вже сиділа рівно на попі, широко посміхаючись. — Опля! Ай молодець, моя дівчинка. А тепер головна сенсація вечора! П'яточко! Стояти!

Я виставив руку з грудочкою цукру на рівні грудей, і П'яточка, захоплено верескнувши, підхопилася на ніжки й застрибала, намагаючись дотягнутися до ласощів. Зрештою отримавши їх, вона одразу ж забилася у куток і почала ганяти цукор у роті, перекидаючи з одного боку на інший й водночас намагаючись розкусити твердий рафінад голими яснами.

Про те, що мала фанатітиме від нього, я дізнався сьогодні вдень, коли Самай повернулася з магазину, прикупивши коробку цих ласощів до чаю. Я ж, за старою дитячою звичкою, закинув собі до рота два шматочки й заходився хрустити ними на весь дім, блукаючи кімнатами. Але крізь гучний хрускіт, який сам і створював, почув знайоме причмокування. Глянув униз — і бачу: лисе диво з жадобою дивиться на мене і в такт моему роту чамкає своїм. Дав один шматочок і ледь встиг руку відсмикнути, коли вона різко вхопила його ротом і, забившись під ліжку, почала жамкати смакоту беззубими яснами. Саме тоді мені й спало на думку взятися за її виховання з цього боку.

І ось тепер, після нашої маленької вистави, ми стояли й чекали гучних овацій. Точніше, я чекав, а П'яточці було начхати на аплодисменти — вона оскаженіло теребила ласощі, невідривно дивлячись у мій бік, щоб випросити ще один шматочок.

Але овацій, на жаль, не пролунало. Самая спочатку очманіло дивилася на трюки, що виробляла мала, а під кінець вистави, отямившись, заходилася мене чихвостити, не добираючи виразів.

— Стрілку! Ти хворий? П'яточка тобі хто? Людина чи собака? Як тобі таке взагалі могло спасти на думку?

— Що знову не так? Он чого за пару годин навчилася, та ще й слухатися стала. І знову тобі щось не до вподоби, сама ж казала зайнятися її навчанням!

— До людських наук долучати, а не дресировати як собаку!

— Ну ти, Сам, і загнула. Може, їй Хемінгуея "Старий і море" почати читати? Та я тільки розпочну його прізвище зачитувати, як вона або одразу засне, або втече до комірчини. Це в тебе Самі мудрувата й до такого звична, а П'яточка проста, як борщ, їй простіше відчебучити щось у такому стилі й за це отримати солодощі.

— Цукор шкідливий дитячим зубам, та й узагалі шкідливий, не знаю, навіщо я його тільки купила.

— Шкідлива поки що, атмосфера в цьому домі, яку ти ж і нагнітаєш. Можеш мені їсти не готувати, піду забацаю собі з десяток бутерів, з головою вистачить. П'яточко! До ноги! — "Тигидим-тигидим".

— Стрілку! Перестань її дресирувати!

Більше ми того вечора не розмовляли, дуючись одне на одного. Але вечерю, яку Самай все ж приготувала, змолотив усю, та ще й з добавкою. Зате для П'яточки я тепер перетворився на якусь надприродну істоту з чудовою коробочкою, з якої дістаю ульотні смаколики. Тому вона ходила за мною слідом, не бажаючи покидати ні на мить, і навіть приймаючи лікарське зілля, яким напувала її Сам, цупко тримала мене за руку й одним оком невідривно стежила, аби нікуди не подівся.

Та як би вона віддано не заглядала мені в очі, я все ж послухався Самай, і на вечір малій довелося лягати без чергової порції рафінаду. Через це вона довго човгала по мені, принюючись то до шиї, то до рук, пирхала, чхала, залазила під ковдру, вилазила з іншого боку і шльопала назад, видивляючись, чи не з'явилися раптом її улюблені ласощі. Але за пів години такої метушні нарешті втомилася і заснула просто на моєму животі, навіть забувши згорнутися у свій улюблений клубочок. Добре ж я її сьогодні поганяв. Спокійна ніч забезпечена.

Поклавши малечу на подушку, я обережно підвівся і став прислухатися, коли Сам проходить повз. І щойно грюкнули двері у ванній, а за стіною почулися тихі кроки, я, наче дикий лев, рвонув двері й вискочив у коридор, ледь не до смерті перелякавши бідну дівчину.

— Зовсім збожеволів, дівчинку ж розбудиш, — зашепотіла вона.

— Її зараз гарматами не розбудиш, а от тобі тепер діватися нікуди, ти ж погрожувала вдень мені всипати, ось зараз підемо до тебе в кімнату й подивимося хто кого, смаглявочко.

— Ну давай герою, тільки якщо завиєш, просячи помилувати, то це будуть марні благання, жалю тобі від мене не дочекається.

Я тут же підхопив її на руки й кинувся до дитячої.

Десять за дві години, обережно вислизнув з кімнати, тихенько причинивши за собою двері. І... трохи все не зіпсував, ледь встигнувши закрити рот рукою, щоб зупинити сміх, що мало не рвонув на зовні.

Бо побачив малу, що стояла навкарачки із заплученими очима і раз у раз билася головою об стінку, мабуть, маючи намір пройти далі, але спросоння не здогадавшись розплющити повіки й не бачачи перешкоди у вигляді стіни так і перла вперед, у перепону, навіть не замислюючись що варто було б повернути вбік раз вперед не пускає. Ну а якщо брати ситуацію в цілому, то малеча мабуть уві сні не намацавши мене, але через втому так повністю і не прокинувшись, на інстинктах полізла шукати батю. Мене цікавило тільки як вона зішла з досить високого ліжка, не гепнувшись і не забившись, а ще тішило, що не поповзла біс знає куди, потім спробуй вночі відшукай

дрібноту.

— П'яточко, я тут... Ау, — напівпошепки звернувся я до непосиди.

Вона на мить завмерла, потім повільно повернула голову в мій бік, прочинила сонні очі, розпливлася в задоволеній посмішці на весь рот, показавши єдиний передній зуб, і, пускаючи слинку, поповзла до мене, причому знову заплющивши очі. Не чекаючи, поки доповзе, підхопив її на руки й поніс до кімнати. Вклавши на подушку, примостився сам і вже було заплющив очі, як малу знову потягнуло на прогулянку, але цього разу недалеко — до мене під пахву. Там вона, трохи покрутивши худенькими сідничками, вмощуючись зручніше, скрутилася в клубочок і вмить затихла.

А потім прийшло повідомлення від Ані:

"Привіт, як твої справи? Чому не пишеш, не дзвониш, напевно, з малою возишся? Ну і як, справляєшся? Тут тобі Степанов привіт передавав, каже, як тільки хоч трохи звільнишся, щоб заглянув до нього на розмову. А від себе додаю, що, коли наговоритеся, обов'язково знайди мене. Хочу вже побачитися з тобою, непутящим, і хоч трохи погуляти містом. Тож якнайшвидше приводь П'яточку в норму і біжи до нас, можеш навіть її з собою взяти, якщо не буде на кого залишити — і якщо це взагалі можливо. Люблю! Цілую! Дуже чекаю!"

"На добраніч, Синьоока. Завтра постараюся зайти. Мала потроху приходить до тям, вже навчилася гавкати й давати лапу. Теж тебе дуже кохаю і ніжно-ніжно обіймаю! Бувай".

Засинав я у змішаних почуттях — як же бути?

Розділ шостий

Сплю я, і сниться мені сон, ніби переді мною безліч доріг і на кожній хтось стоїть та й манить мене до себе. На одній Самай, на другій Аня, на третій Івілі, далі Баффі та ще багато хто, а я такий стою на розпутьті й годую задоволену П'яточку рафінадом.

Розплющую очі — хоп, наяву теж П'яточка: видерлася мені на груди й дивиться невідривно в обличчя, мабуть, чекаючи, поки прокинуся. Ну що ж — дочекалася. На годиннику, звісно, лише шоста ранку, що підтвердив гучний набат годинника на ратуші, який прогнав залишки сну.

— Тобі чого? — питаю у ранньої пташки.

Дивлюся, злізла з мене і метнулася під подушку, зарившись туди з головою і щось намагаючи руками. За мить вискочила і з усмішкою до вух простягає мені гребінець.

— Жабенятко, цей предмет зараз ні тобі, ні мені нафіг не потрібен. З тієї простої причини, що у нас обох відсутнє волосся.

— Ши-ши? — хитрющі оченята, вже не такі запалі, дивляться віддано й обожнююче, а ручкою мала невміло намагається повторити на собі те, що їй треба, шкребує гребінцем по шкірі лисої голови.

Ну, схоже, пам'ять починає повертатися, раз згадала про наші ранкові розчісування, що не може не радувати. Аби не зупиняти процес відновлення мозкової діяльності, довелося вставати, щоб, усівшись на ліжку і посадивши малу на коліна, почати легенько водити гребінцем по лисій голові. На диво, навіть така імітація

процедури розчісування привела дівчинку в неймовірний захват. Стиснувши кулачки і втягнувши голову в плечі, вона сиділа не рухаючись, заплющивши очі, і лише задоволено вуркотіла, роззявивши рота, з куточка якого текла слина. Час від часу її проймало легке тремтіння, від якого вона видавала тоненьке "і-і-і", пускаючи слинку ще більше. Що ж, ранкова релаксація теж має зробити свій внесок в одужання, і якщо для цього доведеться вставати о шостій ранку — значить, я стану жайворонком.

Наше заняття перервала Самай, яка теж прокинулася рано і вирішила тихенько зазирнути до нас, напевно, з метою впевнитися, що я не навчаю малу ще якимось собачим трюкам.

— Ой, а ви вже не спите? Доброго ранку! А що це ви таке робите? — побачивши, що всі вже на ногах, дівчина вільно відчинила двері і, підійшовши до ліжка, присіла поруч, поклавши мені голову на плече.

— Волосся розчісуємо, хіба не бачиш?

— Якби я не знала тебе і малечу так, як знаю зараз, то подумала б, що ви досить-таки дивна парочка, і вас як мінімум варто уникати.

— А дізнавшись, зрозуміла, що ми адекватніші за багатьох інших, хто раніше тебе оточував. До речі, а чого ти дивуєшся? Тобі мати що, ніколи в дитинстві волосся не розчісувала чи ти такого не робиш Самі?

— Звісно ж, моя мама завжди розчісувала мені волосся, і те саме я роблю з волоссям доньки, і так — це приємно. Але ключове слово тут — волосся. А у вас, вибач, але...

— Це називається релаксація або, по-простому, масаж голови. Щоправда, він робиться пальцями рук або спеціальними пристосуваннями, але якщо жабенятку подобається так, то чому б і не зробити їй приємне таким ось дивним методом, чим би дитина не тішилася, аби голови не морочила.

— А чому ти мені ніколи не робив масаж голови, якщо це так приємно?

— Та я не вмію, хіба тільки волосся можу розчесати але найкраще сходити в один із ваших косметичних салонів, там наче практикують таке.

— Якщо чесно, то я там ще жодного разу не була. Та й хто б мене туди повів. Подруг не маю, у колишнього чоловіка навіть на нову сукню було не допроситися, навіть коли стара вже зовсім зносилася й була залатана до дірок. А вже на якісь там салони краси й поготів. А просто самій піти — надто дороге для мене задоволення.

— Так це ж чудово! Я маю на увазі, що несподівано з'явився привід зробити тобі сюрприз у вигляді відвідування цього закладу з повним спектром послуг.

— Ой, правда? Ти зробиш мені такий подарунок?

"Пррф", "Хі-хі".

— Так, Сам про салони потім здається, П'яточка готується піднести сюрприз нам. Тягни горщик з-під ліжка, а я поки розповію засранку.

Після всіх ранкових процедур і обмивань, наївшись досхочу, я повідомив Самі, що мені треба терміново відлучитися на деякий час до міста, щоб відвідати департамент юстиції у своїх справах і, можливо, дізнатися якісь новини про її доньку, а точніше про

процес повернення дівчинки в нашу сім'ю. Тому було б просто чудово, якби вона наглянула за малою. Дівчина легко погодилася, водночас повідомивши, що присвятить цей час належному навчанню дівчинки по-новому прищеплюючи загальнолюдські цінності, на відміну від декого. Але, йдучи, я все ж шепнув їй на вушко, куди сховав коробочку з рафінадом на випадок, якщо ці самі цінності виявляться для малої не такими вже й значущими. Потім поцілував її в губи, нахилився і поцілував в обидві запалі щічки П'яточку і побіг до виходу, так і не побачивши, як мала з ошелешеним виглядом дивиться мені вслід, та ще й роззявивши рота.

— Здоров, Степанов! Як життя ментівське? Бандитів ловиш чи глухарями обвиснув, як новорічна ялинка іграшками? Гей, а де бутерброди?

— Які бутерброди? Ти ж, напевно, тільки-но від столу відірвався і вже знову їсти просиш.

— Яке "ледь"! Поки зібрався, поки приїхав, поки туди-сюди, а організм молодий, росте, то й вимагає посиленого харчування. От був би я вашим начальником, насамперед організував би нормальну їдальню з п'ятиразовим харчуванням, бо ситий поліцейський хабара не візьме і про їжу думати не стане, а весь у справи заріється.

— Або, об'ївшись, тільки спати хотітиме. До речі, про начальника: маєш можливість претендувати на посаду начальника департаменту юстиції, тому що нинішньому оголошено підозру в ряді тяжких злочинів, і на час розслідування він тимчасово відсторонений від своїх обов'язків.

— Опа-ча, яка гарна новина! А хто ще?

— Начальник департаменту очищення, якому вже оголошено підозру і який вже перебуває під арештом, оскільки повністю покаявся у своїх гріхах, та ще й зі слідством співпрацював, здавши всіх своїх спільників з потрохами.

— Це такий маленький рудий? Він у мене ще автограф випрошував.

— Якщо захочеш, можеш відвідати бідолаху, хоч якась радість йому буде в тому сумному і похмурому місці, в яке сам себе загнав. До речі, я тебе ось для чого покликав... готовий результат експертизи твоєї загадкової субстанції. Як думаєш, що з'ясували наші фахівці?

— Що це допінг, засіб для посилення фізичних можливостей для місцевих, тобто корінних теріанців.

— Так ти знав?

— Ну як знав, практично випробував на собі. Один з місцевих, вживши цю хрін, так мені врізав, що я мало не проломив стіну. Добре хоч захист був прокачаний, інакше відразу б у нокаут відлетів.

— Цікаво, цікаво, а що за місцевий, де і коли ти з ним зіткнувся?

— Так минулого тижня в ратуші, перетнулися з ним на вході в туалет. Виявилось, що це чоловік Самай...

— Твої, так би мовити, гувернантки?

— Її рідної. Так-то я його в обличчя жодного разу не бачив, та й не цікавив він мене, якщо чесно, інформації — тільки те, що про нього Сам розповідала. А він, мабуть, добре

був обізнаний про мою особу, бо з ходу впізнав, і з того, як швидко дістав і випив зілля, відразу видно, що давно готувався до бійки, заздалегідь все спланував.

— До речі, десь мені на очі потрапив рапорт про інцидент, що стався в будівлі ратуші, де підозрюваний, якийсь добропорядний громадянин нашого міста, крамар Сугур, відмовився давати свідчення з приводу вчиненого розгрому в громадському туалеті будівлі ратуші, а також, з огляду на очевидні травми, знехтував пропозицією про госпіталізацію. Наразі зважаючи на недостатність доказів, звинувачення підозрюваному так і не було пред'явлено. Виходить, це ви там накоїли?

— Я відмовляюся розмовляти без свого адвоката.

— Та годі тобі! Той туалет давно вже відремонтували і забули про нього. А справі навіть ходу не дали, і ніхто її поновлювати не збирається.

Хоча, звичайно, було б непогано, якби того дядька госпіталізували і взяли у нього аналіз крові, — задумливо промовив Степанов.

— Так його відбитки в будь-якому випадку залишилися на тарі. Я її обережно брав за верх і низ, і то за самий краєчок, так що сміливо можеш викликати крамаря до себе і розпитати а звідки у вас, шановний, цей засіб і з якою метою ви його придбали?

— Викликати тільки з приводу самого тільки зілля — це нарватися на непотрібний втик, від начальства, якого поки немає. Пити таке поки не заборонено законом, це не наркота. Хіба що тільки поцікавитися з метою придбати партію для нашого відділу — побічних ефектів по ньому начебто не виявили.

— Але, як я розумію, справа-то, по розгромленому туалету не закрита? І хоч він давно відремонтований, але все-таки за рахунок міста. А якщо кожен почне псувати міське майно, то ніяких грошей не напасешся на дармові ремонти.

— Ну а що робити? Він же відмовляється давати будь-які свідчення. Свідків, що саме ця людина вчинила таке неподобство, немає, а побої, за його словами, отримав внаслідок того, що послизнувся на залитій водою підлозі, коли зайшов у туалет, щоб подивитися, що там сталося.

— То й що? А якщо я напишу заяву, що певний громадянин, з яким зіткнувся біля входу в громадський туалет будівлі ратуші, тоді-то і тоді вживши якусь речовину, напав на мене з невідомої причини, завдавши удару в обличчя? Після чого зав'язалася бійка, в результаті якої постраждало муніципальне майно.

— Цим ти всього-на-всього добровільно зізнаєшся у вчиненні хуліганських дій, тому що, тут я повторюся, даний громадянин від дачі показань відмовляється, і навіть упущена колба з його пальчиками не робить його співучасником правопорушення. Просто випадково упустив, коли зайшов після всього, що сталося. Тобі такий хід мало чим допоможе — просто вийде твоє слово проти його. Коротше, в кращому випадку постраждаєте обидва, і ще невідомо, хто більше, якщо враховувати вік крамаря. Хочеш платити штраф задля того, щоб дізнатися, хто варить це пійло, або шукаєш варіанти, щоб хоч якось помститися мужику за те, що він у твоєї коханки доньку відсудив? От тільки не треба робити вигляд, що у вас з цією Самою' суто ділові стосунки.

— Тут ти майже вгадав. Я маю на увазі помсту, якщо що, бо вона теж буде мати

місце. Але не дрібна, а така, через яку цього самого крамаря в будь-якому разі позбавлять батьківських прав. Бо він напав на представника правопорядку — хоч і позаштатного, але такого, що веде дуже серйозне розслідування.

— Не зрозумів. Хоча стій, зрозумів. Ти згоден стати нашим позаштатним співробітником...

— Тільки тобі доведеться піти на невеличке службове порушення і зарахувати мене на цю посаду двома тижнями раніше або навіть трохи більше.

— Тоді так, справа набуде зовсім інший повороту, і крамарю, хочеш не хочеш, доведеться-таки давати свідчення. Але тільки я не піду на таке, тому що ми, хоч і друзі з тобою, але навіть заради дружби я не можу посадити невинну людину за сфальсифікованим звинуваченням. Вибач, що так прямо.

— Блін, та як же тобі, дурню, пояснити, що я не прошу тебе нікого саджати! Так, в цій справі є і мій особистий інтерес, про який ти вже знаєш, і ще раз повторюся, щоб поставити остаточну крапку. І так, моя особиста вигода в тому, щоб позбавити цього старого чорта батьківських прав і віддати дівчинку, яка йому нафіг не потрібна, рідній матері. Але це просто так підфартило, що мої і державні інтереси збіглися. Головне що мені — і не тільки мені, але і тобі теж — треба дізнатися, з якою метою почали виготовляти такі зілля. Щоб у шахтах робітникам легше киркою махати або щоб городяни на полях замість коней орати почали, аби худобу не заганяти? Думаю, за ціною не вигідно буде місцевим людям таке доповнення до характеристик. Навіть для нас воно коштує певних грошей, а що вже говорити про місцевих з їх копійчаним заробітком. Але проблема в тому, що справа не обмежується одним тільки зіллям. Я не знаю, як тобі, але мені досить часто трапляється зустрічати місцевих із даром, і здається це не швидкоплинні капризи еволюції, а цілеспрямована діяльність, яка набуває все більших масштабів. Це і доводить поява ось таких еліксирів у вільному доступі, а може, і не у вільному, тому що ти про них досі ніколи й не чув, як і про "прокачаних" місцевих.

— Звичайно, поява таких особистостей буде дуже цікавою для нашої влади, і, навіть можливо, в майбутньому стане представляти реальну загрозу системним як виду. Адже навіщо Системі возитися з душами, витрачати час і цінні ресурси, якщо місцеві під боком самі навчилися таке творити? Але, по-перше, без доказів все це схоже на казку, а по-друге, у чому тут злочин? Влада, звичайно, в будь-якому випадку візьме під свій особистий контроль цю ситуацію, щоб уникнути так би мовити. Але мене цей факт не повинен хвилювати абсолютно. Ці твої місцеві з даром поки нічого поганого нікому не зробили. Порядок не порушують, не грабують, не вбивають. Хіба що один з них, за твоїми словами, наковтавшись цього пійла, вдарив тебе по обличчю, та й то, якщо судити чисто по-людськи, за справу. Адже, як не крути, але його дружина пішла до тебе, хоч ти подаєш цю ситуацію під іншим кутом, — ось і зірвався чоловік, не витримав, так би мовити, наруги над своєю чоловічою гідністю.

— Ти все так спрощуєш, тому що по суті своїй — простий слідчий. Вибач за "простий", і твоя робота починається, коли злочин вже відбувся. Тільки тоді ти

включаєшся в процес, збір доказів з місця злочину, опитування свідків, результати експертизи на предмет відбитків, сторонніх предметів та іншого, з яких потім складаєш загальну картину. Так би мовити, тактик з вузькоспрофільною спеціалізацією. А я — як би простий чувак з дуже багатою уявою, який, до речі, вже, за твоїми словами, не раз довів тобі свою корисність і якого ти з цієї ж причини хочеш кров із носа залучити до себе на службу, за нечувані бонуси. І ось цей чувак побачив якусь картину в цілому і зробив відповідні висновки, які хоче до тебе донести, щоб ти вловив суть проблеми і, задіявши свій тактичний розум, запобіг тому, що чувак собі нафантазував. Тобто я побачив ще не скоєний злочин з купою жертв, і як добропорядний громадянин хочу тебе про нього попередити. Ну, а ти роби далі, як сам знаєш. А щоб тобі стало більш-менш зрозуміло, про що я говорю, розповім, що бачив. Для цього почну по порядку. Ти чув коли-небудь про якогось Семена на прізвисько Сьома?

— Звичайно. Дрібний шахрай, крав і шахраював, тільки вже більше двох місяців як зник. А ти щось чув про нього?

— Його пернаті зжерли, прямо на моїх очах, якраз два місяці тому. А перед цим він натякнув, що, до всіх своїх дрібних гріхів, грабує і гвалтує щойно прибулих системних, знаючи приблизне місце їх появи, а можливо, і вбиває після цього, і знову-таки про це тобі нічого не відомо, тому що не залишилося свідків. Але справа не в цьому. Просто в момент нашої зустрічі його добряче цапнув зомбі, який прорвався за периметр, і якого я встиг вбити. Та найдивніше: після страшних ран, нанесених йому інфікованим, він досить швидко оговтався і досить жваво почав рухатися як для смертельно пораненого. Я тоді ще здивувався, як таке може бути, але потім все забулося і втратило для мене своє значення. Адже в моєму житті з'явилися досі небачені монстри, яких доводилося майже щодня мочити, — розповів я історію про першого жителя Терри, якого зустрів відразу після появи, та мною ж і вбитого, про що я свідомо промовчав, щоб уникнути зайвої тяганини. — Це раз! Потім я "замолоду" взявся виконувати завдання міста з тих, що висять на кожному ринку на дошці оголошень. Там у компанії незнайомих мені хлопців та під проводом представника правопорядку, якогось містера Блока, пішли відловлювати в занедбаний район східного кварталу безпритульну дівчину. Де мені довелося неабияк побігати за дрібним гаденням на ім'я Спритний Чом.

— Ага, чув про такого, його дійсно неможливо наздогнати. А як тобі це вдалося?

— Волею випадку. і мені тоді ще здалася дивною його нелюдська спритність. І якщо хлопчика трохи розпитати...

— Тільки його знову доведеться ловити. Місяць або більше того, як втік з притулку, і я чув, знову почав красти. Але ось наздогнати його ніхто з моїх так і не може, вже думаємо, кого з системних найняти.

— От я й займаюся.

— По руках!

— Тільки як ваш позаштатний співробітник з повною зарплатою, зарахований рівно три тижні тому. І щоб твоя совість тебе не сильно мучила, гроші із зарплати можеш перерахувати до фонду відшкодування збитків, завданих громадському туалету в

приміщенні міської ратуші невідомими особами.

— Ти мене поки що ні в чому не переконав, щоб піти на службове зловживання. Сьоми, з твоїх слів, давно немає в живих. А як то кажуть: немає тіла — немає діла. Спритний Чом, десь собі бігає, і, можливо, швидкий від природи, а не внаслідок зовнішнього впливу. Що ти ще маєш сказати?

— Є ще певний крамар, який дуже навіть може володіти даром передбачення, але я не думаю, що він у цьому зізнається, та й не хотілося б його підставляти, бо дядько мені симпатичний. Тому вважай це не доказом, а просто якимось дрібним мазком, що доповнює загальну картину. Але найголовніше — це моя мала. Вона місцева, і у неї є рюкзак!

— Та й не дивно, у багатьох дітей є... Стій! Ти хочеш сказати, що всередині — просторовий рюкзак?

— Ну ясно, що не полотняний. Я не знаю, як зараз, але, коли вона прийде до тяти, я попрошу її продемонструвати цю фішку. Але тільки пообіцяй мені, що її знову не заберуть у мене і не піддадуть жодним дослідженням, інакше я розлючуся настільки, що це може перерости в збройне протистояння з вашим департаментом, всупереч усім заборонам від Системи.

— Сань, ти мене зовсім за людину не вважаєш? Я б ніколи не дозволив собі знущатися над дітьми, навіть заради закону. Краще відразу кулю в голову, як ти говорив: "Честь — нікому" ... І хочу тебе заздалегідь порадувати, а заодно як майбутньому співробітнику, відкрити маленьку службову таємницю. У нас в штаті є системна з даром "Бачення", і вона може визначити, чи є у кого-небудь хоч якісь надможливості, чи ні, лише поглянувши на людину і пару хвилин поговоривши з нею про щось своє. Так що, якщо покажеш їй свою дитину, а заодно і Спритного Чома, то все відразу стане ясно. Але навіть якщо дар і виявиться, я все одно не бачу в цьому всесвітньої змови.

— А ось для цього тобі всього-на-всього треба запросити крамаря Сугура до себе для надання свідчень. І в цьому не буде жодних перевищень повноважень. Просто ти зобов'язаний у законному порядку реагувати на вчинені правопорушення, інакше виходить, що даремно твої співробітники їх виявляють і по півночі строчать службові доповіді, щоб ти тільки перекладав їх зі стопки в стопку, не доводячи до логічного завершення.

— Гаразд, гаразд, нехай буде по-твоєму. Я, запрошу твого крамаря на бесіду, щоб потім начальство раптом не запитало, чому ми працюємо абияк, коли вже навіть у держустановах відбувається повний безлад. Тільки що це дасть? Я на сто відсотків впевнений, що він нічого не скаже і вже тим більше нічого не підпише, та ще й з адвокатом припреться, який потім півроку буде морочити голову, щоб я вибачився перед добропорядним громадянином за необґрунтовані звинувачення, а заодно вимагатиме, щоб відділ оплатив моральну шкоду.

— Ну, тут у тебе будуть цілком обґрунтовані претензії у вигляді моєї заяви про напад даного громадянина.

— Тільки чому так пізно згадав?

— А тому що зопалу мені начебто і не було завдано будь-якої істотної шкоди, і тільки через деякий час, коли став почуватися зле, вирішив звернутися до правоохоронних органів зі скаргою на цього нехорошого чоловіка, через якого навіть у такому святому місці не можна нормально в туалет сходити. А разом зі скаргою приніс ще й підібрані мною на місці злочину докази у вигляді колби із залишками невідомої рідини, яка випадково випала з кишені нападника, на якій є його відбитки. Адже вони є?

— Там два види відбитків, але чиї вони — поки не відомо, тому що ні твоїх, ні крамаря у нас немає. Але це недовга справа: твої ми можемо сьогодні ж зняти, а його — під час допиту.

— Нічого проти не маю, аби справа вигоріла.

— Тепер що стосується справи. Ти поки пиши заяву на свого кривдника, у якого ти дружину звабив...

— Ну, з моїм шармом... Шарм, до речі, — це те, чого ти зовсім позбавлений. І я в сотий раз повторюся, що нікого не зваблював, просто прихистив після того, як вона пішла з дому, усвідомивши, з яким виродком живе. А будеш нудити — то й твоя теж від тебе піде, бо ти теж не красень.

— Так, громадянине Бех, давай не відволікайся — пиши і намагайся, щоб все відповідало встановленим пунктам. А ще ти повинен підписати ось тут. Це рапорт про твоє зарахування позаштатним співробітником до департаменту юстиції. Тільки там, де дата, ми поки нічого писати не будемо, а також у графі "оклад" теж зробимо пропуск. Тому що якщо крамар виявиться винним лише в протиправних діях, що завдали незначної шкоди муніципальному майну, і ні в чому більше, то ти будеш зобов'язаний відпрацювати в нашому відділі не менше пів року, без посадового окладу, перебуваючи лише на утриманні. Тобто годувати і за встановленим мінімумом одягати тебе ми будемо, а ось зарплата піде на погашення моральної шкоди крамарю і як штраф за неправомірні дії щодо добропорядних громадян міста.

— Згоден.

— І ми не оплачуємо орендоване житло. Для особового складу існують казарми, а сімейним надається гуртожиток із загальною кухнею і туалетом.

— Ну а як же інакше. Тільки дивись: під час допиту ти обов'язково повинен нам влаштувати очну ставку.

— Цей пункт обов'язковий в процесі дізнання, так що не переймайся. І по можливості я залучу когось із сторонніх як понятих, щоб тобі було спокійніше. Але тільки врахуй: якщо облажаєшся...

— Що, перестанеш зі мною вітатися і на всіх парканах почнеш писати, що Стрілок — ніякий не герой, а всього лише дрібний капосник, придатний лише на те, щоб зваблювати чужих дружин і влаштовувати такі ж дрібні капості їхнім чоловікам?

— Як мінімум перестану тягати тобі з кухні бутерброди. Але ось тільки поясни мені, що ти маєш намір всім цим дійством мені показати? Я, звичайно, дещо здогадуюся, але

хочу почути від тебе: що, на твою думку, має статися?

— Нове зіткнення між системними і місцевими, але тільки цього разу нападуть вони.

— Це ти так жартуєш? Але для чого це місцевим потрібно?

— Ось для цього я до тебе і звернувся. Ти тактик, ти повинен з'ясувати подробиці і запобігти бійні.

— Ти в цьому так впевнений? Навіть якщо просто взяти твої слова на віру, яка може бути причина для такого серйозного конфлікту? Ми ж живемо мирно, захищаємо їх від інфікованих, часом навіть ціною життя... Невже вони нам не пробачили минулої образи?

— Я ні в чому не впевнений, Степанов. Ти, головне, не тягни з допитом, бо потім може бути пізно. А там вже дізнаємося, що місцевому люду потрібно: або помститися, або просто почати ділитися владою і повноваженнями. А може, й зовсім вигнати всіх системних з міста, тому що небезпека начебто минула. Он деякі вже не бояться і за міські ворота виходити, та порпатися в залишках у пошуках здобичі. Хоча може бути й таке, що мої підозри і яйця виїденого не варті, даремно тільки кіпішую.

— Так, ти мені це кидай давай! Раз вже почав, то і доводь до кінця. А ось щодо решти... Ти вважаєш, що інфіковані незабаром повернуться?

— Упевнений. І це буде щось нове і ще веселіше, так що тобі й твоєму відділу варто було б підготуватися. Я думаю, попереду нас чекають непрості часи.

— До чого готуватися, Стрілку?

— Ну ти й запитав... тут можна гадати — не перегадати. Створи аналітичний відділ з пари розумних хлопців, якщо у вас, звичайно, поки такого немає, і нехай розробляють правдоподібні робочі версії з чіткими й продуманими варіантами нейтралізації як наслідків, так і можливості запобігання ймовірній загрозі. Ну і у зв'язку з їх висновками реорганізуй внутрішню й зовнішню структуру департаменту, щоб у разі небезпеки бути готовими до протидії будь-яким видам загроз, а не тільки в свисток свистіти та строем марширувати. Я б на твоєму місці більше залучати системних почав з найрізноманітнішими можливостями, але суворо підзвітних перед Системою, щоб уникнути свавілля й непокори.

— Так може, візьмешся?

— Ти що, хворий? У мене ж П'яточка! А морока з нею вимагає стільки сил і самовіддачі, що керівництво відділом зійде за легку й приємну відпустку. Так, ніби все написав, підписав. Давай ще відбитки перевіримо, щоб мені спокійно спалося, та й піду я — треба ще кудись зайти.

— Знаю я твоє "кудись". Знову підеш Ані голову морочити.

— Ти давай не бурчи, а справу роби. Я тобі ідею підкинув, тепер думай, як все правильно зробити, щоб запобігти кровопролиттю. І якщо все зробиш належно, гляди й до кінця року полканом станеш. Тоді я точно з твоєї лисої голови не злізу, але свої законні сто грам так чи інакше з тебе витягну.

— Якщо швидше в труну мене не заженеш своїми божевільними ідеями, які, на

жаль, дуже часто справджуються.

За хвилину до кабінету підійшов огрядний чоловік у зашморганому халаті невизначеного кольору і зняв мої відбитки, намастивши руки якоюсь темною гідотою, що не відразу змивалася. На тому ми зі Степановим і попрощалися, домовившись, що він не буде затягувати з допитом крамаря, а я постараюся якнайшвидше зловити Спритного Чома, щоб уже почати збирати доказову базу моєї фантастичної версії. Перед тим як піти, я ще раз міцно потиснув слідчому руку, щоб і на його долю залишити трохи клопоту з незмивною фарбою, і пішов собі. Але як тільки за мною зачинилися двері, в голові пролунав "дзинь", і перед очима з'явилося Системне сповіщення:

(СИСТЕМА) Увага! Пункт 1 — Ви взяли на себе зобов'язання в найкоротші терміни розшукати неповнолітнього безпритульного хлопчика на прізвисько Спритний Чом і доставити його до департаменту юстиції для визначення та виявлення в біополі даного індивідуума присутності унікальних функцій.

Пункт 2 — За вашого повного сприяння, певний крамар Сугур на подальшому допиті в департаменті юстиції повинен визнати свою причетність до організації або групи осіб, що складаються з корінних жителів Терри, які готують збройне протистояння із застосуванням особливих здібностей, що можуть спричинити численні жертви як з одного, так і з іншого боку.

Увага! Якщо пункт 1 або пункт 2 не будуть виконані протягом трьох днів, до вас будуть застосовані штрафні санкції у вигляді Шестимісячних робіт на користь департаменту юстиції, без виплати заробітної плати. Ваше тимчасове утримання (харчування, обмундирування, ліжка-місце в казармі) візьме на себе фінансовий відділ департаменту юстиції.

У разі якщо буде виконано Пункт 1, але не Пункт 2, покарання залишається колишнім. Якщо буде реалізовано Пункт 2 без Пункту 1, завдання буде зараховано як виконане не повністю. У цьому випадку покарання до вас не буде застосовано, оскільки Пункт 2 вважається пріоритетним, але й заслуженої нагороди ви не отримаєте.

У разі виконання Пункту 1 і Пункту 2, в найкоротші терміни, а також в отриманні необхідної інформації в повному обсязі, вас чекатиме відповідна нагорода від муніципальної влади міста і окрема — від самої Системи.

(СИСТЕМА) Здійснюйте різноманітні героїчні діяння на благо міста, і на вас чекатимуть цінні та унікальні нагороди, гідні відважних героїв!

От як настрочила Система, так настрочила. Хоча, якщо подумати, то досить гранично точно й доступно пояснила мені, що робити, і що мені за це буде, ну, або не буде. Що ж, щоб не затягувати, аби потім в останній день не бігати, харкаючи кров'ю, та намагаючись встигнути зробити потрібне, з жахом відраховуючи останні секунди, — доведеться починати вже із завтрашнього дня. А для цього треба відвідати Аньку, яка за родом своєї діяльності повинна володіти інформацією, де на цей момент мешкає спритний поганець, або хоча б знає того, хто може хоч щось знати. Тим більше ми й так

домовилися після спілкування зі Степановим, зустрітися і трохи погуляти. Ну ось і все, план подальших дій окреслений, тепер піду шукати симпатичну капітаншу, а далі — як вийде.

Довго шукати Аню не довелося, бо вона сама мене знайшла. Я навіть трьох кроків не встиг зробити, як мало не налетів на дівчину, що раптово вискочила з-за рогу коридору. Побачивши мене, вона хотіла було кинутися мені на шию, але тут позаду з'явилася парочка молоденьких копів, які з цікавістю поглядали на мою даму серця. Ну і що ти їм на це скажеш? Адже дівчина настільки гарна, що я сам ледве стримуюся, щоб не затиснути її в обіймах. Ось тому й вибір у мене — ох і нелегкий...

Ми, ледь торкаючись рук, поспішили до виходу, щоб вже там знайти затишне містечко і віддатися волі почуттів, не боячись сторонніх очей. Тому йшли, швидко розмовляючи про всякі дрібниці, Аня — переважно про робочі будні, а я — про витівки П'яточки. І вже біля самого виходу, коли дівчина, не втримавшись, схопила мене за руку і потягнула за собою, нас наздогнав черговий поліцейський і, відкашлявшись, голосно повідомив, звертаючись до начальства:

— Мадемуазель капітан, вас біля головного входу чекає якийсь хлопчик на ім'я Мишко. Каже, що ви знайомі, тому що два тижні назад повертали його рідній матері, після помилкового викрадення Стрілком. Вибачте, звичайно, але це він так сказав.

Остання фраза була адресована мені, тому що, вислухавши доповідь чергового, Аня почала сміятися, хоча особисто я нічого смішного так і не почув.

— Ні, ну до чого ж нахабний шибеник, я тепер, завдяки його порожній балаканині, прославився серед вашого контингенту викрадачем малолітніх дітей, а там дивись ще й у педофілії запідозрять. — скаржився я дівчині, коли нам довелося повернути в бік головного входу, щоб дізнатися, чого знадобилося хлопчику від капітана поліції.

— Ну що ти так переживаєш, він же шестирічний хлопчик, що думає те й каже, ніхто його слова серйозно не сприймає. Тим більше пів міста разом з усім контингентом департаменту юстиції знає, що ти ще той бабій! — останню фразу вона вимовила, пильно дивлячись на мене, але я, злий на хлопчика, навіть не звернув на це уваги.

Взяв та й випалив:

— Ну хоч це-то добре! — тільки потім зрозумів, що сказав, і злякано втягнув голову в плечі.

Але було вже пізно.

— Стрілку! Що значить "добре"? Я цю фразу сказала просто так, сподіваючись, що ти заперечиш і кинешся мене запевняти, що нічого подібного не було й бути не може. А ти, навпаки, ще й задоволення отримуєш від того, що тебе можуть вважати безсоромним розпусником.

— На мою думку, краще так, ніж педофілом.

— На твою думку, краще взагалі було б мовчати й нічого не говорити. Взяв і такий день зіпсував.

— А який сьогодні день? Невже щось із вашого жіночого репертуару — типу десять

днів з дня першого поцілунку, два місяці від першої зустрічі?..

— Стрілку! У тебе що, зовсім немає ні сорому, ні совісті — говорити дівчині таке прямо в очі? Який же ти дурень, а я для тебе ще сюрприз приготувала, а ти за одну хвилину взяв і все зіпсував. Більше не розмовляй зі мною.

— Добре, як скажеш. Тільки поясни мені, з якого саме дня ти ведеш рахунок нашого першого знайомства?

— Ну звичайно, з того самого, коли я тебе заарештувала при виході з міської поліклініки, коли ти ще співав, хоч і тюремні, але такі романтичні пісні. Це було так чарівно. Я запам'ятала цей день на все життя.

— Мабуть, доведеться мені ще раз навідатися в ту поліклініку, тільки разом з тобою. Нехай проведуть повний медичний огляд — чи все у тебе в порядку, особливо в районі голови. Та й мене нехай оглянуть разом з тобою. Бо якщо ти вважаєш той день романтичним і придатним, щоб у майбутньому стати нашою сімейною датою, то ти така ж хвора на всю голову, як і я. Чому я хворий? Та тому що зустрічаюся з тобою та ще й хочу одружитися.

— Правда хочеш? — її блакитні оченята блиснули так сліпуче, що я мимоволі примружився, зате зрозумів, що пробачений і дочекаюся-таки обіцяного сюрпризу.

— О, а он і наш шкет! — замість відповіді я вказав рукою в бік дверного отвору, виходу з приміщення, де на вулиці крутився дрібний негідник, у цю хвилину. старанно стрибаючи на одній нозі, намагаючись потрапити точно на потрібний йому камінь брукованої дороги. — Ти краще йди одна з ним поспілкуйся, а то зараз побачить мене — ще заволає на всю вулицю: "Рятуйте, люди добрі, дитину малу від матусі рідної вкрали!". Піди потім твоїм, що будуть тримати мене на прицілі, поясни, хто з нас двох дурень. Так що я краще тут, за стіночкою, постою, послухаю, чого йому від тебе знадобилося.

— От тобі й маєш! Великий Стрілок злякався шестирічного хлопчика. Скажи комусь — не повірять!

— Ось нікому й не кажи, тоді у всіх усе буде добре. Ти давай не базікай даремно, а йди і дізнайся, чого йому треба, і нехай валить собі, бо я вже не можу дочекатися твого сюрпризу.

— А ти вважаєш, що я тебе вже пробачила?

— Ну а як же Анютотці в такий день не пробачити свого дурненького ведмедика, який повністю розкався у своїх словах і тепер дивиться на свою улюблену дівчину відданими й закоханими оченятами. — У кінці я ще й зобразив такий погляд, щоб більш-менш віддано-закоханий.

— Якось на ведмедика з закоханими очима ти не дуже схожий, скоріше корисливо-лестивий погляд хитрого лиса, що бажає скуштувати дармових ласощів. Але нехай буде ведмедик — так приємніше. Ну все, я пішла.

Дівчина, ще раз поглянувши на мене пильним поглядом, у той час як я дивився на неї широко розплющеними невинними очима, змахнула невидиму пилінку з мого плеча і, хмикнувши, пішла до виходу. Ну а я залишився стояти за дверима, якраз

навпроти чергового, якому змовницьки підморгнув.

— Привіт, Михайле, мені передали, що ти хотів мене бачити, — першою заговорила дівчина, як на мене, надто офіційним тоном.

Вони відійшли трохи далі й убік від дверей, щоб нікому не заважати, і тому чутність трохи погіршилася. Зате стало видно обох крізь щілину відчиненої половини стулки, даючи мені можливість спостерігати за ними, при цьому залишаючись невидимим. Тому я добре розгледів, як хлопчина в подиві почав оглядатися навколо себе після слів капітана.

— Тітонько-капітане, а це ви до кого звертаєтесь? Тут, крім мене, більше нікого немає.

— Ну а тебе хіба не Михайлом звуть?

— Від народження ніхто так не називав. Завжди був Мишком і ним же помру.

— Гаразд, нехай буде Мишко. — Дівчина повернулася в бік дверей, ніби здогадавшись, що я можу спостерігати за ними, й посміхнулася, таким чином відреагувавши на міркування хлопця. — Так що у тебе сталося: хтось образив чи щось гірше зробили? Ти давай не соромся, розповідай.

— А що там розповідати — і образили, і дещо гірше зробили, та ось тільки не знаю навіть, кому поскаржитися. Хотів до ратуші, до радників піти, та самого не пускають, кажуть, малий ще, а мама боїться до них йти. А більше я й не знаю, куди звернутися — не в очистку ж мені йти зі скаргою, — під "очисткою" він, напевно, мав на увазі відомий департамент, взявши його для порівняння заради жарту, мабуть тим самим показуючи, що незважаючи на негаразди, він все ж мужик і навіть у скрутну хвилину не втрачає сили духу. Хоча весь його вигляд говорив про протилежне.

— То розкажи мені, а я чим зможу, тим допоможу. Або хоч підкажу щось розумне.

— Може, й допоможете, очі у вас добрі і дуже красиві, прямо як у небо дивлюся. — Дивись ти, а малий хоч і шести років від народження, а вже знає, з якого боку до дівчини підійти, щоб собі на користь. — Ви, тітонька, хоч і з поліції, але може знайомства потрібні маєте, адже хто при посаді високій завжди всюди зв'язки має, це всім відомо.

— Щоб знати, допоможу чи ні, треба почути проблему, а ти ходиш навколо і нічого не говориш. Тільки в мої очі заглядаєш.

— Тому що соромно просити! — Хлопчина ледь не викрикнув, але, зрозумівши, що так справі не допоможе, знову затих і почав розповідати. — Ми ж з мамкою ніколи ні в кого нічого не просили, завжди власними руками намагалися заробити, що вона, що я. Та тільки я ще малий, щоб міг нормальну роботу знайти, а у мамки калічна рука, та й худа вона, не кожну роботу здужає, ось і жили майже в злиднях, але хоч якось могли за хату платити. А недавно мамці спало на думку віддати мене до школи. Мовляв, вивчуся, людиною стану і витягну нас з бідності. У школі, звичайно, добре: сидиш собі та слухаєш всякі цікаві розповіді, які вчитель бає, а ще й годують двічі на день, так я частину пайки — хлібець та половинку котлетки — завжди мамці залишаю. А по п'ятницях нам в обід дають ціле тістечко з кремом, так я його взагалі не чіпаю, відразу

для неї відкладаю, вона у мене солодке любить — жах.

Але тільки це так, крихти. Замість школи краще б до когось найнявся, або до майстрів підсобником, чи на ринку торговцям допомагати — роботи вистачає, та ось мамка, як оскаженіла, твердить: "вчись, вчись, вчись, вчись...". А у самої щойно всю виручку на базарі дрібні злодюжки вкрали. А там були гроші на оплату заборгованості за хату за минулі два місяці. От господиня й розлютилася та вигнала нас прямо на вулицю. І тепер ми і без дому, і без їжі залишилися. Як жити далі, сам не знаю. Тому і вирішив піти допомоги шукати, може, хоч хтось змилюється та на роботу нас, бідолах, візьме, хоч куди — ми все будемо робити, тільки щоб хоч комірку якусь виділили, щоб дах над головою який-неякий. Можна навіть без зручностей і без ремонту, що зможемо — полагодимо самі. А спати можна й на підлозі, головне, щоб зверху не капало і з щілин поменше дуло.

— Ох, Мишко, Мишко! Навіть не знаю, що тобі сказати. А мама твоя де?

— Та де ж їй бути — наші скромні пожитки на вулиці під будинком пильнує, щоб люд темний нічого не поцупив, хоча там особливо й нема чого брати. Та якщо й то попруть, то зовсім голі залишимося. Хоча чую, що до ночі так і буде — хоч би не вбили, заради старої ковдри та пари дірявих чобіт.

— Знаєш, а давай-но ми тимчасово до нас у казарми вас поселимо. Виділимо кімнатку, поки поживете там. Ну а далі дивись — життя налагодиться і зможете переселитися в своє житло.

— Правда? — очі у хлопчика вмиль радісно загорілися, спина випрямилася, та й сам він увесь закипів ентузіазмом і воскреслою надією. — Я як відчував, що ти мені допоможеш: йшов сам не знаю куди, довірившись ногам, а вони знали, куди йти. Тільки ми жити задарма не збираємося, чай не юродиві. Поки грошей заробимо, будемо підлоги у вас мити, я можу в їдальні картоплю чистити та тарілки мити. Ні, задарма нам нічого не треба.

— Добре, я домовлюся, у нас якраз вакансія прибиральниці звільнилася — колишня на пенсію пішла, а тут якраз ви вчасно підійшли.

— Це ж треба, от пощастило так пощастило! Так я побіжу мамку пораду, і ми потроху свої речі почнемо переносити.

— Давай, біжи, а я тобі на допомогу дядька поліцейського виділю, щоб допоміг.

— Та не треба, самі впораємося, навіщо людину даремно ганяти — у нього своя робота, яку треба робити, навіщо йому ще й нас на голову вішати.

— Не хвилюйся, він не перевтомиться. Я виділю найздоровішого і найвитривалішого.

— Ну тоді я побіг! — кивнув малий і повернувся, щоб бігти до матері.

— Гей, Мішаня! А ну почекай, не поспішай поки. — Це я, щось згадавши, не витримав та й вийшов зі свого тимчасового укриття.

— О, Стрілку! І ти тут? Вибач, поговорили б за життя трохи, та мені поспішати треба — мамку порадувати та речі перетягувати почати. А ти, якщо чогось хотів запитати, он у своєї коханої, капітанші, запитай — вона багато про що знає, —

затараторив малий, раз у раз намагаючись рвонути з місця.

— Та не поспішай ти так, кому кажу! Зараз свисну великий тарантас — за один захід усе твоє барахло перевеземо. Я ось що хотів сказати. Тут краєм вуха почув, що тобі ніде жити?

— Та вже все владналося! Он тітонька капітан і роботу запропонувала, і місце в казармі виділити обіцяла. А ти справді тарантас наймеш?

— Раз обіцяв, значить зроблю. Он якраз те, що треба, їде. — В цей час дійсно з-за повороту з'явився просторий напіввантажний екіпаж, акурат під наші потреби.

Я голосно свиснув, звертаючи увагу візника на себе, до того ж ще й рукою махнув, раптом недобачає. У візника із зором все виявилось в порядку — миттю побачивши можливий заробіток, він відразу направив свою машинерію до нас і за мить зупинився перед самим носом.

— А ти з чого раптом вискочив? Адже ж не хотів з хлопчиком перетинатися, чи шкода стало, вирішив теж свій внесок в справу взаємодопомоги ближньому своєму зробити? — пошепки запитала Аня, коли я подав їй руку, допомагаючи піднятися в візок.

— І так, і ні, просто послухавши вашу розмову, прикинув, що якщо з роботою — це ти добре придумала, то от щодо житла у мене з'явилася краща ідея. Ну погодься, казарма ж не найкраще місце для постійного проживання. Вічна метушня, колотнеча, та й кімнати для сімейних не вічно пустуватимуть. У вас он скільки молодняку, а красивих дівчат у місті ще більше.

— Добре, що ти про дівчат все знаєш, — саркастично зауважила дівчина.

— Ну а як же, одну з найкращих встиг собі відірвати. Більше таких бомбезних у місті не бачив.

— А пороздивляйтесь ти любитель. Та менше з тим, якщо дуже вже не чіплятися, то можна вважати, що вийшов цілком пристойний комплімент. Хоча у Мишка краще виходить.

— Ах так, да! Чуєш, Мішаня?

— Що?

— Не що, а давай-но вали з тарантаса, пішки підеш. Раз не варить голова — нехай ноги страждають.

— От дурне! Я ж не серйозно! Мишко, ти не слухай його, це він так жартує. Великий любитель пожартувати.

— Вам би все жартувати, а мені не до жартів — у мене он яка біда трапилася, — похмуро глянув на нас малий.

— Не сумуй, Мішаню. — потріпав рукою його кепку на голові. — Чи нам бути в печалі? Головне, щоб всі живі та здорові, а біда твоя — і не біда зовсім. Буде у тебе дах над головою. Поглянь — он, у твоєї мамки вже робота з'явилася в держустанові, а це тобі не хухри мухри, там начебто й харчування передбачене дармове. Адже так, мадемуазель Анно?

— Дворазове — вранці та в обід, плюс пайок наприкінці тижня.

— Зрозумів, шкете. А тому слухай мамку і вчися старанно, бо я сам особисто тебе перевірятиму, і, якщо що, вуха відірву.

— А ти мені що — батько, щоб вуха відривати? — З викликом нахмурився малий.

— Не батько, та все одно, якщо будеш погано вчитися або зовсім кинеш навчання, то в будь-якому разі станеш безвухим. І ніхто мені нічого не зробить. Тому що я й сам багатьом наваляти можу, а ще у мене в поліції, вважай, всі знайомі, он я тебе викрав — а це вже серйозний злочин — а мені навіть ніхто пальцем не пригрозив. А тут якісь два нещасних вуха.

— Та годі тобі. Знаю вже, що не ти мене викрадав, а пацюк поганий, якому ти наваляв. Одна тітонька на ринку розповіла, як все було. Вона в будинку навпроти живе, і бачила у віконце, як ви по даху наче блискавки носилися, і як ти щура розполовинив чимось, а потім як з мішка мене, волаючого, дістав, і як я мало не гепнувся з верхотури, і ти вдруге мене врятував, встигнувши підхопити біля самого краю.

— Бачиш, Стрілку, зробив добру справу і був повністю реабілітований в очах дитини. — дорікнула мені Аня. — Це означає, що?..

— Що Мішаня — гад і проноза. — відповів я, не давши їй договорити. — Якщо ти давно знав, хто викрадач, то чого щойно на прохідній патякав про Стрілка, який тебе, бідолашного, поцупив?

— Просто я не знав, як тітоньку капітана звуть, тому як міг, так і пояснив, щоб дядькові біля дверей стало зрозуміло, кого мені треба покликати. А ти вибач, якщо щось не так сказав, не зі зла ж, просто не знав, як інакше донести свою думку до його розуміння.

— Ось тому й треба до школи ходити, щоб там навчили грамотно висловлюватися і надавати своїм думкам правильної форми, — повчально промовив я.

— Ну, ти-то, цю науку добре засвоїв, будь-кого заговорити можеш, — підколола мене Аня. — Ти, до речі, так і не сказав, що такого цікавого щодо житла для Мішки придумав?

— Просто, коли я чисто випадково почув, що пацан ходив до ратуші, звідки його вигнали, то раптом згадав, що тамтешні небожителі мені дещо заборгували, отож у рахунок боргу й затребую від них житло для обох, навіть якщо й орендоване, але щоб надовго і без хазяїв, і якщо можливо, то з правом викупу.

— Цікаво, що ти такого для них зробив, якщо цілий муніципалітет опинився в таких боргах перед тобою?

— Відомо що. На тобі обіцяв одружитися. Сказали, що ти хоч дівка і вродлива, але вередлива аж страх. І якщо найближчим часом тебе заміж не видати, всі мізки виїси і їм, і підопічним. За це оплачувати моє житло пообіцяли, але тут таке сталося... Та нічого, може, ще домовлюся якимось, хоч молоко за твою вередливість безкоштовно видаватимуть.

— Виходить, що від винагороди нібито й відмовився, але на мені, вередливій, все ж одружишся. Як це романтично, — дівчина тут же поклала голову мені на плече і заодно всунула свою маленьку ручку в мою.

Ось піди зрозумій цих жінок. Ніби говориш компліменти, а їй все не те. А тут і капосною обізвав, та ще, якщо й одружуся з нею, то тільки під примусом, ляпнув, а вона прямо тане. Хоча Аньці часто в боях доводилося бувати: і на стіні, і так — у полі. Може, десь і контузило, ото й клинить не до ладу.

— А ось і мамка з нашими речами! — раптом закричав Мишко, тикаючи пальцем кудись ліворуч. — Ой, тільки біля неї вже якісь пройди вертяться. Як би біди не сталося.

Метрів за п'ятдесят попереду нас, на тротуарі, стояла досить молода жінка з приємними рисами обличчя, але вся якась виснажена, та ще й одягнена хоч і в чистий, але геть-таки поношений одяг. Біля її ніг стояла стара, потріскана скриня, оббита залізними пластинами, та пара невеликих баулів, зроблених зі старих покривал. Ось і весь нехитрий скарб, але, незважаючи на свою старість і зношеність, навіть на нього знайшлися охочі у вигляді двох сутулих типів кримінальної зовнішності, які затисли перелякану власницю речей і взяли щось їй нахабно плести.

— Гей, ану відійдіть від неї! — гримнув малий, зіскакуючи з тарантаса і підбігаючи до матері.

— Е, шмарку, ти звідки тут узявся, захисник пригноблених? — глумливо запитав один з них, клацнувши викидним ножом.

— Зі мною приїхав! — чітко вимовив я, вишкірившись на злодійські обличчя.

— А ти хто такий, фраєре, тебе хто сюди кликав?.. — наїхав на мене другий і тут же полетів за паркан прямо в розлогі кущі колючої акації або чогось схожого на неї з довгими і гострими шипами.

Звідти одразу ж долинули крики болю та безліч нецензурних слів місцевого діалекту.

— Ти труп, піжоне! — закричав другий з ножом і спробував штрикнути мене в живіт.

Хрускіт зламаної руки, крик болю, і друге тіло відлітає в кущі з тими ж криками й словами.

— Ах, не треба було, вони потім знайдуть нас і жорстоко помстяться! — забелькотіла перелякана жінка, зі страхом дивлячись на мене.

— Не варто турбуватися, зараз під'їде патруль і обох доправлять до департаменту, там їм висунуть звинувачення в збройному нападі, благо свідків більш ніж достатньо. Сидітимуть довго. — Спокійним голосом внесла ясність у ситуацію Аня, яка підійшла трохи пізніше. — Доброго дня, місіс...

— Зарі. — тихо промовила жінка, і глянувши на мене, миттю знітилася, та ще й почервоніла, як стигла вишня.

— Місіс Зарі, ми прийшли на прохання вашого сина Мишка. Він розповів, в якій ситуації ви опинилися, і ми хочемо вам допомогти. — продовжила дівчина, відтискаючи мене крутобоким стегном убік від вкрай зляканої жінки.

— Так, мамцю, мадемуазель капітан знайшла тобі чудову роботу, там ще й годувати обіцяють. А Стрілок допоможе знайти відповідне житло, може, й орендоване, але на

довгий термін і без хазяйки. Мамо, ми там самі собі господарі будемо, і ніхто на нас кричати не стане, нарешті спокійно заживемо. Ти підеш на постійну роботу, а не шукатимеш випадкові підробітки, а я в школу, як ти й хотіла, і вчитися добре старатимусь, бо якщо буду прогулювати, то Стрілок обіцяв мені обидва вуха відірвати, а він може, он який здоровий, сама бачила, як тих шахраїв однією лівою в кущі закинув, — малий притиснувшись до матері, почав діловито розповідати їй, що йому вдалося зробити за час своєї відсутності, а та ласкаво гладячи сина по голові, тихо плакала. Наговорившись, хлопчина крадькома, змахнув рукою сльозу з очей, так щоб ми не помітили, а потім зібравшись, знову заговорив, вже дивлячись на мене. — Та тільки я й так обіцяю — не від страху — старанно вчитися, бо якщо з житлом не підведеш, то виходить, що ти мені тричі життя врятував, а я тобі навіть не маю як і чим, віддячити. А оскільки, справжні чоловіки, словами даремно не розкидаються. То добре навчання буде тобі моєю подякою, щоб ти собі знав.

— Почуто, чувак, а тепер давай завантажимося і поїдемо до ратуші, а то, поки ми тут балакаємо, всі радники розбіжаться по домівках, і сьогодні ми вже нічого не встигнемо.

— А я що, я завжди — за! — вигукнув хлопчик і кинувся до речей.

Та скільки б він там не пнувся, а вантажити речі довелося мені одному. Хотів найняти для допомоги візника, та той, побачивши величезну скриню з важким кухонним начинням і парочку здоровенних баулів з різним мотлохом, миттю заскиглив, що у нього хвора спина, пошкоджена нога, та й узагалі він інвалід з дитинства. Ну і що ти з ним будеш робити — не на медкомісію ж його вести. Довелося самому піднапружитися і почати вантажитися під численні вкрай "корисні" (маму їх за ногу) коментарі доброзичливих спостерігачів.

До ратуші ми під'їхали практично в обід, коли весь службовий люд рушив в найближчі кав'ярні та їдальні, а хтось і зовсім додому, якщо жив поблизу. Я вже було подумав, що тепер доведеться цілу годину дурнею маятися, та раптом побачив, як по сходах спускається сам головний радник, тому, не роздумуючи, попрямував йому назустріч.

— Пане головний раднику, як я радий знову вас бачити. Добре виглядаєте! До речі, з нашої останньої зустрічі ви, здається, трохи схудли, але це й на краще: менше навантаження на серце, а воно у вашій справі найбільше страждає від постійних стресів і переживань за наш бідний народ...

— Я теж дуже радий вас бачити, громадянине Еех...

— Добрий Еех.

— Що, вибачте?

— Ні, нічого. Просто згадалася фраза з одного мультиплікаційного фільму з того, попереднього життя, ось і вирвалося.

— Зрозуміло. Я, до речі, пам'ятаю той мультфільм, і добротою від того персонажа й близько не пахло, а тільки одними лише неприємностями — як, утім, і від вас. Тож давайте викладайте свою проблему, а я, чим зможу, тим допоможу, тільки благаю вас

— коротше: у мене часу обмаль.

— У туалет хочете?

— Ні, не хочу, просто у мене багато важливих державних справ.

— Ну, раз державних... Гаразд, тоді коротко та по суті. Ось перед вами двоє погорільців: ні будинку, ні квартири, ні дачі. А вони, між іншим, жителі нашого міста, причому жінка, як бачите, людина з інвалідністю, а хлопчикові виповнилося лише шість років. А у вас — тобто не у вас особисто, а у міського муніципалітету, який ви представляєте, — утворився переді мною борг на суму...

— На цю суму ви їм житла не придбаєте, хіба що в східному кварталі, та й то в одному із занедбаних районів, — перебив мене радник і додав: — Але ми могли б поставити цих двох громадян у чергу на отримання безкоштовної житлової площі, причому лише заради ваших заслуг перед містом, та й то отримають вони її не раніше, ніж через півроку, а може, й ще пізніше. Народу, навіть незважаючи на напади інфікованих, стає все більше, а місто останніми роками зовсім не розширюється через, знову ж таки, тих же інфікованих. Це, до речі, скоро може перерости в суттєву проблему.

— Якби ви знали, як я вам співчуваю. Але якщо придбати не можна, то, може, можна щось більш-менш пристойне зняти на ці гроші, так щоб надовго і з правом викупу, а головне — без жодних господарів, ну, крім міської влади, зрозуміло.

— Тобто ви хочете орендувати житлову площу, що належить особисто муніципалітету?

— Ну так. Конфісковане на користь міста або отримане вами від бездітної старенької, яка не має спадкоємців. Борг же ваш — муніципальний.

— Хм, у принципі, у нас є кілька таких варіантів, і навіть добре, що ви про них згадали. Тому що житло без нагляду поступово приходить у непридатність, а нам це зовсім не потрібно, правильно? Так, тоді, щоб усю цю справу оформити швидко і без зайвої паперової тяганини, я виділю вам свого особистого помічника. Він у курсі всіх такого роду справ і за сьогодні зможе підшукати підходящий варіант і, можливо, навіть оформити необхідні документи, щоб наші бідолашні погорільці не залишилися без даху над головою. Правильно, малий? — радник дружньо погладив хлопчика рукою по голові.

— Звичайно, дядьку головний раднику! — вимовив Мишко. — А то у нас на районі люди кажуть, що міська рада разом з головним радником зовсім прогнили наскрізь, тільки про себе й думають, на народ узагалі забили. А ви, виявляється, он який хороший.

— Тихіше, Мишко, що ти таке говориш! — зашикала на нього мати. — Ми повинні в ноги кланятися пану головному раднику за те, що взявся нам допомогти, жертвуючи своїм часом.

— Нічого страшного. Діти — що з них узяти. Почують на вулиці пусті балачки, ось і переказують, — усміхнувся той у відповідь, але видно було, що посмішка вийшла трохи натягнутою. — А ви, громадянин Еех, можете підійти до чергового і повідомити, щоб за

моїм особистим розпорядженням він викликав мого помічника Альберта, якого я сам повідомлю про вашу проблему.

— Черговий хоч адекватний? — поцікавився я, натякаючи, чи не почне той мене мурижити: хто, звідки, як, коли...

— Зрозуміло. Тоді пішли, я сам скажу йому те, що потрібно.

— Ось це я розумію — співпраця влади з народом. Чітко, швидко, тільки, головне, щоб результативно.

— Думаю, про це не варто турбуватися. Я впевнений, що сьогодні все вирішиться, — запевнив мене радник, а потім, трохи схиливши голову, напівпошепки запитав: — Сподіваюся, Система зарахує мою допомогу як надання повної і вичерпної підтримки, а також абсолютно безкорисливого сприяння у ваших добрих починаннях?

— Мені здається, громадянине головний раднику, що навряд чи хтось у цьому всесвіті може вплинути на думку Системи. Вона сама скаже вам, скільки, де і коли. Але що стосується особисто мене, то, якщо жінка з хлопчиком сьогодні отримають дах над головою на прийнятних умовах, то нашу з вами бесіду я буду вважати цілком конструктивною, надзвичайно продуктивною і в повній мірі завершеною.

— Ну що ж, мені теж цей наш діалог приніс більше задоволення, ніж попередній. — Він простягнув мені руку для рукостискання, а після, коли ми увійшли в хол будівлі ратуші, гучним голосом звернувся до чергового: — Шановний, а поклич-но ти мені мого помічника Альберта, скажи, нехай спускається сюди негайно — я чекаю.

Альберт ніби чекав виклику прямо на сходовій клітці, бо не встиг ще черговий піднятися на другий поверх, а вже за хвилину спускався вниз у супроводі молодого чоловіка в строгому костюмі, начищених черевиках, з білим, акуратно укладеним волоссям і холодними блакитними очима. Йому б замість костюма — есесівську форму, і все — справжній арієць.

— Альберте, друже, я дуже поспішаю, тому буду коротким. Ти зараз тимчасово переходиш у повне розпорядження громадянина Ееха, — він вказав рукою на мене. — Надаєш всебічну допомогу і намагаєшся все оформити в найкоротші терміни. А я ввечері чекатиму твого звіту про виконану роботу. Ну а тепер, шановні співгромадяни, дозвольте відкланятися — справи.

Сказав, зобразив напівуклін і швидким кроком попрямував до виходу. Ну а ми, відвівши Альберта трохи вбік, одразу взялися до справи, намагаючись витягнути якомога більше інформації про можливі житлові площі з прийнятними умовами і доступною ціною.

У кінцевому результаті таких об'єктів намалювалося цілих три штуки. Один, щоправда, порадившись, відхилили одразу, оскільки він знаходився в іншому кінці міста. І Зарі на роботу шльопати невідомо скільки часу, і Мішані до школи топати не менше. Тому — однозначне "ні"!

А ось другий варіант виявився практично під боком, на одній невеличкій вулиці з двома десятками будинків, що примикала майже до самого центру. На ній, за словами того ж Альберта, проживають люди з обслуговуючого персоналу, задіяного на різних

посадах у будівлях держустанов, що знаходяться в центрі міста.

Там раніше мешкала якась старенька, яка все життя пропрацювала кухаркою в департаменті юстиції і звідти ж пішла на заслужений відпочинок. За життя бабуся дітей з якоїсь причини так і не завела, та й родичів, які б претендували на спадщину, теж не знайшлося: якщо й були, то вже більше ніж півтора року ніяк не давали про себе знати. Ось муніципалітет на законних підставах і взяв нічийне майно під свою юрисдикцію.

— Люди, день до вечора, давайте вже щось дивитися, — я вказав рукою на вежу ратуші, де вже набігло пів на третю. — Тим більше, йти не треба, он тарантас усе ще до наших послуг.

Швидко сіли й одразу ж поїхали, довго не базікаючи. А за хвилину, ніби за помахом руки, опинилися в справжнісінькому селі, ну або селищі міського типу. Проста дорога, густо посипана щебнем, кольорові паркани, за якими зеленіли маленькі городи з різноманітними овочами, що саме дозрівали, та невеликими садками з кількома фруктовими деревами. Майже біля кожного — або колонка, або простенький колодязь, біля якого тулилися великі ванни з тазиками, а в деяких — дерев'яні бочки та лохані. Так, стандартними зручностями тут і не пахло, але, як то кажуть, на безриб'ї...

За знаком від Альберта ми зупинилися практично в самому кінці тихої вулички, хоча нам у будь-якому випадку довелося б зупинитися, тому що вулиця закінчувалася тупиком: далі дорогу перегороджувала висока будівля у чотири поверхи, а в довжину — так узагалі ні кінця ні краю, до того ж практично без вікон. За словами Ані, там знаходилися казарми і тренувальні табори декількох кланів, які об'єдналися в якийсь там альянс. Цікаво, що там за клани, які захопили величезну територію практично в центрі міста і досі утримують її у своїх чіпких ручках. Але запитати я не встиг, бо Альберт жваво вискочив із тарантаса і попрямував до маленького непоказного будиночка з кволим парканчиком і зовсім уже маленькою ділянкою, де можна хіба що тільки квіти розводити, ну або добре постаратися, та забацати парочку грядок, щоб хоч свою зелень до столу вирощувати.

На цю мить там росли тільки бур'яни, але мені здається, що дбайлива Зарі швидко наведе тут порядок, а рукастий Мішанька збудує перед будинком лавочку, щоб у вихідні насіння лускати, як і мріяв. Уздовж дому теж був невеликий простір, але не більше півтора метра завширшки — так, щоб двоє могли вільно розійтися. Біля будинку від самої хвіртки вела неширока доріжка, теж висипана щебнем, напевно, поцупленим з дороги. Сам будиночок хоч і був невеликий, але виглядав добротним: якщо подекуди підлатати й підфарбувати, років сто ще прожити можна.

За будинком, на величезну радість хлопчика, виявився невеликий сарайчик, у якому він знайшов купу необхідного для господарства інструменту. Зайшовши в будинок, ми спочатку потрапили у вузький передпокій або, краще буде сказати, — веранду, так як в ньому було велике вікно майже на всю стіну. Але, крім нього, там знаходилася вішалка з жіночими речами і низька тумба для взуття.

Далі, увійшовши в будинок, опинилися у великій кімнаті, більшу частину якої

займав стіл з диваном і стільцями, а в меншій стояла плита з умивальником і тумбою для посуду. Ну а в найменшому куточку, перегородженому ширмою, містилися найсправжнісінькі ванна й унітаз. Та тут не будинок, а справжні хорони!

— Он ті двері ліворуч, за ними спальня з двоспальним ліжком і трюмо з дзеркалом. А ці гвинтові сходи ведуть нагору, де розташована ще одна кімната, яку можна перетворити на дитячу для хлопчика. Ось і весь будинок. Меблі, правда, трохи застарілі та розхитані, але їх можна або полагодити, або замінити; головне, що підлога міцна, не прогнила, а стіни надійні, не перекошені, так що заходь і живи на здоров'я, — доповнив загальну картину своєю розповіддю наш Альберт.

— І скільки таке задоволення нам обійдеться? — запитав я, внутрішньо здригнувшись, чекаючи почути зовсім уже непідйомну суму.

А по тому, як замовкли Зарі та її невгамовний син, стало зрозуміло, що будиночок їм теж припав до душі, і вони тепер потай моляться всім відомим богам, щоб у мене вистачило коштів на оплату оренди хоча б на рік. Я ж, швидко прикинувши розміри будинку, який навряд чи перевищував розмірами мою квартиру, та побиті меблі, розраховував теж на ті ж тридцять золотих на місяць, що сам виплачував, — тоді боргових грошей повинно було б вистачити на п'ять з половиною років оренди, що вже було непогано, але, а як воно буде насправді, зараз і почуємо. Білоголовий помічник головного радника — людина пряма, довго роздумувати не стане.

— Позаяк будиночок знаходиться практично в центрі і, можна сказати, з усіма зручностями, то рада вирішила призначити орендну ціну на місяць у розмірі двадцяти п'яти золотих.

— Ах! — вигукнула Зарі, прикривши рот рукою, а хлопчик, який щойно з надією дивився на чиновника, вмить знітився і, опустивши голову, почав терти рукою очі.

— Але якщо взяти до уваги катастрофічний стан усіх меблів і деяких місць, що потребують ремонту, а також фінансовий стан квартиронаймачів, ну і, звичайно, особисте прохання пана головного радника, то ми готові знизити суму до двадцяти золотих на місяць, — закінчив той.

— Скільки вийде, якщо ми захочемо взяти в оренду це приміщення, скажімо, років на десять і, бажано, з правом викупу?

— Ну-у... Вашої суми боргу трохи не вистачає...

— Скільки?

— Якщо на десять років, то дві тисячі чотириста золотих. Можна, звичайно, потім домовитися про щомісячну оплату, але буде краще, якщо оплатите всю суму відразу. Ну а якщо побажаєте повністю викупити будинок, то домовимося на дванадцять тисяч золотих.

— Ходімо, дядьку Стрілок, може, десь щось дешевше знайдемо, — сумно зітхнув Мишко і, схопивши мене за палець, потягнув до виходу. Ну зовсім як моя П'яточка.

— Якщо що, у мене є деякі заощадження, — прошепотіла Аня, притиснувшись до мого плеча.

— Все гаразд, синьоока, — відшипівся і я, а вголос промовив: — Тоді ми зробимо ось

що. Укладаємо договір оренди на цей будинок терміном на десять років з правом викупу на ім'я громадянки Зарі. Недостатні чотириста монет оплачу зараз же, готівкою. А ще у мене буде особисте прохання до вас, шановний Альберте: до цих грошей я виділю ще сотню золотих на нові меблі та ремонт, і дуже хотілося б, щоб ви проконтролювали цю справу, а все, що залишиться від грошей, можете взяти собі як подяки.

— Якщо так, то договір ми можемо підписати зараз же, а також, поки є час, з'їздити в ратушу, щоб оформити інші документи. І я з радістю відгукнуся на ваше прохання про допомогу в покупці меблів та наймі робітників для ремонту. Тільки залишок грошей я не візьму, тому що працюю помічником головного радника, і наш обов'язок — служити на благо міста і його жителів. І щоб про нас не шепотіли злі язики — ми хабарів не беремо. Тому, якщо залишаться надлишки від озвученої суми, можемо передати їх громадянці Зарі.

— Ой, а якщо можна, то не віддавайте їх мені, а краще заплатіть моїй колишній господині, адже я їй заборгувала за два місяці.

Що їй казати, чесність у цьому домі починає аж зашкалювати, від чого мені навіть якось незручно стало.

— Ну що ж, нехай так і буде. Тоді потиснемо руки. І ласкаво просимо додому, Мишко!

А далі в одну мить будинок якось відразу спорожнів. Альберт із Зарі поїхали до ратуші щось там підписувати та засвідчувати, але, оскільки жінка знову затялася та засоромилася, почала, заїкаючись, відмовлятися, мовляв, давайте не сьогодні, може, іншим разом, то Ані довелося поїхати разом із ними задля підтримки. Що їй добре, бо там вона зможе забрати свою двоколку й приїхати за мною, щоб не тягнутися пішки.

Ну а поки що я пішов тягати речі з дороги і потроху заносити їх у будинок, ще й розставляючи, куди треба, дотримуючись вказівок куцого хазяїна. А той теж не сидів, склавши руки: знайшовши в прибудові деякий інструмент, затягнув усе в будинок і взявся лагодити розхитаний табурет. Для цього знайшов підходящу дощечку, дістав із кишені штанів олівець, відміряв, скільки треба, накреслив лінію і взявся ножівкою відпилювати потрібний шматок.

Та сили і зросту малому поки що не вистачало — занадто великий інструмент раз у раз застрягав і пружинив, але завзятості і терпіння йому не бракувало. Через якийсь час відпиляний шматочок упав на підлогу, задоволений шкет, видихнувши, витер рукавом піт із чола і взявся за молоток та цвяхи.

Якщо чесно, то в його роки я цей молоток міг хіба що собі на ногу впустити, а цей, спритно підчепивши пальцями цвях, почав забивати його в дощечку, якою мав намір скріпити ніжки табурета. За пару хвилин він поставив табурет прямо, показово стукнувши його об підлогу і похитавши руками, демонструючи практично повністю усунену проблему, а потім ще й сам зверху сів, посовгавши стілець задом, мовляв, фірма гарантує якість і надійність.

— Ай молодець, Мішаня, буде з тебе толк, якщо не сп'єшся.

— Ні, ні, ми до цієї справи не звиклі, та й хто ж у здоровому глузді буде гроші на випивку витрачати, коли в будинку роботи не початий край.

— Правильно, Мишко, по-дорослому міркуєш. На той випадок тримай, це твоє по праву, — і я вручив йому ключі від будинку, які Альберт чомусь віддав мені.

Малий тут же почав ритися у своїх тюках і за пару секунд дістав звідти довгу мотузку. Розрізавши її на дві частини, він розділив ключі на дві пари, після чого одну пару зв'язав однією частиною мотузки, яку відклав на стіл, з іншою, проробивши ті самі маніпуляції, зав'язав на міцний вузлик і повісив собі на шию.

Я прямо був у захваті — і все-то він знає: де що лежить і як з цим правильно поводитися, щоб було просто та практично. Навіть думка заскочила в голову: от би собі такого пацана завести — і будинок був би в порядку, і з дисципліною в ньому не було б проблем.

Та тільки це одна сторона медалі. Адже, по суті, його ще ростити й ростити. Те, що він рукастий та господарський, не означає, що і з навчанням у нього все буде гаразд. Комусь та наука дається з легкістю, а хтось, скільки не старайся, більше трійки-четвірки не витягує, особливо в області точних наук. Як-то кажуть, не всі ж професорами народжуються, але якщо з навчанням буде не в ладах, то й далі, кудись вище, йому буде ой як складно пробитися.

Але я, як батько, зобов'язаний буду хоч якимось влаштувати його майбутнє, щоб він не починав життя з пошуків їжі та даху над головою, а щоб шукав свій сенс у житті і своє місце в ньому, щоб мав вибір і гідне майбутнє, а не існування від заробітку до заробітку.

Подумав, подумав — і відкинув цю думку куди подалі: ні, я не готовий брати на себе таку відповідальність. До того ж — а Зарі куди подіти, не перетворювати ж хату на циганський табір. Та й незрозуміло, як із його тягою до порядку і самодисципліни він із П'яточкою — яскравою представницею хаосу і безладу — буде уживатися. Це ж вічний конфлікт у будинку: крики, плач, верески і лайка. Мені що тоді — з власного дому тікати і спати в парку на лавочці або в запій вдаритися. Ні, Мішаня, з питанням про батьківство — це точно не до мене. Я, звичайно, чим зможу, тим допоможу, але не більше.

Тому, поплескавши хлопця по плечу і побажавши удачі в подальшому облаштуванні, я вийшов на вулицю і попрямував до хвіртки, до якої, як на замовлення, під'їхав двоколісний візок із Анею. З її слів, Зарі вже настільки освоїлася у всій цій метушні, що більше супроводу не потребувала, і дівчина зі спокійною душею залишила її на піклування Альберта.

Я ж, попрощавшись із Мишком, про всяк випадок попередив, щоб нікому, крім мамки, не відкривав: хоч район тут начебто й спокійний, а сусіди всі суцільно статечні та добропорядні люди, але, як-то кажуть: "Береженого й Бог береже". Він мене відразу ж запевнив, що вже не дитина і сам знає, що до чого, потім статечно подякував за такий подарунок і пообіцяв, що, якщо зі мною трапиться хоч якась неприємність, то я завжди можу розраховувати на його допомогу.

— Отак-от, стрілку, потихеньку налагоджуєш зв'язки в суспільстві, — підколола мене дівчина, коли ми вже від'їхали на досить пристойну відстань.

— Смійся, смійся, синьоока, адже ніхто не знає, що його чекає в майбутньому. Може, пацан доросте до нового головного радника міста — будеш ще на витяжку перед ним стояти.

— Ну, це навряд чи, перед цим не стою і перед іншими не збираюся. Ну а щодо майбутнього — ти правильно сказав. Ніхто не знає, що нас там чекає, і навіть ти, стрілку. Тому й постає питання: навіщо ти витрачаєш такі величезні гроші на перших-ліпших бідолах? Чи ти думаєш, що вони єдині в місті бездомні і, допомігши їм, ти закрив це питання?

— Ну, по-перше, не "комусь", а Мішані — я ж двічі врятував його від смерті, тому і несу відповідальність за його життя. Ну а, по-друге, скільки там тих грошей — ще зароблю.

— Скільки не скільки, а на гарне весілля вистачило б. Якщо ти розумієш, про що я, — відповіла дівчина, блиснувши на мене своїми синіми очима.

— Ой! Ти що! Робиш мені пропозицію? Це так несподівано, що я навіть не готовий так відразу щось відповісти...

— От ти хворий! Я маю на увазі, що треба вже трохи подорослішати і взяти за звичку спочатку думати, а потім уже щось робити. Це стосується всіх аспектів твого життя, і тим більше фінансових. "Дзинь".

(СИСТЕМА) Увага! З огляду на те, що персонаж Еех, активувавши одну з трьох нагород, вручених містом за Велике Діяння, безоплатно передав її на користь місцевих жителів, що опинилися в скрутному становищі, а також пожертвував велику суму зі своїх особистих коштів, на певний час позбавивши себе можливості для подальшого розвитку, СИСТЕМА визнала такий вчинок як — Особисте Велике Діяння, і заохочує персонажа Еех:

Камінь Розуму (рівень 1) — не активний (для активації рівень параметра Інтелект повинен відповідати 50 балам).

(СИСТЕМА) Здійснюйте різноманітні героїчні діяння на благо міста, і ваші нагороди будуть ще більш цінними та унікальними!

ОТ тобі, мадемуазель Анна, і "подорослішати", і "спочатку думати, потім діяти" — загалом правильно кажуть: "Послухай жінку і зроби по-своєму". Взяти б цю справу заскріпити та тикнути в твою чарівну мордашку, щоб патякати даремно більше не хотілося, та поки зарано ще світити таким добром, толком не розібравшись, що воно таке, та ще й без можливості активувати. Скупився в Інтелект вкладати, ось тепер і розплачуюся невідомістю. Ну так цьому можна зарадити, от розберуся за пару днів з тутешніми справами і рвону за місто полювати на монстрів.

— Гей, стрілку! Ти про що думаєш? — перервала Аня мої роздуми.

— Та ось підраховував у голові тут... Ні, ну ніяк би не вистачило нам цих грошей на нормальне весілля, одна тільки твоя сукня обійшлася б у третину цієї суми, — відповів я перше, що спало на думку, зовсім не розбираючись, скільки коштують там ці сукні та

інша нісенітниця, пов'язана з цим обрядом.

— Ти що, хочеш мені сукню повністю з дорогоцінних каменів купити? Звичайно, приємно, тільки я думаю, що ось такого вже надзвичайно дорогого нам точно не потрібно, але якщо тебе так зацікавило це питання, то ми можемо якось вибрати час і походити по місцевих весільних салонах, щоб приблизно бути в курсі, до чого нам у майбутньому готуватися і з якими витратами доведеться зіткнутися. До речі, хочеш заробити мою вдячність і позачерговий пристрасний поцілунок?

— Звучить, звичайно, заманливо, тільки відчуваю якийсь підступ. Кого треба вбити?

— Що за маніакальні припущення, стрілку? Треба всього лише занести ось цей портфель з документами моєму безпосередньому начальнику, полковнику Жерару. Він живе он в тому будинку, біля якого ми зараз і зупинимось.

— А з якого це переляку я буду твоєму шефу портфель з важливими документами заносити? Зараз ще наряд викличе, скаже, що це я їх у нього вкрав.

— Та ти не переймайся так. Вже хто-хто, а цей знає тебе в обличчя як облупленого, напевно, ще й повне досьє на твою персону зібрав. Та й взагалі, тебе в нашому відділі хіба ще тільки патологоанатом не бачив, але тобі воно й не треба. Так що нічого не бійся, можеш сміливо передати йому цей портфель, тим більше він сам просив мене про це, так як я по дорозі додому завжди проїжджаю повз його особняк.

— Так тебе ж просив, а мені що йому відповісти? Мовляв, загубив Анну, не помітив, як випала по дорозі?

— Скажеш, що погано себе почуваю, ледве на ногах стою, ось і попросила тебе збігати.

— Не розумію, ти що, боїшся його, чи він любить чіплятися?

— Ні те, ні інше, просто він жахливий зануда, і якщо я з'явлюся йому на очі, півгодинної лекції точно не уникнути. А це, я думаю, ні тобі, ні мені не потрібно, тому що у мене в духовці гусак, запечений з начинкою, чекає свого часу. Не хочу, щоб охолов.

— Та ти що! Чого ж відразу не сказала? Давай сюди цей клятий портфель і готуйся пришпорити свою кобилку, інакше я за себе не ручаюся. До речі, один поцілунок якось замало буде.

— Добре, нехай буде два, але тільки давай швидше.

— А можна ще?..

— Торкатися себе ніде не дам, інакше вийде як минулого разу, коли ти на людях трохи...

— Гаразд, гаразд, потерплю додому. Хіба я винен, що ти така апетитна.

Схопивши валізу, я вистрибнув з двоколісного візка, перетнув тротуар, пробіг по вистеленій кам'яною бруківкою вузькій доріжці, перестрибнув через невисоку хвіртку, яка відкривалася всього лише накидним гачком, (але ж мені ніколи — гусак!) потім, минувши невелику галявину, засаджену квітами, опинився біля парадного входу з широкими двостулковими дверима, зробленими з добротного дерева твердої породи і з досить товстим склом у бічних отворах.

Довго не думаючи, почав настирливо смикати дзвіночок, не турбуючись про самопочуття господарів будинку, бо коли попереду чекає запечений гусак і така дівчина, як Аня, в світі для мене не існує авторитетів.

— Іду, іду! І не треба так дзвонити, в цьому будинку глухих від народження не водилося! — почувся за дверима хрипкий голос, напевно, сам полковник зглянувся відкрити.

Хоч голос і звучав практично біля самих дверей, але мені ще хвилину довелося зачекати, поки він прокашляється, повідхаркується, а в кінці ще й громоподібно висякається. І тільки після цього двері, клацнувши замком, відчинилися, відкривши моему погляду високого і ще досить міцного чоловіка в довгополому домашньому халаті з зашмарканою носовою хусткою в руці.

А ось обличчя його мені зовсім не сподобалося, як то кажуть: красивіше в труну кладуть. Очі якісь згаслі, затягнуті білуватою плівкою, ніс почервонів і набряк, а губи набули синюватого відтінку; до всього ще й шкіра обличчя зблідла, як у мерця, і вся була в бісеринках поту. Схоже, скоро в департаменті юстиції з'явиться ще одне вакантне місце.

— Доброго дня, полковнику, ви мене начебто знаєте, хоча ми й не знайомі. Мене звати Еех, і це я не зітхаю, це ім'я у мене таке. Капітан Анна з вашого відділу веліла вам передати ваш портфель, який ви забули на роботі. До побачення, радий був познайомитися. Одужуйте, — відтарабанив я і, всунувши йому в руки саквояж, повернувся до виходу.

— Зачекайте, молодий чоловіче, чому ви так поспішаєте? Може, зайдете, моя дружина якраз взялася готувати свої фірмові кекси, хоча теж себе не дуже добре відчуває. Але що ви хочете? Осінь. Час протягів, холодних вітрів і дощових днів. Похмура і тужлива пора року. А чому ж сама Анечка не зайшла?

— Та ось теж щось прихворіла, ледве на ногах стоїть. Тому й поспішаємо, що хочемо по дорозі в аптеку заїхати, взяти щось від застуди.

— А ось тут ви якраз за адресою, забігли. Я вам зараз дам пляшечку чудодійного засобу, воно у нас з покоління в покоління передається. Застуду за пару днів як рукою знімає.

"Ага, по тобі й видно, ще день-два і цей чудодійний еліксир змінить власника", — така думка спала мені на думку, дивлячись, як дядька знову скрутило в дикому нападі кашлю. Я відійшов трохи подальше — хоч би сам не заразився, та заразу додому не приніс, там же жінки і діти малі. Якось Айболита знову кликати не хочеться.

— Та ви не стійте в дверях, молодий чоловіче, проходите в будинок і двері, будь ласка, зачиніть за собою, а то протяги дикі. Он як мене підкосило. Зараз я вам принесу пляшечку з настоянкою, у мене якраз розлито, а ви поки пригортайтеся кексами та Ані не забудьте прихопити. Гей, Тиша, що ти там завмерла як істукан, привітайся з молодим чоловіком і своїми смаколиками пригости, а я через секунду приєднаюся до вас.

Сказав і втік кудись в іншу кімнату. А я, пройшовши досить велику веранду,

опинився у величезній вітальні з таким же великим столом посередині, розрахованим на дванадцять осіб, хоча, можливо, він ще й розкладався в довжину, щоб помістити побільше народу, благо місця вистачало.

Далі виднілася кухня, теж солідного метражу, перегороджена від вітальні довгою барною стійкою, під якою стояло чотири високих табурета. Судячи з усього, полковник — любитель закинути за комір. Хоча чому б і ні, живе в достатку: он одна тільки вітальня з кухнею — як вся моя і Баффіна квартири разом узяті, та ще й з коридором на додачу.

Але тут справа тільки цими приміщеннями не обмежувалася: по периметру ще три різних двостулкових двері, що ведуть невідомо куди, та широкі сходи, що піднімаються на другий поверх з терасою, що обрамляє половину будинку, і теж як мінімум з двома парами дверей. Загалом, є де розгулятися.

Гаразд. Подивився і досить, мені таких здорових апартаментів поки не треба — що там робити, в хованки грати? Підійшов до барної стійки, щоб поговорити з дружиною полковника, яка чомусь, як стояла нерухомо, так і залишилася стояти. Може, жінка у віці тому й випадково задрімала біля плити, нанюхавшись своїх кексиків, треба якось привернути її увагу.

— Мадам Тиш, з вами все гаразд? — постукав я кісточками пальців по барній стійці, сподіваючись, що зараз до мене повернеться миловидна літня жінка і з збентеженою посмішкою почне вибачатися за випадкову прикрість.

Але натомість, до мене ривком обернулося перекошене люттю посиніле обличчя з білястими очима, і, не зволікаючи, кинулося в мій бік, гарчачи і незграбно розмахуючи верхніми кінцівками. Добре, що між нами була барна стійка і я встиг одним махом витягнути свій револьвер і вистрілити мерцю в голову, одним пострілом рознісши череп на друзки. Спрацювало вміння від руни вогню, що разом з пострілом кулі випалювало дірку діаметром з кулак дорослого чоловіка. Ну а у випадку з головою навпроти, то інфікована взагалі залишилась без неї. Тіло гепнулось кудись вниз, а по кухонній плитці так і залишилися стікати криваве шмаття.

— Громадянине полковник, тут з вашою дружиною неприємність вийшла! Тільки я в цьому не винен!

Загорлав я, помаленьку відступаючи до дверей, а для безпеки виставивши вільну руку назад, щоб випадково ні на що не напоротися і не впасти. І тут ззаду щось як рикне, та як вчепиться мені в руку — я мало не заволав благим матом. Миттю обернувшись, побачив, що це сам господар, теж перетворившись на мерця, вчепився мені зубами в пальці руки. Я прямо наяву побачив, як він відхоплює мені мої дорогоцінні персти і як я, бризкаючи на всі боки кров'ю, вискакую на вулицю, лякаючи перехожих.

Але тут, мабуть, спрацював мій покращений захист, бо скільки б полковник не намагався, скільки б не намагався відгризти від мене шматок руки, нічого у нього не виходило. Тому, припинивши панікувати, я швидко навів на нього дуло і натиснув на спусковий гачок. Ефект вийшов, як і з дружиною — голова на друзки, тільки щелепа

залишилася висіти на моїх пальцях. Спробував було її струсити, та куди там, вчепилася намертво. Трясучи рукою, щоб позбутися гидоти, я краєм ока помітив, як з рук трупа випала невелика пляшечка з коричневою рідиною і покотилася прямо до моїх ніг. Машинально піднявши її (ану ж бо, де знадобиться), сунув у кишеню і повернувся до виходу, щоб покликати Аню. І тут понеслося.

Зомбаки ринулися в мій бік з усіх дверей та отворів — десятками. До речі, з другого поверху також: там вони не просто бігли, гади, — а, не замислюючись, стрибали на мене просто з балкона. Промахувалися, бо я теж не стояв на місці, ламали собі та товаришам, що бігли вниз, руки-ноги, але продовжували атакувати зі властивою їм люттю. Ну а далі вже я, увійшовши в азарт, почав зменшувати їхнє поголів'я зі швидкістю блискавки, на додачу активувавши "Стелс". Стрибаючи то на величезний гостьовий стіл, з нього назад на підлогу, потім махнувши через барну стійку, а далі в суміжну кімнату, поєднану з вітальною, я, не перестаючи, палив по численних зомбі, а вірна пилка, що літала поруч, пололовинила їх не гірше за мене.

Далі довелося відступати в наступну кімнату, тому що зомбі ставало все більше й більше. Тут я спробував був "махнути" у вікно, щоб розширити простір для ведення бою, але лише боляче вдарився об тверде скло, від чого мало не відлетів до мерців просто в лапи. Вирішив далі пробиватися до дверей, ану ж бо, там пощастить і вдасться вискочити на вулицю, а вже на просторі влаштувати зомбі справжній апокаліпсис. Але таким маневром зробив собі тільки гірше, давши тим самим загнати себе в кут незнати-звідки прибулим полчищами диких монстрів. Чортові двері з якоїсь невідомої мені причини теж виявилися наглухо замкненими, і їх ніяким способом не вдавалося відчинити. Пробував навіть стріляти в них — усе безрезультатно. Наче якась дика хрінь коїться навкруг. І тут я зрозумів, що якщо нічого не зроблю, то мене просто розчавить натовп голодних зомбі, що нестримно рвуться назустріч. Трупів з трупів (звучить прикольно, але ніфіга не смішно), утворилося стільки, що я практично по пояс загруз в них, але на заміну рвалося ще більше. Тому, довго не роздумуючи, активувавши "Зупинку часу", почав відчайдушно продиратися крізь масу мертвих і "живих" тіл назад у вітальню. Зробити це мені вдалося в останню секунду. Знову вискочивши на стіл, я наново врубив "Стелс" і почав зі ще більшою люттю знищувати інфікованих, якими вже набагато вище коліна були завалені практично всі кімнати і частина другого поверху.

А я все стріляв і стріляв. Крутився, стрибав, робив кульбіти, кілька разів якісь паскуди добряче приклали мене по голові чимось важким. Через тисняву та масу тварюк їм дедалі частіше вдавалося мене де куснути а де й дряпнути, та так, що рівень життя в мене просів на цілих чотириста пунктів. Хвилин за десять становище стало вкрай небезпечним, бо через купу навалених тіл, залитих чорною кров'ю і від того надто слизьких, я практично перестав твердо стояти на ногах. То падав, то хитався і безглуздо ковзав, намагаючись утримати рівновагу, через що почав часто мазати. Добре, що інфіковані йшли такою щільною масою, що промахнутися було неможливо, і навіть від рикошету по зомбі проходила хоч якась шкода.

І коли, як мені здавалося, битва почала досягати свого апогею, — мерці

закінчилися. Не раптово і зовсім не вмиє, але чисельність їх почала помітно падати, і мені вже не треба було крутитися вужем на пательні, щоб без ризику зменшувати їхню популяцію. Зрештою, в якийсь момент я пристрелив останнього живого гада, заваливши кімнати їхніми тілами практично до рівня столу, а подекуди й вище. У коридорі, щоб дістатися до дверей, мені навіть довелося відтягувати рештки всередину вітальні, аби хоч якось прочистити прохід. І ось настав момент істини — я натиснув рукою на дверну ручку, і... Прокляті двері відчинилися як ні в чому не бувало, дихнувши на мене свіжістю вечірнього міста.

Вийшовши на вулицю, весь у крові та шматках мертвих тіл, я втомлено присів на сходишки перед будинком і тут побачив, як до мене поспішає схвильована Аня, яка до всього ще й акуратно відчинила хвіртку і так само зачинила її за собою, від чого мене аж на сміх пробрало. Дзинь...

(СИСТЕМА) Увага! Ваш рівень підвищено — 58.

Вільних доступних балів: 10.

— Стрілку, ти що так довго? Я вже поду... О, Господи! Що це з тобою?

— Та ось, твій полкан на домашні кекси запросив.

— І що?

— Хороші, сука, кекси — з родзинками!

Розділ сьомий.

— Ну як тобі ще пояснити? Не працює кухня вже, бо пізно, і весь допоміжний персонал розійшовся по домівках, і працівники їдальні в тому числі, разом із шеф-кухарем. Тому бутерброди брати немає звідки, — кип'ятився Степанов, не бажаючи пригостити мене чимось їстівним, бо шлунок волав не своїм голосом, вимагаючи їжі, якої з самого ранку в очі не бачив.

— А ти піди подивися, може, запаси які залишилися. У будь-якому разі щось та має бути.

— Не-ма-є! Нам зранку всі продукти для готування свіжі привозять, а залишки ті ж працівники собі додому забирають, щоб паразитів у відділі не плодити.

— А як же ті, що на нічні чергування залишаються? Їм що, теж нічого не залишають?

— Залишають, але тільки суворо обмежену кількість, згідно з кількісним складом, що перебуває за протоколом на нічному чергуванні.

— Тоді піди дізнайся, може, хтось відмовився від своєї порції — живіт прихопило чи на дієту перейшов. Адже в такому великому колективі завжди щось та стається.

— Змушений тебе засмутити, сьогодні якраз з усіма все гаразд. Персонал повністю здоровий, нещодавно повечеряв і тепер повноцінно працює на благо міста, — відхрестився майор, сподіваючись, що вже тепер я від нього відчеплюся. Розмірився.

— То, може, збігаєш у найближчу крамницю, поки ще відчинено? Тримай гроші, візьмеш ковбаси, шматок копченого м'яса, хліб, якщо свіжий, сиру можеш грамів триста-чотириста...

— Слухай, я тобі що, хлопчик на побігеньках, щоб по магазинах бігати та твої

забаганки виконувати? Я, між іншим, майор поліції і перебуваю на своєму робочому місці.

— То давай я сам збігаю, я ж бо не такий гордий, як ти. Тобі щось узяти?

— Е, яке "збігаєш"! Ти, між іншим, на офіційному допиті в Департаменті юстиції, проходиш свідком у справі про вбивство високопоставленого представника цього департаменту, а також усієї його родини. Не забувай про це.

— Та я тобі вже дав усі свідчення, які треба було, і відос скинув. Чого тобі ще від мене треба, ментяро поганий!

— Так, громадянине Еех, давайте не будемо забуватися... Просто зараз має підійти ще одна людина з відділу внутрішніх розслідувань. Усе-таки загинув цілий полковник поліції, та ще й за дуже дивних обставин, просто так цю справу не залишать без належної уваги. Полковник той із місцевих, а загинув від кулі системного... сам маєш розуміти, чим тут пахне.

— Службовою невідповідністю тхне, чим же ще. Адже я тебе попереджав: готуйся, Степанов, якщо штурми зомбі на місто припинилися, то це не просто так, значить гряде щось інше, набагато гірше. А тепер отримай і розпиши.

— Але що саме гряде, ти не сказав. Навіть не натякнув.

— А я тобі що, оракул! — вигукнув я. — До речі, гарна ідея: може, завербуй парочку хлопців із подібним даром, постав на забезпечення, вибий нормальну зарплату, не скупися на премії — і буде тобі щастя.

— Та є у нас уже у відділі одна відунка і одна ворожка, так щось ні та, ні інша нічого подібного не передбачили.

— Ось наче розумний ти хлопець, Степанов, а... Ну, а ти у них питав?

— Та ні, але якби що, то вони й самі б...

— Усе з тобою ясно. Ти не питав, а вони й не заморочувалися. Ти їх, напевно, і використовуєш тільки тоді, коли все вже сталося, бо, як я і казав раніше, ти всього лише тактик, хоч уже й майор. А час би вже переходити на стратегічне мислення. Чому б тобі не набрати всіляких ясновидців, оракулів, хіромантів, некромантів...

— А цих ще навіщо?

— У житті все стане в пригоді, як і в смерті. Так, на чому я зупинився... а, ще візьми ворожок, звідунів, медіумів — загалом усіх, хто причетний до цієї теми, і нехай тобі щоранку дають звіт: що бачили, наворожили, передбачили, а ти вже будеш усе співвідносити, порівнювати й робити відповідні висновки.

— Думаєш, мені таке в голову не спадало? Тільки піди спробуй замани їх на державну службу, якщо гільдії та клани платять утричі більше, та ще й плюшки різні на розвиток майже задарма виділяють, та на прокачування "паровозом" тягають. Мені за ними ніяк не вгнатися.

— Звернися до головного радника, нехай через муніципалітет оголосить набір системних на службу в Департамент юстиції з такими ось спеціалізаціями через надзвичайну необхідність. А там, гляди, такий запит і Система підтримає та накине від себе чогось смачненького — от і потягнуться люди.

— Слухай, а звучить заманливо, от тільки боюсь — а чи захоче головний радник заморочуватися?

— То це що, тільки нам треба? Справи міста його не стосуються? — обурився я. — Але про всяк випадок ми підстрахуємося, і якщо поквапимося з булочником, то поставимо і його до відома про жахливу змову, що готується. Думаю, пройметься і зробить усе, що нам треба.

— Знаєш, якщо вигорить, то я почну тебе боятися.

— Можна увійти? — постукавши й водночас відчинивши двері, до кабінету зайшов чоловік середнього віку з акуратною зачіскою, одягнений у недорогий, але добротний костюм, а під ним — сорочка без краватки. — Можна увійти? — постукавши й водночас відчинивши двері, до кабінету зайшов чоловік середнього віку з акуратною зачіскою, одягнений у недорогий, але добротний костюм, а під ним — сорочка без краватки.

Зустрівши такого на вулиці, з легкістю можна сплутати і з чиновником середньої ланки, і з учителем географії, і навіть з яким-небудь завскладом. Я це все до чого веду — а до того, що виглядав він як людина абсолютно звичайної цивільної зовнішності: зустрів, побачив, забув. Але насправді одразу зметиковав, хто переді мною. Схоже, ні рано, ні пізно до нас таки завітав той самий особіст, щоб поговорити зі мною. Ну, я і почав першим:

— Е, куди преш, шановний? Не бачиш — зайнято! Нарада у нас. Тож почекай там зовні або, краще, завтра прихोдь, тільки не зранку. Зранку у нас голова болітиме після сьогоднішньої п'ятики. А знаєш... Краще взагалі не прихोдь і без тебе роботи навалом — ледь розгрібати встигаємо.

Той завмер біля дверей з роззявленим ротом, так і не відпустивши дверну ручку, і почав переводити погляд то на Степанова, то на мою персону, що розвалилася в кріслі, ще й до всього закинувши ногу на ногу.

— Заходьте, Володимире, не слухайте цього пустомелю. Он, присідайте просто за стіл, а я поки тут постою. Чи може, залишити вас наодинці? — першим оговтався Степанов і заметушився, не знаючи, куди посадити "дорогого" гостя.

— Та годі вже з мене старого робити, сиди, де сидів, і виходити нікуди не треба. Я лише декілька питань поставлю і піду. Пізно вже.

— І пустомелею перестань чесних громадян називати. Я тут, розумієш, за його репутацію дбаю, щоб ніхто без стуку не входив, а в результаті ще й винним залишаюся.

— Та я ж ніби постукав, — здивувався Володимир.

— Так, але коли вже майже зайшли. А раптом він був би зайнятий?

— І чим би наш майор був зайнятий у такий пізній час?

— Ну, скажімо, допитував панянку якусь, прискіпливо й педантично. Або з товаришами по службі нараду на трьох організував би. Справ різних багато, тільки встигай усі перелопатити.

— Ну, такого точно в цих стінах бути не може. Дами та алкоголь на робочому місці — це не про Степанова. Ти вибач за порівняння, дорогий, але він як добрий кінь: якщо вже запрягся, то тягнутиме свою ношу до скону віку, ну або поки не надірветься. Тьху-

тьху, щоб не наврочити. На відміну від вас, громадянине Еех, ви якраз конячка темна, невивчена. Будь-якої миті можете викинути таке, що або віз на тріски, або візника на шматки. До речі, дозвольте відрекомендуватися — старший дізнавач відділу внутрішніх розслідувань, Володимир.

— Темна конячка, громадянин Ех, власною персоною. А от поясніть мені, вельмишановний Володимире, з якого це дива відділ внутрішніх розслідувань цікавиться моєю цивільною персоною? Я ж бо не належу до вашої, так би мовити, організації, а ви ніби спеціалізуєтесь лише на співробітниках департаменту.

— Загалом усе правильно. Ось тільки якось так вийшло, що ви вбили нашого співробітника, та ще й у званні полковника. І якби ви були просто хлопцем із вулиці, який одного чудового вечора, йдучи тротуаром, несподівано звернув до будинку потерпілого, постукав у двері, і коли той відчинив, влаштував безладну стрілянину, впритул розстрілявши господаря разом з усією родиною, — тоді б цією справою займався хтось із простих слідчих департаменту, а найімовірніше — сам майор Степанов. Даю руку на відсіч, що розслідування довірили б саме йому. Хоча все ще попереду, усе залежить від того, куди заведе нас наше невелике внутрішнє розслідування.

— Якось ви все затягуєте, Володимире. Якщо я не просто хлопець із вулиці, то хто я? Може, клон самого себе і не усвідомлюю цього? Що зі мною не так?

— Як я і казав, ви — темна конячка, від якої можна очікувати чого завгодно. Ось, наприклад: звідки у вас взялися, хоч і не секретні, але дуже важливі документи, що належали високопоставленому співробітнику Департаменту юстиції? Як вони у вас опинилися і чому саме у вас, а не в когось іншого? Хто вам їх передав і чому саме вам? Можливо, їх мав передати хтось інший, а ви там опинилися через фатальний збіг обставин? Продовжувати далі?

— Навіщо ж. Практично на всі ці запитання я написав відповіді на он тому папірці, плюс переслав повне відео події майору Степанову. Які ще відомості вам від мене потрібні?

— А ви знаєте, що в одному місті, дуже далеко звідси (але, тим не менш, інформація просочилася навіть сюди)... Так, тамтешній департамент перестав розглядати свідчення на відео як стовідсотковий доказ, — поспішив здивувати нас несподіваною новиною Володимир.

— Невже додумалися підробляти? Але як? — вигукнув Степанов.

— Скоріше навчилися впливати на свідомість. Бачиш одне, а насправді все виглядає інакше. Наші очі настільки недосконалі, що навіть собачий нюх їх легко переплюне в плані сприйняття. Пам'ятаю, ще в колишньому житті нас дурили, запускаючи в телепередачі двадцять п'ятий кадр, а вже маніпулювати свідомістю й поготів уміли, — висунув і я свою версію.

— Розумний хлопчик, — хмикнув особіст.

— Тільки не кажіть, що в будинку полковника не було жодних зомбі, і все, що я бачив, — плід моєї хворої уяви, навіяної якимось заклиначем, а насправді я вбив

кількох ні в чому не винних людей?

— Але якщо це насправді так і було, тоді що ви, громадянине Ех, можете сказати на своє виправдання?

— Є кілька неузгодженостей.

— Яких саме?

— У мене в "рюкзаку" бракує близько двохсот куль, а вони в мене запалювальні та бронебійні, плюс кожен постріл супроводжує навик циркулярної пилки. Я в тому особняку таких руйнувань своєю стріляниною наробив, що, здається мені, ремонту він уже не підлягає. А тепер питання — на біса мені чи моему мозкоправу чинити таку шалену стрілянину заради кількох людей, яких я, якщо що, міг би по-тихому і ножиком підрізати, благо теж навички з минулого життя залишилися. Гаразд, припустімо, що заклинач попався не надто досвідчений і щось там наплутав, ось і вийшло як вийшло. Але є ще один доказ, он він на столі у Степанова лежить. Це щелепа вашого полкана, що залишилася на моїх пальцях, коли він, перетворившись, хапнув мене за руку, а я йому у відповідь макитру розніс. Бачите, як зуби витягнулися внаслідок мутації... Але думаю, експертиза не збреше, кому вони належали насправді, якщо, звісно, у вас немає особистого мотиву з якоїсь причини звинуватити мене в цьому вбивстві.

— Повірте на слово, ми абсолютно неупереджені й хочемо лише докопатися до правди. Є ще щось на користь вашої невинності?

— Та ви просто на мене гляньте, я ж увесь залитий їхніми мізками і цією чорною гидотою, що в них замість крові, такого точно з пари тіл не натече, та й тхне нормально так, он я бачив, як Степанов ніздрі собі якоюсь хрінню з тюбика замазав, коли мене сюди доставили.

— М-да-а, здав ти нас, Степанов, з потрохами, — несерйозно пожурив того Володимир.

— Так і справді ж несе, як із моргу... — почав він виправдовуватися.

— Значить, мало в "полі" працюєш, час би вже й звикнути, — відрізав офіцер контррозвідки. — Ну що ж, юначе, все вірно. Попередньо ми нарахували там близько ста п'ятдесяти тіл інфікованих. Щоправда, нічого поки чіпати не стали, щоб уникнути поширення неправдивих чуток. Якщо ви розумієте, про що я?..

— Багато мешканців ще пам'ятають, як шість чи скільки там років тому, системні напали на місцевих, і кожен новий випадок такого роду тільки підігріватиме ще не вщухлу ненависть, що тягнеться з тих днів.

— Усе вірно. Тому й зачищати місце злочину, та проводити експертизу почнемо, коли стемніє, тоді й дізнаємося точну кількість тіл, залишених вами на полі бою. До речі, хотів поставити питання особистого характеру: а як воно — вести бій у такому тісному приміщенні з такою кількістю заражених?

— Як у вагоні метро в годину пік, тільки ви з револьвером, а пасажери всі як один норовлять вас вкусити та видряпати очі.

— Дивно, що пошкоджень практично не видно?

— Пара забоїв, а так нічого серйозного, ваш лікар оглянув мене перед допитом. Там

їх хоч і до біса багато було, але, на щастя, всього лише дрібнота. Так і не змогли захист прокусити, хоча життя просіло більше ніж на чотириста пунктів. Будь їх хоч на сотню більше, і наслідки могли б бути набагато сумнішими. А взагалі я на швидкість й спритність добряче заточений, адже через що, я на вашу думку в боях з 50+ виживаю?

— Ну, якщо чесно, те що ви виробляєте, в мене ніяк не вкладається в рамки здорового глузду. Мимоволі починаєш вірити в правдивість деяких легенд. Ну та гаразд. А що вам ще здалося дивного, коли ви зайшли до будинку полковника?

— Та там багато чого дивного було, крім, звісно, такої величезної кількості зомбі. Ну, по-перше, чому полковник так повільно перетворювався, адже я з ним не менше десяти хвилин спілкувався. По-друге, чому, поки я не вбив останнього інфікованого, не міг ні у вікно вистрибнути, ні двері відчинити. Скло стало таким же твердим, як і цегляна стіна: хоч стріляй, хоч ногами гепай — результат один.

— Є якісь ідеї з цього приводу?

— Є, тільки я вам про них не розкажу. Он Степанову й так багато чого підказав, а він мені пару бутербродів затиснув.

— Це правда, майоре?

— У Стрілка... тобто у громадянина Ееха є певна схильність передбачати деякі події, що згодом справджуються. У зв'язку з цим я запропонував йому стати нашим позаштатним співробітником з особливих справ із повним окладом і вільним графіком виконання службових обов'язків.

— І ви, громадянин Еех, знали, що щось подібне почне коїтися в нашому місті?

— Що значить знав? Лише припустив. Адже якщо зомбі кілька років поспіль день за днем штурмують бідне місто і з землі, і з повітря, а це не приносить жодного результату, то цілком природно, що той, хто за всім цим стоїть, оговтається і змінить тактику. І якщо по-розумному, то почне капостити зсередини: спочатку потроху, а далі все більше й більше, поки не винищить нас дощенту.

— Звідки такі думки? І взагалі, з чого ви взяли, що за цим хтось стоїть?

— Тому що мутації стають дедалі кращими та досконалішими. Ви бачили рештки щура-мутанта, якого я нещодавно завалив неподалік від західної стіни? А тіла Мисливців чи їх самих наживо не доводилося зустрічати? Скоро від людини фіг відрізниш. І зауважте: вся ця хрін з еволюцією відбувається в досить короткі терміни. У природі таке неможливо. Як і повне припинення організованих нападів полчищ тварюк на наші рідні пенати. Невже ви всі подумали, що вони весь час, удень і вночі, нападали, нападали, а потім раптом взяли й самоліквідувалися? Так теж не буває! І я, як запеклий оптиміст, котрий вважає, що ядерна бомба завжди в господарстві знадобиться, навігадував собі, що вони почнуть викидати щось хитріше. На цю думку мене наштотхнули ще й дивні викрадення мутантами наших дітей. Навіть прийшла така ідея: а чи не для того вони їх крадуть, щоб згодом виростити людиноподібних шпигунів з якоюсь керуючою біохрінню в голові для інфільтрації в наші лави? Адже тут усе можливо, це вам не Земля, хоча навіть там примудрялися творити казна-що.

— Цілком логічно міркуєте, громадянин Еех, — почухав своє підборіддя

Володимир, замислено втупившись у стіну.

Логічно чи не логічно, їм добре міркувати — мабуть, на вечерю натріскалися від пуза, а я вже настільки зголоднів, що навіть спати захотів. Що й продемонстрував оточуючим, голосно позіхнувши та ще й потягнувшись до хрускоту.

— Бачу, хлопець уже втомився і демонструє нам намір припиняти будь-які розмови. Ну що ж, гадаю, на сьогодні нам цілком достатньо інформації для роздумів, а якщо під час розслідування виникнуть додаткові запитання — ми вас обов'язково повідомимо. Не смію більше затримувати.

— Ну нарешті, а то я вже думав проситися у вас на нічліг. До речі, а можна вашим душем скористатися? Бо боюся, жоден візник не погодиться такого мене "красивого" везти.

— Гаразд, я проведу, — погодився Степанов. — Але май на увазі: пральня у нас теж уже не працює, якщо надумав ще й пратися.

— Сполоснуся весь, руками викручу і поїду як є, надворі поки не так уже й холодно. Доброї ночі, Володимире, не нудьгуйте.

— А все-таки, юначе, якби ви були на нашому місці, з чого б розпочали розслідування?

— Що, від Степанова заразилися чужі ідеї красти? Ну, по-перше, я б підвищив усім позаштатним співробітникам департаменту оклад щонайменше вдвічі...

— Якщо ваша версія в процесі слідства виявиться хоча б наполовину правдоподібною, а надалі відбуватиметься щось аналогічне, я особисто клопотатиму про таку надбавку, присягаюся Системою.

— Хм, ну а по-друге, я б уже зараз почав підстраховувати вищий керівний склад як департаменту, так і інших структур. Не знаю точно як... ну, до прикладу, приставив би до кожного цілодобову охорону, щоб вели спостереження і за будинком, і за самим суб'єктом. Запровадив би обов'язкове сповіщення кожного про прибуття до постійного місця проживання — хай віддзвонюються, скажімо, черговому округу, який весть спеціальний журнал. Системні — внутрішнім зв'язком, а місцеві, я чув, теж декотрі мають якісь прилади для оповіщення. У кого немає — забезпечити, ну а якщо не вистачить на всіх — призначити в кожному районі міста наряд, який об'їжджатиме потрібні адреси.

— Ви думаєте, вони почнуть знищувати керівництво, щоб, так би мовити, обезголовити суспільство і посіяти паніку та хаос?

— Ну, якщо судити з останньої події, то саме такий висновок і напрошується. Припустимо, замість мене до полковника пішла б Аня... тобто я хотів сказати, капітан Анна, то вважайте, це мінус два офіцери, як пити дати, можна списувати з рахунків. Вона хоч і маг вісімдесятого рівня, але не заточена на ближній бій, а з її силою й спритністю, зомбі швидко розірвали б нашу Аню на частини.

— Ну а що стосується самої події в будинку?

— Для початку почав би трясти знайомих магів і закликачів на предмет умінь, що замикають просторовий енергетичний контур. Можливо, таку штуковину і наклали на

будинок полковника. А потім входить собі чоловічок, вимовляє слово-ключ або здійснює дію-ключ, хоп... контур замикається, і з дому вже ніяк не вибратися, а далі спрацьовують якісь механізми, що відкривають тимчасові портали й випускають зомбі. До речі, мені здається, що ключем служив портфель господаря, може в ньому був якийсь папір з потрібним знаком або предмет якийсь. Але це тільки мої припущення.

— Чув, Степанов? Про всяк випадок треба перевірити цю версію. Як тільки проведеш громадянина Ееха до виходу, відразу біжи в особняк Жерара і знайди цей клятий портфель, тільки все зроби сам, нікого не залучаючи до цієї справи, адже якщо там виявиться щось подібне, значить, у нас завівся щур, що все це і зробив. Ну а щоб закрити контур, треба було знищити всіх зомбі до останнього? — з останнім реченням він знову звернувся до мене.

— Не думаю. Там, напевно, було обмеження за часом. Далі б контур, напевно, самоліквідувався, випустивши мерців на вулицю, де вони б влаштували несусвітний хай, поїдаючи та інфікуючи всіх підряд, що призвело б до пожеж і руйнувань і, можливо, повністю б замело всі сліди їх появи. Піди потім зрозумій, коли цілий квартал зруйнований, звідки взялися інфіковані. Але це знову-таки, тільки мої припущення, які до того ж висвітлюють мій вчинок у дуже привабливому для мене світлі.

— А може, все так і було. Тоді за те, що допомогли уникнути численних жертв і руйнувань у місті, чекайте нагороди від Системи. — зауважив особист.

— Нагорода - це, звичайно, добре, але у мене на язичку постійно крутиться одне незручне питання, я весь час хочу поставити його Степанову, але соромлюся, тому що ми ніби друзі...

— Чому ми так наполегливо допитуємо вас про ваше бачення слідчих дій у деяких справах, до яких ви були причетні? Мовляв, невже ми настільки тупі і непрофесійні, що самі без підказок, тим більше від підозрюваних, не можемо вести справи.

— Ну, якось так.

— Що ж, цьому є своє пояснення, і воно криється в катастрофічній нестачі кадрів, причому кваліфікованих. Народу в поліції охорони, патрульній службі, в штурмових групах у нас надлишок. А ось слідчих, оперативників та експертів вкрай мало. Інколи навіть поділитися своїми думками ні з ким. У нас на одному з районів всього лише два оперативники працюють, а в районі кілька десятків тисяч мешканців. І зауважте, звичайні злочини нікуди не поділися, хоч місто більш-менш спокійне, якщо врахувати його становище, але все одно, щодня відбуваються і вбивства, і пограбування, і зґвалтування, і кожна така справа вимагає свого ретельного розслідування. Муніципалітет запитує нас по кожному пункту, а яку відповідь можуть дати дві людини, які по вуха загрузли в усьому цьому лайні. А тут ще й інфіковані так невчасно почали мудрити зі своїми клятими контурами. А якщо згадати, скільки за останні декілька років досвідчених співробітників загинуло, та й до всього ще й начальник поліції потрапив під підозру в скоєнні низки тяжких злочинів, а з ним потягнулися ниточки до безлічі службовців відділу — і це вважай знову нам у мінус. І зауважте, ніякої школи поліції або іншої подібної інституції у нас не існує, поповнення чекати

нізвідки, а щоб організувати подібну установу, буде потрібно чимало коштів, людей і часу. А у нас немає ні того, ні іншого. Ось і пробуємо потроху викликати людей на відверті розмови, якщо можна так висловитися, інколи трапляються досить кмітливі суб'єкти на кшталт вас, які мимохідь видають цілком робочі версії, з якими потім можна працювати. Здавалося б, дурість несусвітня, але іншим разом так запрацюєшся, що в голову зовсім не лізе нічого путнього, тоді і такий метод себе цілком виправдовує. Як то кажуть, у нашій справі всі засоби прийнятні. Так ось і живемо.

— До речі, громадянин Еех до вашого приходу висловив цілком слушну думку, як через муніципалітет можна залучити деяку кількість фахівців з області ясновидіння. — похвалив мене Степанов.

— Це щоб злочини легше було розкривати?

— І навіть більше того, працювати на випередження.

— А як змусити тамтешніх радників погодитися вам допомогти, теж придумали.

— Є одна тема в розробці. Якщо все пройде як нам треба, то з'явиться досить переконливий аргумент для плідної співпраці.

— Я бачу, ви вже знайшли спільну мову, друзі-товариші, раз плануєте справи на такому рівні. Що ж, дійте. Фортуна любить сміливих. Ну а поки давайте розходитись хто куди. І, Степанов? Обов'язково сьогодні ж знайдіть той портфель, нам потрібно найближчим часом зібрати якомога більше доказів у цій справі, щоб до ранку хоч про якусь виконану роботу могли відзвітувати перед радою. На цьому поки все. Доброї ночі, громадяни.

— Який же він нудний, Степанов. Якщо що, надалі не приводь його до мене на допити, краще відразу саджай, без суду й слідства.

— Така прерогатива тільки у суддів, та вищої управлінської ланки. А Володимир, до слова, тому такий і нудний, що мітить на місце начальника поліції.

— А у вас що, дійсно настільки серйозний кадровий голод, що працювати ні з ким?

— Ще й який! Я особисто зараз веду вісім справ одночасно. Від такого обсягу інформації іноді плутаю прізвища підозрюваних. А ти мені ще й торочиш постійно, ніби глузуєш: "збери команду аналітиків, медіумів з оракулами"... Та нам би хоч якогось зачуханого дільничного з самого задрипаного села Система підкинула чи хоч контуженого шерифа із штатівських містечок у чотири будинки — в землю б їй поклони били.

— Ну що тут сказати: "І один у полі воїн, якщо в полі один". Ти, до речі, Аньку не бачив?

— У черговій кімнаті на тебе чекає, бідового.

— З чого це я раптом став бідовим, а, Степанов?

— Ну а як же, здавалося б, попросили тебе про дрібницю — передати людині портфель з паперами, що здавалося може бути простіше. Так ти й там примудрився таких справ накоїти, що весь департамент на вухах стоїть.

— Ах ти ж морда лиса! Так виходить, це я в усьому винен, що ви замість начальства, монстрів у себе вирощуєте? Мабуть, тому й обертаються, що зажерлися ви тут! Он, мені

навіть бутера нещасного запаadlo було залишити... До речі про начальство... Тримай, це, пляшечка з давньою сімейною настоянкою від усіх хвороб, мені Жерар її передав, перед тим як упокоїтись. Здай про всяк випадок в лабораторію, може щось виявлять.

— Чому ж ти раніше про неї не згадував?

— Просто з голови вилетіло, та й не до того було. Але, трохи поспілкувавшись з тобою, і зрозумівши, що ти теж хворий, та ще й на всю голову; ось тут і згадав про неї. І моя тобі порада: перед тим як здавати, відсьорбай трохи, може, хоч це тобі допоможе.

— Шкода, що ти не випив, може, тоді у мене сьогодні була б спокійна ніч.

— Ось у чому справа! А я все голову ламаю, чому тебе так довго тримають, а це ти прання затіяв? — зауважила Аня, коли я сідав до неї в двоколісний візок.

— А у тебе я бачу гарний настрій? Ех, треба було їхати як є, ти б завтра не тільки форму прала, але ще й тарантас свій шкребла б як оскаженіла.

— Чистка і ремонт двоколки входить до переліку держпослуг. А навіщо мокре на себе одягав, чому у Степанова нічого сухого не випросив?

— А що у нього з одягу можна взяти мого розміру? Хіба що носовичок, а бродити вночі по відділі та шукати потрібний розмір штанів, мені вже якось лінь було. Ваш особист так задовбав мене своїми розмовами, що я після нього мало хреститися не почав, та поклони бити, радіючи чудодійному визволенню. А ти говориш сухе... добре хоч взагалі на людину схожий, правда запашок все ще присутній.

— Тільки чомусь нічого по-людськи у нас з тобою не виходить. Хотіла хоч один вечір удвох як слід провести, та й то все пішло шкереберть. Це доля нас так випробовує чи ми просто не створені одне для одного?

— Слухай, а у тебе ж вдома гуска в духовці пеклася! Вона часом не згоріла, та ще й разом з будинком?

— Невже тебе тільки це зараз турбує? Я взагалі-то говорю про нас з тобою, про нашу подальшу долю.

— Цікаво, а дружина вашого полковника Жерара, теж чимось подібним в невідповідний час починала йому мозок виносити? Типу: треба думати про майбутнє, ми ще по іпотеці не розрахувалися, а у нас син росте, а там онуки підуть, яку пам'ять ми їм про себе залишимо... А тут бац — і всі разом померли, і нікому вже нічого не треба, ні їм самим, ні синові, ні ще ненародженим онукам, а через місяць про них взагалі ніхто не згадає.

— Ти до чого?

— А до того, втіха очей моїх, що треба насолоджуватися моментом і жити, поки живеться. Я нічого не маю проти планування майбутнього, але все і завжди треба планувати з поправкою на смерть. Бо ми, на жаль, смертні. А на твоє запитання, чи створені ми одне для одного чи ні, у мене є проста відповідь. Уяви, що два місяці тому щось пішло не так і ми не зустрілися з тобою біля тієї злощасної лікарні, і мене б не було з тобою поруч, коли треба було занести портфель в особняк полковника Жерара. Яким би зараз був результат?

— Я була б мертва!

— І не просто мертва, тебе б зжерли живцем купа скажених тварюк, і, як мені здається, таку смерть не кожному ворогу побажаєш. А так ти їдеш на власній бричці в свою затишну квартирку, ціла і здорова, та ще й з таким красенем-джигітом поруч. Яких тобі ще знаків долі треба? А ось те, що бідний гусак загинув марною смертю, так і не виконавши свого призначення, — це вже не є добре!

— Хоч ти і балабол та нечупара, але в той же час великий молодець і розумник, двома фразами розвіяв всі мої сумніви і підняв настрій. За це теж хочу тебе втішити і повідомити, що нічого страшного з твоїм гусаком не сталося, можеш не турбуватися. Я попросила сусідку доглянути за тим, як птах готується, і щоб, коли дійде до потрібної кондиції, відразу вимкнула духовку. Так що, якщо хочеш?..

— Ще й як хочу, але тільки давай вже не сьогодні, бо сьогодні вже занадто пізно, а вдома на мене чекає одна непередбачена обставина, яка, напевно, вже хвилюється і через це може накоїти що завгодно.

— Тоді давай, все перенесемо на завтра, тільки боюся, що заново розігрітий гусак втратить свій первинний смак.

— Ось про це тобі треба турбуватися в останню чергу. Я в цій справі не вишуканий гурман, а вічно голодний троглодит, і з'їм все без зайвих понтів. Ти головне не берися нікому нічого передавати. Як зустрінемося — отак-от відразу й рвемо до тебе додому. А далі тільки ти, гуска і я.

— Який же ти у мене все-таки романтик, так би й розцілювала, якби тільки від тебе так не смерділо мерцями.

— Так, я не зрозумів? А з чиеї це вини я так пахну? Ану швидко цілуй, а то зараз пішки додому підеш. Дивись на неї, теж мені чистоплюйка знайшлася, запах їй не подобається, це ти ще моїх шкарпеток не нюхала — ось що стане для тебе справжнім випробуванням нашого спільного життя.

Непередбачена обставина зовсім не хвилювалась, де я тиняюся. Вона дрихла без задніх ніг прямо біля вхідних дверей, на розстеленому на підлозі покривалі в химерній позі, стоячи на колінах, головою впершись в живіт Сама́й, що теж спала поруч, на додачу задерши оголені мацьоні сіднички високо вгору прямо в бік дверей. Рожева сорочечка від такої позиції закаталася їй на голову до всього іншого, оголивши худорляву спинку, і повністю прикривши голівку, що потиху сопіла з-під неї. Знята пелюшка, природно, валялася поруч, а під колінами на покривалі розпливлася величезна мокра пляма.

— Отакої, видовищно ж ви зустрічаєте втомленого батю з роботи. Не вистачає тільки звукового супроводу. — напівголосно пробурмотів я.

— Пр-р-иф, хі-хі.

— П'яточко! А ну на горщик швидко! — гримнув я, не дуже задоволений такою зустріччю.

Мала спросоння підскочила, як підстрелена, не встигнувши ще до кінця розплющити очі, рвонула вперед, прямо на сплячу Сам. Звісно при цьому зачепившись за ту, зробила кульбіт з перекочуванням, дригнувши в повітрі голими ніжками, глухо

гепнулась на підлогу, видала верескливе "ів-ів-ів", і з пробуксовкою, на четвереньках рвонула в бік моєї спальні. Загальмувавши біля входу, по інерції ще й прокрутилася на триста шістдесят градусів довкола себе. Добре хоч зупинило її головою в бік прочинених дверей, які вона на швидкості довідчинила прямо своєю головою, видавши гучний стук дерева об дерево, і за мить заторохтіла на весь будинок своїм горщиком, витягуючи його з-під ліжка. Я думав, вона захоче сісти прямо там, тому пішов слідом, щоб допомогти посадити засранку, аби знову не провалилася задом всередину посудини, та не встиг і кроку ступити, як по новій довелося гучно гаркнути, бо дурепа почала витягувати його в коридор. Та не просто витягувати, як всі нормальні люди, а вчепившись яснами за залізну ручку й задкуючи назад, намагаючись якомога швидше дотягнути його до мене.

— П'яточко! Фу! Ану кинь каку! Руки тобі для чого прикручені? Тільки від глистів закінчили пійло приймати, тепер, знову доведеться по-новому купувати. — лаявся я, відірвавши малу від горщика і закинувши собі під пахву, почав заново прилаштовувати закачане простирадло на обідок горщика, яке впало при такому дикому транспортуванні.

П'яточка остаточно прокинувшись і побачивши, у кого знаходиться під рукою, почала радісно верещати, дригаючи і руками, й ногами, щасливо посміхаючись на весь рот, при цьому нещадно слинячись і гикаючи. Нарешті я завершив споруджувати посадочне місце і всадив язикате опудало на нього задом, наостанок сунувши кулак під ніс, щоб нікуди не рипалася, поки не спорожниться.

— Що у вас тут відбувається? — запитала Самая, протираючи очі, розбуджена нашими криками і галасом.

— Що-що, дитинка захотіла какати, а ти спиш п'яна на підлозі, та ще й обісцяна вся.

— Це хто п'яний і обісцяний? — обурено пирхнула Самай і кинула в мене перше, що потрапило під руку, тобто зняту пелюшку.

Потім, зрозумівши, чим кинула, опустила очі вниз, і побачивши велику мокру пляму на ковдрі, скрикнула і миттю перевела розгублений погляд на мене.

— Та я ж не винна, що мала вічно її знімає. Просто, напевно вже, занадто велика для пелюшок, ось вони їй і заважають.

— Та годі, сам знаю, що і до чого. Вставай давай. А що це ви мені за презентацію тут влаштували?

— У сенсі, презентацію?

Ну, я їй і розповів, з яким непрезентабельним видовищем мені довелося зіткнутися при вході в квартиру, до того ж ще й супроводжуваним музичним акомпанементом. Самай сміялася — ледь за живіт не хапалася, П'яточка почувши сміх і собі взялася верещати й радісно підвискувати їй, як заведена, підстрибуючи на горщику і голосно пускаючи гази. М-да-а, ну й весела у мене сімейка.

— Гаразд, йди у ванну, а я поки розігрію для тебе вечерю. До речі, а чим це від тебе так тхне?

— Краще тобі не знати. Тільки ти так і не відповіла, чого ви біля дверей на підлозі спати задумали? А якби я в темряві спіткнувся і впав на вас? Передавав би неборак до чортової матері.

— Так я тому і лампу не гасила. Але взагалі-то ми не спати тут вляглися, а тебе чекали. Як почало темніти, П'яточка, немов заведена, почала літати по дому. То в комору побіжить, щоб спробувати підчепити прибиту тобою дошку, через яку вона раніше назовні вилазила, то проситься на підвіконня її посадити, аби звідти за тобою виглядати. А коли ти так і не з'явився, почала весь час бігати за мною навкарачки і жалібно скиглити, як цуценя. Ну я й почала заспокоювати її: мовляв, треба ще трішки почекати — і ти увійдеш у ці двері. Так вона як сіла біля них, так навідріз і відмовлялася звідти йти; ми навіть вечеряти там сіли, перед цим постеливши покривало, щоб не було холодно і зручніше сидіти. Ось так в очікуванні і заснули.

Хм, ось як, виявляється було діло. А я ще й ображатися надумав, що мене так "непривітно" зустріли. Просто голодний і втомлений, не в тому настрої з'явився, щоб позитивно мислити. Хоча з П'яточкою треба б до всього вже звикнути. Підійшовши до неї, що так радісно тужилася, нахилився і легенько полоскотав за вушком. Малу аж пересмикнуло від задоволення. Вигнувшись і видавши тоненьке "і-і-і", малючка вхопила своїми маленькими ручками мою руку і міцно притиснулася щокою до долоні, аж примружившись від насолоди, і розтягнувши рот у кумедній посмішці з випнутим переднім зубчиком, закинутим на нижню губу. Ну і як у нас зазвичай водиться, кульмінацією сердечних обіймів став гучний "Пр-р-х" і різкий сморід, від якого мене повело вбік.

— Так, досить на сьогодні цих телячих ніжностей. Я в душ!

— Любий, ти сильно зголоднів? Тобі багато покласти?

Хм, "любий"!.. Схоже, для Самай наші з нею стосунки перейшли на новий етап, хоча для мене поки що нічого не змінилося. Ой біда, біда!

— Усього і побільше, а що залишиться, не ховай, бо може не вистачити.

Гарненько вимившись, я закинув свій дорогоцінний сет у прання і, одягнувши нові домашні шорти, які мені купила Самая, щоб не ходив по дому при дітях в одних трусах, я швиденько вискочив на кухню і кинувся до столу, що вабив кулінарним різноманіттям. Дорогою ледь не збив П'яточку, що стирчала біля дверей і, яка миттю хряпнувшись навкарачки, задерши догори голий зад, одразу ж кинулася за мною, голосно цмокаючи губами, але відразу ж була перехоплена Самай і віднесена у ванну митися.

Коли двері з ванної знову відчинилися і мала, загорнута в новий "підгузок", вискочила з них й знову побігла до мене. Ну а я, змівши зі столу абсолютно все, що там було їстівного, напівлежав на стільці, тримаючись за роздутий живіт, і не міг зрушити з місця. Шибениця, не зупиняючись, при цьому віддано дивлячись в очі, почала дертися по моїй витягнутій нозі вгору, не припиняючи свого дивного чмокання.

— Сам, вона що, їсти хоче?

— З чого ти взяв? Ми з нею перед твоїм приходом тільки повечеряли, і досить

ситно. Не думаю, що вона так швидко зголодніла.

— А чого вона цмокає?

— А це у неї з'явилася нова фішка, до якої тобі тепер доведеться наново звикати.

— Що ще за нова фішка? Не треба мені ніяких нових фішок, мені і старих з головою вистачає!

— Ой, я просто не так висловилася. Фішка зовсім не нова, просто забута стара, яку вона сьогодні згадала. Думаю, ти по звуках здогадався, яка саме.

— Не муч мене, Сам?

— От недотепа! Пам'ятаєш, як ти вранці перед відходом поцілував нас на прощання?.. Після цього маленька і згадала ваші колишні поцілунки з обіймами, і так запала на цю тему, що мені за сьогодні разів десять довелося витримати цю процедуру, ну а тепер настала твоя черга, так що сміливо вперед, тату.

— Ой, блін! П'яточко, давай це твоє чмокання перенесемо на завтра, мені якось сьогодні вже не до того.

— Давай, давай, татусю. Не ухиляйся від сімейних обов'язків, маленькі діти іноді потребують батьківської ласки і турботи, особливо дівчатка.

Хвилин через десять, весь зацілований і обслинений, я втомлено поплентався до своєї кімнати спати. Цього разу П'яточку вирішили залишити ночувати з Самай, тому що, гарненько виспавшись перед моїм приходом, лягати паршивка навіть і не збиралася, бігаючи по дому як очманіла, гучно гепаючи всіма чотирма кінцівками. Але мене це мало хвилювало, бо я повільно, але впевнено засинав під розмірений кінський тупіт, і ніщо не могло цьому завадити. Та перш ніж лягти спати, встиг закинути отримані від нового рівня десять балів в Інтелект, що, правда, не дуже-то й допомогло мені, аби зуміти активувати руну Розуму і зрозуміти, що вона собою являє і на що впливає. Але завтра буде новий день — буде й їжа.

Клас: Стрілок — стихійник, Ім'я — Еех. Рівень — 58

АТАКА — 62,4 (+12 зброя)

СИЛА — 61

СПРИТНІСТЬ — 90 (+777 одяг, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 61 (+46 наручі)

ЗАХИСТ — 80 (+17 зброя, +25 наручі)

ІНТЕЛЕКТ — 38

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) — 1300/1300

Швидкість — 43,9% (+30 зброя, + 630 одяг)

Дальність — 55,9% (+14 зброя)

Влучність — 60,4%

Вільних доступних балів: 0

УМІННЯ — "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 5 секунд), міфічне, масштабоване, час перезарядження — 21 година.

НАВИК — ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження — 40 хвилин.

НАВИК — "Розумна куля" (1-го рівня) З'являється 5% імовірність, що куля зміститься слід за противником, який намагатиметься її уникнути, на відстані до десяти сантиметрів в усі боки. Епічний. Масштабований. Пасивний.

НАВИК — Трейсер 2-го рівня. Пасивний.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихій, активна) — Руна вогню 5-го рівня (активна). Руна повітря 3-го рівня (активна). Руна розуму 1-го рівня (неактивна).

НАВИК — "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

НАВИК — "Вороток", рівень — 4-й. Пасивний, при використанні з 20% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, назад тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час впливу — необмежений.

УМІННЯ — "Стелс". Рівень — 3-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 30 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 30 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезарядження 80 секунд.

НАВИК — "Нічне бачення" — Пасивний. При активації діє в постійному режимі нічного бачення, рівному за значенням всім відомим технічним приладам та іншим біологічним видам. При денному світлі активація не бажана через спотворення спектру очної лінзи.

Доповнення до сету: Шанс зробити миттєвий стрибок убік (на один метр) при смертельній атаці противника дорівнює 10%.

Доповнення до сету: У режимі — бій, з'являється можливість з 25% ймовірністю відбити будь-який: удар, кулю, уламок і будь-які форми магічного впливу, силовим бар'єром.

Доповнення до сету: У денний час, в режимі — бій, противник з 50%-ю ймовірністю втратить вас з поля зору на 3 секунди реального часу, в нічний — на 6 секунд.

Цей ранок видався вологим і прохолодним, відразу давши відчуття, що осінь повністю вступає в свої права. На щастя, регіон мого проживання не входив ні в північні, ні навіть у західні широти, перебуваючи десь ближче до південних. Тому тут ніколи не спостерігалось таких вже особливих холодів, і через це можна було не поспішати шукати системний одяг у вигляді пальта або ватяних штанів, хоча утеплитися в будь-якому випадку доведеться. Тільки я ніяк не міг збагнути, що такого одягнути, щоб було тепло і в той же час не сковувало рухів, тому що вже звик відчувати себе вільно і невимушено, не обмеженим зайвим барахлом.

З відкритого вікна, в унісон моїм думкам, війнуло морозною прохолодою, через що у мене під пахвою заворушився маленький тепленький клубочок, щільніше втискаючись в мій теплий бік, одночасно з цим уві сні нишпоряче ручкою по сторонах у пошуках додаткового джерела тепла у вигляді покривала або гарячої долоні. Я натягнув на неї ковдру, майже повністю приховавши від білого світу, після чого ворухіння відразу припинилося, перейшовши в тихе сопіння з задоволеним прицмокуванням. Ось і малу пора б одягнути, вона ж така теплолюбна, її літні

сарафанчики в цю пору будуть недоречні. Треба з Самай порадитися, що купити такого осінньо-зимового, щоб нормально було. Та й самій дівчині треба виділити коштів на оновлення гардеробу, щоб і собі, і доньці вистачило на все, що потрібно. Її малу я сподівався незабаром повернути назад додому, так що розтрат вистачало, а ось золота залишилося не більше двохсот монет. Ніби й не мало, але мені здається, що після походів по магазинах одягу від тієї суми залишаться крихти. Значить, пора трубити в ріг і збирати рейд за стіну, але для початку закінчу всі справи в місті. Сьогодні ж спробую зловити Спритного Чома, місцевого безпритульного і, судячи з відгуків, неперевершеного короля швидкості, з якого я сподівався швидко зняти корону і відправити в департамент на огляд до ясновидиці. Ось тільки де його шукати? На це питання я думав знайти відповідь у Мішані. Адже, він ніби як знає все про місцеву шпану. Ось і треба його перехопити по дорозі зі школи та запитати, чи не знає, де шукати даного персонажа. А для цього треба дочекатися, коли прокинеться Самая, і запитати у неї, до скількох приблизно у першокласників заняття. Починалися ніби як з сьомої ранку. Чому так рано? Тому що до цього часу, як правило, закінчувалися напади зомбі, і основна маса місцевого люду виходила на відновлювальні роботи, які зазвичай затягувалися далеко до післяобідньої пори, і більш зручного часу відвести своїх діточок до школи у них не передбачалося. Ось і підлаштувала місцева влада життєвий графік міста під існуючу ситуацію.

І тут у мене промайнула пустотлива думка: а навіщо чекати, поки дівчина прокинеться, якщо можна піти і самому розбудити її та допитати досконально і з пристрасстю. П'яточка, набігавшись до пізньої ночі як оскаженіла, буде спати ще як мінімум пару годин поспіль, так що мені в будь-якому випадку вистачить часу на розмови.

Тут мені згадалося, як виявив її у себе в ліжку. Ні, нічого надзвичайно екстремального не сталося, просто прокинувся від того, що мені в підборіддя щось уперлося і почало заважати. Відкривши очі і намацавши рукою це "щось" у світлі місяця, розгледів маленьку рожеву п'яточку з пальчиками горошинами. Усе ясно. Певно, як зазвичай, вночі захотіла спати зі мною, і Сам змушена була випустити невгамовну, бо починала виносити мізки. Вирішив перевернути її головою до себе, щоб укласти як зазвичай, під лівий бік, і почав нищпорити рукою у себе по грудях і животі. Адже якщо логічно прикинути: то раз нога біля підборіддя, то все інше — трохи нижче. Але, на подив, так нічого і не намацав, крім свого ж живота. Не зрозумів. Може, сповзла вниз і треба шукати десь під ковдрою?

Загалом, повністю прокинувшись від неясності ситуації, підняв голову і відкинув ковдру, щоб подивитися, що там і як. Ну а там все в стилі П'яточки, яка спала, практично повністю зарившись головою під подушку, ліву ніжку відкинувши далеко назад, а праву уперши мені підборіддя. При цьому ставши уві сні на повний шпагат, від чого я і не міг її намацати через такий перекіс. Теж мені, гімнастка недороблена. Напевно, приснилося, що Сам на кухні готує її улюблену кашку, ось і понеслася душа в рай, розвалившись уві сні на все ліжко. Сфотографував це творіння на пам'ять,

витягнув з-під подушки і притягнув до себе під бік, наостанок легенько полоскотавши п'ятку, викликавши потішне тоненьке "і-хі-хі-хі-к". Посміявся сам, обійняв рукою, обережно притиснувши до себе, та так і заснув знову.

Зараз, згадавши маленьку нічну подію, знову не стримав посмішки, ласкаво погладив маленьке м'яке вушко, викликавши у малої милу посмішку з кумедним зубчиком що вічно стирчить назовні, загорнувши її зручніше в ковдру так, щоб ні з одного боку не дуло, позіхнув і навшпиньки поспішив до виходу.

Але навіть не встиг відчинити двері, як повз промайнула постать Самай в нічній сорочці. Одна рука її була притиснута до рота, а іншою вона намагалася триматися стіни, щоб у темряві ні на що не натрапити і не впасти. Через секунду з боку ванни долинули важкі блювотні відлуння. Отакої, ось і попустували. Це вже вдруге я застаю її в такому стані, і головне, що почалося це все недавно, буквально тиждень тому. Може, від П'яточки чимось заразилася? Хоча мала, якщо щось не так, то в основному тільки дристає, та й мене б, напевно, щось прихопило, хоч мені що тому солов'ю... Або це я сам через постійні контакти з мерцями приношу в дім стійкий і дуже неприємний дух, від якого її зносить. Сам вже звик, та й мала, не один місяць блукаючи по підворіттях, теж адаптувалася до всього, а ось Сам, не звикла до такого амбре, стала схильна до блювотних рефлексів. Може, випросити у Степанова ту мазь, що він в ніс собі пхав, щоб мою смаглявку не мучило так? Загалом, прикривши двері в спальню, тихо попрямував у ванну, щоб підтримати дівчину і, якщо що, бігти будити Баффі.

— Сам, з тобою все гаразд? Це вже вдруге тебе так трясє. Як би не дуже гарна тенденція, може, все-таки збігати за Баффі?

— Не турбуй дівчину, зі мною іноді таке буває. Це, напевно, через твій вчорашній запах. Я ввечері виносила речі в прання, ось він мені і в'ївся в ніс. Не бійся, зараз все пройде. А як там маленька, вона вчора так наполегливо рвалася до тебе, не зважаючи ні на які мої вмовляння, що мені довелося відпустити її. Добре хоч переповити дала себе, а то колишня пелюшка вже зовсім мокра була.

— Що її як і раніше проносить?

— Та ні, з цим все вже більш-менш гаразд, просто часто пісяє. Баффі приходила і наклала ще раз Мале зцілення, але каже, що, аби повністю позбутися цієї недуги, потрібно Велике зцілення, а вона ним поки не володіє. Треба знову Айболита кликати.

— Ну, заради такої справи можемо і покликати, тільки щоб працював, а не біля тебе увивася.

— Як приємно, коли ти ось так ревнуєш мене. Значить я тобі не байдужа. Не бійся, мій ревнивцю, навіть з безперервним потоком своїх витіюватих компліментів йому все одно нема на що розраховувати, мені подобається зовсім інший чоловік, правда трохи безрозсудний і шалений, але тільки йому належить моє серце.

— Ах ось воно що! Так, а ну зізнавайся, я його знаю? У тебе з ним вже щось було?

— Тихо, дурнику, не кричи. Дитину розбудиш. Проведи мене краще до ліжка, а то щось ноги не тримають. — вона ніжно притиснулася до мене, сховавши обличчя на грудях.

— Точно Баффі не кликати?

— Точно, вже проходить, просто треба трохи полежати. А ти сам що так рано прокинувся, ввечері виглядав таким втомленим? Може теж ще лягай доспати, чи сьогодні знову на цілий день кудись зібрався?

— Залишилося ще кілька незавершених справ, і буду збиратися в рейд за місто полювати на мерців. Треба грошей заробити, а то зима на носі, а у нас по шафах з одягу все літнє, замерзнемо до біса.

— Ну, нам з Самі на зиму теплих речей вистачить з головою, це у вас з П'яточкою — одні тільки сарафанчики і футболки. Добре, що ти про це вже зараз почав думати — дорослішаєш, стаєш більш відповідальним. Як з'явиться вільний час, виберемося в місто і одягнемо вас з малечею, щоб стильно і по сезону.

— Що значить нас з малечею? А ви що, з Самі в старих речах ходити зібралися? Я бачив ваші "теплі речі", наполовину поїдені міллю. Раджу сьогодні ж викинути їх у сміття, або краще роздати жебракам.

— Одягнути всіх чотирьох, влетить тобі в досить пристойну суму, я б на твоєму місці не поспішала так сильно витрачатися. Золото може і для чогось іншого знадобитися, тим більше через місяць треба буде вносити передоплату за житло. Краще тітоньці Поллі переплатити трохи більше, щоб вона могла на зиму заpastися достатньою кількістю вугілля для котла, щоб хоч вдома було тепло. А ми з донькою поки що в старому походимо, тим більше, що воно зовсім і не поїдене міллю, я одяг постійно провітрюю, до твого відома.

— Гаразд, потім з барахлом розберемося, ти мені краще скажи, до котрої у першокласників заняття в школі?

— А тобі навіщо це знати? Якщо щось пов'язане з Самі, то вона вже в другий клас перейшла, а там дещо інший розклад занять.

— Ні, на жаль, це поки що не пов'язано з Самі, про неї у мене з'явиться щось конкретне тільки до сьогоднішнього вечора, ну, або в крайньому випадку завтра в обід. Ти не хвилюйся, я вже де треба побігав, щоб швидше вирішити це питання. Не хочу загадувати, але думаю, що до кінця тижня вона вже буде вдома. Головне, щоб П'яточка до цього часу більш-менш прийшла до норми, тому що мені буде важко пояснити Самі, що з малою за цей час сталося і чому вона стала такою.

— Ну, зовні вона стає як раніше з дивовижною швидкістю. Треба постукати по дереву, щоб не наврочити, хіба що волоссячко повільно відростає. А ось внутрішньо... Я що тільки не перепробувала з того арсеналу, з яким починала заняття з донькою — нічого не допомагає. Навіть читати їй вголос намагалася, але, як ти і говорив, що добре для Самі, то для П'яточки зовсім не викликає жодного інтересу. На мої потуги вона тільки відкрито позіхає і починає мучити бідну Мимру.

— А ти що їй читала?

— Он на підвіконні книжка Самі, якою вона останнім часом зачитувалася, перед тим як Сугур відібрав її у мене.

Я взяв книжку і сів на стілець біля ліжка Сам, де щойно допоміг дівчині прилягти,

бо вона хоч і робила вигляд, що все вже минуло, але все одно виглядала дещо запамороченою. Прочитавши кілька сторінок, закрив видання і здивовано промовив:

— Ну і книжки вона у тебе читає! Я думав, що це збірка казок або якісь дитячі оповідання, а тут така нісенітниця з хитромудрим текстом і химерними словами, що мені навіть важко уявити шестирічну дівчинку, якій це подобається, та й взагалі щоб щось зрозуміле було в такому читиві.

— Не шість, а вже практично сім. І вона, як тільки навчилася говорити, відразу потягнулася до наук. Спочатку все, що простіше, а як у шість років пішла до школи, то вже і читати, і писати вміла, а за рік доросла і до таких ось книг. Каже, вони чудово розвивають дикцію та інтелект.

— Справді?

При слові "інтелект", мене осяяла одна непогана думка. А що, якщо читанням складних книг теж можна підняти цей параметр. Тому що вічно бігати до Соломона за дармовими балами мені стало якось соромно. Хтось здивується, мовляв, у тебе все нормально з головою, при чому тут одне до іншого. Але я настільки прив'язався до старого, в спілкуванні з ним знайшовши той спокій і умиротворення, якого так іноді не вистачає в повсякденному житті, що чекати від цих зустрічей чогось ще, для мене стало ніби злочином. Краще спробую знайти інші способи підняти інтелект, а до дідуся зайду просто так: поговорити, а може, разом прикуплю його улюбленого тютюну, нехай порадіє.

— Сам, можна я біля тебе трохи полежу, почитаю?

— Звичайно, лягай, навіщо питаєш. Мені якраз не вистачало твоїх обіймів.

— А як ти? Вже не нудить?

— Слава небесам, все минуло. Тільки дуже хочеться спати. Давай я до тебе притулюся і годинку посплю. Потім встану, піду сніданок готувати. До речі, у нас продукти закінчуються, треба запаси поповнити.

— Скажеш, чого і скільки треба, я куплю. А зі сніданком не поспішай, спи скільки хочеш.

Півтори години читання, хоч і химерної, але досить нудної книжки, так ніяких очок мені і не принесли. Напевно, не будь-яке читання підіймає характеристики, ймовірно, треба шукати спеціальні рукописи, заточені на прокачування, а для цього варто навідатися до бібліотеки.

Самай за півтори години, відіспавшись, бігала по кухні, як ні в чому не бувало — ніби й не хитало її в коридорі з боку в бік, як припадочну. П'яточку ж, рух на кухні не хвилював жодним чином. Зарившись під ковдру, спала як убита, навіть не намочивши пелюшки, що якось і дивно з її нетриманням. Ну що ж, мені ж на краще, переповивати не треба. Тому, кинувши книгу назад на підвіконня, вмився, одягнувся, швидко поснідав і, цмокнувши Сам в щоку, побіг шукати бібліотеку, приблизний напрямок якої мені підказала та ж Самай. З її слів я дізнався, що заняття в початковій школі закінчуються приблизно о першій-другій годині дня. До цього часу я вирішив покопатися в будинку книги на предмет видання, з якого можна отримати очки

характеристики.

Будівлю бібліотеки знайшов досить швидко. Вона помітно виділялася серед інших споруд своїм старовинним вікторіанським стилем, що характеризувався багатим декором і елементами еkleктики, такими як вежі, еркери, балясини, ковані елементи, різнокольорові вітражі та витіювата ліпнина. Я, не особливо задивляючись на зовнішні вишукані орнаменти, відразу залетів всередину, голосно грюкнувши здоровенними дубовими дверима з чудовим ручним різьбленням, і спішно попрямував до столу бібліотекарки. Зараз мене більше цікавив внутрішній зміст об'єкта, ніж зовнішні вишуканості.

Бібліотекарка виявилася абсолютно непримітною особистістю, хоч і досить молодою на вигляд. Сірого кольору сувора сукня, тонкі щільно стиснуті губи, окуляри на пів обличчя в товстій потворній оправі і щільно затягнуте в хвіст довге русаве волосся. Загалом, як є — сіра миша. Непрезентабельне, абсолютно без слідів будь-якої косметики суворе і бліде обличчя, сірі косоокі очі, що не моргаючи дивляться так, ніби мене не повинно тут бути апріорі, а те, що вони бачать перед собою, — всього лише швидкоплинна ілюзія, викликана ранковим недосипом.

— Доброго ранку! — перервав я тривалу тишу. — Мила дівчина, що б ви порадили почитати для загального інтелектуального розвитку?

Очі "милої дівчини" вийшли за розміри непривабливої оправы окулярів, а ілюзія почала перетікати в мінливу форму психосоціативної дереалізації. Просто кажучи, вона стала наяву бачити те, чого насправді не може бути.

— Дівчина! Ау! — клацнув я пальцями перед її носом. — То я можу скористатися послугами вашої бібліотеки, щоб ознайомитися з подібними виданнями?

— Т-т— так! Так, звичайно! Вас цікавить якийсь конкретний напрямок?

— Ні, ні! Не обтяжуйте себе. Мені щось загальнофілософське, типу роздуми про марність буття, духовні пошуки сенсу життя, ну або людство в пошуках істини як форми ідеального існування. Дівчино! З вами все гаразд? Чорт! Де тут у вас вода?

— Ні, ні, ні! Нічого не треба, я вже в порядку, просто сьогодні з ранку якось дуже душно.

— Так. А мені здалося, що перші заморозки вдарили. Он на траві досі іній видніється.

— Ой, правда? А я й не помітила. Може, захворіла, бо щось то в холод, то в жар зранку кидає.

— Тоді краще не затягувати, і звернутися до лікаря, щоб звичайна застуда не призвела до ускладнень. Якщо бажаєте, можу порадити хорошого?

— Ні, ні, не варто! Ви краще сідайте, де вам буде зручно, а я постараюся знайти щось підходяще з тієї царини, яка вас цікавить.

Сказала і, почервонівши, кинулася в перший-ліпший прохід, нібито виконувати моє побажання. Ну а я, вибравши перше-ліпше місце, сів на стілець і, підперши рукою щоку, почав відчайдушно позіхати в очікуванні замовлення.

Хвилини через десять дівчина нарешті з'явилася в залі, важко несучи перед

собою добрий десяток товстих книг у старих потертих палітурках, які насилу з великою потугою вивалила переді мною, видавши гучний подих полегшення.

— Якщо вам знадобиться щось ще — звертайтеся! Я буду у себе за столом.

— Дуже дякую, мила дівчино. — чарівно посміхнувся я їй у відповідь і відразу з головою занурився в читання, зовсім не звертаючи уваги на те, як бібліотекарка, червона від збентеження, хитаючись немов п'яна, ледве дійшла до свого столу і, знесилено плюхнувшись на крісло, залпом осушила дві великі склянки води, після чого почала час від часу крадькома поглядати в мій бік, при цьому покусуючи свої тонкі губи.

Дві години я вивчав принесену працівницею бібліотеки об'ємну літературу найдикішого й найбожевільного змісту, який мені коли-небудь доводилося вчитувати з книг, але результату так ніякого і не досяг. Можливо, я не з того почав, або це був завідомо хибний шлях, і читанням книг ніякого параметра не підняти, хіба що власну ерудицію і грамотність. Але не може такого бути, щоб у здоровенному місті бали Інтелекту можна було підняти у одного лише Соломона. Цікаво, а що читають системні, які приходять сюди в гонитві за прокачуванням, адже не один же я такий розумний, що додумався піднімати дану характеристику читанням книг. Треба запитати у бібліотекарки:

— Дівчино, а дівчино, можна вас попросити підійти до мене?

— Так, так, звичайно. Чи можу я вам ще чимось допомогти?

— Скажіть, будь ласка, якщо це, звичайно, не секрет, а що читають інші системні, які книги у них найбільш затребувані?

— Складне питання, навіть і не знаю, що відповісти... Різні читають, так відразу і не пригадати. Невже в тих книгах, що я вам принесла, нічого потрібного для вас так і не виявилось?

— На жаль, і боюся, що знайти те, що шукаю, самому мені буде не під силу. Тому і подумав: а може, піти протоптаною стежкою і зрозуміти, в якому напрямку рухаються інші.

— Якщо ви хоча б приблизно підказали мені, що конкретно для себе хочете знайти, то, можливо я й допомогла б вам відшукати потрібне?

— Боюся, так відразу і не пояснити... Розумієте, ось прожив я чверть століття, вбивав монстрів, потім до ранку гуляв з друзями, прокидався в обіймах різних жінок, і коли одного разу поглянув на себе в дзеркало... то нікого там не побачив. От якось так, якщо ви розумієте, про що я?

А що їй скажеш? Мовляв, треба знайти таке читиво, яке прокачує характеристику — Інтелект, і бажано, щоб з тієї книги побільше балів отримати. Так, більшість місцевих, тісно спілкуючись з нашою братією, були в курсі основних потреб системних, але залишалося ще безліч людей, які вважали наші суперможливості особливостями виду, і почни їм розповідати про параметри, руни і зілля — вважатимуть такі балачки п'яним маренням і в кращому випадку не стануть тебе слухати, а в гіршому — ще й повідомлять куди треба. Те саме і з цією зачитаною бібліофілкою. Краще втюхати їй

добру порцію хитромудрого марення, ніж конкретно пояснити мету своїх пошуків. І на подив, цей метод приніс свої плоди...

— Я зрозуміла! Ви шукаєте себе в цьому місті пороку й розпусти, і вирішили почати зі знань. І це правильно, шлях знань найважчий і в той же час найдостойніший. Він відкриє перед вами безліч доріг, серед яких ви обов'язково знайдете свою. Я зараз!

Сказала і побігла, щоб за п'ять хвилин, вся радісна і розчервоніла, практично підстрибуючи, підлетіти до мого столу і вивалити три книжки, які мало чим відрізнялися від попередніх.

— Ось це — книга про природу людини, її психологічну карту, особливості мислення, різнобічне вивчення емоційного фону, взаємини між людьми, вплив соціального середовища на особистість. Багато хто з системних цікавиться цією інформацією. Ось ця книга — про природні явища, їх виникнення, закономірності, а також можливості як фізичної, так і емоційної взаємодії з людиною. Теж досить часто цікавляться нею. А ось ще одна... навіть і не знаю, як її охарактеризувати...

— Про що вона?

— У тому-то й справа, що в ній дуже багато порожніх сторінок, а якщо і зустрічається текст, то дуже дивний і незрозумілий. Цією книгою теж цікавляться, правда, не так жваво, як першими двома, але після першого ж прочитання більше ніколи про неї не згадують. Я якось взяла її почитати заради інтересу, але, крім розлогого тексту і двох безсонних ночей поспіль, під час яких я прокидалася вся в поту від жаху, ніякого сенсу від ній не знайшла.

— Це книга жахів?

— Та ні. Я ж кажу, там зовсім мало тексту, а сенсу в ньому ще менше.

— Гаразд, залишайте, я подивлюся всі три, може, знайду щось для себе.

Ну що ж, це вже хоч щось, більш-менш я починаю все ближче підбиратися до наміченої мети. Правда, перші дві книжки явно розраховані на магів, ясновидців та іншу подібну братію, що працює з різного роду заклинаннями, пов'язаними з природними явищами та людською природою, а ось третю треба почитати.

Саму оригінальну назву, прочитати було неможливо через незрозумілу мову, яка являла собою набір перекручених мотузок. Хоча хтось або дуже розумний, або занадто зухвалий підписав внизу чорнилом: "Книга води". Чому "води" — мені зараз і належало з'ясувати. Можливо, була занадто жалісливою або, як казала бібліотекарка, занадто страшною, хоча те й інше призводило до одного й того ж ефекту — сліз. А що сльози, як не вода? Тому, мабуть, і назва така.

Перевернувши обкладинку, я натрапив на порожню першу сторінку, за нею йшла третя, четверта, п'ята і так далі — все абсолютно порожнє і без тексту. Тільки на дванадцятій мені вдалося натрапити на коротенький виклад, незрозуміло для чого написаний:

"Створення істотою розумною тимчасових періодів є не що інше, як визнання смерті з її повною матеріалізацією в середовищі проживання даних індивідуумів і впровадження абстрактних понять переваги цієї негативної субстанції над первинним

джерелом".

(Система) Ви отримали 5 балів до Інтелекту.

Бінго! Ось так відразу і цілих п'ять балів, та я зараз розцілюю непоказну бібліотекарку до неприємного стану. Але замість цього почав як оскаженілий перегортати щільні сторінки в пошуках решти нісенітниць, щоб заробити ще дармових балів. Але, на моє величезне здивування, більше ні слова тексту так і не вдалося знайти. Я добрих півгодини гортав прокляту книгу, починав і з середини, і з кінця, навіть перевертав догори дригом — усе марно. Напевно, з цією книжкою не все так просто, як мені здалося спочатку. Може, бали нараховуються тільки раз на день, але тоді для цього треба постійно ходити в цей заклад, а мені якось не дуже хотілося. Треба запитати, може, якщо стати постійним читачем бібліотеки і залишити свої дані, то можна якусь літературу брати додому на час? Сказано-зроблено.

— А скажіть-но, мила дівчино, чи можна у вас на деякий час брати книги додому?

— Невже щось із вибраного мною вам сподобалося? Тільки не кажіть, що це та жахлива книга. Я б вам не радила більше її відкривати. Але це ваша справа... А для того, щоб мати можливість брати книги додому, треба стати нашим постійним читачем. Для цього потрібно заповнити членський квиток і внести перший і єдиний внесок у розмірі п'яти мідних монет. Це що стосується хороших новин...

— Не зрозумів? А що в бібліотеці може статися поганого?

— У самій бібліотеці — нічого. Просто в нинішній непростій ситуації із інфікованими, книги вважаються безцінним народним надбанням. І винос будь-якого примірника суворо регламентується тимчасовими обмеженнями і грошовою заставою, а в разі будь-яких порушень — суворо переслідується законом. Простіше кажучи, можна взяти всього одну книжку, терміном не більше п'яти днів, при цьому залишивши заставу в розмірі п'ятдесяти золотих монет.

— Ух ти! Ви, шановна, як озвучили суму, так я прямо істину уздрів. Менше з тим, гроші, звичайно, величезні, але що не зробиш заради знань.

— Якщо у вас фінансові труднощі, і ви не маєте змоги внести таку суму, то бібліотека може надати можливість зменшити заставу вдвічі і більше разів, якщо візьметесь виконати її завдання.

— Якщо ви про — пил протерти з усіх полиць і книг, то тут я пас, краще грошима дам.

— Зазвичай наші завдання пов'язані з пошуком зниклих або вкрадених книг. І чим складніше розшукати зникле, тим менший внесок.

— Так, ну і яке найскладніше завдання?

— Їх два. У першому: потрібно розшукати один з найстаріших рукописів, що зберігався в нашому архіві і на замовлення одного східного колекціонера був викрадений злодіями, а після, вивезений в одне зі східних міст, де мешкає замовник. Нагорода: продовження терміну користування книгою у себе вдома до десяти днів, абсолютно без застави, і в подарунок від бібліотеки можливість вибрати будь-який примірник друкованого видання в подарунок.

— Щедро, дуже щедро, але шукати довго і накладно. Це якщо тільки є якісь свої справи в тій стороні, тоді принагідно можна і зникненням поцікавитися. А за другим, теж треба кудись їхати?

— Ні, та книга знаходиться в місті, тому і нагорода трохи скромніша, але не набагато, тому що зловити злодія мало хто береться.

— Можливо, ви знаєте його ім'я або хоча б загальні прикмети, тоді стане зрозуміло, з чого почати пошуки?

— Ім'я відоме. Але все одно, ті, хто брався його зловити, поверталися ні з чим.

— А що ж поліція?

— Коли я викликала їх вперше, вони просто посміялися і пішли. Наостанок сказавши, що вони з радістю візьмуться допомогти зловити злодія, якщо я допоможу розкрити їм пару вбивств і пограбувань.

— Ну, зрозуміло. Так як же звуть вашого лиходія?

— Спритний Чом. Це хлопчик, безпритульний. Якось зайшов до нас і попросив дати почитати одну книгу. Ну ми, природно, дали йому потрібне, щоб він долучався до прекрасного. А він, як тільки взяв її в руки, так і рвонув до виходу. Ми навіть оговтатися не встигли, як його і слід прохолов.

— Мила дівчина, я з радістю візьмуся зловити клятого злодія і спробую до вечора повернути вам вкрадене! — вигукнув я, як тільки почув ім'я злодія, на якого зібрався сьогодні піти "полювати".

— Ой, правда! Я буду вам дуже вдячна!

(СИСТЕМА) Увага! Ви прийняли завдання бібліотекара розшукати хлопчика-злодія на ім'я Спритний Чом і повернути вкрадену ним книгу.

Нагорода за виконання завдання: Термін зберігання виданих книг вдома до семи днів, без застави.

Додаткова нагорода від бібліотекара: 10 балів до Інтелекту.

Термін виконання завдання: 3 (три) дні.

Якщо завдання буде провалено або не виконано, в покарання ви будете протирати пил з полиць протягом трьох робочих днів.

Якщо примірник книги виявиться пошкодженим або повністю втрачено, ви не понесете ніякого покарання, але і нагороди теж не отримаєте.

Ну все, Спритне Чмо, я тепер тебе з-під землі дістану. Якщо мені сьогодні ж вдасться відшукати пройдисвіта, і книга все ще буде при ньому, то я відразу вбиваю двох зайців. Виконую завдання бібліотеки і, отримавши нагороду, зберігаю золото при собі плюс здобуваю потрібну кількість Інтелекту, щоб активувати руну Розуму, ну і, звісно, наполовину виконую завдання від Степанова. Тому досить розсиджуватися й точити ляси з бібліотекаркою, а ноги в руки і вперед!

— Привіт, Мішаня, ти чого такий пригнічений, ніби тебе щойно з катівні гестапо вивели?

— І тобі привіт, стрілку, краще б уже в твоєму гестапо побувати, ніж прокляту математику вчити, хай їй грець! — скрушно плюнув малий на землю, ще й розтер

плювок стоптаним черевиком.

— А що так?

— Так вчителька з її предмета мозок виносить. Каже, мовляв, всі в класі вже вміють рахувати до ста, один ти ніяк не осилиш. Навіть останнє попередження зробила, якщо до вихідних не навчуся, то двійку вліпить. А мені двійки ніяк не можна, мамка зараз завдяки тобі та твоїй любові он яка щаслива ходить, а якщо я їй двійку принесу, вважай все, засмутиться до смерті.

— Так ти що, рахувати зовсім не вмієш?

— Та як же не вмію, якщо вмію, та тільки вчительці не підходить, їй треба по професорському, а не по-людськи.

— Ану виконай?

— А чого там виконувати! На, слухай, якщо не лінь. Один, два, три і так до десяти.

— А далі?

— І далі можу. Десять і один, десять і два, десять і три ну, і в кінці, звичайно ж, три десятки, потім чотири десятки і так до сотні. Так вмію я рахувати чи вона до мене чіпляється, а Стрілку?

— Ну, якщо по факту, то з двійкою вона перегинає палицю, тому що до сотні ти сяк-так порахував, от тільки вимова кульгає.

— А може, ти підкажеш, як треба, га?

— Хм, якщо тебе вчителька з багаторічним досвідом не може навчити правильно рахувати, то куди вже мені з нею змагатися... Хоча знаєш що, ти після десяти до кожної цифри додавай "надцять". Типу: один-надцять...

— ... Два-надцять, три-надцять. Ну як, нормально?

— Якщо не чіплятися, то майже ідеально. Тільки ти запам'ятаєш чи вже забув?

— А чого не запам'ятати, слово ж не складне: "надцять". Вісім — надцять, дев'ять-надцять, два-надцять... стоп! А чому знову два-надцять, якщо вже має бути два десятки?

— Тому що після "дев'ятнадцять" вже треба додавати "дицять".

— А чому так?

— Та хто ж тих математиків зрозуміє, їм би лише вигадати, а нам потім розхльобувати за ними.

— Ось і я так думаю. Так що ж це виходить... треба спочатку говорити дев'ятнадцять, а потім відразу двадцять, так чи не так?

— Якось так.

— Двадцять і дев'ять...

— "І", говорити не обов'язково, просто двадцять дев'ять.

— Три-дицять, три-дицять один, три-дицять два... чотири — дицять і...

— А ось тут знову стоп!

— Що, не чотири-дицять, а як тоді знову?

— Ти птаха такого бачив — сорока звати? Ось далі вона йде, тільки без "а" в кінці.

— Це з якого переляку, сороку сюди приплели, та ще й без "а" в кінці?

— Я ж кажу тобі: усі математики не від світу цього. Може, сидів якийсь, і рахував собі, та в небо дивився, і раптом побачив там сороку, ось йому й спало на думку: "А чому б і ні"!

— Так це що виходить: після три-дицять дев'ять йде сорока тільки без "а"? Це ж сорок один, сорок два, сорок три. Ох і дивна ж наука! А після сорок дев'ять знову якась пташка буде чи, може, вже звірята підуть?

— Ні, тут ніхто не заморочувався, а просто додали — "десять".

— Це як "дцять", тільки спростили до звичайного "десять".

— Угу.

— Ану ж бо... П'ять-десять один, п'ять-десять два... шість-десять. Сім-десять. Дев'ять-десять...

— А тепер знову гальмуй, бо після вісімдесяти дев'яти на нас чекає остання заковика — "дев'ять-но-сто".

— А чому "дев'ять-но-сто"?

— Бо скоро вже буде сто і можна робити перекур... тобто я хотів сказати, йти на перерву. Зрозумів?

— Дев'ять-но-сто один, дев'ять-но-сто два... дев'ять-но-сто дев'ять і нарешті сто! Отакої, дивовижні речі коїть люд від неробства та завеликого розуму.

— Ну, а ти з усієї моєї науки хоч щось запам'ятав? Чи який учитель, такий і учень?

— Я хоч і малий та не навчений, але ти, Стрілку, зовсім вже мене за дурня не тримай. Звісно, запам'ятав. Рахуй сам: після десяти треба до цифри додавати "надцять", після дев'ятнадцять треба "дцять" казати, а як дійшов до три-дицять дев'ять — "сорока" без "а". Ну, а далі зовсім просто — "п'ять" і "десять", тільки без "і", і погнав аж до вісімдесят дев'ять, де додаємо останню заморочку — "дев'ять-но-сто", бо ми впритул дорахувалися до сотні: дев'ятьносто, дев'ятьносто один і в кінці сто, як воно є.

— Мішань, та ти прямо професор математики! Якщо так відповіси на наступному уроці, училка почне плакати навзрид.

— Авжеж, та заплаче. Ця grimза після такого ще гіршу капость вигadaє — ось нутром чую, що далі тільки гірше буде, — знову почав хандрити хлопець.

— Нічо, Мишко, прорвемося! Ти мені ось що краще скажи: де б мені з Прудким Чомом перетнутися?

— А нащо він тобі здався, невже ментівські підмовили впіймати? Так ти їх не дуже-то й слухай, якщо треба — нехай самі спробують, а тобі нема чого з ним зв'язуватися, бо зганьбить перед усім чесним людом, а мені це неприємно буде, та й у школі дражнити знову почнуть. Я ж, щоб не ображали, всім кажу, що ти мій дружбан. Поки вірять і не чіпають. А якщо піде поголос, що ти не зміг Чома впіймати, а він ще й познущався з тебе здалеку, то вважай — пропала моя репу... репа...

— Репутація, — підказав я.

— Ото вона і є.

— Що тобі відповісти, Мишко... з твоєю допомогою чи без, але я його все одно маю впіймати, бо це для мене дуже важливо. Тому, якщо нічим не можеш зарадити, то піду

шукати далі. Бувай, малий, і дивись мені, вчися, ти ж пам'ятаєш, що обіцяв прийти та перевірити.

— Та зачекай ти, не поспішай... Знаю, що ти крутіший за гірський схил, та все одно підставляти тебе не хочеться, але якщо вже так припекло... Коротше, бігає він усюди, де заманеться, указу йому ніякого немає. Але переважно, кажуть пацани, найчастіше бачать його на ринку, що прилягає до східного кварталу, з того боку, який найбільше постраждав під час останньої навали мертвяків.

— Знаю я той ринок, сам часто там буваю. Що ж, дякую, Мішаню, за підказку, і ні за що не переймайся: не народився ще той бігун, щоб від власної тіні втік.

— Ну, ти-то на тінь не дуже й схожий...

— Зате як майстерно вмю наводити тінь на плетінь.

— Це так, тільки гляди, ті ж хлопці кажуть, що останнім часом Прудкий Чом ще швидшим став, і вже багато хто з вашого системного брата даремно ноги повідбивав, та так ні з чим і пішов, ще й під кпини місцевих жителів.

— Останнім сміється той, хто вистрілить першим!

Поки крокував вулицями міста, роздумував про мінливість долі. Як же вона все-таки любить закручувати події, адже як би не крутився і не бігав, а завжди в одне й те саме місце потрапляєш. На цьому ринку я вперше впіймав цього самого пройдисвіта Чома, правда, тоді випадок допоміг. Потім зустрів П'яточку, Соломона, і ось знову прямую туди, щоб піти по другому колу. Дивною мені здалася фраза Мішані, ніби Чом став бігати швидше. Невже невідомі мені хіміки навчилися не лише вживлювати в місцевих навички, а й покращувати їх? Чи, можливо, паршивець використовує зілля? Тоді треба поставитися до завдання з усією відповідальністю і про всяк випадок тримати свої навички напоготові, а може, дорогою ще й прикупити схожого зілля. А ще я виявив у функціях внутрішньосистемної карти цікаве доповнення, за допомогою якого можна знайти людину в будь-якій точці міста, де б вона не була. Треба тільки зафіксувати обличчя об'єкта сканером і закинути в закладку стеження, і тоді червона цятка, що позначає ціль, зникне з поля зору, лише якщо натиснути скасування або після смерті об'єкта.

А ось і сам ринок. Запахи, крики, штовханина, шум, гамір, невдоволені обличчя... народу, як зазвичай, — не проштовхнутися. Спробуй-но знайди у такому тлумі потрібну тобі людину, та ще й дитину, що шмигає туди-сюди. Думав, доведеться тут надовго застрягти, але тут, прямо як на замовлення, біля одного порожнього прилавка серед компашки безпритульних, навіть не придивляючись, одразу вгледів потрібного мені хлопчиська. Прудкий Чом сидів на дерев'яному настилі й про щось голосно, нікого не соромлячись, розповідав своїй малолітній зграї, час від часу викликаючи вибухи реготу. Простий люд, та й не тільки, намагався оминати ряд, де розташувалася ця компанія. Тому, пройшовши пару кроків так, щоб не доходячи до малих метра тричотири, я опинився на абсолютно порожньому п'ятачку, що мені й було потрібно.

— Гей, Чум! Підійди-но, справа є! — крикнув я мало не на весь ринок.

Компанія неповнолітніх притихла і потихеньку почала розступатися, коли той,

припинивши гойдати ногами, зістрибнув із прилавка та зробив пару кроків мені назустріч.

— Взагалі-то мене звати Прудкий Чом, якщо ти не знав або підзабув. Чого тобі, Стрілку?

— Прудкий, не прудкий, як на мене, хоч Заспаний Слимак. Я кажу — сюди йди, поговорити треба.

— Нема мені про що з тобою говорити, Стрілку. Кажуть, ти з лягавими знаєшся, а в мене на них та їхніх посіпак алергія. Тож іди куди йшов і дай мені спокій, — з глузливою посмішкою промовив малий, ще й плюнувши перед собою на землю.

— Ну гляди; якщо сам підійдеш — то ми по-людськи владнаємо наші справи, і гуляй собі. Ну, а якщо ні — ми все одно їх владнаємо, але тоді ти вже при всіх будеш сопливовити, як перелякане дівчисько, втупившись очима в землю і хапаючись руками за відірвані вуха.

— Щоб відірвати мені вуха, тобі спочатку треба мене наздогнати. Тільки чи не заслабкий ти в колінах для такої справи?

— Я все сказав, Чеме. А тепер рахую до десяти. Раз...

— Я Прудкий Чом, і ніяк інакше! — крикнув хлопець і з дивовижною легкістю перестрибнув прилавок, немов вітер полетівши в бік виходу з ринку.

Продовжуючи рахувати та навіть не зрушивши з місця, я відсканував обличчя безпритульного, ввів його в рядок пошуку і, коли на карті замиготів червоний маркер, задоволено усміхнувся.

— Дев'ять, десять! — закінчивши рахувати, я просто з місця рвонув із такою швидкістю, що за мною знявся чималий стовп пилу, а коли він осів — мене вже й близько не було в межах видимості.

Відлік дозволив Чому відірватися на добрих півтора кілометра, і, якби не мітка стеження, я б уже давно втратив його з поля зору. Зате мій передстартовий ривок дозволив скоротити цю відстань удвічі, і, слідуючи карті, я почав наздоганяти малолітнього бешкетника. Не буду хвалитися, що забіг дався мені легко. Видно, ті, хто розробляв цю модифікацію людських параметрів, були професіоналами своєї справи, — але це якщо до кінця року у Спритного Чома не виростуть на лобі роги від побічних ефектів. А так, навіть незважаючи на мої високо "підняті" характеристики по швидкості, відстань між нами скорочувалася набагато повільніше, ніж мені хотілося б.

Найцікавіше, що пацан, тікаючи, намагався триматися найбільш людних вулиць, щоб наприкінці гонки якомога більше народу стало свідком моєї ганьби. Наше переслідування все більше стало нагадувати популярний у публіки марафонський забіг, практично така ж величезна кількість народу зупинялася на краю тротуарів і починала голосно підбадьорювати своїх фаворитів. Багато хто "вболівав" за мене, але були й ті, хто вболівав за хлопчика, що тікав. Цікаво, а чому ж за нього вболівають, адже цей пройдисвіт вже до вечора може зрізати гаманець у будь-кого зі своїх так званих "фанатів" і не кліпне оком. А як він любить кожного зустрічного-поперечного, хто йому не сподобається, підколювати уїдлигим слівцем! А якщо хтось почне обурюватися, то

ще й послати може — далеко і в неприємне місце. Тоді чому ж так завзято кричати йому слова підтримки, хіба що від давньої нелюбові місцевих до системних, яка не вщухає і до цього дня.

А малий, не позбавлений марнославства, почувши схвальні вигуки на свою адресу, ще й всілякі викрутаси дорогою почав витворяти. То кульбіт якийсь викрутить, то спритним перекидом перестрибне через перешкоду, що з'являлася, а на одному людному повороті дуже вправно проскочив під колесами екіпажу, коли той проїжджав повз. Молодець, нічого не скажеш, ще б не крав. Але якщо тринадцятирічний хлопчина такий марнославний і чванливий, то мені сама Система веліла. Як тільки попереду з'явилося наступне перехрестя я, прискорившись по максимуму, на повній швидкості, в стрибку, влетів у відкрите вікно проїжджаючої повз карети і за частку секунди вискочив з протилежного. А до того ж, не зменшуючи швидкості, опустившись на дорогу і відштовхнувшись від дорожнього покриття, ще й через якийсь тарантас перескочив, та не просто так, а з акробатичним вивертом, бо спритності вистачало. Народ на тротуарах захоплено загорлав і почав махати руками.

Чом, почувши радісні вітання, але вже не в його бік, стурбовано обернувся і, побачивши мене всього в парі десятків метрів позаду, нахмурився. Потім швидко дістав щось з кишені, приклав до рота і в одну мить влив це "щось" собі в рот. Потім махнув рукою, викинувши невідому штуку вбік, рвонув вперед зі швидкістю гоночного автомобіля. Я, не зменшуючи швидкості, на ходу підхопив викинутий предмет, який виявився вже знайомою мені колбочкою тільки з залишками рідини вже коричневого кольору. Ну що ж, чогось подібного я і чекав.

Спритний Чом, побачивши, що я його практично наздогнав, вирішив скористатися останнім аргументом і випив зілля швидкості, думаючи, що тепер я точно відстану. Але я теж не дурень і теж вирішив про всяк випадок заздалегідь підстрахуватися. Тому по дорозі на ринок, забіг у першу-ліпшу крамницю з різноманітними еліксирами та екстрактами, і не шкодуючи грошей купив найдорожче наявне в продажу зілля швидкості, яке на цілих десять хвилин підвищувало поточну характеристику до двадцяти п'яти відсотків. Ну і, природно, як тільки хлопчина перестав грати чесно і застосував допінг, я одразу скористався своїм правом на шахер-махер і, випивши безсмачну субстанцію, здригнувшись, як від доброї порції спирту, помчав вперед зі швидкістю ракети.

— Гей, Чим! З якого вуха почнемо, з правого чи з лівого? — крикнув я, опинившись практично за спиною у малого.

Той, не обертаючись, з ходу звернув праворуч, шмигнувши в темний отвір брудного підвороття і вже не турбуючись про наявність глядачів, почав петляти між вузькими вуличками, час від часу пірнаючи в дірки парканів або намагаючись збити мене зі сліду в лабіринті прохідних дворів і наскрізних під'їздів. Але як би він не хитрував і не намагався відірватися, я став наздоганяти його настільки швидко, що не залишалося сумніву — пара секунд, і він буде у мене в руках.

Як думав, так і сталося. В одному з дворів Чом несподівано спіткнувся об корч що

раптово виник на його шляху і гепнувшись додолу, добряче проїхався мордою лица по стоптаній землі. Я ж, на ходу перестрибнувши тулуб що продовжував "орати" землю, миттєво виставив ногу вперед, аби припинити рефлекторний рух тріпотливого хлопчачого тіла. А потім, не знаючи жалю, схопив його за вухо, так і піднявши прямо з землі, при цьому викликавши болісне скиглення. Ну а далі, за звичкою, закинув тушку під бік і рушив назад на ринок тим самим маршрутом, яким бігли, щоб нарешті втихомирить чванливого засранця.

Вибравшись з глухих закутків на багатолюдну вулицю, я зручніше підкинув вайлувате невгамовне "тіло" і, щоб трохи заспокоїти окаянного, вліпив хорошого щигля, після чого "тіло" смиренно затихло і вирішило перейти до діалогу:

— Стрілку, а Стрілку, чого ти мене тягнеш як дитину маленьку? Я ж важкий, тобі, напевно, незручно. Може, покладеш на землю, а я поруч піду і даю тобі слово, що нікуди цього разу не втечу.

— Не переживай, Чим, мені не важко. А якщо ти відчуваєш якісь незручності, то доведеться потерпіти. Треба було домовлятися, коли я пропонував, а не пнути груди, як гамбурзький півень. До речі, книжку, яку ти вкрав у місцевій бібліотеці, куди подівав — на самокрутки пустив чи в відхоже місце визначив.

— Чого відразу на самокрутки, при мені вона, я якщо книжки краду то тільки для читання, не думай, що якщо безпритульний, то обов'язково круглий дурень. Я, між іншим, і читати, і писати вмію, а коли треба буде, то і дробити ділити та множити зможу.

— І що ж ти такий весь з себе розумний та начитаний дрібним шахрайством та крадіжками промишляєш, а не до справи якоїсь нормальної прилаштуєшся та жити по-людськи не почнеш?

— Тому що залежати ні від кого не хочу. Подобається вільним бути — робити що заманеться і жити як забажаю!

— Так, аргумент залізобетонний, навіть заперечити нічим. А книжку все одно доведеться повернути, тож давай сюди.

— Може, руку тоді відпустиш...

— Другою діставай, цю я взяв на злам, бо якщо надумаєш тікати — я її тобі в трьох місцях одночасно зламаю, після такого перелому ти не зможеш нею користуватися, як раніше.

— Ось ти садюга Стрілку, а ще кажуть, що тягнеш мазу за місцевих.

— За чесних людей, а ти і чесність — це абсолютно несумісні поняття. — вивернувшись, хлопець дістав-таки з-за пазухи невеличку книжку в м'якій палітурці і віддав мені.

— Ух ти! Виявляється, Спритний Чмок, не тільки істота без особливого місця проживання, але ще й ерудований бібліофіл, "Маленьким принцом" зачитується!

— Ну а що, шастаючи серед людей, чув, що нормальна книжка, ось і "позичив" на час почитати. Що я не людина... не як всі?

— Ну і як? — зацікавившись такою нетиповою подією, як безпритульний, що читає, запитав я у хлопця, маючи на увазі враження від прочитаного.

— Та ну її, там всі якісь дивні і незрозумілі, та ще й принц наприкінці помирає. Що це за читиво таке, який в ньому сенс?

— От ти дурень. Для того тобі і показали стільки дивних, щоб серед них ти міг розгледіти себе і, можливо, усвідомити, що просто даремно марнуєш своє життя. Нікому не потрібний і безглуздий в своєму існуванні, адже навіть маленького ліхтарика за життя, ніколи не запалив у темряві — який для когось міг виявитися єдиним шляхом до світла.

— Ну і хай їм грець, я все одно до жодного з тієї братії не маю жодного відношення, бо не п'яниця і не король і навіть не діловод, як наші міські радники, які вважають, що місто і все, що навколо, належить їм. Дурні не знають, що все, що їм належить, це метр на два землі на міському цвинтарі. Мені прикро, що Маленький принц так безглуздо помер, так і не діставшись до своєї троянди, якій, до речі, теж не поздоровиться, коли баобаби розростуться і розірвуть планету на шматки.

— А хто тобі сказав, що він помер?

— Так його ж змія вкусила, а всім відомо, що будь-хто від укусу змії відкине копита, якщо вчасно кров з ранки не висмоктати або цілителя не покликати!

— Так вона ж для того і вкусила принца, щоб звільнити від земного тяжіння, аби той зміг вирушити до себе додому й водночас — до покинутої троянди. Так, може це і виглядало як смерть, але іноді, щоб досягти чогось дійсно важливого для себе, доводиться чимось жертвувати, бо іншого виходу немає. Життя іноді ставить людину перед нелегким вибором: або той, кого ти любиш, або... І буває, що від цього вибору залежить, чи ти тупо помреш, чи все ж, всупереч так званому здоровому глузду, піднесешся далеко до зірок, де на маленькій планеті з трьома вулканами і набридливими насінням баобабів тебе вічно чекатиме твоя прекрасна троянда.

— Стій, Стрілку! Відпусти, життям клянусь, що не втечу. — раптом переставши звиватися вужем, серйозним голосом вимовив Чом.

І щось у його голосі змусило мене повірити йому, тому, трохи подумавши, я все-таки вирішив опустити малого на грішну землю, але про всяк випадок поклав йому руку на плече. Якщо раптом щось — встигну схопити за комір. Але той, як і обіцяв, зупинившись посеред тротуару, і витріщившись на мене запитав:

— Стрілку, а ти можеш поклястися, що все було так, як ти кажеш, і насправді Маленький принц не помер, а зумів повернутися додому на рідну планету, де знову побачив свою троянду цілою і неущкодженою?

— Ти чого це, Чом, гарячку підхопив під час бігу, це ж просто книжка дурнику! Так, з глибоким змістом і розумінням, але все ж казка! — посміхнувся я, та ще й пальцем по хлопчачій голові постукав, щоб він отямився і перестав морочити мені голову.

— Все одно поклянись, для мене важливо це знати, тому що не можна, раптово померши, воскреснути!

— Тобто те, що принц подорожував безповітряним простором від планети до планети без будь-якого засобу пересування, тебе не бентежить, а ось те, що після смерті зміг повернутися додому, це стало для тебе чимось неймовірним.

— Ну, так літати по-різному можна, он і ти на возі літав, і це багато хто бачив, хоча взагалі-то вози не можуть літати від слова зовсім.

— До речі, а тобі відомо, що всі системні перш, ніж потрапити сюди...

— У себе там, вмираєте. Звичайно, це будь-якій дитині відомо... Стій! Так це що виходить...

— Раз тисячі людей, вмираючи, покидають свою планету і переносяться на іншу, то чому б і Маленькому принцу не зробити так само. Просто ми не усвідомлюємо, що смерть — це не обов'язково кінець, а він точно знав, що це просто єдиний шлях додому.

— Чому ж багато хто з вас, переживши кінець, залишаються такими самими дивними, як ті люди з книжки, хто в королі рветься, хто безпробудно пиячить, а інші золотом нажертися не можуть.

— Може, тому, що Маленького принца не читали, тому так і не усвідомили свого безцільного існування ні там, ні тут. — хмикнув я.

— А ти ж тоді чому інший, не пиячиш, за золотом не ганяєшся, в королі не лізеш, хоча давно міг би мати все, що захочеш? — прискіпливо поглянув на мене малий.

— Хм, сам не знаю. Може, тому, що тут я почуваюся як удома, а більшого мені й не треба. Он вириваю іноді бур'яни баобабів у вигляді інфікованих і, не повіриш, виявляється, мене тут чекала моя маленька беззахисна троянда. І у неї як з'ясувалося теж є три нещасних шипи для захисту у вигляді трьох зубчиків що ледь прорізалися, якими може тільки лякати, та й характер як у тієї ж квітки, — ох і не подарунок. Ну і я, як той самий принц, треба буде, теж пожертвую життям... — я так і не закінчив фразу. Якщо не дурень, то і сам зрозуміє, ну а якщо не зрозуміє, то і хрін з ним.

— Це ти за П'яточку говориш? Взагалі-то схоже, тільки на троянду вона не дуже тягне, швидше...

— Ще щось погане скажеш у її бік — і у тебе від зубів теж залишиться лише три беззахисні шипи.

— Слухай! — раптом вигукнув Чом, знову зупинившись посеред тротуару. — А якщо подумати, то все сходиться прямо один до одного. Значить, ти і є Маленький принц, тільки вже виріс. Просто в книзі все трохи алегорично описано... Ух ти! Оце прикол! А я ж знав, вірив, що в читанці не все так просто, як здається. Ось тільки яке місце я в ній займаю?

— Ну, якщо судити по твоїй кучерявій шевелюрі, то ти і є той молодий баранчик, якого шукав Маленький принц.

— Взагалі-то я сподівався на Лиса, але нехай буде баранчик, адже принц хотів, щоб той був його другом і допомагаючи захищати троянду знищував паростки баобабів. До речі, а куди ми йдемо?

— Як куди? Баран же був у ящику або в клітці, ось і я веду тебе в клітку, тобто в поліцію.

— Ей, навіщо це?

— Так, Чом, дивись, ти поклявся не тікати, і не трясися ти так, нічого там тобі пред'являти не збираються, просто поставлять пару запитань і підеш собі.

— Поклянися, Маленький принце! Своєю трояндою, поклянися! — вигукнув Чом, встаючи переді мною.

— Ось ти дебі... баранчик Чом. Якщо я і принц, то не такий вже й маленький, тому словами не розкидаюся. Зі мною туди увійдеш, зі мною і вийдеш. Ну а якщо мені з якоїсь причини доведеться там затриматися, то обіцяю провести тебе до виходу і на прощання ще й пендаля напіддати, щоб ти відчув себе вільним.

— По руках! Я вірю тобі, Маленький...

— Цыц!

Спритний Чом, дотримав свого слова і всю дорогу до департаменту не робив жодних спроб втекти. Навіть коли в якийсь момент за нами побігла зграйка хлопчаків з його банди, яка неодноразово робила спроби відвернути мою увагу, щоб дати шанс втекти їхньому спійманому товаришеві. Проте він тільки мовчки хитав головою, даючи зрозуміти, що нічого не треба робити, і йде він якщо і не з власної волі, то вже точно не з примусу. Багато хто з місцевих і системних, яких ми зустріли дорогою, теж злегка допікали, висловлюючи свої почуття і емоції, хто радіючи й вітаючи мене, а інші співчутливо бурмочучи слова розради хлопчиків, що йшов поруч зі мною. Після пари десятків таких проявів почуттів я вирішив зловити порожній екіпаж і решту шляху проїхати спокійно та без зайвого галасу.

Але практично біля самого Департаменту юстиції нас таки зустріла зграйка хлопчаків, серед яких я впізнав Мішаню. Вони, наче оскаженілі, бігли за нашим транспортом і тикали пальцями то в мене, то в Чома, про щось голосно теревенячи між собою. Ну і, звісно ж, найголосніше кричав Мишко, вигукуючи щось: "А я вам казав, що Стрілок по-любому..." і "Тепер зрозуміли, що я...". Про всяк випадок вирішив підтримати малого, крикнувши: "Здоров, Мішаню!". Може, хоч тепер однолітки перестануть цькувати його і залишать у спокої, що дозволить жити повноцінним життям і по-дитячому радіти кожному дню.

— О, а я тільки зібрався тобі дзвонити! — вигукнув Степанов, побачивши, як я разом з хлопчиком висаджуюся з тарантаса. — Ох ти ж, та ти ще й не один! Спритний Чом — власною персоною. Знав би ти, скільки ми за ним ганяємося.

— І ще поганяєтеся. Як тільки завершимо наші справи, я обіцяв його відпустити.

— Як це відпустити? Ти знаєш, скільки на нього заяв подано? Та мене ж за статтею звільнять, дізнавшись, що у мене в руках був сам Спритний Чом, а я його відпустив.

— Ну, і самі з патрульними будуть розкривати справи, якщо їм дрібний шахрай дорожчий за повноцінного досвідченого слідчого. Так що ведеш його до кого треба, розпитаєте про що потрібно і нехай йде. У нас з тобою справи важливіші будуть. До речі, можеш написати рапорт, що пацан був затриманий, роз'яснювальну бесіду ти з ним провів, і відпустив з огляду на неповноліття. А взагалі, мене ти навіщо шукав?

— Так щоб на очну ставку запросити. П'ять хвилин тому прибув громадянин Сугур Лапау з адвокатом, щоб, з його слів, повністю розібратися з цією справою і нарешті залишити його в спокої.

— Я його знаю, паскудний дядько. — втрутився Чом. — У нього навіть черствого

бублика не випросиш, у скнари. Він ханига після торгівлі замість того, щоб частину сухарів пацанві дрібній роздати, а замість цього все своїм родичам в мішки скидав щоб ті свиней тим годували.

— А що ти хотів, його бублики йому і вирішувати, як з ними поводитися. А ти зі своїми бродягами, мабуть, не один раз його прилавок обносив, ось і розсердився на вас дядько. — покартав безпритульного Степанов.

— Як же, обнесеш його. Він придумав ховати свої вироби під прозорою кришкою з пілііту — так і торгував. А щоб з-під неї щось вкрасти, треба постаратися, простіше плюнути на виродка і пройти повз. — відгукнувся Чом.

— І з чого це ти так погано відгукуєшся про людину? Раз намагається зберегти своїми руками створене від злодіїв, то вже відразу й виродок.

— Він? І своїми руками? Та у нього в крамниці біля західної стіни працює двоє найманих пекарів, які постійно змінюються, бо той їм недоплачує. Та й зовні він фу який страшний, добре хоч дочка не в нього пішла, а в мамку: офігенною красунею колись виросте.

— Ого, чув Стрілку, ніяк у нашого Чома дама серця з'явилася. — розсміявся слідчий. — Гаразд, пішли, Ромео, поставимо тобі парочку питань, підпишеш на папері, що даєш слово більше не красти, хоча віри у мене до тебе жодної, але нічого, папір все стерпить, і можеш бути вільний. Поки. І не забудь Стрілку подякувати, що за тебе непутящого вписався.

— Ну, по-перше, я нічого підписувати не буду, так що не витрачайте даремно папір. По-друге, ви не маєте права допитувати неповнолітнього без присутності адвоката і психолога. А в...

— Все буде, не турбуйся, і адвокат, і психолог. Можемо навіть клоуна привести, тільки перестань мудрувати і постарайся не затягувати з відповідями. Швидше відповіси, швидше підеш додому. Стрілку, а ти почекай поки тут, я через хвилину повернуся.

Сказав і, як і я, раніше, поклавши руку на плече хлопця, увійшли з ним до будівлі департаменту. А у мене в цей момент "дзинь", у голові пролунав, мабуть, Система зарахувала першу частину завдання, та я не став дивитися, що там і як, адже нагорода буде тільки після виконання обох доручень. Так що, не варто було й заморочуватися, а тут ще якраз Степанов встиг обернутися, передавши бродягу ясновидиці і махнувши з порога рукою, щоб слідував за ним, в темпі попрямував до кабінету допитів, ну а я без зайвих питань рушив за ним.

Увійшовши в глуху кімнату допитів, без вікон, з одним лише дзеркалом на пів стіни і столом посередині, де нас вже чекали булочник з адвокатом, прилизаним типом з тонкими вусиками під довгим носом і в дорогому костюмі, Степанов відразу ж сів навпроти, а мені запропонував стілець збоку від столу, і без передмов відразу ж приступив до справи.

— Отже, громадянин Лапау, я викликав вас до нас на бесіду щодо недавньої справи про погром у будівлі ратуші, а конкретно в приміщенні громадського туалету, де було

завдано шкоди муніципальному майну...

— ...До якого мій підзахисний не має жодного стосунку, і навіть навпаки є потерпілим, який отримав численні травми через той самий погром, послизнувшись на залитій водою підлозі. — відразу ж втрутився адвокат, не давши навіть договорити. — І взагалі, ви аж ніяк не можете пов'язувати громадянина Лапау з цією справою через повну відсутність свідків, хіба що тільки саме в цій якості як одного з перших, хто побачив вчинене невідомою особою неподобство.

— Мені добре відома ваша думка з приводу цієї справи, громадянин адвокат, але з'явилися нові обставини, у зв'язку з якими все, що сталося, набуває дещо іншого характеру. Ось, дозвольте представити — громадянин Еех, який напередодні подав заяву про навмисний напад і заподіяння фізичних ушкоджень, що викликали тимчасове нездужання, що вчинив ваш підопічний в той самий день біля громадського туалету в будівлі ратуші.

— І ви повірите, що мій підопічний, людина зрілого віку і стандартної цивільної зовнішності, міг дозволити собі напасти на такого здорованя, та ще й системного. Я не бачу в цьому ніякого сенсу, а мотиву тим більше.

— Та я й сам спочатку не зрозумів, що до чого. — втрутився і я в бесіду. — Але потім розпитав знайомих, і як виявилось, що сам того не знаючи, відбив у чувака дружину, вірніше вона сама від нього пішла до мене. Ну ще б пак, жити з таким чортом, з яким навіть під руку на вулицю соромно вийти, яка жінка таке довго витримає. Тим більше вона у нього пані ефектна — ще та красуня, примусово за чоловіка видана була. Просто набридло з потворою жити, тому й пішла до мене, від того він і розлютився, та напав. Ось вам і весь сенс разом з мотивом.

У той час, як я виголошував свою промову, булочник мовчав, але почав повільно червоніти і стискати та розтискати кулаки, на що адвокат, помітивши зміну, що настала в обличчі свого підопічного, заспокоїливо поклав йому руку на плече.

— Але мало того. — продовжив Степанов. — потерпілим на місці події інциденту була підібрана якась ємність із залишками невідомої рідини, яка, як показала експертиза, є певним підсилювачем силових параметрів, що багаторазово збільшує показник сили, яка взаємодіє з організмом виключно місцевих жителів, тобто терріанців. Так-так, і до такого вже додумалися, громадяніне адвокате. На ємності виявлено ряд відбитків пальців, які, можливо, належать громадянину Лапау. І якщо дані підтвердяться, то це означає, що ваш підопічний заздалегідь готувався до нападу, вичікуючи зручний момент. А це, як вам відомо, вже має ознаки серйозного кримінального правопорушення. Тож будьте ласкаві надати нашому експерту можливість зняти відбитки пальців вашого клієнта, щоб у подальшому спростувати або, навпаки, довести причетність до цієї справи. Відмова означатиме заочне визнання громадянином Лапау своєї провини і буде розглядатися в суді як прямий доказ.

— Ну, це ще довести треба, що вона з місця події взята, а не звідкись ще... — почав говорити адвокат, а я збоку взявся допикати крамаря.

— От ти й дурень Сугур, не для м'язів треба було зілля брати, а для "дружбана"

свого, коли такі вже у вас проблеми завелися, адже Самай не раз мені розповідала, як ти, немов той смердючий кабан, дерся на неї, рохкаючи та вищачи від жаги, але тільки пітливо смердів та слинив її, як та собака, а від ефекту хіба що тільки блювати тягнуло.

— Ах ти ж мерзота системна, знав би, що ти такий живучий, як той дощовий черв'як, ще б гірше зілля прийняв або плюнув на побічку, вживив б у себе навик і розніс до чорта собачого твою прокляту бошку! — раптом завищав булочник, кинувшись на мене.

— Сугур, схаменись! Він тебе провокує, нехайно замовкни! — закричав адвокат, хапаючи того за плечі.

— Плювати! Ми вже майже готові дати вам, системним паскудам, гарного жару, та вигнати геть з нашого міста, щоб ви там здохли разом із інфікованими. Ви, гниди, що вважаєте себе господарями життя, навіть і не могли припустити, що ми ні на мить не забули ваших звірств і злочинів, вчинених проти мирних тайфунців шість років тому, і будемо готуватися дати відповідь незважаючи ні на що. А от тепер і дочекалися, скоро гряне кара на ваші голови, і я ще станцюю на твоїх кістках проклятий стрілку!

Ричачи і бризкаючи слиною, він знову рвонув до мене з такою силою, що адвокат, який намагався утримати свого підопічного, перелетів через стілець, грюкнувся черепом об підлогу і, кілька разів сіпнувшись, затих. Але й сам крамарь так і не зміг до мене дістатися, бо вивертаючись з чіпких рук юриста, незграбно наступив на ногу, вивернув її до гучного хрускоту і з гучними криками та лайкою впав мені під ноги. Дзинь!

(СИСТЕМА) Увага! Ваш рівень навичу — "Вороток", збільшений. Навик "Вороток", рівень — 5-й. Пасивний, при використанні з 25% ймовірністю повертає шкоду як фізичну, так і ментальну, назад тому, хто застосував даний вплив. Легендарний. Масштабований. Час впливу — необмежений.

А ось вам, що називається: отримайте та розпишіться, громадянин Лапау.

— Охорона! — закричав Степанов, ще не розуміючи, що з викликом охорони можна вже й не поспішати. — Нехайно надягнути на громадянина Лапау наручники і відправити в камеру попереднього ув'язнення!

— Ех, пекарю, не скоро тобі тепер танцювати доведеться. — схилився я над виючим і стогнучим тілом. — Ти, тільки що, як кажуть в народі — спікся! По повній. І твоє життя тепер буде обмежене виключно тюремною камерою і, можливо, навіть без змоги хоч колись побачити денне світло.

— Так, громадянин Еех, припиніть знущатися над затриманим, вам, до речі, ще доведеться як очевидцю засвідчити те, що сталося, на папері. — вгамував мене Степанов, а потім, схилившись над нерухомим тілом адвоката і промацавши його пульс на шиї, додав. — Хоча, за великим рахунком, ти й правий, бо наш адвокат, так би мовити, віддав богові душу. А це як мінімум вбивство з необережності або в стані афекту, як вже суд вирішить, і тільки це одне тягне від трьох до п'яти років, я вже не кажу про те, що ми дізналися і ще дізнаємося про можливу підготовку до масового теракту проти системних, який може призвести до безлічі жертв. А це вже, точно —

вишка.

От як би мені не хотілося, щоб вийшло, по-твоєму, але змушений визнати, що ти, як завжди, виявився правий. І що тепер накажеш з усім цим робити, га, лиходію?

— Як що? Монтуй відео, готуй свідчення і чеши до Володимира, а від нього вже до головного радника, як-не-як революція назріває. До речі, а тобі дружина нічого з собою поїсти не дала?

— На твою велику радість, я попередив її, що швидше за все зустрінуся з тобою, тому знаючи, який ти ненажера, дала подвійну порцію. Зараз підемо до мене в кабінет, там у сумці під сейфом глянеш. — сказав слідчий після того, як ми покинули кімнату допитів і дісталися до нього в кабінет.

— Передай їй від мене велику повагу і шану, ось тільки порції якісь маленькі. А можна я і твою з'їм? — порившись у сумці, заявив я.

— Та їж вже все, що бачиш, тільки свідчення спершу накатай, мені вже сьогодні не до їжі буде.

— Ось ти справжній друг Степанов, за це я тобі можливо дещо й залишу, хоча сильно не сподівайся і про всяк випадок замов собі в їдальні бутербродів.

— Коли вже ти нажерешся!

— До речі, як будеш замовляти, на мене теж бери — бо порції у тебе ну вже дуже маленькі.

Дзинь!

(СИСТЕМА) Увага! Ви виконали Пункт 1 — Взявши на себе зобов'язання в найкоротші терміни розшукати неповнолітнього безпритульного хлопчика на прізвище Спритний Чом, і доставити в департамент юстиції для визначення і виявлення в біополі даного індивідуума присутності унікальних функцій.

Ви виконали Пункт 2 - Де за вашої повної підтримки, громадянин Сугур на нинішньому допиті в департаменті юстиції повинен був визнати свою причетність до організації або групи осіб, що складаються з корінних жителів Терри, які готують збройне протистояння із застосуванням особливих здібностей, що можуть спричинити численні жертви як з одного, так і з іншого боку.

(СИСТЕМА) Увага! Повністю і в строк виконавши Пункт 1 і Пункт 2 завдань, даних вам Департаментом юстиції, СИСТЕМА вважає, що ви здійснили Велике діяння на благо міста. Відповідно до цього, вам надається одне з трьох (на вибір) заохочення від міського муніципалітету:

Повний комплект, стрілка (варіативно — від епічного до легендарного, з тривідсотковою можливістю отримати божественний).

Шестимісячна оплата житла (що не перевищує п'ятдесят золотих за місяць).

Коштами муніципалітету вам у подарунок від міської громади буде придбано їздовий маунт (вовк) (варіативно — від зеленого до епічного)

Прохання, зробити ваш вибір протягом 24-х годин з моменту отримання повідомлення.

(СИСТЕМА) Здійснюйте різноманітні героїчні діяння на благо міста, і на вас

чекатимуть ще більш цінні та унікальні нагороди, гідні відважних героїв!

(СИСТЕМА) Увага! З огляду на те, що ваші дії сприяли запобіганню жахливому протистоянню між персонажами Системи та місцевими жителями міста Тайфу, вам вручається заохочувальна нагорода:

Сузір'я нескінченності — біологічний модифікатор, інтегрований спеціально для каменів стихії, неактивний, (місткістю дев'ять комірок, спеціально для вставки всіх наявних каменів стихій (рун)). (Взамін "Зірки стихій", при зміні, остання буде деактивована і знищена)

Камінь розуму — рівень 1-й.

(СИСТЕМА) Будьте завжди сміливими, неупередженими і готовими пожертвувати життям заради життя, і вдячність Системи не матиме меж.

Мамо моя рідна! Тримайте мене четверо. Оце навалило — аж очі розбігаються. Невже місцеві серйозно намірилися влаштувати знатну м'ясорубку проти системних?.. Та в цьому вогні міжусобної бійні згорить половина населення міста, вони хоч трохи замислювалися над наслідками?.. Але тепер, коли влада міста повідомлена про майбутнє протистояння, можливо, вживе розумних заходів, щоб хоч трохи згладити напругу в суспільстві, а я вкладу в процес примирення свою лепту і вже навіть придумав, що буду робити.

А зараз заміню свою стару модифікацію зірки стихій, схожу на перекошений хрестик, на більш нову, подібну до квітки-семицвітки (у моєму випадку — дев'ятицвітки, для рун: вогню, води, повітря, землі, смерті, життя, темряви і світла). Ну і як вишенька на торті — руна розуму, яких у мене тепер дві штуки першого рівня і є можливість, спаяти другий рівень, але цього я поки що робити не буду, бо немає жодної гарантії, що підвищена руна розуму не вимагатиме підвищеного інтелекту, а це такий параметр, що в крамниці не купиш і в бійці не здобудеш, щоб його підняти, треба викручуватися, що той вуж.

Замінивши модифікатор, на жаль, колишній при заміні автоматично видалився (а міг би обміняти на парочку хороших рун), активував, переконався, що всі три руни стали на свої місця, закрив налаштування і почав збирати порожній посуд зі столу, після чого закрив кабінет на ключ, віддав його черговому, який, прийнявши цей предмет, записав все як годиться в журнал, після чого я ще й сам там розписався і задоволений вийшов на вулицю. Чому до мене раптом проявили таку довіру, повіривши ключі від службового кабінету з секретними документами, та ще й у будівлі найсуворішого режиму доступу, запитаєте ви? А тому, що я вже два тижні, згідно з підписаними мною пів години тому документами, є позаштатним співробітником Департаменту юстиції з вільним службовим графіком і подвійним окладом. Ось такі справи!